

Sikke-i Tasdik-i
Gaybi

Bediüzzaman Said Nursî

Risale-i Nur Külliyyatı'ndan

Sikke-i Tasdik-i Gaybî

Bediüzzaman

Said Nursî

İstanbul - 2007

SİKKE-İ TASDİK-İ GAYBÎ

Copyright © Şahdamar Yayınları, 2007

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Ltd. Şti.'ne aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Işık Ltd. Şti.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

ISBN

978-975-9090-88-3

Yayın Numarası

78

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan Matbaası

Sarıç Yolu Üzeri No:7 Gaziemir / İZMİR

Tel: (0232) 252 20 96

Ekim 2007

Genel Dağıtım

Gökkuşaklı Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31

Tek-Er İş Merkezi Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Şahdamar Yayınları

Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5

34676 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.sahdamaryayinlari.com

İçindekiler

Risale-i Nur'dan Parlak Fıkralar ve Bir Kısım Güzel Mektuplar	2
Leyle-i Kadir'de İhtar Edilen Bir Mesele-i Mühimme	2
Yirmi Yedinci Mektub'un Lâhikasından Alınmış Mühim Parçalar	22
Emin ve Feyzi'nin bir fıkrası	30
Karadağ'ın Bir Meyvesi	44
Sûre-i ﴿وَالْعَصْرِ﴾'ın Dağ Meyvesi Namındaki Nüktesine	
Bir Hâşiye	45
Birdenbire Kalbe Gelen Bir Nükte-i İ'câzîyedir	46
Küçük Hüsrev Feyzi'nin bir istihracıdır	49
Birinci Şuâ	61
Resâili'n-Nur'a İşaret Eden Birinci Âyet	63
Resâili'n-Nur'a İşaret Eden İkinci Âyet	67
Üçüncü Âyet-i Meşhure	68
Dördüncü Âyet-i Meşhure	69
Beşinci Âyet	69
أَوْ مَن كَانَ مِثْلًا Âyetinin Tetimmesi	70
Sabri'nin Sadakatının Bir Kerametidir	71
Altıncı Âyet	73
Yedinci Âyet	73
Sekizinci Âyet	74
Dokuzuncu Âyet	74

Onuncu Âyet	75
On Birinci Âyet	75
On İkinci Âyet	75
On Üçüncü Âyet	76
On Dördüncü Âyet	76
On Beşinci Âyet	76
On Altıncı Âyet	78
On Yedinci Âyet	78
On Sekizinci Âyet	79
On Dokuzuncu Âyet	80
Yirminci Âyet	80
Yirmi Birinci Âyet veya Âyetler	81
Yirmi İkinci Âyet ve Âyetler	83
Yirmi Üçüncü Âyet	84
Yirmi Dördüncü Âyet ve Âyetler	85
İzahtan Evvel Mühim Bir İhtar	85
Yirmi Beşinci Âyet	89
Yirmi Altıncı Âyet	90
Yirmi Yedinci Âyet	92
Yirmi Sekizinci Âyet	93
Yirmi Dokuzuncu Âyet	94
Yirmi Dokuzuncu Âyetin Sehvine Dair Tafsîlât	96
Sekizinci Şuâ	100
Üçüncü Bir Keramet-i Aleviye	100
Bir İfade-i Meram	100
Birincisi	101
İkinci Remiz	104

Üçüncü Remiz.....	106
Dördüncü Remiz.....	110
Beşinci Remiz.....	113
Altıncı Remiz.....	114
Yedinci Remiz.....	116
Sekizinci Remiz.....	120
Otuz Birinci Mektubun Otuz Birinci Lem'asının Otuz Bir Meselesinden Bir Mesele	125
On Sekizinci Lem'a.....	126
Yirmi Sekizinci Lem'a.....	126
Sekizinci Lem'a.....	127
Şâyân-ı Hayret Bir Tefe'ül ve Mühim Bir İhbar-ı Gaybî.....	128
Mühim Bir İhbar-ı Gaybî.....	128
Şeyh-i Geylânî'nin, Fıkrasıyla Kerametkârâne Verdiği Haber-i Gaybînin Tetimmesi.....	132
Said Kendi Söylüyor:.....	132
Şu Keramet-i Gavsîye Münasebetiyle "Üç Nokta" Beyan Edilecek.....	134
Keramet-i Gaybiye-i Gavsîyenin İşârâtını Teyid Eden Üç Remiz.....	139
Latif Bir Tefe'ül.....	141
Hazreti Gavs'ın Keramet-i Gaybiyesini Teyid Eden Bir Âyetin İşârâtındaki Bir Nükte-i İ'câziye	146
Risale-i Nur'dan Parlak Fıkralar ve Bir Kısım Güzel Mektuplar	149
Risale-i Nur'un Küçük ve Masum Şakirtleri	159
Bir suâle cevap olarak yazdığım bir fıkrayı, size de faydası olur ihtimaliyle beyan ediyorum	170
Mânevî bir ihtar ile bir-iki ince meseleyi yazıyorum.....	171

Üstadımızın ehemmiyetli bir mektubu	177
Yirmi Sekizinci Mektup'tan Yedinci Mesele	210
Mahrem Bir Suâle Cevap	219
Zekâî'nin Bir Manzumesi	222
Halil İbrahim'in Manzumesi	231
Hüve Nüktesi	233
Yirmi Dokuzuncu Mektubun Beşinci Risale Olan Beşinci Kısım	237
﴿ نَعْبُدُ ﴾ Na'büdü Nüktesi	241
Bir Takriznâme	244

Sikke-i
Tasdik-i Gaybi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِاسْمِهِ شُبْحَانَهُ¹

Bu Sikke-i Gaybiye'yi mahrem tutardık; yalnız has kardeşlerime mahsustu. Ben vefat ettikten sonra neşredilsin demiştim. Fakat zabıta geldi, adliye hesabına onu sakladığımız yerden çıkardılar. İki sene ellerinde kaldı. Üç mahkeme tetkikinden sonra iade edildi. Bize muhalif gayet nâmahremler dahi beraber okudular. Bizi çok yabanî insanlar gördüler. Bu iki defadır Isparta adliyesinin eline başka risalelerle beraber girmiş, hiçbir itiraz edilmeden geri verilmiş.

Madem umumun nazarına istemediğimiz halde gösterilmiş ve madem Risale-i Nur'un ehemmiyetini isbat edip şâkırtlerini şevke getiriyor, kuvve-i mâneviyelerini ziyadeleştiriyor; elbette Medresetü'z-Zehra erkânlarının neşrine karar vermelerine iştirak ederim.

Said

---

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

Risale-i Nur'dan Parlak Fıkralar ve Bir Kısım Güzel Mektuplar

Leyle-i Kadir'de İhtar Edilen Bir Mesele-i Mühimme

(On Üçüncü Söz'ün İkinci Makamı'nın Zeyli)

Evvelâ: Leyle-i Kadir'de kalbe gelen pek uzun ve geniş bir hakikate pek kısaca bir işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Nev-i beşer, bu son Harb-i Umumî'nin eşedd-i zulüm ve istibdadıyla.. ve merhametsiz tahribatıyla.. ve bir düşmanın yüzünden yüzer mâsumu perişan etmesiyle ve mağlûpların dehşetli meyusiyetleriyle.. ve galiplerin dehşetli telâş ve hâkimiyetlerini muhafaza ve büyük tahribatlarını tâmir edememelerinden gelen dehşetli vicdan azaplarıyla.. ve dünya hayatının bütün bütün fânî ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin aldatıcı ve uyutucu olması umuma görünmesiyle.. ve fitrat-ı beşeriyedeki yüksek istidadatın, mahiyet-i insaniyesinin umumî bir surette dehşetli yaralanmasıyla.. ve ebed-perest hissiyat-ı bâkiye ve fitrî aşk-ı insaniyenin heyecan içinde uyanmasıyla.. ve gaflet ve dalâletin, en sert, sağır olan tabiatın Kur'ân'ın elmas kılıcı altında parçalanmasıyla.. ve gaflet ve dalâletin en boğucu, aldatıcı, en geniş perdesi olan siyasetin rû-yi zeminde pek çirkin, pek gaddârâne hakikî sureti görünmesiyle.. ve elbette hiçbir şüphe yok ki, şimalde, garpte, Amerika'da emareleri görüldüğüne binâen, nev-i beşerin mâşuk-u mecazîsi olan hayat-ı dünyeviyesi böyle çirkin ve geçici olmasından, fitraten beşerin hakikî sevdiği ve aradığı hayat-ı bâkiyeyi bütün kuvvetiyle arayacak... ve elbette, hiç şüphe yok ki, bin üç yüz altmış senede her asırda üç yüz elli milyon şakirdi bulunan ve her hükmüne ve dâvâsına milyonlar ehl-i hakikat tasdikle imza basan ve her dakikada milyonlar hâfızların kalbinde kudsiyetle bulunup lisanlarıyla beşere ders veren ve hiçbir kitapta emsali bulunmayan bir tarzda beşer için hayat-ı bâkiyeyi ve saadet-i ebediyeyi müjde verip bütün beşerin yaralarını tedavi eden Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın şiddetli, kuvvetli ve tekrarlı binler âyâtıyla belki sarihan ve işareten on binler defa dâvâ edip, haber verip, sarsılmaz kat'î delillerle, şüphe götürmez hadsiz hüccetlerle hayat-ı bâkiyeyi kat'iyetle müjde ve saadet-i ebediyeyi ders vermesi.. elbette nev-i beşer bütün bütün aklını kaybetmezse ve maddî ve mânevî bir kıyamet başlarında kopmazsa; İsveç,

Norveç, Finlandiya ve İngiltere'nin Kur'ân'ı kabule çalışan meşhur hatipleri ve din-i hakkı arayan Amerika'nın çok ehemmiyetli dinî cemiyeti gibi, rû-yi zeminin kıtaları ve hükûmetleri, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ı arayacaklar ve hakikatlerini anladıktan sonra bütün ruh u canlarıyla sarılacaklar. Çünkü bu hakikat noktasında katiyen Kur'ân'ın misli yoktur ve olamaz ve hiçbir şey bu mu'cize-i ekberin yerini tutamaz.

Sâniyen: Madem Risale-i Nur o mu'cize-i kübrânın elinde bir elmas kılıç hükmünde hizmetini göstermiş ve en muannid düşmanları teslim mecbur etmiş. Hem kalbi, hem ruhu, hatta hissiyatı tam tenvir edecek ve ilâçlarını verecek bir tarzda hazine-i Kur'âniye'nin dellâllığını yapan ve ondan başka me'haz ve mercii olmayan bir mu'cize-i mâneviyesi bulunan Risale-i Nur o vazifeyi yapıyor ve aleyhinde dehşetli propagandalara ve gayet muannid zındıklara tam galebe çalmış ve dalâletin en kalın ve boğucu ve geniş daire-i âfâkında ve fennin en geniş perdelerinde Asâ-yı Musa'daki Meyvenin Altıncı Meselesi ve Birinci ve İkinci, Üçüncü ve Sekizinci Hüccetleriyle gayet parlak bir tarzda gafleti dağıtıp nur-u tevhidi göstermiş.

Elbette bizlere lâzım ve millete elzem, şimdi resmen izin verilen din tedrisatı için hususî dershâneler açılmasına ve izin verilmesine binâen, Nur şâkirtleri, mümkün olduğu kadar her yerde küçücük bir dershâne-i Nuriye açmak lâzımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes her meselesini tam anlamaz.

Hem iman hakikatlerinin izahı olduğu için, hem ilim,¹(Hâşiye) hem mârifet, hem ibadettir. Eski medreselerde beş-on seneye mukabil, inşallah Nur medreseleri, beş-on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor. Ve hem hükûmet ve millet ve vatan, hem hayat-ı dünyeviyesine ve siyasiyesine ve uhreviyesine pek çok faydası bulunan bu Kur'ân lemeâtlarına ve delâli bulunan Risale-i Nur'a değil ilişmek, tamamıyla terviç ve neşrine çalışmaları elzemdir ki, geçen dehşetli günahlara keffâret ve gelecek müthiş belâlara ve anarşistliğe bir sed olabilsin.

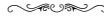
Sâlisen: Bu Ramazan-ı Şerif'te, Kur'ân'ı zevk ve şevk ile okumak çok ihtiyacım vardı. Hâlbuki elemli hastalık, maddî ve mânevî sıkıntılar, yorgunlukla ve meşgalelerin tesiriyle telâş ettim. Birden Hüsrev'in şirin kalemiyle mu'cizâtı yazılan mu'cizâtı cüzler ve Hâfız Ali ve Tahiri'ye pek çok sevap kazandıran parlak ve kerametli "Hizbü'l-Ekber-i Kur'âniye"yi birbiri arkasından

¹ (Hâşiye) Şayet biri biliyor, taallüm etmeye muhtaç değilse, ibadete muhtaç veya marifete müştâk veya huzur ister. Onun için herkese lüzumlu bir derstir.

okumaya başlarken öyle bir zevk ve şevk verdi ki, bütün o yorgunlukları hiçe indirdi. Hiçbir vesveseye meydan vermeyerek pek parlak bir surette ders-i Kur'âniye'yi onlardan dinlerken bütün ruh u canımla arzu ettim ve kast u azmettim ki, mümkün olduğu derecede aynı "Hizbü'l-Ekber-i Kur'âniye" gibi fotoğrafla mu'cizâtî Kur'ân'ımızı tab' edeceğiz, inşallah...

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Kardeşiniz
Said Nursî

بِسْمِهِ مُبْحَاةٌ² ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ³
اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا⁴

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Nurun fevkalâde has şâkırtleri, *Sikke-i Gaybiye* müstemilâtıyla, o evliya-yı meşhûreden, kırk günde bir defa ekmek yiyip kırk gün yemeyen Osman-ı Hâlidî'nin sarıh ihbarı ve evlâtlarına vasiyetiyle ve Isparta'nın meşhur ehl-i kalb âlimlerinden Topal Şükrü'nün zahir haber vermesiyle çok ehemmiyetli bir hakikati dâvâ edip, fakat iki iltibas içinde, bu bîçâre, ehemmiyetsiz kardeşleri Said'e bin derece ziyade hisse vermişler. On seneden beri kanaatlerini tâdile çalıştığım halde, o bahadır kardeşler kanaatlerinde ileri gidiyorlar. Evet, onlar, On Sekizinci Mektup'taki iki ehl-i kalb çobanın macerası gibi, hak bir hakikati görmüşler; fakat tabire muhtaçtır. O hakikat de şudur:

Ümmetin beklediği, âhırzamanda gelecek zâtın üç vazifesinden *en mühi-mi ve en büyüğü ve en kıymettarı olan iman-ı tahkikîyi neşir ve ehl-i imanı dalâletten kurtarmak* cihetiyle, o en ehemmiyetli vazifeyi aynen bitemâmihâ Risale-i Nur'da görmüşler. İmam Ali ve Gavs-ı Âzam ve Osman-ı Hâlidî gibi zâtlar, bu nokta içindir ki, o gelecek zâtın makamını Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsinde keşfen görmüşler gibi işaret etmişler. Bazen de o şahs-ı mânevî-yi bir hâdimine vermişler, o hâdime mültefitane bakmışlar. Bu hakikatten anlaşıyor ki, sonra gelecek o mübârek zât, Risale-i Nur'u bir programı olarak neşir ve tatbik edecek.

¹ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

² Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

³ "Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın." (İsrâ sûresi, 17/44)

⁴ Allah'ın selâmi, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

O zâtın ikinci vazifesi, şeriatı icra ve tatbik etmektir. Birinci vazife, maddî kuvvetle değil, belki kuvvetli itikad ve ihlâs ve sadakatle olduğu halde, bu ikinci vazife gayet büyük maddî bir kuvvet ve hâkimiyet lâzım ki, o ikinci vazife tatbik edilebilsin.

O zâtın üçüncü vazifesi, hilâfet-i İslâmiye'yi ittihad-ı İslâm'a bina ederek, İsevî ruhanileriyle ittifak edip Din-i İslâm'a hizmet etmektir. Bu vazife, pek büyük bir saltanat ve kuvvet ve milyonlar fedakârlarla tatbik edilebilir. Birinci vazife, o iki vazifeden üç-dört derece daha ziyade kıymettardır. Fakat o ikinci, üçüncü vazifeler pek parlak ve çok geniş bir dairede ve şaşaalı bir tarzda olduğundan, umumun ve avâmın nazarında daha ehemmiyetli görünüyorlar. İşte o has Nurcular ve bir kısmı evliya olan o kardeşlerimizin tâbire ve teville muhtaç fikirlerini ortaya atmak, ehl-i dünyayı ve ehl-i siyaseti telâşe verir ve vermiş; hücumlarına vesile olur. Çünkü birinci vazifenin hakikatini ve kıymetini göremiyorlar; öteki cihetlere hamlederler.

Kardeşlerimin İkinci İltibası: Fâni ve çürütülebilir bir şahsiyeti, bazı cihetlerle birinci vazifede pişdarlık eden Nur şâkirtlerinin şahs-ı mânevîsini temsil eden o âciz kardeşine veriyorlar. Hâlbuki bu iki iltibas da Risale-i Nur'un hakikî ihlâsına ve hiçbir şeye, hatta mânevî ve uhrevî makamata dahi âlet olmamasına bir cihette zarar verdiği gibi, ehl-i siyaseti de evhama düşürüp Risale-i Nur'un neşrine zarar gelir. Bu zaman, şahs-ı mânevî zamanı olduğu için, böyle büyük ve bâkî hakikatler, fâni ve âciz ve sukut edebilir şahsiyetlere bina edilmez.

Elhâsıl: O gelecek zâtın ismini vermek, üç vazifesi birden hatıra geliyor; yanlış olur. Hem hiçbir şeye âlet olmayan nurdaki ihlâs zedelenir, avâm-ı muminîn nazarında hakikatlerin kuvveti bir derece noksanlaşır. Yakîniyet-i burhaniye dahi, kazâyâ-yı makbûledeki zann-ı galibe inkılâp eder; daha muannid dalâlete ve mütemerrid zındıkaya tam galebesi, mütehayyir ehl-i imanda görünmemeye başlar. Ehl-i siyaset evhama ve bir kısım hocalar itiraza başlar. Onun için, Nur'lara o ismi vermek münasip görülüyor. Belki "Müceddiddir, onun pişdandır" denilebilir.

Umum kardeşlerimize binler selâm.

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Kardeşiniz

Said Nursî

¹ Kendinden başka her şeyin fâni olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²

Aziz, siddik, sarsılmaz, sebatkâr, fedakâr, vefadâr kardeşlerim,

Bilirsiniz ki Ankara ehl-i vukûfu, Risale-i Nur'a ait kerametleri ve işaret-i gaybiyeleri inkâr edememişler. Yalnız, yanlış olarak o kerametlerde beni hissedar zannedip itiraz ederek, "Böyle şeyler kitapta yazılmamalıydı, keramet izhar edilmez." diye hafif bir tenkide mukabil müdâfaâtımda onlara cevaben demiştim ki:

Onlar bana ait değil ve o kerametlere sahip olmak benim haddim değil. Belki Kur'ân'ın mu'cize-i mâneviyesinin tereşşuhatı ve lem'alarıdır ki; hakikî bir tefsiri olan Risale-i Nur'da kerametler şeklini alarak, şâkirtlerinin kuvve-i mâneviyelerini takviye etmek için ikrâmât-ı ilâhiye nev'indendir. İkrâmın ise, izharı bir şükürdür, caizdir, hem makbuldür.

Şimdi ehemmiyetli bir sebebe binâen cevabı bir parça izah edeceğim. Ve "Ne için izhar ediyorum.. ve ne için bu noktada bu kadar tahşidat yapıyorum.. ve ne için birkaç aydır bu mevzuda çok ileri gidiyorum.. ekser mektuplar o keramete bakıyor?" diye suâl edildi.

Elcevap: Risale-i Nur'un hizmet-i imaniyesinde, bu zamanda binler tahribatçılara mukabil, yüz binler tamiratçı lâzım gelirken.. hem benimle lâakal yüzer kâtib ve yardımcı bulunmak ihtiyaç varken.. değil çekinmek ve temas etmemek, belki millet ve ehl-i idare takdir ile ve teşvik ile yardım ve temas etmek zarurî iken.. ve o hizmet-i imaniyeyi, –hayat-ı bâkiyeye baktığı için– hayat-ı fâniyenin meşgalelerine ve faydalarına tercih etmek, ehl-i imana vâcib iken; kendimi misal alarak derim ki:

Beni her şeyden ve temastan ve yardımcılardan men etmek ile beraber aleyhimizde olanlar bütün kuvvetleriyle arkadaşlarımla kuvve-i mâneviyelerini kırmak.. ve benden ve Risale-i Nur'dan soğutmak.. ve benim gibi ihtiyar, hasta, zayıf, garip, kimsesiz biçâreye, binler adamın göreceği vazifeyi başına yüklemek.. ve bu tecrid ve tazyiklerde maddî bir hastalık nev'inde insanlar ile temas ve ihtilattan çekilmeye mecbur olmak.. hem o derece tesirli bir tarzda halkları ürkütmek ki; en ziyade merbut görülen bazı dostları bana selâm vermemek, hatta bazı, namazı da terk etmek derecesinde ürkütmekle kuvve-i mâneviyeyi kırmak cihetleriyle ve sebepleriyle, ihtiyârım haricinde bütün o

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

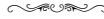
² "Hiç bir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın." (İsrâ sûresi, 17/44)

mânilere karşı Risale-i Nur şâkirtlerinin kuvve-i mâneviyelerinin takviyesine medar ikrâmât-ı ilâhiyeyi beyan ederek Risale-i Nur etrafında mânevî bir tahşidat yaptırmak.. ve Risale-i Nur kendi kendine, tek başıyla, başkalarına muhtaç olmayarak, bir ordu kadar kuvvetli olduğunu göstermek hikmetiyle bu çeşit şeyler bana yazdırılmış. Yoksa, hâşâ kendimizi satmak ve beğendirmek ve temeddüh etmek ve hodfürûşluk etmek ise; Risale-i Nur'un ehemmiyetli bir esası olan ihlâs sırrını bozmaktır. İnşaaallah Risale-i Nur kendi kendine, hem kendini müdâfaa ettiği, hem kıymetini tam gösterdiği gibi, bizi de mânen müdâfaa edip kusurlarımızı affettirmeye vesile olacaktır.

Umum kardeşlerimin ve hemşirelerimin, hâssaten duaları makbul ve mübârek mâsumlar tâifesi¹ ve muhterem ihtiyarlar cemaatinden² her birerlerine, binler selâm ve dua ederek Ramazan-ı Şerif'lerini tebrik ederiz, dualarını rica ederiz.

Hasta kardeşiniz
Said Nursî

Risale-i Nur'un Makbuliyetine İmza Basan ve Gaybî İşaretlerle
Ondan Haber Veren Sekiz Parçadan Birinci Parçadır.

Aynı meseleye bu birinci risalede yirmi dokuz işaret var. Sâir parçalarla beraber bine yakın işaretler, remizler, imalar, emareler; aynı meseleye, aynı dâvâyâ ittifakla bakmaları sarahat derecesindedir. Vahdet-i mesele ciyetiyle o emâreler birbirine kuvvet verir, teyid eder. O sekizden üç tanesi İmam Ali'nin (*radiyallâhu anhu*) üç keramet-i gaybiyesiyle Risale-i Nur'dan haber vermesine dairdir.

Bu sekiz parçayı Ankara ehl-i vukufu tetkik etmiş, itiraz etmemişler. Yalnız demişler: “Bu yazılmamalıydı. Keramet sahibi, kerametini yazamaz.”

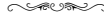
Ben de onlara cevap verdim ki:

“Bu, benim değil, Risale-i Nur'un kerametidir. Risale-i Nur ise, Kur'ân'ın malıdır ve tefsiridir.” dedim. Onlar sustular, demek kabul ettiler.

¹ Ümmet-i Muhammed'in günaha gözü açılmayan çocuklarının dualarının makbul olacağına dair bkz.: ed-Deylemî, *el-Müsned* 2/213.

² Cenâb-ı Hakk'ın, dergâhına el açan yaşlı kimseleri eli boş çevirmekten haya ettiğine dair bkz.: et-Taberânî, *el-Mu'cemü'l-evsat* 5/270; et-Taberânî, *Müsnedü's-şâmiyyin* 2/268.

Gerçi bu çeşit ikramlar yazılmasaydı daha münasipti, fakat bu kadar hadsiz muârizlar ve çok kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve zayıf olan bizlere kuvve-i mâneviye ve gaybî imdat ve teşci ve sebat ve me-tânet vermek için mecburiyet-i kat'îye oldu, ben de yazdım. Benim ben-liğime bir hodfürûşluk verip sukutuma sebep olsa da, ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imanı dalâlet-i mutlakadan kurtarmaya –lüzum ol-sa– dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim; binler dostlarım ve kardeşlerimin cennete girmeleri için cehennemi ka-bul ederim.

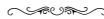

İşârât-ı Kur'âniye ve Üç Keramet-i Aleviye ve Keramet-i Gavsîye Hakkındaki
Sikke-i Gaybiye Risalesine Bir Tenbih ve İhtardır.

Bu gayet mahrem risaleler, nasılsa, muannit bir nâmahremine eline bu ri-salelerden birisi geçmiş. Gayet sathî ve inat nazarıyla bir-iki yerine haksız bir itirazla ehemmiyetli bir hâdiseye sebebiyet verdiğiinden, bu mecmua, Risale-i Nur'un has talebelerine, belki ehass-ı havassa mahsus olduğu hâlde ve benim vefatımdan sonra intişarına müsaade olmasıyla beraber, şimdi mezkûr hâdi-senin sebebiyle herkese değil, belki ehl-i insaf ve Risale-i Nur'la alâkadar ve talebelerinden bulunanlara ve haslardan bir kaç şakirdin tensibiyle gösterile-bilir fikriyle yazdık. Şimdi ise iki sene iki mahkeme tetkikten sonra bize iade edilmesinden neşrine mecbur olduk.

İkinci nokta: Bu risale Sikke-i Gaybiye baştan aşağıya kadar birtek ne-ticeye bakar. Bine yakın emarelerle, Risale-i Nur'un makbuliyetine gaybî bir imza basıldığını ispat ediyor. Böyle birtek dâvâya bu derece kesretli ve ayrı ayrı cihetlerde binler emareler ve imalar onu göstermesi ilmelyakîn değil, bel-ki aynelyakîn, belki hakkalyakîn derecesinde o dâvâyı ispat eder.

Üçüncü nokta: Bu risaleyi mütalâa eden zâtlar, inceden inceye, hususan cifrî hesabatına meşgul olmaya lüzum yok. Hem bir kısmı anlaşılmasa da za-rarı yok. Hem umumunu okumak da lâzım değil. Hem keramet-i Gavsîye'nin âhırinde, iki yüz yirmi dördüncü sayfada, Şamlı Hâfız Tevfîk'in fıkrasından başlayıp âhire kadar mütalâadan sonra ve baştaki mukaddimeyi okuduktan sonra^{1(Hâşiye)} istediği parçayı okusun.

1 (Hâşiye) Kitabın Birinci ve Yedinci Kısımlarını okuduktan sonra.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يَسْحُبْ بِحَمْدِهِ²

Mukaddime

Malûm olsun ki “Zübdetü’r-Resâil”, “Umdetü’l-Vesâil” namında, kutb-ü’l-ârifin Ziyaeddin Mevlânâ Şeyh Hâlid’in (*kudûse sirruhi*) “Mektubat” ve “Resâil-i Şerife”lerinden muktebes nesâyih-i kudsiyesinin tercümesine dair bir risaleyi, on üç sene mukaddem, Bursa’da Hocam Hasan Efendi’den almıştım. Nasılsa mütalâasına muvaffak olamamıştım. Tâ bugünlerde, kitaplarımın arasında bir şey ararken elime geçti. Dedim: “Bu Hazreti Mevlânâ Hâlid, Üstadımın hemşehrisidir. Hem İmam Rabbânî’den sonra, Tarık-ı Nakşî’nin en mühim kahramanıdır. Hem Tarık-i Hâlidîye-i Nakşiye’nin pîridir.” Risaleyi mütalâa ederken, Hazreti Mevlânâ’nın tercüme-i hâinden şu fıkrayı gördüm:

Ashâb-ı kütüb-ü ehâdisten İmam Hâkim, Müstedrek’inde ve Ebû Dâvûd, Kitab-ı Sünen’inde; Beyhakî, Şuab-ü’l-îman’da tahriç buyurdıkları,

إِنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ لِهَذِهِ الْأُمَّةِ عَلَى رَأْسِ كُلِّ مِائَةِ سَنَةٍ مَنْ يُجَدِّدُ لَهَا دِينَهَا³

yani, “Her yüz senede Cenâb-ı Hak bir müceddid-i din gönderiyor.” hadis-i şerifine mazhar ve mâsadak ve muzhir-i tâm olan Mevlânâ eş-şehîr, kutb-ü’l-ârifin, gavvü’l-vâsilin, vâris-i Muhammedî, kâmilü’t-tarîkatî’l-aliyye ve’l-müceddidiyye Hâlid-i Zülcenâheyn (*kudûse sirruhi*), ilh...

Sonra tarihçe-i hayatında gördüm ki tevellüdü 1193 tarihindedir. Sonra gördüm ki 1224 tarihinde Saltanat-ı Hind’in payitahtı olan Cihanâbâd’a dâhil olmuş. Tarık-i Nakşî silsilesine girip müceddidliğe başlamış.

Sonra 1238’de ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini celbettiğinden, vatanını terk ederek diyar-ı Şam’a hicretle gitmiştir. Hem içinde gördüm ki, Hazreti Mevlânâ’nın nesli, Hazreti Osman bin Affan’a (*radiyallâhu anhu*) mensuptur.

Sonra gördüm ki tercüme-i hâinde istidad-ı fitrî ve kabiliyet-i harika ile sinni yirmiye bâliğ olmadan âlem-i ulemâ-yı asr ve allâme-i vakit olmuş. Süleymaniye kasabasında tedris-i ulûm ile iştigal eylemiştir.

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah’ın adıyla.

² “Hiçbir şey yoktur ki, O’nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın.” (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Ebû Dâvûd, *melâhim* 1; et-Taberânî, *el-Mu’cemü’l-ıevsat* 6/324; el-Hâkim, *el-Müstedrek* 4/567, 568; Hatîb el-Bağdâdî, *Târihu Bağdâd* 2/62.

Sonra Üstadımın tarihçe-i hayatını düşündüm. Baktım, dört mühim noktada tevâfuk ediyorlar.

Birincisi: Hazreti Mevlânâ bin yüz doksan üçte dünyaya gelmiş. Üstadım ise, –Arabi– bin iki yüz doksan üçte. Tam Mevlânâ Hâlid’in yüz senesi hitam bulduktan sonra dünyaya gelmiş.

İkincisi: Hazreti Mevlânâ’nın (*kudûse sirrûlî*) tecdid-i din mücâhedesine başlangıcı ve mukaddimesi, Hindistan’ın payitahtına bin iki yüz yirmi dörtte girmiş. Üstadım ise, aynen yüz sene sonra, bin üç yüz yirmi dörtte Osmanlı Saltanatının payitahtına girmiş, mücâhede-i mânevîyesine hazırlanmış.

Üçüncüsü: Ehl-i siyaset, Hazreti Mevlânâ’nın fevkalâde şöhetinden tevehhüm ederek diyar-ı Şam’a nakl-i mekân ettirilmesi, bin iki yüz otuz sekizde vâki olmuştur. Üstadım ise, aynen yüz sene sonra bin üç yüz otuz sekizde Ankara’ya gidip, onlarla uyuşamayıp, onları reddederek, küserek tekrar Van’a gidip, bir dağda inziva ederken bin üç yüz otuz sekiz senesini müteakip, Şeyh Said hâdisesinin vukuu münasebetiyle ehl-i siyasetin vehmine dokunmuş. Üstadımızdan korkarak Burdur ve Isparta vilâyetlerinde dokuz sene ikamet ettirilmiştir.

Dördüncüsü: Hazreti Mevlânâ Hâlid, yaşı yirmiyeye bâliğ olmadan evvel allâme-i zaman hükmünde, fuhûl-ü ulemânın üstünde görünmüş, ders okutmuş. Üstadım ise, tarihçe-i hayatını görenlere ve bilenlere mâlûmdur ki on dört yaşında icâzet alıp âlem-i ulemâ-yı zamanla muârazaya girişmiş, on dört yaşında iken, icâzet almaya yakın talebeleri tedris etmiştir.

Hem Hazreti Mevlânâ Hâlid, neslen Osmanlı olduğu ve sünnet-i seniyyeye bütün kuvvetiyle çalıştığı gibi, üstadım da Kur’ân-ı Hakîm’e hizmet noktasında, meşreben Hazreti Osman-ı Zinnûreyn’in arkasından gidip, Hazreti Mevlânâ gibi, Risale-i Nur eczâlarıyla, bütün kuvvetiyle sünnet-i seniyyenin ihyasına çalıştı.

İşte bu dört noktadaki tevâfukat, tam yüz sene fâsılayla Risale-i Nur’un takviye-i din hususundaki tesirâtı, Hazreti Mevlânâ Hâlid’in Tarik-i Nakşiye vasıtasıyla hizmeti gibi azîm görünüyor.¹(Hâşiye)

Üstadım kendine ait medh ü senâyı kabul etmiyor. Fakat Risale-i Nur,

¹ (Hâşiye) Madem Hazreti Mevlânâ Halid, milyonlar etbâlarının ittifaklarıyla müceddiddir ve baştaki hadis-i şerifin bir mâsadağıdır. Ve madem tam yüz sene sonra, dört mühim cihet-i tevâfukla beraber Risale-i Nur aynı vazifeyi görüyor. Demek, nass-ı hadis ile Risale-i Nur eczaları tecdid ve takviye-i din vazifesini görüyorlar.

Kur'ân'a ait olup medh ü senâ, Kur'ân'ın esrarına aittir. Yalnız Üstadımla Hazreti Mevlânâ'nın birkaç farkı var:

Birincisi: Hazreti Mevlânâ, zülcenâheyndir. Yani, hem Kadirî, hem Nakşî tarikat sahibi iken, Nakşîlik tarikatı onda daha galiptir. Üstadım, bilâkis, Kadirî meşrebi ve Şâzelî mesleği daha ziyade onda hükmediyor. Ben Üstadımdan işittim ki: Hazreti Mevlânâ Hindistan'dan Tarik-i Nakşî'yi getirdiği vakit, Bağdat dairesi Şâh-ı Geylânî'nin (*ḡudḡise sirruhi*) ba'del-memat hayatta olduğu gibi, taht-ı tasarrufunda idi. Hazreti Mevlânâ'nın mânen tasarrufu, bidâyeten cây-ı kabul göremedi. Şâh-ı Nakşibend ile İmam Rabbânî'nin ruhaniyetleri Bağdat'a gelip Şâh-ı Geylânî'nin ziyaretine giderek rica etmişler ki "Mevlânâ Hâlid senin evlâdındır, kabul et." Şâh-ı Geylânî, onların iltimaslarını kabul ederek Mevlânâ Hâlid'i kabul etmiş. Ondan sonra Mevlânâ Hâlid birden parlamış. Bu vâkıa, ehl-i keşifçe vâki ve meşhud olmuştur. O hâdise-i ruhaniye, o zaman ehl-i velâyetin bir kısmı müşâhede etmiş, bazı da rüya ile görmüşler. (Üstadımın sözü burada tamam oldu.)

İkinci fark: Şudur ki: Üstadım kendi şahsiyetini merciiyetten azlediyor. Yalnız Risale-i Nur'u merci gösteriyor. Hazreti Mevlânâ Hâlid'in şahsiyeti, kutbü'l-irşad, mercü'l-hâs ve'l-âmm olmuştur.

Üçüncü fark: Hazreti Mevlânâ Hâlid, zülcenâheyndir. Fakat, zamanın muktezasıyla –ilm-i tarikatı ve sünnet-i seniyyeyi esas tutmak cihetiyle– tarikatı daha ziyade tutmuşlar. O noktada sarf-ı himmet etmiş. Üstadım ise, şu dehşetli zamanın muktezasıyla ilm-i hakikati ve hakâik-i imaniye cihetini iltizam ederek, tarikata üçüncü derecede bakmışlar.

Elhâsıl: Baştaki hadis-i şerifin "Her yüz sene başında dini tecdid edecek bir müceddidi gönderiyor." müjdesinin ihbarına müvâzi olarak, Hazreti Mevlânâ Hâlid, ekser ehl-i hakikatin tasdikiyle, bin iki yüz senesinin, yani on ikinci asrın müceddididir. Madem tam yüz sene sonra, aynen dört cihette tevâfuk ederek Risale-i Nur eczaları aynı vazifeyi görmüş. Kanaat verir ki –nass-ı hadisle– Risale-i Nur tecdid-i din hususunda bir müceddid hükmündedir.

Benim Üstadım daima diyor ki: "Ben bir neferim, fakat müşir hizmetini görüyorum. Yani kıymet bende yoktur. Belki Kur'ân-ı Hakîm'in feyzinden tereşuş eden Risale-i Nur eczaları bir müşiriyet-i mâneviye hizmetini görüyorlar."

Üstadımı kızdırmamak için şahsını senâ etmiyorum.

Şamlı Hâfız Tevfik

Re'fet Bey ve Hüsrev ve Rüştü gibi Risale-i Nur şâkırtlerinin, Risale-i Nur bereketine işaret eden buldukları latîf bir tevâfuktur.

Risale-i Nur'un Isparta'ya ne derece rahmet olduğuna delâlet eden bir te-vâfukât-ı acîbe, Risale-i Nur'un mazhar olduğu inâyâtın külliyyetinden mühim bir ferdi de şudur ki:

Isparta vilâyeti sekiz seneden beri Risale-i Nur'un müellifini sinesinde saklamıştı ve Barla gibi şirin bir nahiyesinde, Cenâb-ı Hakk'ın lütuf ve kere-miyle muhafaza etmişti. Bu müddet zarfında yavaş yavaş intişar eden Risale-i Nur'dan Isparta'da binler adam imanlarını takviye ettiler. Bilhassa gençler pek çok istifade ve istifaza ettiler.

Vaktâ ki Üstadımızın Barla gibi latîf ve şirin bir mahaldeki sıkıntılı ve pek acıklı ve en katı kalbleri ağlatan işkenceli esareti bitti. Risale-i Nur'un müelli-fi olan Üstadımızın nazarı Cenâb-ı Hakk'ın avniyle Isparta'ya müteveccih ol-du. Evhama düşen bazı zâlim ehl-i dünyanın teşebbüskârâne harekât-ı zâhi-riyesi bir sebeb-i âdi olarak yeni bir zulme hedef oldu. Üstadımız Isparta'ya getirildi.

Fakat Üstadımızın teşrif ettiği zaman yaz mevsiminin en hararetti zama-nı idi. Yağmurlar kesilmiş, Isparta'yı iskâ eden sular azalmış, bir kısm-ı mü-himminin menbai kesilmiş, ağaçlar sarmaya, otlar kurumaya, çiçekler bu-ruşmaya başlamıştı.

Risale-i Nur'un en ziyade intişar ettiği mahal Isparta vilâyeti olduğu için, Risale-i Nur hakkındaki inâyât-ı rabbâniyeyi pek yakından müşâhede eden Risale-i Nur şâkırtleri olan bizler, mühim bir vâkıya daha şahit olduk.

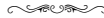
Bu hâdiseye ise: Müellifinin Isparta'ya teşrifini müteakip –bir asır içinde bir veya iki defa vukua gelen– bu yaz mevsimindeki yağmurun kesretli yağ-ması olmuştur. Pek harika bir surette yağın bu yağmur Isparta'nın her tara-fını tamamen iskâ etmiş; nebâtâta yeniden hayat bahşedilmiş; bağlar, bah-çeler başka bir letâfet kesbetmiş; ekserisi hemen hemen ziraat ile iştigal eden halkın yüzleri –Risale-i Nur'un nâil olduğu inâyâtından ve bereketinden olan bu yağmurdan istifade ederek– gülmüş, ruhları inbisat etmişti. Cenâb-ı Hak, kemâl-i merhametiyle, bu yaz mevsiminin bu şiddetli ve hararetti vaziyeti-ni, baharın en letâfetli, en şirin ve en hoş vaziyetine tebdil etti. Güya Risale-i Nur, yüz on dokuz parçasıyla, müellifi olan Üstadımıza bir taraftan hoşâme-di etmek ve mahzun olan kalbine teselli vermek ve gamnâk ruhunu tatiyip et-mek; ve diğer taraftan da, sekiz seneden beri yaşadığı Barla'yı unutturmak

ve o muhteşem çınar ağacını ve dostlarını ve alâkadar olduğu şeylerden gelen firak hüznünü hatırlatmamak için, Cenâb-ı Hak'tan yüz on dokuz risale-nin eliyle, yüz on dokuz bin kelimeleri diliyle dua etti, yağmur istedi. Cenâb-ı Hak, öyle bereketli bir yağmur ihsan etti ki bir misli doksan üç tarihinde yağdığını ihtiyarlarımızdan işitiyoruz ki bu tarih, Üstadımızın tarih-i velâdetine tesadüf etmekle beraber, bu umumî hâdise-i rahmet olan kesretli yağmur, hususî bir surette Risale-i Nur'a baktığına bir delili de şudur ki:

Risale-i Nur'un neşrine vasıta olan Üstadımız geldiği gün, Isparta'yı gayet hararetili ve yağmursuzluktan toz-toprak içinde görmüş. Barla gibi bir yayladan gelip böyle bir yerde dayanamayacağım, diye telâş ediyordu. Üçüncü veya dördüncü günü bahçeleri kısmen gezdiği vakit, sebze ve ot ve çiçeklerin susuzluktan buruştuklarını görerek gayet müteessirane su istiyor, yağmur talep ediyordu. Arkadaşımız olan Bekir Bey'den, değirmenleri çeviren suyu göstererek "Isparta'nın suyu bu kadar mı?" diye sormuştu. Bekir Bey cevap verdi: "Gölcüğün suyu kesilmiş, gelmiyor. Isparta'nın dörtte birini sulayan bu sudan başka yoktur." dedi.

Üstadımızın Isparta'da çok talebeleri bulunduğundan, ruhen yağmurun gelmesini istiyordu. Aynı günde öyle bir yağmur geldi ki elli seneden beri Isparta böyle bir hâdiseyi görmemiş. O yağmur yüzde doksan dokuz menfaat vermiştir. Bundan anlaşılıyor ki o tevâfuk tesadüfî değil; bu rahmet, Isparta'ya rahmet olan Risale-i Nur'a bakıyor. Lillâhilhamd, bu kerem-i ilâhî neticesi olarak Üstadımız diyor ki: "Isparta bana Barla'yı unutturdu. Unutamayacağım bir şey varsa, o da, her yerde olduğu gibi, Barla'da bulunan ciddî dost ve talebelerimdir."

Mustafa, Lütfi, Rüştü, Hüsrev, Bekir Bey, Re'fet
(rahmetullâhi aleyhim ecmaîn)

Risale-i Nur bereketine ait yağmur hâdisesini teyid eden
Muhacir Hafız Ahmed, Süleyman, Mustafa Çavuş ve Bekir Bey
ve Şem'i'nin (rahmetullâhi aleyhim ecmaîn) bir fıkrasıdır.

Isparta'daki kardeşlerinin fıkrasındaki dâvâyı isbat eden kuvvetli iki delili gösteriyor.

Re'fet Bey ve Hüsrev gibi kardeşlerimizin harika bir surette yağın umumî yağmur içinde Risale-i Nur bereketine hususiyetle baktığına, bizim de

kanaatimiz geliyor. Çünkü gözümüzle yağmur hâdisesini, hususî bir şekilde hizmet-i Kur'ân ve Risale-i Nur'a baktığını iki suretle gördük.

Birinci suret: Risale-i Nur'un vasıta-yı neşri olan Üstadımızın camii, Barla'da seddedildi. Risale-i Nur'u yazacak hâriçteki talebelerinin yanına gelmeleri men edildiği hengâmda kuraklık başladı. Yağmura ihtiyac-ı şedit oldu. Sonra yağmur başladı, her tarafta yağdı. Yalnız Karaca Ahmed Sultan'dan itibaren, bir daire içinde kalan Barla mıntıkasına yağmur gelmedi. Üstadımız bundan pek müteessir olarak dua ediyordu. Sonra dedi ki:

“Kur'ân'ın hizmetine sed çekildi, bu köydeki mescidimiz kapandı. Bunda bir eser-i itab var ki yağmur gelmiyor. Öyleyse, madem Kur'ân'ın itabı var. Yâsin sûresi'ni şefaathî yapıp Kur'ân'ın feyzini ve bereketini isteyeceğiz.”

Üstadımız Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye dedi ki: “Sen kırk bir Yâsin-i Şerif oku.”

Muhacir Hâfız Ahmed Efendi bir kamışa okudu. O kamışı suya koydular. Daha yağmur alâmeti görünmezken, ikindi namazı vaktinde, Üstadımız, daima itimat ettiği bir hâtırasına binâden Muhacir Hâfız Ahmed Efendi'ye söyledi ki: “Yâsin'ler tılsımı açtı; yağmur gelecek.”

Aynı gecede, evvelce yağmadığı Barla dairesi içine öyle yağdı ki Üstadımızın odasının altındaki Çoban Ahmed'in bahçesindeki duvar yağmurdan yıkıldı. Hâlbuki Karaca Ahmed Sultan'ın arkasında ve deniz kenarında balık avlamakla meşgul Şem'i ile arkadaşları bir damla yağmur görmediler.

İşte bu hâdise katiyen delâlet ediyor ki, o yağmur, hizmet-i Kur'ân'la münasebettardır. O rahmet-i âmmе içinde bir hususiyet var ki Sûre-i Yâsin anahtar ve şefaathî oldu ve yağmur kâfi miktarda yağdı.

İkinci suret: Kuraklık zamanında, yirmi otuz gün içinde yağmur Barla'ya yağmamışken, Yokuşbaşı Çeşmesi yapıldığı bir zamanda menbaina yakın Üstadımız ve biz (yani, Süleyman, Mustafa Çavuş, Ahmed Çavuş, Abbas Mehmed vesâir kardeşlerimiz) beraber cemaatle namaz kıldık. Tesbihattan sonra dua için elimizi kaldırdık, Üstadımız yağmur duası etti. Kur'ân'ı şefaathî yaptı. Birden, o güneş altında, her birimizin ellerine yedi-sekiz damla yağmur düştü. Elimizi indirdik, yağmur kesildi. Cümlemiz bu hâle hayret ettik. O vakte kadar yirmi otuz gündür yağmur gelmemişti. Yalnız o yağmur duası ânında, dua eden her ele yedi-sekiz damla düşmesi gösterdi ki bunda bir sır var.

Üstadımız dedi ki: “Bu bir işaret-i ilâhiyedir. Cenâb-ı Hak mânen diyor ki: Ben duayı kabul ediyorum, fakat şimdi yağmur vermiyorum.” Demek sonra Süre-i Yâsin şefaât edecek. Nitekim öyle olmuştur.

Elhâsıl: Isparta’daki kardeşlerimizin umumî rahmet içindeki Risale-i Nur’un bereketine dair dâvâ ettikleri hususiyeti, bu iki kuvvetli delille tasdik ediyoruz.

*Şem’î, Mustafa Çavuş, Bekir Bey,
Muhacir Hâfız Ahmed, Süleyman (rahmetullâhi aleyhim ecmaîn)*

Sadakatte meşhur olan Barlı Süleyman’ın vazife-i sadakatini
tamamıyla yapan Isparta Süleyman’ı Rüşdî’nün bir fıkrasıdır.

Aziz Üstadım,

Kardeşlerimin Yirmi Yedinci Mektub’a giren fıkralarını, kendi fikrime ve hissiyatıma muvâfık bulduğumdan, onlar bu nokta-yı nazardan kendi fıkralarımdır diye başka fıkra yazmaya lüzum görmedim. Fakat bu âhirlerde Risale-i Nur’un kerametine temas eden bazı hâdiseler benimle de münasebettar olarak vücûda geldiğinden, ondan bir ihtar hükmünde idi ki, onlar münasebetiyle, benim de bir hususî fıkram kardeşlerimin hususî fıkraları içine girsin diye, o hâdiselerden bazı latif tevafukatı ve bazı rüya-yı sadıkayı ve birkaç hâdiseyi yazıyorum.

Bu rüyalar, birbirine yakın ve birkaç gün zarfında görülmüş ve Hazreti Peygamber (*aleyhissalâtü vesselâm*) içinde bulunduğu cihetle, rüya-yı sâdıkadır. Çünkü hadisçe sabittir ki, Peygamber (*aleyhissalâtü vesselâm*) görülen rüyada, şeytan o rüyaya karışmıyor. Bu rüya-yı sadıkadan her biri, gerçi rüyadır, delil ve hüccet olamaz; fakat her birinin aynı meâlde ittifakları bir müjde veriyor ve Risale-i Nur’un makbuliyetine ve Hazreti Peygamber’in (*aleyhissalâtü vesselâm*) daire-i rızasında bulunduğu bizlere kanaat veriyor. Ezcümle:

Birincisi: Risale-i Nur şâkirtlerinden Rıza görüyor: Hazreti Peygamber (*aleyhissalâtü vesselâm*), câmide Hazreti Ebûbekri’s-Sıddık’a (*radıyallâhu anı*) emre diyor: “Çık, hutbe oku.” Ebûbekri’s-Sıddık koşarak minberin en yukarı basamağına kadar çıkar, hutbe okur. Hutbe içinde cemaate der ki: “Bu söylediğim hakikatlerin izahatı Yirmi Dokuzuncu Sözdendir.”

İkincisi: Risale-i Nur’un şâkirtlerinden Osman Nuri diyor ki: Rüyamda, Şemâil-i Şerife muvâfık, gayet nuranî bir surette Hazreti Peygamber’i

(*aleyhissalâtü vesselâm*) oturduğu yere dayanmış bir vaziyette gördüm. Bu anda bir sadâ geldi ki, Hazreti Peygamber'in (*aleyhissalâtü vesselâm*) bir yaveri geliyor. Kapılar birdenbire kendi kendine açıldı. Risale-i Nur naşirlerinin Üstadı olan zât içeriye girdi. Hazreti Peygamber (*aleyhissalâtü vesselâm*), Üstadımıza şefkatkârâne bir iltifat göstererek, dayandığı vaziyetten doğruldu. Ben de ağlayarak uyandım.

Üçüncüsü: Risale-i Nur şâkirtlerine köşkünü tahsis eden Şükrü Efendi'dir. Rüyada ona diyorlar ki: "Senin o köşküne Hazreti Peygamber (*aleyhissalâtü vesselâm*) gelmiş." O da koşarak gidip, Hazreti Peygamber'i (*aleyhissalâtü vesselâm*) çok nuranî ve sürûrlu bir halde bulup ziyaret etmiş.

Dördüncüsü: Risale-i Nur şâkirtlerinden Nazmî'dir. Rüyasında ona diyorlar ki: "Risale-i Nur şâkirtleri imansız ölmezler; kabre imanla girerler."

Bu rüyalar Hazreti Peygamber (*aleyhissalâtü vesselâm*) ile münasebettar olmak cihetiyle, o rüyalar zamanında "Mu'cizât-ı Ahmediye Risalesi" münasebetiyle latif ve küçük bir-iki tevafukun letâifini zikredeceğim. Şöyle ki:

Risale-i Nur eczalarından birkaç vecihle kerameti görülen mu'cizât-ı Ahmediye'ye dair On Dokuzuncu Mektub'un tashihi zamanında, yedi mu'cizât-ı Ahmediye'ye (*aleyhissalâtü vesselâm*) mazhar yedi çocuğun bahsine geldiği vakitte, Meliha isminde yedi yaşındaki kızım, umulmadık bir vakitte hânemden çıkıp Üstadımın oturduğu köşke geldi, o yedi çocuk bahsini mâsumane çocukcasına dinlemeye başladı. Çay içmesini çok sevdiği halde, kendine verildi; çocukların bahsi bitinceye kadar içmedi.

O saatten on dakika evvel, hem On Dokuzuncu Mektup, hem Miraç Risalesi ayrı ayrı tashih ediliyordu. On Dokuzuncu Mektub'un yüz elli sayfası içinde birtek sayfada kuru direğin ağlamasından bahis var. Miraç Risalesinde altı yüz satırdan birtek satır ondan bahseder. Muhtelif tarzlarda, muhtelif vakitte, muhtelif adamlar, muhtelif kitaplarda birden birtek sözü siylediklerini ben işittim. O da kuru direğin ağlaması idi. Her biri iki kişiden ibaret iki kısım tashihçiler, aynı kelime üstündedirler, o kelimeyi söylüyorlardı. Ben hayretle dedim, "İki taraf da bir kelimeyi söylüyorsunuz." Sonra baktık, Mirac'ın tashihi aynı kelimeye geldiği gibi, On Dokuzuncu Mektub'un tashihi de aynı kelime üzerindedir. Biz hazır olanlar şüphemiz kalmadı ki, yedi yaşında Meliha'nın yedi çocuk bahsine tevafuku ve bu iki kısım musahhihlerin aynı kelimede ittifakları, o mu'cizât-ı Ahmediye bahsinin bir kerametinin bir şua'dır.

Yine Peygamber (*aleyhissalâtü vesselâm*) mektubuyla münasebettar üçüncü bir tevafuk: Milas'tan gelen ve oraya gönderilen kitapların listesini bir sebebe

binâen saklamak lâzım gelmişti. Üstadım, bu listeyi saklamak için bana verdiğini biliyormuş. Bir gün o listeye lüzum olacağını düşünerek benden isteyecekti. Fakat istememişti. O gece kalkar o listeyi seccadesinin yanında görür, hayret eder. Bu, saklandığı yerden çıkıp, nasıl burada bulunsun? Sabahleyin benden soruyor, “Ben getirmedim, haberim yok” dedim. Zaten gece yanına çıkmamıştım. Bunda bir mana var. Biz düşündük, aynı gün Milas’tan listeye göre kitap istemeye bir hak kazanmak için, Hazreti Peygamber’in (*aleyhissalâtu vesselâm*) Mısır azizi Mukavkıs’e yazdığı mektup, eski Mısırlılara ait kitaplar içinde bulunarak İstanbul’a gönderilmiş. Bu mektubun fotoğrafla alınan aynının bir sureti, o gecenin gündüzünde bize geldi, o geceki liste hâdisesine tevafuk etti. Bunda şüphemiz kalmadı ki, saklı olan o listenin kendi kendine orada bulunması, bu mektub-u nebevîyenin gelmesine bir istikbal ve bir işaret idi.

İşte o günlerde Hazreti Peygamber (*aleyhissalâtu vesselâm*) rüyada Risale-i Nur’la münasebettar görülmesi ve mektup da aynı vakitte gelmesi, o günlerde telif edilen hastalara ait yirmi beş devâ-yı mâneviyeyi beyan eden “Yirmi Beşinci Lem’a” ve iktisada ait “On Dokuzuncu Lem’a” ve onların akabinde ihtiyarlara ait yirmi altı ricayı beyan eden “Yirmi Altıncı Lem’a”nın telif zamanlarına tevafuk etmesi şüphe bırakmıyor ki, bu üç risale, Hazreti Peygamber’in (*aleyhissalâtu vesselâm*) makbuliyetine mazhar olmuş.

Yine Risale-i Nur’la münasebeti tahakkuk eden hâdiselerden birisi de şudur ki: Risale-i Nur’un Isparta’ya medar-ı bereket olduğunu çok emarelerle gördük ve görüyoruz. Ezcümle:

Şükrü Efendi hem kendi köşkünü, hem merhum kardeşi Nuri Efendi’nin köşkünü Risale-i Nur’un ders ve telifine verdiği bir zamanda, onun şehirdeki evine muttasıl büyük bir halîçe binası ateş aldı. Bütün o büyük bina yandığı halde, Şükrü Efendi’nin evine sirayet etmedi. Hatta yanan halîçe binasının müştemilâtından olup, halîçe binası ile Şükrü Efendi’nin hânesine bitişik olan ahşap odunluk dahi yanmadı. Bu vaziyeti gören herkes hayret içinde kaldı. Fakat Risale-i Nur ile âlâkaları olanların şüpheleri kalmadı ki, Şükrü Efendi Risale-i Nur’un telifine bu iki köşkü verdiği için, onun bereketiyle, harika bir surette, hem kendi hânesi, hem merhum kardeşinin hânesi o müthiş yangından kurtuldu.

Hem Risale-i Nur yazın nasıl ki büyük bir yağmur ve rahmete sebep olduğu delillerle beyan edilip Gavs-ı Geylânî’nin (*ḡudḡise sirruhi*) kerametine dair risalede kaydedilen hâdiseler Risale-i Nur’un bir kerameti olduğu gibi, bu seneki kışta Risale-i Nur’un merkez-i faaliyeti, Barla’dan Isparta’nın bağlarına

nakledilmişti. Bağlarda soğuk ve fırtına şehirden çok şiddetli oluyordu. Bu şiddetli kışta Risale-i Nur'un dersi tatil olmamak ve naşiri de dayanabilmek için, bir eser-i rahmet olarak bu senenin kışı gayet mutedil geçti. Evet, herkes biliyor ki, şimdiye kadar böyle mutedil ve bazı günleri yaza benzer tarzda bir kış, bu yakın zamanlarda görülmemişti. İşte bugün, yeni Mart on iki, eski Şubat yirmi yedidir. Sitte-i Sevr denilen fırtınalı altı meşhur günün üçüncü günü olan bugün, nevrüz günü gibi açıktır, güzeldir. Nasıl ki Risale-i Nur'un bereketi yüzünden rahmet-i ilâhiye yaz ortasında bir bahar getirdiğini kanaat verecek emareler ile görmüştük; öyle de, bu kış ortasında Risale-i Nur'un bereketi yüzünden bir güz mevsimi olmasına bir vesile olduğuna kanaat ettik.

Hem Risale-i Nur eczasından İktisat Risalesi'nin telifine çok yakın bir zamanda, Üstadımın maişetindeki iktisadı ifrat derecesine girmişti. Ben ve Hüsrev ve daha diğer arkadaşlarımız bütün biliyoruz ki, Üstadımızın hasta olmadığı halde bütün Ramazan'da yediği gıdayı hesap ettik; birtek fırıncala ekmeği, yarım okka kese yoğurdu, yüz elli dirhem piring idi. Biz tahmin ettik ki, yirmi dört saatte üç hurma tanesi kadar gıda ile külfetsiz idare etti. Fazlaya iştahı olmadığı için yemiyordu. Bu hal, Ramazan'dan sonra ona yazdırılacak olan İktisat Risalesinin bereketine ve mübârekiyetine ve kerametine bir işaret idi.

Ve bir de Risale-i Nur'un takviye-i din hakkında hizmetine işaret eden bir diğer hâdise şudur ki: Isparta'nın mühim bir âleminin, takriben otuz-kırk sene evvel yazdığı istikbale dair kasidesinin fıkraları, Risale-i Nur'a tam tevafuk ediyor ve Risale-i Nur'u gösteriyor. Şöyle ki:

Allah rahmet etsin ve kabri pürnur olsun, Topal Şükrü Efendi namında ehl-i kalb ve Isparta'nın bir medar-ı fahri olan zâtın kerametkârâne buraca meşhur bir şiirini gördüm, getirip arkadaşlarıma gösterdim. Dedim: Bu zât bu dalâletli zamanımızdan bahsettiği gibi, bir fıkrası da Harb-i Umumî'den bahsediyor gibi görünüyor. Çünkü bu şiirinde diyor:

“Aferin çarha ki, çattırdı kuduzu kuduza.”

Yani, bütün dünya kâfirlerini birbirine musallat ettirdi, ve iki satır sonra yine diyor:

“Sûk-u asr içre bütün dâd ü sitend, küfr u dalâl;

Müşteri kalmadı, din indi ucuzdan ucuza.”

Yani, o asrın çarşısında alışveriş dinsizlik elinde olacak, dinsizlik hükmedecek, din gayet ucuza düşecek ve İslâmın şeâiri gizlenecek. Sonra diyor:

“Şükür ya bilmezem esrar-ı gaybdan amma,

Ya ileri, ya geri, takrib ederim üç otuza.”

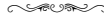
Kendi tefsir ediyor. Yani, otuz üçe şiddetli kafiyesine mürâat için, otuz üç yerine “üç otuz” demiştir. Hem Harb-i Umumîye işaret ettiği fıkrasıyla, “dinsizlik düsturları, kanunları, o asır çarşısında hükmettiği...” fıkrasının ortasında şöyle diyor:

Eriş ey avn-ı şeriat¹(Hâşiye-1) eriş ey muhyiddin!

Elem-i rîş²(Hâşiye-2) cefasından erişti o öze.

Şimdi benim kanaatim geliyor ki, bu zât, otuz üç senesinden sonra Risale-i Nur'u Isparta'nın imdadına çağırıyor. “Ey avn-i Şeriat! Ey muhyi'd-din yetiş!” diyor. Yani vefatından takriben otuz üç sene sonra şeriata ve dinin şeâirine, Isparta'ya yetişecek bir nuru çağırıyor. Cenâb-ı Hak duasını kabul etmiş ki, vefatından otuz-kırk sene sonra Risale-i Nur o vazifeyi görmüş.

Talebeniz ve hizmetkârınız
Süleyman Rüşdü

Risale-i Nur'un müsadere hâdisesi münasebetiyle Isparta Süleyman'ı Rüşdü'nün,
evvelki fıkrasına zeyil olarak yazdığı bir fıkrasıdır.

Risale-i Nur şâkirtlerinin merkezi olan Şükrü Efendi'nin köşkünün komşusu seksen yaşında muhterem Alil Osman Çavuş namında bir zât, Risale-i Nur naşirlerine hücum zamanından bir gün sonra rüyasında görüyor ki: Güneş ile kamer, beraber olarak köşkün içine girip parlıyorlar.

Diğer bir rüyada Keçeci Mustafa Efendi'nin hafidi Bekir yine hâdise-i elîmeden bir-iki gün sonra görüyor ki, güneş kible tarafından çıkıyor. Şuââtı içinde güneş yüzünde Risale-i Nur naşirinin sureti temessül edip, aynen güneşin kursunda görünüyor.

Hem mütedeyyin bir kadın, yine hâdiseden sonra görüyor ki, semâvâtta mübârek kâğıtlar yağıyor. Soruyorlar: “Bu nedir?” Rüya da demişler: “Risale-i Nur'un sayfalarıdır.” Yani, tabirce Risale-i Nur, Kur'an'ın tefsiri olduğu cihetle,

1 (Hâşiye-1) “Şeriat” cifirle dokuz yüz seksen eder. Risaletü'n-Nur dahi “en-nûr” daki lâm aslı lâm olsa, cifirle dokuz yüz yetmiş sekiz edip iki farkla tevafuk eder.

2 (Hâşiye-2) Riş: Ceriha, yara demektir.

vahy-i semâvî olan Kur'ân'ın semâvî ve ilhamî bir tefsiridir. Hem yağmur gibi, insanlara kesretli bir rahmettir.

Hâdisenin vukuundan evvel, Risale-i Nur şâkirtlerinin her biri bir cesedin âzâları gibi, bir cihette o cesede gelen müessir bir arızayı bütün âzânın hissetmesi nev'inden, bu hâdiseyi Risale-i Nur'un dört şakirdi, vukuundan bir-iki gün evvel şöyle gördüler: Üçü, yani Mehmed Zühdü, Halil Ruhi, Mehmed Niyazi, Risale-i Nur naşirlerinin üstadını vefat etmiş görüyorlar ki, vefat ise tabirce Risale-i Nur'un tatilini haber veriyor.

Dördüncüsü: Fâzıl Bey görüyor ki: –Hâdiseden birgün evvel– Rafta kitapları karıştırır, bazı kitapları düşürür. Üstad bana hiddet ediyor, ben de diyorum: “Re’fet düşürdü.” Birden hâneye polisler doluyorlar, her şeyi alıyorlar.

Hem bundan yedi buçuk ay evvel Risale-i Nur naşirlerine gelen elim polishâneye çağırma meselesinde Risale-i Nur'un şâkirtlerinin dört tanesi (aynı hâdiseyi bir-ikisi, yani Rüşdü ile Lütfü aynen görüyorlar, ikisi de az bir tabirle) aynı hâdiseyi görmeleri ve bu defaki hâdiseyi, yine dört tane şâkirtler aynen görmesi gösteriyor ki, Risale-i Nur şâkirtleri, bir cesedin âzâları gibidirler ki, Risale-i Nur'a gelen hâdiseyi, bir cesedin âzâları gibi hissediyorlar.

Hem Risale-i Nur şâkirtlerinden Bekir'e o musibet gününden birgün evvel biri demiş: “Üstadın seni çağırıyor.” Bir hiss-i kablelvuku ile ikinci gün Üstadının başına gelen ve rahmet-i ilâhiye ile hafif geçen müthiş musibeti, düşmanların plânları derecesinde büyük, ağır hissetmiş tarzında, ağlayarak gayet korkaklık ve helecan ile koşup geldi. O helecan ve ağlamasına hiç sebeb-i zâhirî yokken, yine heyecanını, ağlamasını teskin edemiyordu. Demek Risale-i Nur'a gelen musibet, şâkirtlerini kerametkârâne ikaz ediyordu.

Hem musibetin aynı gününde Üstadımız gezmekten dönerken –Hüsrev ve Mehmed'in ihbarıyla– birdenbire sebepsiz, ehl-i dünyaya karşı şiddete başlamış. Yirmi beş sene evvel *Divan-ı Harb-i Örfî*'de kendi idam kararını beklerken, sebepsiz, kalbsiz, rütbeli iki adam, mahpus olduğu koğuşa tahkir için geldikleri zaman gayet acîb bir surette söylediği o hale mahsus meşhur bir şetmi üç defa zâlim ve garazkâr ehl-i dünyaya karşı sarf ediyor, “Benden ne istiyorsunuz?” diye bağırarak tekrar ediyor, sonra susuyor. Aynı dakikada zabıta köşkü basmak için yedi-sekiz polis köşkün etrafına girdikleri zaman tevafuk ediyor.

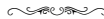
Medar-ı ibret bir hâdis: Risale-i Nur naşirlerinin tazyiki yüzünden âmirlerinin yanında yüz bulmak niyetiyle Risale-i Nur naşirlerine ilişenlerin aksi maksadıyla tokat yediklerinin yüz hâdiseden bir hâdisesi şudur ki:

Sebepsiz, sırf bazı garazkârların keyfi için Risale-i Nur naşirlerine bir kulp takıp mahkemelerde süründürmek ve belki mahvetmek için sureten kendini dost gösterip gayet hâinâne bir riyâkârlıkla dairemize sokulup, birtakım yalanlarla âmirlerini iğfal edip Risale-i Nur naşirlerine müthiş darbe gelmesine vesile olan bir adam, teveccüh ve makam kazanmak değil, bilâkis öyle bir tokat yedi ki, dünyada kaldıkça, vicdanı varsa vicdan azabı çektirecek. Hem o kolay vazifesinden müşkül bir vazifeye tahvil ettiler ve hem de ona yalancı nazarıyla baktılar. Ve hem nefret-i âmmeyi kazandı. Ve hem taharrî hâdisesinden iki gün sonra bir ihtiyar adamı hânesinden çıkarıp yolda getirirken o ihtiyar zât füc'eten vefat edip hem mes'uliyet-i maddiye ve mâneviyeye mâruz kalmıştır.

Evet, Risale-i Nur'a hücum edenler, vaktiyle kefenini boynuna takınmalı ve rezalete bürünmeli ve mânevî cehenneme dünyada girmeyi göze almalı.

Hem o musibet hâdisesinden iki gün evvel, Risale-i Nur şâkirtlerinden olmayan ve hiç bizimle zihnen meşgul olmayan biri rüyada görüyor ki: Isparta'nın altındaki ovada çok ormanlar bulunuyor. Kuvvetli bir sel geliyor, bu ormanın çok ağaçlarını deviriyor. Birdenbire bir zelzele-i arz oluyor, Risale-i Nur nâşiri, elbisesiyle heybetli bir surette yer yarılıp çıkıyor.^{1(Hâşiye)} O da korkusundan uyanıyor. İki gün sonra Risale-i Nur'u ta'til ve mânen toprağa defnetmek niyetiyle küre-i arzı titretecek derecede bir hata ile Risale-i Nur'un eczalarını evrak-ı muzırna nev'inden taharrî edip, toplayıp merkez-i hükûmete, ta Dâhiliye Vekâleti'ne gönderir. Hiçbir daire kanunca mucib-i muaheze ve mes'uliyet bir şey Risale-i Nur'da bulamadığından, o mânevî zelzele içinde öldürdük, defnettik zannettikleri Risale-i Nur, dirilip, yer yarılıp meydana çıktığı gibi yine o rüya işaret ediyor ki, bir zelzele-i azîme ve bir sel içinde Risale-i Nur bu vatan ve millete bir halâskâr, bir mûncî suretinde musibetzedelerin imdadına yetişecek.

Risale-i Nur şâkirtlerinden
(Yıldırım) Süleyman Rüşdü

¹ (Hâşiye) Demek bu geçen seneki zelzele, yani İzmir zelzelesi, Risale-i Nur'un dirilmesine ve meydana çıkmasına bir emaredir ve o rüyayı tâbir ediyor. Evet, o zelzeleden evvel Risale-i Nur defnolunmuş gibi gayet gizli perde altında intişar ediyordu. Zelzele başladıktan sonra eski elbise-i fâhiresiyle meydan-ı zuhura çıktı.

Yirmi Yedinci Mektub'un Lâhikâsından Alınmış Mühim Parçalar

Birinci Mesele: Birinci Şuâ'da bir-iki âyetin işâretinde¹, Risaletü'n-Nur'un sâdık talebeleri imanla kabre gideceklerine ve ehl-i cennet olacaklarını kudsî bir müjde ve kuvvetli bir beşâret bulunduğu gösterilmiştir. Fakat bu pek büyük meseleye ve çok kıymettar işârâta tam kuvvet verecek bir delil ister diye beklerdim, çoktan beri muntazırdım. Lillâhilhamd, iki emâre birden kalbime geldi:

Birinci emare: İman-ı tahkikî, ilmelyakînden hakkalyakîne yakınlaştıkça daha selbedilmeyeceğine ehl-i keşif ve tahkik hükmetmişler ve demişler ki: "Sekerat vaktinde şeytan vesvesesiyle ancak akla şüpheler verip tereddüde düşürebilir." Bu nevi iman-ı tahkikî ise yalnız akılda durmuyor. Belki hem kalbe, hem ruha, hem sırâ, hem öyle letâife sirayet ediyor, kökleşiyor ki şeytanın eli o yerlere yetişemiyor. Öylelerin imanı zevalden mahfuz kalıyor.

Bu iman-ı tahkikînin vusulüne vesile olan **bir yolu**, velâyet-i kâmile ile keşif ve şuhûd ile hakikate yetişmektir. Bu yol ehass-ı havassa mahsustur, iman-ı şuhûdîdir.

İkinci yol, iman-ı bilgayb cihetinde, sırr-ı vahyin feyziyle, burhanî ve Kur'ânî bir tarzda, akıl ve kalbin imtizacıyla, hakkalyakîn derecesinde bir kuvvetle zaruret ve bedâhet derecesine gelen bir ilmelyakînle hakâik-i imaniyeyi tasdik etmektir.

Bu ikinci yol, Risaletü'n-Nur'un esası, mayası, temeli, ruhu, hakikati olduğunu has talebeleri görüyorlar. Başkalar dahi insafla baksalar, Risaletü'n-Nur hakâik-i imaniyeye muhalif olan yolları gayr-i mümkün ve muhâl ve mümteni derecesinde gösterdiğini görecekler.

İkinci emare: Risaletü'n-Nur'un sâdık şakirtleri, hüsn-ü âkıbetlerine ve iman-ı kâmil kazanmalarına o derece kesretli ve makbul ve samimî dualar oluyor ki o duaların içinde hiçbirisi kabul olmamasına akıl imkân veremiyor.

Ezcümle: Risaletü'n-Nur'un bir hâdimi ve birtek şakirdi, yirmi dört saatte, Risaletü'n-Nur talebelerinin hüsn-ü âkıbetlerine ve saadet-i ebediyeye mazhar olmalarına yüz defa Risaletü'n-Nur talebelerine ettiği

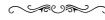
¹ Bkz.: En'âm sûresi, 6/122; Hûd sûresi, 11/108; Bürûc sûresi, 85/10.

duaları içinde hiç olmazsa yirmi otuz defa selâmet-i imanlarına ve hususî hüsn-ü âkıbetlerine ve imanla kabre girmelerine, aynı duayı, en ziyade kabule medar olan şerâit içinde ediyor.

Hem Risaletü'n-Nur'un talebeleri bu zamanda her cihetten ziyade hücumâ mârûz olan iman hususunda, birbirine selâmet-i iman hakkındaki samimî, mâsum lisanlarıyla dualarının yekûnu öyle bir kuvvettedir ki rahmet ve hikmet onun reddine müsaade etmezler. Faraza, mecmuu itibarıyla reddedilse, tek bir tane onların içinde kabul olunsa, yine her biri selâmet-i imanla kabre gireceğine kâfi geliyor. Çünkü her bir dua umuma bakar.

Said Nursî

Risaletü'n-Nur'un kerametinin bu havalide zuhur eden çok tereşşuhatından bir-iki hâdisе beyan ediyorum.

Birincisi: Hatip Mehmed (*rahmetullâhi aleyhi*) namında ciddî bir ihtiyar talebe, İhtiyarlar Risalesi'ni yazıyordu. Tâ On Birinci Rica'nın âhirlerinde ve merhum Abdurrahman'ın vefatının tam mukabilinde kalemi, لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ¹ yazıp ve lisanı dahi لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ² diyerek hüsn-ü hâtimenin hâtemiyle sayfa-yı hayatını mühürleyip, Risaletü'n-Nur talebelerinin imanla kabre gireceklerine dair olan işârî beşaret-i Kur'âniye'yi vefatıyla imza etmiş. Rahmetullahi aleyhi rahmeten vâsiaten, âmîn...

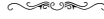
İkincisi: Sizin telifiniz olan Fihriste'nin tashihinde, bir müstensihin noksan bıraktığı bir sayfayı, Tahsin'e dedim: "Yaz!" O da yazmaya başladı. Simsiyah bir mürekkepten ve temiz kalem ile birden yazdığınız ikinci cilt fihristenin makbuliyetine hüccet olarak o siyah mürekkep güzel bir kırmızı suretini aldı. Tâ yarım sayfa kadar bu garip hâdiseye taaccüp edip bakarken, o mürekkep simsiyaha döndü. Sayfanın öteki yarısı, aynı kalem, aynı hokka tam siyah yazıldı. Bir zaman Barla'da, bağlardaki köşkte, Şamlı Mesûd ve Süleyman'ın müşâhedeyle aynı hâdiseyi başka şekilde gördük. Şöyle ki:

¹ "Allah, o hak Mâbuddur ki kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur." (Bakara sûresi, 2/163, 255; Âl-i İmran sûresi, 3/2, 6, 18; Nisâ sûresi, 4/87; ...)

² "Allah'tan başka ilâh yoktur." (Sâffât sûresi, 37/35; Muhammed sûresi, 47/19)

Ben, sevmediğim için siyah bir mürekkebi kısmen döktüm. Birden, mütebâkisi, çok beğendiğim güzel bir kırmızıya tahavvül etti. Risale'tü'n-Nur'un kâtiplerini şevklendirdi. Gözümüze silsile-i kerametın bir ucunu ve bir tereş-suhunu gösterdi.

Said Nursi

Bugünlerde mânevî bir muhâverede bir suâl ve cevabı dinledim.

Size bir kısa hülâsasını beyan edeyim.

Biri dedi: Risale-i Nur'un iman ve tevhid için büyük tahşidatları ve küllî techizatları gittikçe çoğalıyor. Ve en muannid bir dinsizi susturmak için yüzde birisi kâfi iken, neden bu derecede hararetle daha yeni tahşidat yapıyor?

Ona cevaben dediler:

Risale-i Nur, yalnız bir cüz'î tahribatı, bir küçük hâne-yi tamir etmiyor; belki küllî bir tahribatı ve İslâmiyet'i içine alan dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhit kale-yi tamir ediyor. Ve yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslaha çalışmıyor; belki bin seneden beri tedarik ve teraküm edilen müfsit âletlerle dehşetli rahnelenen kalb-i umumî ve efkâr-ı âmmeyi ve umumun, bâhusus avâm-ı müminin'in istinadgâhları olan İslâmî esaslar ve cereyanlar ve şââirler kırılmasıyla, bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umumî-yi Kur'ân'ın i'câzıyla o geniş yaralarını, Kur'ân'ın ve imanın ilâçlarıyla tedavi etmeye çalışıyor.

Elbette böyle küllî ve dehşetli rahnelere ve yaralara hakkalyakîn derecesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hâsiyetinde mücerrep ilâçlar, hadsiz edviyeler bulunmak gerektir ki, bu zamanda Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın i'câz-ı mânevîsinden çıkan Risale-i Nur, o vazifeyi görmekle beraber, imanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafata medardır, diyerek uzun bir mükâleme cereyan etti. Ben de tamamen işittim, hadsiz şükrettim.

Bu hâdis-e münasebetiyle yine bugünlerde hatırıma gelen bir vâkıayı beyan ediyorum:

Ben, namaz tesbihatının âhırında otuz üç defa kelime-i tevhidi zikrederken, birden kalbime geldi ki: Hadis-i şerifte, “Bazen bir saat tefekkür, bir sen ebadet hükmüne geçer.”¹ Risale-i Nur'da o saat var; çalış, o saati bul,

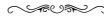
¹ el-Gazâlî, *İhyâu ulûmî'd-dîn* 4/423; el-Kurtubî, *el-Câmi' li ahkâmî'l-Kur'ân* 4/314; Aliyyülkârî, *el-Masnû'* s.82.

ihbar edildi. Adetâ ihtiyârsız bir surette, Kur'ân'ın âyetü'l-kübrâsının iki tefsiri olan iki “Âyet-i Kübrâ” risalelerinden mülâhhas tefekkürî bir tekellüm, tam bir saat devam etti. Baktım, size gönderdiğim “Âyetü'l-Kübrâ” risalesinin Birinci Makamın hülâsasından müntehap güzel bir sırrını hülâsayla, Yirmi Dokuzuncu Lem'a-yı Arabiye'den müstahreç nurlu, tatlı fıkralardan tereküp ediyor.

Ben, kemâl-i lezzetle, her gün tefekkürle okumaya başladım. Birkaç gün sonra hatırıma geldi ki: *Madem Risale-i Nur bu zamanın bir mürşididir, talebelerine bir vird-i ekber olabilir diye kaleme aldım. Ve bütün risalelerin hususî menbaları, madenleri olan binden ziyade âyât-ı Kur'âniye'yi, kendi Kur'ân'ımda, evvelce işaretler koyup bir Hizb-i Âzam-ı Kur'ânî yapmak niyet etmiştim. Şimdi bu Hizb-i Âzam ve bu vird-i ekber, Risale-i Nur mensuplarına bazı eyyam-ı mübâreke de okunması için bir zaman size de göndermek hakkınız var. İnşallah, bir zaman sonra size gönderilecek. Bazı kelimelerini tercüme ve bir kısım kayıtlarını tefhim için vakit bulsam, gayet kısa hâşşeye gibi bir şeyi yazacağım.*

Umum kardeşlerime ve hizmet-i Kur'âniye'de bütün arkadaşlarıma hasret ve iştiyakla binler selâm...

Said Nursî

Emin ve Tahsin ve Hilmi'nin Bir Fıkrasıdır

(Yirmi Yedinci Mektub'un fıkraları içine girmeye münasip görüldü.)

Bugünlerde ziyade bir hassasiyetle risalelere bakıldığından, inâyetin himâyeti dahi, bir nevi hassasiyetle ikramını gösterdi. Gayet cüz'î bir numûnesi şudur ki:

Risale-i Nur şakirtlerine, maişet cihetinde bir ikram-ı ilâhî ve küçük, fakat şâyân-ı hayret ve gayet latîf bir tevafuk, bir vâkıa ve Risaletü'n-Nur hizmetinin şüphesiz bir kerametidir. Evet, Risale-i Nur'un bir silsile-i kerametinin bir menbâ olan tevafuk, bu vâkıada, o cinsten altı adet tevafukatın ittifakı ise, tesadüf ihtimalini köküyle keser diye hükmettik. Şöyle ki:

Birkaç günden beri Üstadımızın ziyaretine gitmediğimizden, kardeşim Emin ile beraber Üstadımızın ziyaretine gittik. İkinci vakti beraber namaz kıldıktan sonra bize emretti ki: “Size yemek yedireceğim, burada tayınız var.” Mükerreren: “Yemezseniz bana dokuz zarar olur.” dedi. “Çünkü yiyeceğinize karşı Cenâb-ı Hak gönderecek.”

Yemek yemekten affımızı rica ettikse de emretti ki: “Rızkınızı yiğün; bana gelir.” Emrini kırmamak için, lütuf buyurduğu tereyağı ve kabak tatlısını ekmekle yemeye başladık. Daha sofrada iken, ümit edilmeyen bir vakitte, bir tarzda ve aynı vakitte bir adam geldi. Elinde yediğimiz kadar taze ekmek, aynı yediğimiz miktar (fındık kadar) tereyağı ve diğer elinde bize verilenin tam misli kabak tatlısı olarak kapıyı açtı. Artık taaccüp edilerek, hiçbir cihette tesadüfe mahal kalmayarak, Risale-i Nur şakirtlerinin rızkındaki bir bereket-i rabbânîyi gözümüzle gördük. Üstadımız emretti: “İhsan on misli olacak. Hâlbuki bu ikram tam tamına mislidir. Demek, tayın ciheti galebe etti. Tayın temini ise, mizanla olur.”

Sonra aynı akşamda, sadaka ciheti dahi hükmünü gösterdi. Biz gördük ki ekmek on misli ve tereyağı tatlısı o da on misli ve kabak tatlısını çok sevmediği için kabak, patlıcan turşusu on misli, me’mulün hilâfına, Risale-i Nur’dan İkinci Şuâ’nın bir hafta mütalâasına mukabil bir mânevî ücret olarak geldi, gözümüzle gördük. Demek, kabak tatlısının tatlılığı, tereyağı-un helvasına girdi, kendisi turşuda kaldı.

Risale-i Nur şakirtlerinin, hüsn-ü hizmetine acele bir mükâfat gördükleri gibi, hizmette kusur edenler dahi tokat yedikleri –İsparta’da olduğu gibi– burada dahi gözümüzle gördük. Pek çok vukuatından yalnız beş-altısını beyan ediyoruz.

Birincisi: Ben, yani Tahsin, bir gün, yeni açtığımız bir dükkân meşgale-iyle bana emrolunan vazife-i nuriyeyi tembellik edip yapamadım. Aynı vakitte şefkatli bir tokat yedim. Dükkânda otururken birisi bana geldi, emanet olarak 100 lira tebdil olmak için bana verdi. Bu paranın sahibine, Allah için bir hizmet yapmak üzere tebdil için maliye sandığına gittim. Bu paraları sayarken, aralarında bir kalp lira bulundu. Bu yüzden ifadeye ve suâl ve cevaba ve muâhazeye mâruz kaldığım gibi, evimizi de taharrî etmek icap etti. Beni mahkemeye verdiler. Fakat bu terbiye ve şefkat tokatı olmak cihetiyle, yeni Risale-i Nur kerametini gösterdi, zararsız kurtulduk.

İkincisi: Üstadımıza ve Risale-i Nur’a dört-beş sene bazen hizmet eden ve okutturan ve cidden taraftar bulunan bir zât, birden bir gün elinde dine ait bir gazeteyle geldi. Risale-i Nur’un mesleğine muhalif bir cereyanın sahiplerine taraftarâne bir tavır gösterdiği zaman, Üstadın canı çok sıkıldı. Bir-iki gün sonra şiddetli, fakat şefkatli bir tokat yedi. Bir doktor ona dedi ki: “Eğer ameliyat yaptırmazsan yüzde yüz ölüm var.” O da bilmecburiye ameliyat yaptırdı. Fakat şefkat ciheti imdada yetişti, çabuk kurtuldu.

Üçüncüsü: Bir memur, Risale-i Nur'u kemâl-i iştîyakla okurdu. Üstadla görüşmeye ve tam ders almaya çok çalışıyordu. Birden bir komiser tarafından ona evham verildi. O da görüşmeyi ve okumayı bırakıp başka bir şehre giderken, birden sebepsiz bir tarzda bir ayağı kırıldı, bir ay çekti. Yine şefkat yâr oldu ki şimdi tekrar okumaya şevkle başladı.

Dördüncüsü: Ehemmiyetli bir zât Risale-i Nur'u kemâl-i takdirle hem okur, hem yazardı. Birden sebatsızlık gösterdi, şefkatsiz bir tokat yedi. Gayet meftun olduğu refikası vefat eyledi. İki oğlu da başka yere gitmesiyle acınacak bir hâle girdi.

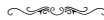
Beşincisi: Dört senedir Üstadın çarşı işinde hizmet eden bir zât, birden sadakati bırakıp mesleğini değiştirdi. Birden şefkatsiz bir tokat yedi. Bir sene-dir daha çekiyor.

Altıncısı: Bir hocaya ait bir hâdisedir. Belki helâl etmez. Biz de onu görmüyoruz. Tokatı şimdi kaldı.

Bu vukuat nev'inden hem çok var. Hem Risale-i Nur'a karşı kusura binâ-en, katiyen tokat olduğuna şüphemiz kalmadı.

Risale-i Nur şakirtleri'nden
Emin, Tahsin, Hilmi

Evet, tasdik ediyorum
Said Nursî

Hem Risale-i Nur'un suhulet-i intişarının bir kerametini, bu mektubu yazdığımız zamanda ve yemekteki keramet dakikasında gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Ehemmiyetli yedi-sekiz risale ve İşârât-ı Kur'âniye Şuârını mühim bir mektupla beraber bir torbada, ehemmiyetli bir kardeşimize, bir şehre göndermiştik. Şoför o paketi düşürmüştü. Böyle bir zamanda böyle eserleri, münafıklar ve casuslar haber almadan, emin bir elle beş gün sonra elimize geçmesi, kat'î kanaatimiz geldi ki, bir inâyet bizi himâyet ediyor.

Hem Risale-i Nur hakkında inâyet-i Rabbaniyenin latif bir himâyeti de şudur ki:

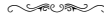
Karanlık bir vaziyette, korkutan bir zamanda, casusların ve taharrî memurlarının evhamları ve tecessüsleri Üstadımızın menzilini sarması dakikasında,

bir fare, Üstadımızın çorabını aldı. Ne kadar aradık, hiçbir yerde bulamadık. O farenin yuvasını gördük; kabil değil ki o çorap girsin. İki gün sonra gördük ki, o hayvan o çorabı getirmiş, öyle yere ki, saklanmış ve muhteviyatları unutulmuş olan mahrem mektuplar ve evrakların tam yanında bırakmış. Hâlbuki iki defa oraya bakmıştık, görememiştik. Hem o çorabı o yere getirmek, soba borusuna çıkıp yukarıdan olur. Gayet kurnaz ve zeki bir adam ancak o işi yapar. Hiçbir cihette tesadüf ihtimali kalmadığından, Üstadımız dedi: “Bu mektupları oradan kaldıracamız.”

Biz onlara baktık, gerçi siyasetle alâkaları yoktur. Fakat vehham casuslarla, aleyhimizde habbeyi kubbe yapmaya ehemmiyetli bir vesile olurdu. Biz hem onları, hem daha bahaneyle medar olabilen başka şeyleri kaldırdık. O heyecanımızdan casuslar haber alıp anladılar ki, hazırlandık. Daha hücum etmeden, yalnız ikinci gün Emin, elinde bir torbayla menzile girdi. Tam arkasında karakol komiseri, gizli, hissettirmeden girdi. Emin’in elinde, kitap yerine yoğurt torbasını gördü, tavrını değiştirdi.

Elhâsıl: Risale-i Nur’un intişarına karşı gelen bütün düşman ve casuslara mukabil birtek fare çıktı, plânlarını zîr u zeber etti.

<i>Evet</i>	<i>Evet</i>	<i>Evet</i>	<i>Evet</i>	<i>Evet</i>	<i>Evet</i>
<i>Teufik</i>	<i>Ahmed</i>	<i>Tahsin</i>	<i>Hilmi</i>	<i>Feyzi</i>	<i>Said Nursî</i>

Aziz kardeşlerim,

Sizinle pek çok alâkadar ve görüşmeye çok müştâkım ve vaziyetinizi bu soğuk kışta merak eder, hayalen sizinle görüşürken bir-iki nokta hâtıra geldi, beyan ediyorum:

Birincisi: On Dokuzuncu Söz’ün âhırinde beyan edilen, Kur’ân’daki tek-rarın ekser hikmetleri, Risale-i Nur’da dahi cereyan ediyor. Bilhassa ikinci hikmeti tam tamına vardır. O hikmet şudur ki:

Herkes her vakit Kur’ân’a muhtaçtır. Fakat herkes, her vakit bütün Kur’ân’ı okumaya muktedir olamaz. Fakat bir sûreye galiben muktedir olur. Onun için en mühim makasıd-ı Kur’âniye ekser uzun sûrelerde dercedilerek, herbir sûre bir küçük Kur’ân hükmüne geçmiş. Demek, hiç kimseyi mahrum etmemek için haşır ve tevhid ve kıssa-yı Mûsâ (*aleyhiisselâm*) gibi bazı maksatlar tekrar edilmiş.

Aynen bu ehemmiyetli hikmet içindir ki, bazı defa haberim olmadan, ihtiyârım ve rızam olmadığı hâlde, bazı ince hakâik-i imaniye ve kuvvetli hüccetleri müteaddit risalelerde tekrar edilmiş. Ben çok hayret ederdim. Neden bunlar bana unutturulmuş, tekrar yazdırılmış? Sonra kat'î bir surette bildim ki: Herkes bu zamanda Risale-i Nur'a muhtaçtır. Fakat umumunu elde edemez. Elde etse de tamam okuyamaz. Fakat küçük bir Risale-i Nur hükmüne geçmiş bir risale-i câmiayı elde edebilir. Ve ekser vakitlerde muhtaç olduğu meseleleri ondan okuyabilir ve gıda gibi her zaman ihtiyaç tekerrür ettiği gibi, o da mütalâasını tekrar eder.

İkinci Nokta: *Âyetü'l-Kübrâ*'dan çıkan "Virdü'l-Ekber" namındaki Arabî risaleciğin âhirinde, Risale-i Münâcâtın başındaki âyetin tefsiri diye Arabî kırsımları ilâve edilse, beraber okunsa iyidir. Biz de nüshamıza yazdık.

Üçüncüsü: Aziz kardeşlerim, çok defa kalbime geliyordu. "Neden İmam Ali (*radıyallâhu anhu*) Risale-i Nur'a ve bilhassa *Âyetü'l-Kübrâ* risalesine ziyade ehemmiyet vermiş?" diye sırrını beklerdim. Lillâhilhamd, o sır ihtar edildi. İnkişaf eden o sırra şimdilik yalnız kısa bir işaret ediyorum. Şöyle ki:

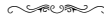
Risale-i Nur'un mümtaz bir hâsiyeti, imanın en son ve en küllî istinad noktasını kuvvetli ve kat'î beyan edildiğinden, bu hâsiyet *Âyetü'l-Kübrâ* risalesinde fevkalâde parlak görünüyor. Ve bu acıb asırda, mübâreze-i küfür ve iman en son nokta-yı istinada sirayet ederek ona dayandırıyor. Meselâ, nasıl ki gayet büyük bir meydan muharebesinde ve iki tarafın bütün kuvvetleri toplandığı bir sırada iki tabur çarpışıyorlar. Düşman tarafı, en büyük ordusunun cihâzât-ı muharribesini kendi taburuna imdat ve kuvve-i mâneviyesini fevkalâde takviye için her vasıtayı istimâl ederek ehl-i iman taburunun kuvve-i mâneviyesini bozmak ve efradının tesanüdünü kırmak için her vesileyi kullanır. Ehemmiyetli bir istinadgâhını kendine temayül ettirerek ihtiyat kuvvetini dağıtır. Müslüman taburunun her bir neferine karşı, cemiyet ve komitecilik ruhuyla mütesanid bir cemaat gönderir. Bütün bütün kuvve-i mâneviyesini mahvetmeye çalıştığı bir hengâmda, Hızır gibi biri çıkar, der:

"Meyus olma! Senin öyle sarsılmaz bir nokta-yı istinadın ve öyle mağlûp olmaz muhteşem orduların ve tükenmez ihtiyat kuvvetlerin var ki; dünya toplansa karşısına çıkamaz, kâinatı dağıtamayan onu dağıtamaz. Şimdilik mağlûbiyetin sebebi, bir cemaate ve bir şahs-ı mâneviyeye karşı bir neferi göndermenizdir. Çalış ki, her bir neferin, istinad noktaları olan dairelerden mânen istifade ettiği kuvvetli kuvve-i mâneviyeye bir şahs-ı mânevi ve bir cemiyet hükmüne geçsin." dedi ve tam kanaat verdi.

Aynen öyle de, ehl-i imana hücum eden ehl-i dalâlet, bu asır cemaat zamanı olduğu cihetle, cemiyet ve komitecilik mayasıyla bir şahs-ı mânevî ve bir ruh-u habîs olmuş, müslüman âlemindeki vicdan-ı umumî ve kalb-i küllî-yi bozuyor. Ve avâmın taklidî olan itikadlarını himâye eden İslâmî perde-i ulviyeyi yırtıyor ve hayat-ı imaniyeyi yaşatan, an'aneyle gelen hissiyat-ı mütevâriseyi yandırıyor. Her bir müslüman tek başıyla bu dehşetli yangından kurtulmaya meysûsâne çabalarken, Risale-i Nur (Risaletü'n-Nur) Hızır gibi imdadı yetişti. Kâinatı ihata eden son ordusunu^{1(Hâşiye)} gösterip ve ondan mukavemet-sûz maddî, mânevî imdat getirmek hizmetinde harika bir emirber nefer olarak Âyetü'l-Kübrâ risalesini İmam Ali (radıyallâhu anhu) keşfen görmüş, ehemmiyetle göstermiş.

Temsildeki sâir noktaları tatbik ediniz, tâ o sırrın bir hülâsası görünsün.

Said Nursî

Emin ve Feyzi'nin bir fıkrasıdır.

(Risaletü'n-Nur'a ait dört-beş kerametden bahseder.)

Hizmet-i Kur'âniye'de bizi sebkât eden sadık, hâlis, metin, vefakâr kardeşlerimizden mübârek Hüsrev ve Rüşdü gibi zâtlar, Risale-i Nur hâdimlerine, vazifelerinin makbuliyetine bir emare olarak ihsan olunan bereket hakkında müteaddit fıkralar yazmışlar. Biz de, bu kardeşlerimizin fıkraları gibi bu yakın zamanlarda beraber tezahür eden, gördüğümüz bazı hâdisâtı kaydedeceğiz. Numûne için yalnız bir kısmını beyan ederiz.

Birincisi: Bu yakında Üstadımızla beraber kıra çıkmıştık. Çay yapılmasını, hem ikişer çay, hem üçer şekerle içilmesini emir buyurdular. Hepimiz, üçer şekerle ikişer çay içtik. Yalnız Emin kardeşimiz bir şeker kendisine noksan olarak içmiş. Akşam üzeri, Risale-i Nur'un menba-ı intişarı olan Üstadımızın odasına geldik. Emin, şeker kutusuna sarf olunan şekerleri koymak istemiş, fakat kutu sekiz şekerden fazla almamış. Emin, "Fesühbânallah" der. "On yedi şeker yerine kutu sekiz şekerle dolsun." diye taaccüp ettik. İşte bu vâkıa, bize şuhud derecesinde kanaat verdi ki, bu sır, Risale-i Nur'a, hâdimlerine bir inâyet-i ilâhiye ve bir iltifat-ı rabbâniyedir.

İkincisi: Yine aynı günde ben, yani Mehmed Feyzi, evvelce yazıp Üstadıma teslim ettiğim Hücûmat-ı Sitte risalesini bana vermek için sakladığı

¹ (Hâşiye) Kâinatı dağıtmayan bir kuvvet, o orduyu bozamaz!

yerden ararken, fevkalme'mul bir surette, bulunmaz. Birden o anda, âdetlerinin hilâfına olarak, hiç vuku bulmamış bir tarzda, bir hâdisе zuhuruyla göz-lüklerini bırakarak merdiven tarafına müteveccih olurlar. Aynı vakitte Risale-i Nur'un intişarına ve hizmetine zarar vermek niyetiyle casus bir adamın merdivene doğru, zahiren ziyaret maksadıyla yürüdüğü görülür. Üstadın telâşlı olduğunu hisseder. Üstad, onun nazarını öteki hâdisе-i bedeniye'ye çevirir, ona der: "Görüyorsun ki ben mâzurum, ziyareti başka güne bırak." O da döner, gider. Hem Mehmed Feyzi, hem Hücûmat-ı Sitte, hem başka işlerimiz o tecessüsten kurtuldu.

Evet, Hücûmat-ı Sitte saklandığı muayyen yerinde fevkalâde bir surette kaybolması, ehemmiyetli bir hâdisenin önünü aldı. Üstada ârız olan bu hilâf-ı âdet hâlet ve o risalenin muayyen yerinde bulunmaması katiyen tesadüfe hamledilmez. Bir hafta sonra o risaleyi hilâf-ı me'mul bir yerde bulduk. Üstadımın emriyle Emin kardeşime ehemmiyetli bir surette okudum. Üstad bize izahat veriyordu. O vakte kadar böyle mühim ve tesirli ders almamıştık. Demek bu iki mühim sırâ binâen risale kendini göstermedi. İşte bu hâdisе, Risale-i Nur'un ihlâslı ve sadık şâkirtleri her vakit bir hıfz ve inâyet altında ve daima himâyet altında olduklarına şüphe bırakmıyor.

Üçüncüsü: Yine bir vâkıa-yı bereket: Üstadımızın bir okka (yani kilo) peyniri vardı. Ekser günlerde o peynirden hoşuna gittiği için, bir-iki defa yiyordu. Hem bize de yediriyordu. Hem yemeksiz olduğu ekser vakitlerde ondan yediği halde, altı ay kadar devam ettiğini ve halen de, yüz dirhem kadar o peynirden bulunduğunu, ben-yani daimî hizmetçisi Emin-ve ben-yani talebesi ve hizmetçisi Küçük Hüsrev-yakinen görüp tasdik ediyoruz. Fakat bu hâdisе-i bereketin ifşâsından sonra, evvelce görülmeyen dibi görünmeye başladı, noksaniyetini gösterdi. Evet, bereket hususunda şâyân-ı hayret bir hâdisedir. Hem yarım kilo bir tereyağı, ekser günlerde fazlaca sarf olduğu halde, elli güne yakın devamı, şüphesiz bir bereket içine girmiş.

Hem yine aynı Ramazan Bayramında Üstadın rızası olmadığı halde, Tahsin ve ben -yani Emin- bir kilo ince şeker getirmiştik. Ekseri yoğurt ve süt ve tatlı kabağa vesâir şeylere, bazen yirmi-otuz dirhem kadar kattıkları halde, iki aydan fazladır o şekerden yüz dirhemden fazla kalması, elbette bereket sebebiyledir.

Hem bu havalideki şâkirtler, herkes cüz'î-küllî hissetmiş ve itiraf ediyorlar ki: Risale-i Nur'a çalıştığımız zaman, hem rızkımızda bereket ve suhulet, hem kalbimizde bir inşirah ve ferah zâhiren hissediyoruz.

Ezcümle: Ben kendim –yani Emin– itiraf ediyorum ki, Risale-i Nur dairesine girmezden evvel, bütün sene çalışırdım. Ne vakit Risale-i Nur dairesine girdim; senede üç-dört ay kadar ancak çalışabildiğim halde, evvelkinden daha müferrah ve daha mesûd bir halde yaşamaklığım, yüzde yüz Risale-i Nur hizmetinin bereketiyle olduğuna hiç şüphe yok.¹(Hâşiye)

Hem ezcümle, Üstadımız diyor ki: “Benim de kanaat-ı kat’iyem çok tecrübelerle gelmiş ki, ben Risale-i Nur’un tashihâtıyla meşgul olduğum zaman, pek zahir tarzda, hem rızıkımda bereket, hem kolaylık görüyorum. Her ne vakit çalışmazsam o hali görmüyorum.”

Hem Üstadımız diyor ve biz de tasdik ediyoruz: “Ben son zamanda anladım ki, şimdiye kadar hem ben, hem dostlarım bu hakikatin suretini başka şekilde görmüşüz. Şöyle ki: Hapishânedeki birtek ekmek, sekiz ve bazen on gün bana kâfi geldiği halde, burada aynen o tarzda yaşıyordum. Hem ben, hem kardeşlerim, bunu benim az yemek ve iştahsızlığıma veriyorduk. Hâlbuki, çok emârelerle katıyen anladık ki, o acîb hal bereket neticesiymiş. Birkaç defa sekiz günde bana kâfi gelen bir ekmeği, aynı iştahla çalışmadığımdan bereketle mazhar olmadığım zaman iki günde, bazen bir buçuk günde bitiriyordum. Demek, bu on altı, on yedi seneden beri benim mükemmel tayinatım, Risale-i Nur’un hizmetinden gelen bir bereketten idi.

Evet, aynelyakîn derecesinde bize de kanaat gelmiş ki, bu kesretli hâdisât-ı bereket, Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan’ın i’câz-ı mânevîsinin bir şuaıdır. Mânen der:

“Ey Kur’ân’ın şâkirtleri! Sizleri vazife-i mukaddesenizden ekseriyetle geri bırakan, maişet telâşesidir. Bu ise, Kur’ân’ın feyziyle, bereket nev’inde size veriliyor. Vazifenize bakınız.”

اللَّهُمَّ بِحَقِّ اسْمِكَ الْأَعْظَمِ وَبِخُرْمَةِ رَسُولِكَ الْأَكْرَمِ يَسِّرْ لَنَا خِدْمَةَ الْقُرْآنِ بِنَشْرِ رَسَائِلِ
التَّوْرِ بِالْأَوَامِ بَيْنَ الْأَنَامِ فِي عَالَمِ الْإِسْلَامِ. آمِينَ، آمِينَ، آمِينَ²

Hem hâdisât-ı bereketin aynı zamanında, Risale-i Nur’un bir kerameti olarak, bir şakirdinin binlerce lira kıymetinde hânesini, ona pek yakın dehşetli

¹ (Hâşiye) Evet, bütün kuvvetimle tasdik ediyorum ki, Emin kardeşimiz memleketimize geldiği zaman mütedamiyen faal bir surette her ay çalışıyordu. Şimdi ise, Risale-i Nur’un dairesine girdikten sonra üç-dört aydan fazla çalıştığını görmüyoruz.

Feyzi

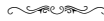
² Allahım! İsm-i âzâmın hakkına ve Resûl-i Ekrem’in hürmetine Risale-i Nur’u İslâm âlemindeki insanlar arasında devamlı yayarak Kur’ân’a hizmet etmeyi bize müyesser eyle. Âmin, âmin, âmin.

bir yangından fevkalme'mul bir surette Risale-i Nur'un bereketiyle kurtulması ve Risale-i Nur tercümanına âhîret cihetinde çok alâkadarlık gösteren bir hanım, o dehşetli yangında yanan hânenin üçüncü katında bulunan elmas ve mücevherat ve altınlarını kurtarmak için koşup çıktığı vakit, ateş her tarafı sarmış, mücevheratını kurtaramadığı gibi, kendi nefsinin de bütün bütün tehlike-i kat'iyede gördüğü dakikada, Risale-i Nur tercümanı, o ateşten talebesinin hânesini kurtarmasına şiddetli dua ederken, o bîcâre hanım hatırına gelmiş; "Acaba o yangında o âhîret hemşirem bulunmasın?" diye ona da Risale-i Nur'u şefaâtçi yaparak dua etmiş. "Yâ Rabbi, ona merhamet eyle" niyaz etmiş. Aynı zamanda, o hanım pencereyi kırmış, kendini iki kat yükseklikten avluya atmış, fevkalâde bir surette ne incinmiş, ne de bir yeri kırılmış.

Hem, bakırı ve demiri eriten o dehşetli ve şiddetli yangından, bütün konak yandıktan sonra bütün mücevheratı ve altını, hiçbirini zayı olmayarak, bozulmayarak bir un onu muhafaza etmiş, bulmuş, almış. Risale-i Nur'un bereketinden, hem canını, hem malını kurtarmış.

Hem mezkûr hâdisat zamanında vuku bulması münasebetiyle, Risale-i Nur'un kerametskârâne iki tokatı, aynı anda, vazifece ehemmiyetli iki mütecaviz ve muacciz iki adamın tecavüz ve tâciz anında birinin kafasına, diğerinin ciğerine vurması,¹(Hâşiye) bizde hiçbir şüphe bırakmadı ki, hizmet-i Kur'ân'daki inâyet-i Rabbaniyenin bir hıfz ve himâyet sillesidir. "Artık yeter, durunuz! Tokata müstehak oldunuz." diye mânen söylemesidir.

Risaletü'n-Nur Şâkirdlerinden
Emin ve Feysi

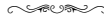
Mehmed Feysi'nin Yediği Şefkat Tokatıdır.

Evet, Üstadım bana "Mu'cizât-ı Ahmediye'yi kardeşim Hüsrev tarzında yaz" diyordu. Ben, yani Feysi, bir parça tembellik ettim. Birden yirmi sekizli-lerle askere istenildim. Yine Üstadım dedi: "Git, Mu'cizât-ı Ahmediye'yi (aleyhissalâtu vesselâm) yaz. Seni şimdi vermeyeceğim." Sonra başladım. O emir bir hafta geri kaldı. Tekrar bir ârıza ile nasılsa Mu'cizât-ı Ahmediye'nin (aleyhissalâtu vesselâm) yazılması noksanlaştı. Tekrar askere çağrıldım. Üstadım "Git, yaz"

¹ (Hâşiye) Evet, o mütecavizlerden birisi dehâlet etti, ölümden kurtuldu; diğeri bir sene azap çekti, hem öldü.

dedi. Ben gidip kemâl-i ciddiyet ve sadakatle Mu'cizât-ı Ahmediye'yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) yazmaya başladım. Fevkalme'mul ikinci defa emir geri kaldı. Tekrar bir mazerete binâen Mu'cizât-ı Ahmediye'yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) yazmadım. Üstadım dedi, "Madem Mu'cizât-ı Ahmediye'yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) yazmakla tekâsül ettin, şimdi senin vazifen Risaletü'n-Nur hesabına askerliktedir." Birden emir gelip bir şefkat tokadı yiyip vazifeme gönderildim. Cenâb-ı Hakk'a şükürler olsun, mümkün olduğu kadar Risaletü'n-Nur'a çalıştım ve çalıştırıldım. Üstadım bize söylediği gibi, altı-yedi ay sonra terhis edilip sevgili Üstadıma, Risaletü'n-Nur'un kudsî vazifesine kavuştum. İnşaallah bu kabahatim affolmuştur. Hem Risaletü'n-Nur'da, hem hizmet-i Kur'âniye'de bizleri sebkât eden Hüsrev, Rüşdü, Hâfız Ali, Hulusi, Sabri gibi hâlis Kur'ân şâkirtlerini ve kıymettar kardeşlerimi şefaathî ederek o kusurumun affını bütün ruhumla Kur'ân'dan ve Üstadımdan rica ediyorum. Ben itiraf ediyorum ki, tembelliğimin cezası olarak fevkalme'mul bir şefkat tokadı yedim.

Risale-i Nur'un tembel bir şakirdi, fakat elmas kalemlî kardeşlerinin
gayret ve faaliyetleriyle iftihar eden
Mehmed Feyzi

Risale-i Nur Şâkirtlerinden Mehmed Feyzi ve Emsaline
Hitâben Beyan Edilen Bir Hakikattir.

Kardeşim Feyzi,

Madem sen Isparta vilâyetindeki kahramanlara benzemek istiyorsun, tam onlar gibi olmalısın. Eskişehir Hapishânesinde –Allah rahmet eylesin– mühim bir şeyh ve mürşid ve cazibedar bir Nakşî evliyasından bir zât, dört ay mütemadiyen Risale-i Nur'un elli-altmış şakirtleri içinde celbkârâne sohbet ettiği hâlde, yalnız birtek şakirdi muvakkaten kendine çekebildi. Mütebâkisi, o cazibedar şeyhe karşı müstağni kaldılar. Risale-i Nur'un yüksek, kıymettar hizmet-i imaniyesi onlara kâfi olarak kanaat veriyordu.

O şakirtlerin gayet keskin kalb ve basireti şöyle bir hakikati anlamış ki: Risale-i Nur'a hizmet eden, imanı kurtarıyor; tarikat ve şeyhlik ise, velâyet mertebeleri kazandırıyor. Bir adamın imanını kurtarmak ise, on mümini velâyet derecesine çıkarmaktan daha mühim ve daha sevaplıdır. Çünkü iman saadet-i ebediye kazandırdığı için, bir mümine küre-i arz

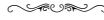
kadar bir saltanat-ı bâkiyeyi temin eder. Velâyet ise, müminin cennetini genişlettirir; parlattırır. Bir adamı sultan yapmak, on neferi paşa yapmaktan ne kadar yüksek ise, bir adamın imanını kurtarmak, on adamı velî yapmaktan daha sevaptır.

İşte bu dakik sırrı, senin Ispartalı kardeşlerin bir kısmının akılları görmese de umumunun keskin kalbleri görmüş ki benim gibi bîcâre günahkâr bir adamın arkadaşlığını evliyalara, belki de eğer bulunsaydı müctehidlere dahi tercih ettiler.

Bu hakikate binâen, bu şehre bir kutup, bir gavs-ı âzam gelse, “Seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım.” dese, sen Risale-i Nur’u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın.

Lillâhilhamd, bu zamanda sünnet-i seniyye dairesinde kemâl-i imanı kazanan Risale-i Nur şâkırtleri, evliyaların, mürşidlerin nazar-ı dikkatini celbedecek vaziyeti aldığından, her zamanda bulunan hakikî mürşidler, herhalde bu zamanda Risaletü’n-Nur şâkırtlerine müşteri olurlar. Birisini elde etseler, yirmi mürid kadar kıymet verirler. Hem zevkli ve cazibedar velâyet tereşşuhatı karşısında Risaletü’n-Nur’un hizmetindeki meşakkat, mücâhede, külfet bulunduğundan, Feyzi’ye hitâben beyan edilen bu hakikat kaleme alındı.

Said Nursi

Hüsrev’in Bir Fıkrasıdır.

Aziz Üstadım,

Yüksek ve ciddi irşadlarınızla adım atmayı en büyük bir maksat bilen talebeleriniz, son zamanlarda şâyân-ı şükran bir vaziyete girdiler. Hulusi-i Sâni, beş-on arkadaşıyla; Hâfız Ali, civarındaki yirmi-yirmi beş arkadaşıyla; Mübârekler, otuz-otuz beş refikleriyle ve bilhassa Hacı Hafız Köyünde Ahmed’ler ve Mehmed’lerin çok hâlis gayretleriyle umumiyet itibarıyla, hem hiç mübalâğasız bin kalemle, belki daha fazla, en geride kalan Isparta’da ise kahraman Rüşdü’nün ve risaleleri, kendine tamamen yazan Mehmed Zühtü’nün ve Küçük Ali’nin ve Osman Nuri gibi faal talebelerin gayret ve himmetleriyle otuz ile kırk arasında, hatta bir cihette mümtaziyet kazanan Mehmed Zühdü’nün Küçük Hâfız Ali gibi hem Risaletü’n-Nur’u yazarak hem kendi evinde yüz elli kadar çocuğu serbest olarak üç aydan beri okutmasıyla ve civarında diğer köylerde bulunan on beş yirmişer arkadaşlarıyla talebeleriniz,

Kur'ânî hizmetlerinde gayretli bir surette çalışmaktadırlar. Mübâreklerin yazdıkları gibi, dört köyde dört ay zarfında, elifba okumayan kırkelli adam, Risaletü'n-Nur'u mükemmel yazmaya muvaffak olmaları harika bir keramet-i Risaletü'n-Nur olduğuna kanaatimiz geldi.

Risale-i Nur şâkirtlerinden
Hüsrev

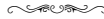

Hulusi Bey'in Bir Fıkrasıdır.

Aziz Üstadım,

On Dokuzuncu Mektub'u bir mecliste ve bir Cuma gecesi okumak niyetiyle üzerime almıştım. Şiddetli yağmurlu bir gece idi. O mecliste okumak üzere elimi cebime koydum, o mübârek eser yerinde olmadığını hayretle gördüm. Eseri koyduğum cep yırtık ve delik olmadığı gibi, ben de başka hiçbir yerde durmadığıma göre bu hale hayret etmemek kabil mi? O geceyi uykusuz geçirdim, müteessir oldum. Hazreti Gavs'tan bu mübârek eseri istedim. Lillâhilhamd, ertesi günü, bu eseri dinlemekle namaza başlamış olan bir muallim vasıtasıyla bulundu. Şakır şakır yağmur altında ve çamur içinde bu mübârek eser bulunsa bile artık okunmayacak derecede olacağını tahmin edersiniz, değil mi? Şâyân-ı hayret ve câ-yı dikkat ve medar-ı ibrettir ki, en ufak bir leke bile olmamıştır. Hâfız-ı Hakikî, o mübârek eseri, ona mânen ve cidden bağlı olanlar gibi muhafaza buyurmuş. Hafız ve Alîm ve Hakîm isimlerinin zâhir bir tecellisi böylece lemean etmiş oldu.

Hulusi

Mahrem sırr-ı ¹ اِنَّا اَعْطَيْنَا 'da, cifirle istihracım aynen Münâzarat Risalesi'nde, "Bir nur çıkacak ve göreceğiz?" diye gaybî müjdelerdeki gibi, ilhamî ve hak bir hakikati fikrimle olan tatbikatımda bir kusur vardı. O kusur beni düşündürüyordu. Münâzarat ve Sünûhât gibi risalelerdeki müjde-i nuriyeyi, Risale-i Nur halletti. Geniş daire-i siyasiye yerine, yüksek bir daire-i nuriye ile o kusuru izale ettiği gibi, mahrem sırr-ı اِنَّا اَعْطَيْنَا 'da, "On iki, on üç sene sonra İslâmiyet'e darbe vuranların başlarında öyle müthiş bir patlayış olacak ki kıyamete kadar unutulmayacak." meâlindeki istihrac-ı cifrî çok geniş bir dairede olduğu hâlde, nur müjdesi sırrının aksine olarak, dar bir dairede ve

¹ "Hiç şüphesiz (sana bol ve kesilmez hayır) verdik." (Kevser sûresi, 108/1)

hususî bir hükûmette tatbik etmek suretiyle, fikrim o geniş daireyi ihata edemeyerek o hakikatin suretini değiştirmiş. Hâlbuki o istihracın gösterdiği aynı tarihte, o rejimin müessisi ve başı dünyadan göçtü, darbesini yedi. Ve aynı senede, perde altında bilinmeyen ve küre-i arzın ekserini ve nev-i beşerin kısm-ı âzamını istibdadı altına alan bir müthiş cereyanın düğümü ve düğmesi ve mânen başı ve en müthiş olan o göçüp giden adam tokat yediği aynı zamanda, daha sene tamam olmadan, o müthiş cereyanın bütün başları ve taraftarları öyle semâvî müthiş tokatlara ve şiddetli fırtınalı musibetlere tutulmaya başladılar ki, kıyamete kadar azabını çekecekler ve çekiyorlar. Ve edyân-ı semâviyeye ve İslâmiyet'e ettikleri cinâyetlerin cezasını çok geniş bir dairede gördüler ve görüyorlar. Mimsiz medeniyetin pisliğiyle dünyayı mülevves ettikleri için, aynı istihracın gösterdiği tarihte, o mimsiz medeniyetin başına da öyle bir semâvî tokat indi ki en karanlık vahşetten daha aşağı indirdi.

Elhâsıl: Sırr-ı ﴿إِنَّا آغْطَيْنَا﴾'da çok geniş bir daire, dar bir dairede tatbik edilmiş. Nur müjdesi ise, dar ve mânevî, fakat yüksek bir daireyi geniş ve maddî bir daire içinde tasvir edilmişti. Cenâb-ı Hakk'a yüz bin şükür ediyorum ki bu iki kusurumu kuvvetli bir ihtar-ı mânevî ile ıslah etti; **يُبْدِلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ**¹ sırrına mazhar eyledi.

Said Nursi

Hüsrev'in Bir Fıkrasıdır.

Çok kıymetli ve çok sevgili Üstadım efendim,

Hazreti İsa (aleyhisselâm) ile Deccal hakkındaki ehâdis-i müteşâbiheden bir hadisin üç cihetle hakiki tevilini beyan ve izah eden Mehmed Feyzi ve Emin kardeşlerimizin mübârek fıkralarını Sabri kardeşim göndermiş; bugün aldım, okudum. Bu hadis-i şerifin meâline ve hakiki tevillerine o kadar muhtaçmışım ki, kızgın kum sahralarında senelerden beri susamışlara âb-ı hayat uza- tır gibi ruh ve kalbim bir taze hayat buldu. Derinden derine nefes aldım, bütün letâiflerim sürûrla doldu, zâhiri cesedimden mânevî kalbime kadar sirayet etti. Sevgili Üstadımız talebelerini ve Kastamonulu kardeşlerimiz de bizleri lütuflarıyla doyurduklarından, Cenâb-ı Hakk'a hadsiz şükrettim. Başta sevgili Üstadım, Risaletü'n-Nur'un kerametine ve bu fıkranın feyzine bakan üç ikram ile karşılaştık.

¹ "Allah onların kötülüklerini iyiliklere, günahlarını sevaplara çevirir." (Furkan sûresi, 25/70)

Birincisi: Mektubunu birlikte takdim ettiğim Sabri kardeşimiz, bu âli fıkra eline vâsıl olacağı anda, bir diğer kardeşine hâdisattan bahsederken bu fıkranın münderecatını anlatması...

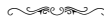
İkincisi: Bu hakir talebeniz Hüsrev de, bu fıkranın vusulünden birgün evvel Re'fet Bey'le konuşurken demiştim: “Aziz Re'fet, biz Hazreti İsa'nın (*aleyhi-selâm*) nüzûlüne¹ intizar ediyoruz. Bu peygamber-i âlişan, din lehinde hareket eden cereyanın başlarına nüzûl etse gerektir; ve o millet de müslüman olacaktır. Sevgili Üstadımızın son mektuplarından böyle anlıyorum. Bu hususta ümidim kuvvetlidir. İnşallah öyle de olacaktır.”

Üçüncüsü: Atabeyli kardeşlerimin sevgili Üstadıma yazdıkları mektup ki, onu da bu akşam aldım, okudum, çok acîb gördüm. O kardeşlerim de Osman Hâlidî'nin bahsettiği müceddid-i din ve o şerefe Cenâb-ı Hakkın nâil ettiği zâtı da sevgili Üstadımız olan Risaletü'n-Nur olduğundan bahsediyorlar. O mektubu da birlikte takdim ettim.

Evet muhterem Üstadım, bugünlerde Risaletü'n-Nur'un, fevkalâde faaliyeti içinde çok kerametlerini müşâhede ediyoruz. Hatta şöyle diyebilirim ki: Her bir talebeniz, başlı başına, birer birer, belki de kerratla böyle ikrama ve böyle in'âma mazhardırlar.

Milâslı Mehmed Efendi, “Bir karyede, bin kalemle Nur'a sarılan kardeşlerimizin köyündeki faaliyeti biraz mübalâğalı görmüşler. Ben onun tahkiki için geldim.” dedi. Risaletü'n-Nur'un bir kerameti idi ki, bu köyün kıymetli faal bir talebesi Marangoz Ahmed yanımda idi. Ben dedim: Vâkıa ben bu köye gitmedim, kardeşlerimden soruyorum, onlar da diyordu: “Kadın-erkek, çoluk-çocuk, Risaletü'n-Nur'u yazan bin kalem vardır.” Sonra Marangoz Ahmed dedi ki: “Bizim köyümüz üç yüz elli hânedir. İki hoca, bir hacı, üç adamdan başka bütün evlerimize Risaletü'n-Nur girmiştir. Kadınlara, kız çocuklarına varıncaya kadar yazıyorlar. Hatta ümmîlerden, kırk yaşından yukarı yazı yazan on kadar kardeşimiz vardır.” cevabında bulundu. Milâslı Mehmed Efendi bu faaliyete hayran oldu.

Talebeniz
Hüsrev

¹ Bkz.: Buhârî, *enbiyâ* 49; Müslim, *îmân* 155, *fiten* 34.

Isparta'nın saf menâbi-i ilmiyesinden bir zât ki, Tarîkat-ı Aliyye-i Nakşîyye rüesâsından ve bin iki yüz doksan iki veya bin iki yüz doksan üç arasında dâr-ı bekâyâ teşrif buyuran Beşkazalızade Osman Hâlidî Hazretleri, meslek-i ilmiye ve amelîyesiyle alâkadarâne keşfiyat ve hadisatını bir hüccet-i katia gibi vârislerine vasiyet ve mahz-ı tebşiratlarını şöylece tevarüs eylemiştir. Hatta Üstad-ı muhteremimizin tevellüdüne tam isabetli olarak, tarih-i mezkûrda “İmanı kurtaran bir müceddid çıkacak; o da bu sene tevellüd etmiş” demiş. Bundan başka, dört evlâdından birisinin o zât ile müşerref ve mülâkî olacağını ilâve etmiştir. Bu beyanat-ı hakikiye şöylece cereyan etmiştir:

Bin üç yüz yirmi yedi Rumî senesi Atabey'de sünnet ve hıfz cemiyetlerinden birinde müşarûn ileyh Osman Hâlidî Hazretleri'nin evlâtlarından sonuncusu Ahmed Efendi merhumdan, “Müceddid, müceddid diyorsunuz. Nerede ve kimdir?” İrad olunan suâle cevaben, “Evet, şimdi mevcuttur ve hem otuz beş yaşlarındadır.” demiştir.

Sâniyen: Isparta'nın Yenice Mahallesinden ve kardeşlerimizden Nuri tarafından merhum mumaileyh Ahmed Efendi'den “Pederiniz, ‘Benim evlâdımдан birisi o müceddidle mükâleme ve musafahada olacaktır’ demiş. Nasıldır?” diye sorulmuş. Cevaben, Ahmed Efendi merhumun “Evet doğrudur. Ben onunla görüştüm” cevabında bulunması, işbu keşfiyat ve beyanata medar olmuştur. Müşarûn ileyh Osman Hâlidî Hazretleri'nin müstesna tesbihat ve tahmidatının biri, ¹ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى âyet-i kerîmesinin fazl-ı tevfikine sığınarak, Isparta'nın cenubunda, dağda Sidre nam mevkide erbâin eyyâm-ı mübârekesini tes'îd ve hasr-ı tesbihata niyetle kırk günlük işe tahsis ettiği ki, her bir gün için elli dirhem miktarında bir bezdirme ekmeğinden kırk tane olan bir tahsisatı bir-iki günde yer ve kırk gün de daha yemek yemeden o mevki-i mahsusada imrar-ı evkat ve tesbihatta bulunurlar. İkmalinde, geri avdetlerinde mübârek dudakları birbirine yapışır, bıçakla tekrar açarlar. Biraz ileride şu asr-ı hâzırın uğradığı ve uğrayacağı kaviyyen me'mul ve melhuz olan sefâhet ve atâlete rağmen düstur-u şüyuhatını tahdit ve ancak anâsır-ı mecrûha cerrahını unutmayıp ve ihmal dahi etmeyerek şehâdet-i kat'îyesini gösterip sayfa-yı hayatını bin iki yüz doksan ikide imzalamıştır.

Van'da tesisine başlanan Medrese-i Zehranın tehiri, “Doktor hastaya elzemdir” fehvasıyla, on dokuz bin altın tahsisat ve arkasında Sultan Reşad,

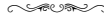
¹ “Ve insan için ancak emeğinin karşılığı vardır.” (Necm sûresi, 53/39)

daha beride iki yüz meb'ustan yüz altmış küsurun inzımam-ı reyî yüz el-
li bin banknot kabul ettikleri halde, maddeten mevki-i fiile isal edilememiş.
Herhalde Hakîm-i Mutlak, Kadîr-i Mutlak, daha ahsen suretini dilemiş ki, o
Sultan-ı Ezelînin lutfuyla, maddiyata minnet etmeden, “hâzâ min fazlî Rabbî”,
“elhamdülillâh” Isparta’da Risale-i Nur’un telifine menba olması ve mânevî
Medresetü’z-Zehra hükmüne geçmesi, pâyansız kusurlarımızın belki de set-
rine inşallah vesile olmasını Cenâb-ı Erhamü’r-râhimîn’den dileyerek, işbu
destgâh-ı mânevîyi tahkîmen Osman-ı Hâlidînin kıymettar ve mânidar, sadık
ve meşhur ihbaratının hedef ve masruf-u lehi günden daha âşikâr bir halde
zuhur etmiştir.

Şu mütevâlî vekayî-i müsbete biz âciz hizmetçilere vazife-i aslîmizde ay-
rıca nazar-ı dikkati celbettigine muttali olduktan sonra, bin hamd ü senâ ile
huzur-u Üstada birer birer vücûd-u mânevîmizle arz-ı endam eder ve mübâ-
rek ellerini öperiz. Aynı gayeye yardıma koşan ve aynı destgâhın âlâkadarla-
rı olan Küçük Hüsrev Feyzi, Nazif, Emin, Tahsin, Tefvik, Hilmi gibi kardeşle-
rimize arz ederiz.

Risale-i Nur şâkirtlerinden

Hasan, Osman, Tâhirî, Abdullah, Hulûsî-i Sâni, Sabri

Aziz kardeşlerim,

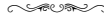
Bugünlerde, tefsirin ve Onuncu Söz’ün tevafukatına baktım. Kendi ken-
dime dedim ki: Bu ziyade tafsîlât israftır. Ehemmiyetli meseleler çoktur, va-
kit zayi olmasın.

Birden ihtar edildi ki: O tevafuk altında çok ehemmiyetli bir mesele var-
dır. Hem madem tevafukta bir inâyet-i hâssa ve iltifat-ı rahmânî Risale-i Nur’a
karşı tezahür etmiş, o iltifata karşı hiss-i şükran ve memnuniyet ve müteşekki-
râne sevinç ne kadar ifratkârâne de olsa israf olamaz. Bu ihtar mücmelini iki
cihetle izah edeceğim.

Birincisi: Her şeyde –ne kadar cüz’î de olsa– bir kast ve iradenin cilvesi
bulunmasıdır; tesadûf, hakikî olarak olmamasıdır. Evet, kesretin en çok dağ-
nık ve en ziyade tesadûfe verilen kelimattaki hurufatın vaziyetleridir. Hususan
kitabette, madem hiç münasebeti olmayan ve ihtiyâr-ı beşerî karışmayan hu-
rufatın vaziyetlerinde bir tenâsüb, bir nizam bulunuyor; elbette bir irade-i gay-
biye tahtında vaziyetler veriliyor.

Hiçbir şey daire-i ilim ve kudretinden hariç olmadığı gibi, daire-i irade ve meşietinden dahi hariç değildir ki böyle cüz'î ve dağınık şeylerde dahi bir tenâsüb gözetiliyor ve tanzim ediliyor. Ve o tanzim içinde ve irade-i âmme cilvesinde, bir inâyet-i hâssa suretinde, Risale-i Nur'a bir imtiyaz nev'inde hususî bir teveccüh ve iltifat görülmüş. Ben, bu derin meseleyi görmek için İşârâtü'l-i' câz tefsirinin tevafukatına dikkat ettim; kat'î bir kanaat ile o sırrı bildim ve hissettim.

İkinci cihet: Nasıl ki çok mübârek ve kudsî, büyük bir zât, gayet fakir ve muhtaç bir adama, ümit edilmediği bir tarzda, iltifatkârâne, bir kapta, bazı kâğıtlara sarılı bir hediye ihsan etse, elbette o bîcâre adam, o pek büyük zâta karşı hediyenin binler mislinden fazla teşekkür etmek ister. Ve bin o hediye kadar kıymetli bulunan o hediyeyle gösterilen iltifatına karşı ne kadar teşekkürde israf ve ifrat etse de makbuldür. Ve o çok mübârek zâtın o hediyesine sardığı kâğıtları da teberrük deyip şeker gibi yese, hatta o hediye içindeki cevizlerin sert kabuklarını da teberrük diye ekmek gibi yutsa ve o hediyenin kabını mübârek bir kitap gibi öpse ve başına koysa, israf olmadığı gibi; aynen öyle de Risale-i Nur yüzünde irade-i âmme, inâyet-i hâssa, iltifatını tevafuk zarfıyla ihsan edilmiş. Elbette tevafuka dair tafsîlât, tasvirat, fiilî teşekküratın bir nev'idir ve sevincin ve minnettarlığın heyecanlı tereşsuhatıdır. Kusura bakılmaz. Evet, böyle bir zâtın iltifatını gösteren maddî kırk para ihsanına karşı kırk bin teşekkür edilse israf değil.

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Sizin fevkalâde sadakat ve ulüvv-ü himmetinizden tereşsuh eden bir hafta evvelki mektubunuza karşı hüsn-ü zannınızı bir derece cerheden benim cevabımın hikmeti şudur ki:

Bu zamanda öyle fevkalâde hâkim cereyanlar var ki her şeyi kendi hesabına aldığı için, faraza hakikî beklenen ve bir asır sonra gelecek o zât dahi bu zamanda gelse, harekâtını o cereyanlara kaptırmamak için siyaset âlemindeki vaziyetten ferâgat edecek ve hedefini değiştirecek diye tahmin ediyorum.

Hem üç mesele var: Biri hayat, biri şeriat, biri imandır. Hakikat noktasında en mühimmi ve en âzamı, iman meselesidir.

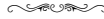
Fakat, şimdiki umumun nazarında ve hâl-i âlem ilcaatında en mühim mesele hayat ve şeriat görüldüğünden, o zât şimdi olsa da üç meseleyi

birden umum rû-yi zeminde vaziyetlerini değiştirmek, nev-i beşerdeki câri olan âdetullaha muvâfık gelmediğinden, her hâlde en âzam meseleyi esas yapıp, öteki meseleleri esas yapmayacak; tâ ki iman hizmeti safvetini umurun nazarında bozmasın ve avâmın çabuk iğfal olunabilen akıllarında, o hizmet başka maksatlara âlet olmadığı tahakkuk etsin.

Hem, yirmi seneden beri tahripkârâne eşedd-i zulüm altında o derece ahlâk bozulmuş ve metânet ve sadakat kaybolmuş ki ondan, belki de yirmiden birisine itimat edilmez. Bu acib hâlâta karşı çok fevkalâde sebat ve metânet ve sadakat ve hamiyet-i İslâmiye lâzımdır; yoksa akım kalır, zarar verir.

Demek en hâlis ve en selâmetli ve en mühim ve en muvaffakiyetli hizmet Risale-i Nur şakirtlerinin daireleri içindeki kudsî hizmettir. Her neyse... Bu mesele şimdilik bu kadar yeter.

Said Nursî

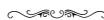

Hüsrev'in Mektubundan Bir Fıkradır.

Evet, Üstadım, gözümüzle görüyoruz ki: Ehl-i tarikat, bid'alara dayanamışlar; hem girmişler, içinden çıkamıyorlar, hem sâlikleri ondan bir-ikiye inmiş. Hem onlar da itiraf ediyorlar ki: Zevklerinden, cezb edici güzelliklerinden ellerinde çok şeyleri kalmamış. Cenâb-ı Hakk'ın sırf bir ihsanı olarak Risaletü'n-Nur'un parlak, nuranî nâsiyesini müşâhede ediyoruz ki, in'ikâs eden lemeât-ı Nuriyesi bütün ihtiyacımıza kâfi ve vâfi geliyor, herkesi hayrete bırakıyor. Hem, ehl-i bid'ayı serfûru ettiriyor. Öylelerin lisanlarından, nedâmet ve teessüfî ifade eden "Bilmemişiz!" kelimeleri dökülüyor.

Muhitimizde, Risaletü'n-Nur'a karşı cazibedar ve çok âli hakikatlerinden başka ehl-i bid'a lisanları susmuş; güya karanlıklı girdaplara sokulmuşlar, konuşuyorlar. Konuşmalar da tesirleri kalmamıştır. Cazibedar ve i'câzkâr lisanıyla ancak Risaletü'n-Nur konuşuyor. Bid'a ve dalâlet zulmetlerine karşı ancak onun talebeleri kuvvet-i imanla çelikten bir kale gibi duruyorlar. Hem öyle fevkalâde fûtuhat yapıyor ve öyle harikulâde bir surette emir ve nehy-i Kur'ânî'yi temessük ettiriyor ki, pek çok müşâhedatımızdan yalnız birisini bin kalemlî kardeşimiz söylüyorlar ki... Sükût.

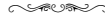
Hüsrev

Şâbân-ı Şerifin on beşinci Cumartesi Leyle-i Berat gecesı rüyamda, büyük berrak, küçük bir deniz olan bir göl sahilinde İngiliz veyahut Almanla biz, yani Türk hükümeti harp ediyormuş. Harp esnasında semâdan bir karaltı zuhur etmeye başladı. “Acaba bu semâdan inen nedir?” diye hepimizin nazar-ı dikkatini celb etti. Yakınlaştıkça bir insan ve sonra üzeri ihramlı yüzü bir parça esmer, başı beyaz ve büyük tülbentle sarılı bir kadın şeklini alarak, gölün ortasında, hemen ineceği zaman derhal oraya bir mermerden minber yapılarak minberin üzerine indi. Sonra, zât-ı âlinizden gelen umum mektupları okumaya başladı. Her iki tarafta sükûnet hâsıl oldu. Okuduğu mektupları herkes can kulağıyla dinledi. Sonra nihâyetinde “Evet, Hazreti Kur’ân-ı Azîmüşşan’ın ahkâm-ı şer’iyesince amel ederseniz yakayı kurtarırsınız. Eğer Kur’ân-ı Azîmüşşan’ın ahkâm-ı şer’iyesine riayet etmezseniz, hepiniz mahv ü perişan olacaksınız.” diye söyledi. Sonra evime geldim. Bizim Re’fet Beyle Rüşdü Efendi bizim eve geldiler, bendenize dediler: “Bu sırrı sen mi ifşa ettin? Bu mektuplar minber üzerinde okundu.” Bendeniz de cevaben, “Hayır kardeşlerim, bu sırrı siz anlamadınız mı? Bu gelen zât, semâdan geliyor, bu mektupları oradan getiriyor. Ben kim oluyorum ki o havâdisi oraya çıkarayım?” diye onlara söyledim. Sonra bunlara bir hediye ikram edeyim diye baktım, evimizin deliğinde dört top helva gördüm. Birisini birine, diğeriini öbürüne ve iki tanesini de kendim yedim. Ağzım tatlı olarak uyandım.

İnşaaallah Leyle-i Berat hürmetine ve duanız bereketiyle hakkımızda mübârektir. Lütfen tâbirini beklemekteyiz.

Talebeniz
Kâtip Osman

Karadağ'ın Bir Meyvesi

بَاسْمِهِ شُبْحَانَهُ¹

Aziz kardeşlerim,

Bu defa mektup yerinde bu meyveyi gönderiyoruz.

Bir âyetin mana-yı işaretinin külliyyetinden bir ferdi, Hürriyetten bu ana kadardır... Teşrin-i Sâni otuzuncu gün, bin üç yüz elli sekizde, Karadağ başına çıkıyordum. “İnsanların, hususan müslümanların bu teselsül eden helâketleri ve hasâretleri ne vakitten başladı, ne vakte kadar...” hatıra geldi. Birden, her müşkülümü halleden Kur’ân-ı Mu’cizü'l-Beyan Sûre-i ﴿وَالْعَصْرِ﴾²’yi karşıma çıkardı. Dedi: “Bak.” Baktım. Her asra hitap ettiği gibi, bu asrımıza daha ziyade bakan ﴿إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ﴾³ âyetindeki خُسْرٍ⁴ (şedde ve tenvin sayılır) makam-ı cifrîsi bin üç yüz yirmi dört edip (1324), Hürriyet inkılâbıyla başlayan tebeddül-ü saltanat ve Balkan ve İtalyan harpleri ve Birinci Harb-i Umumî mağlûbiyetleri ve muâhedeleri ve şeâir-i İslâmiye’nin sarsılmaları ve bu memleketin zelzeleleri ve yangınları ve İkinci Harb-i Umumî’nin zemin yüzünde fırtınaları gibi, semâvî ve arzî musibetlerle hasâret-i insaniyeye İLَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ⁴ âyetinin bu asra dahi bir hakikati, maddeten aynı tarihiyle gösterip, bir lem’a-yı i’câzını gösteriyor. ise makam-ı cifrîsi âhirdeki (هـ) (ت) sayılır, şedde sayılır ise, makam-ı cifrîsi bin üç yüz elli sekiz olan bu senenin ve gelecek senenin aynı tarihini göstermekle o hasâretlerden, bâhusus mânevî hasâretlerden kurtulmanın çâre-i yegânesi iman ve a’mâl-i sâliha olduğu gibi ve mefhum-u muhalifiyle, o hasâretin de sebab-i yegânesi küfür ve küfran, şükürsüzlük, yani imansızlık, fık ve sefâhet olduğunu gösterdi. Sûre-i ﴿وَالْعَصْرِ﴾’nin azametini ve kudsiyetini ve kısalığıyla beraber gayet geniş ve uzun hakâikin hazinesi olduğunu tasdik ederek Cenâb-ı Hakk’a şükrettik.

Evet, âlem-i İslâm’ın, bu asrın en büyük hasâreti olan bu dehşetli İkinci Harb-i Umumî’den kurtulmasının sebebi, Kur’ân’dan gelen iman ve a’mâl-i

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah’ın adıyla.

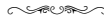
² “Yemin olsun asra (hâdiselerle yüklü zamana, bilhassa onun son parçasına)...” (Asr sûresi, 103/1)

³ “Yemin olsun asra (hâdiselerle yüklü zamana, bilhassa onun son parçasına): Şurası bir gerçek ki, hüsrandır insan.” (Asr sûresi, 103/1-2)

⁴ “Ancak iman edip, imanları istikametinde sağlam, yerinde, doğru ve ıslaha yönelik işler yapanlar müstesna.” (Asr sûresi, 103/3)

sâliha olduğu gibi; fakirlere gelen acı, açlık ve kahtın sebebi dahi, orucun tatlı açlığını çekmedikleri ve zenginlere gelen hasâret ve zayıatın sebebi de zekât yerinde ihtikâr etmeleridir. Ve Anadolu'nun bir meydan-ı harp olmamasının sebebi, ¹إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا kelime-i kudsiyesinin hakikatini fevkalâde bir surette yüz bin insanların kalblerine tahkikî bir tarzda ders veren Risale-i Nur olduğunu, pek çok emareler ve şakirtlerinden binler ehl-i hakikat ve dikkatin kanaatleri ispat eder.

Ezcümle: Emarelerden biri, Risale-i Nur'a sıkıntı veren, veyahut hizmetinden çekilen pek çok adamların tokat yemeleri gibi, bu sene, bu memleketin etrafında umumî bir tarzda Risale-i Nur'un intişarına sıkıntı verip şimdiki bir nevi tevakkuf devresi vermek hatasıyla, şimdiki umumî sıkıntının bir sebebi olduğunu göstermesidir.

Sûre-i ²﴿وَالْعَصْرِ﴾'ın Dağ Meyvesi Namındaki Nüktesine Bir Hâşiyedir

³الصَّالِحَاتِ 'deki (ت) âhirdeki “tâ”lar, ekseriyetçe vakfa rast gelmesiyle, cifirce (هـ) sayılabilir. Bu noktada ⁴إِلَّا beraberdir. (1358) bu zamanımızı gösterir. Ve telâffuzca (هـ) okunmadığından (ت) kalabilir. Bu noktadan şeddelere sayılmazsa ve ⁵إِلَّا beraber değil iki yüz küsur sene zamana kadar iman ve amel-i sâlihle beraber bir tâife-i azîme, hasâret-i azîmeye karşı mücâhedeye devam edeceğine işaret edip, Fâtîha'nın âhîrinde ⁶صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ⁷ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ ⁸لَا تَرَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي, [حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ]

[ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ] ⁶, [ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ] ⁷, [حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ] ⁸

¹ “Ancak iman edip, (imanları istikametinde sağlam, yerinde, doğru ve ıslaha yönelik işler yapanlar) müstesna”

² “Yemin olsun asra (hâdiselerle yüklü zamana, bilhassa onun son parçasına)...” (Asr sûresi, 103/1)

³ “Sağlam, yerinde, doğru ve ıslaha yönelik işler”

⁴ “Ancak”

⁵ “Nimet ve lütfuna mazhar ettiklerinin yoluna ilet.” (Fâtîha sûresi, 1/7)

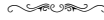
⁶ “Ümmetimden bir topluluk...”

⁷ “...hak üzerinde galip olacaktır.”

⁸ “[Ümmetimden bir topluluk] Allah'ın emri gelinceye kadar (yani kıyametin kopmasına kadar) [hak üzerinde galip olacaktır].” Buhârî, *menâkıb* 28, *i'tisam* 10, *tevhid* 29; Müslim, *imâre* 171; Tirmizî, *fiten* 51.

Birinci cümle, bin beş yüz makamıyla âhîrzamanda bir tâife-i mücâhidin son zamanlarına; ve *ikinci cümle*, bin beş yüz altı makamıyla, galibane mücâhedenin tarihine; ve *üçüncü cümle*, bin beş yüz kırk beş makamıyla, pek az bir farkla hem Fâtîha'nın, hem ¹وَالْعَصْرِ sûresi'nin iki cümlesinin gaybî işaretlerine işaret edip, tevafuk eder. Demek, bu hadis-i şerifin üç cümlesinden her birisi, bin beş yüz tarihine ve mücâhedenin ne kadar devam edeceği ne dair işaretlerine, aynen bu ²الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ² –şedde sayılmazsa– bin beş yüz altmış bir makamıyla...

Hem ³وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ³ –şedde sayılır fakat ⁴بِالصَّبْرِ⁴ da lâmdır– bin beş yüz altmış makamıyla iştirak edip, o tâife-i azîmenin mücahedeatları ne kadar devam edeceğini mana-yı işârî ve cifrî ile gösterirler. Ve Fâtîha ve hadisin irâe ettikleri tarihe, makam-ı ebcedleriyle takarrüp edip, farklı bir derece tevafuk ederler ve manalarıyla da tam tetabuk ederek, parlak bir lem'a-yı i'câz-ı gaybiyeyi gösteriyorlar.

Birdenbire Kalbe Gelen Bir Nükte-i İ'câziyedir.

Kur'ân'a ait en cüz'î, en küçük bir nüktenin de kıymeti büyük olduğundan, İşârât-ı Kur'âniye'nin bu zamanımıza temas eden küçük bir şuaî, bugün, Sûre-i ﴿وَالْعَصْرِ﴾ nükte-i i'câziyesi münasebetiyle, Sûre-i Fil'den, mana-yı işârî tabakasından, tevafuk düsturuna istinaden bir nüktesini beyan etmem ihtar edildi. Şöyle ki:

Sûre-i ﴿أَلَمْ تَرَ كَيْفَ﴾⁵ meşhur ve tarihî bir hâdis-e-i cüz'iyeyi beyanla küllî ve her asırda efradı bulunan o gibi ve ona benzeyen hâdiseleri ihtar ve tabakat-ı işariyeden her tabakaya göre bir manayı ifade etmek, umum asırlarda, umum nev-i beşerle konuşan Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın belâgatının muktezası olmasından, bu kudsî sûre, bu asrımıza da bakıyor, ders veriyor. Fenaları tokatlıyor. Manayı işârî tabakasından bu asrın en büyük hâdisesini haber

¹ “Yemin olsun asra (hâdiselerle yüklü zamana, bilhassa onun son parçasına)...” (Asr sûresi, 103/1)

² “İman edip, imanları istikametinde sağlam, yerinde, doğru ve ıslaha yönelik işler yapanlar.”

³ “Birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler...” (Asr sûresi, 103/3)

⁴ “Sabrı (tavsiye edenler)”

⁵ “(Gözünle) görmüş gibi bilmez misin, (Rabbin fillerle gelen o orduya) nasıl davrandı?” (Fil sûresi, 105/1)

vermekle beraber, dünyayı her cihetle dine tercih etmek ve dalâlette gitmenin cezası olarak –cifir ve hesab-ı ebced ile– “üç cümle”si, aynı hâdisenin zamanına tetabuk edip işaret ediyor.

Birinci cümlesi: Kâbe-i Muazzama'ya hücum eden Ebrehe askerlerinin başlarına ebâbil tayyareleriyle semâvî bombalar yağdırmasını ifade eden ¹تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ cümle-i kudsiyesi, bin üç yüz elli dokuz edip, dünyayı dine tercih eden ve nev-i beşeri yoldan çıkaran medeniyetçilerin başlarına semâvî bombalar ve taşları yağdırmasına tevafukla işaret ediyor.

İkinci cümle: ²أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ kelime-i kudsiyesi, eski zaman hâdisesindeki Kâbe'nin nurunu söndürmek için, hilelerle hücum edenlerin kendileri yokluk, zulûmat dalâletinde aksülâmelle aleyhlerine dönmesiyle tokat yedikleri gibi; bu asrın aynen hilelerle, desiselerle, zulûmlerle edyân-ı semâviye kâbesini, kiblegâhını dalâlet hesabına tahribe çalışan cebbâr; mağrur ehl-i dalâletin tadel ve idlâllerine semâvî bombalar tokadıyla cezalanmasına, aynı tarihî ³فِي تَضْلِيلٍ kelime-i kudsiyesi bin üç yüz altmış makam-ı cifrîsiyle tevafuk edip işaret ediyor.

Üçüncüsü: ⁴أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ cümle-i kudsiyesi, Resûl-i Ekrem'e (aleyhissalâtü vesselâm) hitâben, “Senin mübârek vatanın ve kiblegâhın olan Mekke-i Mükerreme'yi ve Kâbe-i Muazzama'yı hârikulâde bir surette düşmanlarından kurtarmasını ve o düşmanların nasıl bir tokat yediklerini görmüyor musun?” diye mana-yı sarîhiyle ifade ettiğî gibi; bu asra dahi hitap eden o cümle-i kudsiye, mana-yı işârîsiyle der ki: “Senin dinin ve İslâmiyet'in ve Kur'ân'ın ve ehl-i hak ve hakikatin cebbâr düşmanları olan dünya-perest ve dünyanın menfaati için mukaddesatı çiğneyen o ashab-ı dünyaya Senin Rabbin nasıl tokatlarla cezalarını verdiğini görmüyor musun? Gör, bak!” diye mana-yı işârîsiyle bu cümle aynen makam-ı cifrîsiyle tam bin üç yüz elli dokuz (1359) tarihiyle, aynen âfât-ı semâvî nev'inde semâvî tokatlarla, “İslâmiyet'e ihânet cezası olarak...” diye mana-yı işârî ifade ediyor. Yalnız

¹ “Onları taşlarla vuruyorlardı.” (Fil sûresi, 105/4)

² “Boşa çıkarmadı mı onların hile ve düzenlerini?” (Fil sûresi, 105/2)

³ “Boşa (çıkarmadı mı)?”

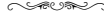
⁴ “(Gözünle) görmüş gibi bilmez misin, Rabbin fillerle gelen o orduya nasıl davrandı?” (Fil sûresi, 105/1)

¹ أَصْحَابِ الدُّنْيَا² yerinde أَصْحَابِ الْفِيلِ³ gelir. Fil kalkar, dünya gelir.³(Hâşiye)

Tahlil: ⁴تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ: İki (ت) sekiz yüz; iki (ر) dört yüz, iki (م) bir (ب) bir (ح) bir (ي) yüz; tenvin vakıf olmadığından (ن)'dur, elli; bir (ه) bir (ج) bir (medde elif) dokuz; mecmuu bin üç yüz elli dokuz.

⁵فِي تَضَلِيلٍ: İki (ر) dört yüz, iki (ي) yirmi, iki (ل) altmış, tenvin vakfa rast gelmiş, sayılmaz; yekûnu bin üç yüz altmış.

⁶أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ⁷: İki (ر) bir (ت) sekiz yüz; iki (ف) iki (ك) iki yüz; iki (ل) bir (م) yüz; bir (ع) bir (ص) yüz altmış; dört (ب) üç (ل) bir (ي) yirmi dokuz; ⁸الدُّنْيَا'daki iki (د) bir (ل) dokuz; bir (ن) elli; bir (ي) on, bir (ل) bir. Bu yekûn bin üç yüz elli dokuz, eğer okunmayan (ل) sayılmazsa bin üç yüz elli sekiz eder. Hem Arabî, hem Rumî tarihiyle bu semâvî tokatların ayrı ayrı çeşitlerinin zamanlarına tevafuk ile parmak basıyor.⁹(Hâşiye-2)

¹ "Fillerle gelen o ordu."

² "Dünya ordusu"

³ (Hâşiye) Bu "Fil" lafzı kalkmasının sırrı, eski zamanda, dehşetli fil-i Mahmudî azametina, heybetine dayanmış, hücum etmişler. Şimdi ise, dünya servetine ve malına ve o servetle filolar teşkil edip, hatta, kırk milyon bir millet, o fil gibi filolarla dört yüz milyonu esaret altına almış. Ve Avrupa medeniyetçileri, medeniyetin mehasiniyle, iyilikleriyle, menfaatleriyle değil, belki medeniyetin seyyiatıyla ve sefâhetiyle ve dinsizliğiyle üç yüz elli milyon müslümanların her tarafta hâkimiyetlerini imha edip, istibdadına serfûru etmiş ve bu musibet-i semâviyeye sebebiyet vermiş. Ve dünya-perest, gaddar zâlimler, zulümlerine ceza olarak tokatlar gelmeye; ve fakir ve mâsumlar ve mazlumlara, fâni mallarını ve hayatlarını âhiretlerine çevirmek ve kıymetler eylemek ve dünyadaki günahlarına keffaretü'z-zünûb etmeye kader-i ilâhîye fetva verdiler. Ben, bir buçuk senedir dünya-perestlerin bu musibet-i vaziyetlerini ve sefâhetlerini ve Harb-i Umumî sayfalarını kat'iyen bilmiyorum. Fakat iki sene evvelki vaziyetleri, bu sûre-i kudsiyenin mânâ-yı işarı tabakasından gelen tokatlar tam tamına onların başlarına isniyorlar. Ve sürenin bir mânâ-yı işarisini tam tefsir ediyor.

⁴ "Onları taşlarla vuruyorlardı."

⁵ "Boşa (çıkarmadı mı)?"

⁶ "(Gözünle) görmüş gibi bilmez misin, Rabbin fillerle gelen o orduya nasıl davrandı?"

⁷ "Fil."

⁸ "Dünya."

⁹ (Hâşiye-2) Evet, bu tokattan, pürşer beşer şirkten şükre girmezse ve Kur'an'a tarziye vermezse, melâike elleriyle de ahcâr-ı semâviye başlarına yağaacağını bu sûre bir mânâ-yı işarı ile tehdit ediyor.

Küçük Hüsrev Feyzi'nin bir istihracıdır.

Otuz üçüncü âyetten Hâfız Ali'nin istihracının bir zeyli ve lâihikasıdır.

Sûre-i Zümer'de ¹أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِنْ رَبِّهِ âyet-i azîmenin mana-yı sarîhinden başka, bir mana-yı işârî tabakasının külliyyetinde dâhil bir ferdi Risale-i Nur ve tercümanı olduğuna kuvvetli bir delil buldum. Çünkü ²أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ cümlesi, hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyâzî ile bin üç yüz yirmi dokuz veya sekiz eder. Demek ³مَنْ külliyyetinde ve ⁴فَهُوَ işaretinde dâhil ve medar-ı nazar bir fert, inşirah-ı sadır⁵(Hâşiye) nuruyla başka bir hâlete girip eski sıkıntıdan kurtulup nuranî bir mesleğe giren bir şahsı, eski ve yeni Harb-i Umumî'nin gelmeye hazırlanmaları olan o dehşetli tarihe ve o ferdin vaziyetine remzen bakar.

⁶أَفَمَنْ شَرَحَ 'deki ⁷نُورٍ مِنْ رَبِّهِ kelimesi, Risale-i Nur ismine ve manasına hem cifri, hem sureti, hem manası tevafuk ettiği gibi, ⁸أَفَمَنْ شَرَحَ cümlesinin de makam-ı cifrîsi gösterdiği tarihte Risale-i Nur'un tercümanı olan Üstadımın –tahkikatımla– aynen vaziyetine tevafuk ediyor.

Çünkü o zamanda Harb-i Umumî'nin mebdelerinde Üstadım, eski âdetini ve sâir ulûm-u felsefeyi ve ulûm-u âliyyeyi bırakıp tam bir inşirah-ı sadır la Risale-i Nur'un fâtıhası ve birinci mertebesi olan İşârâtü'l-i'câz tefsirine başlayıp, bütün himmetini, efkârını Kur'ân'a sarfetmeye başladığına tevafuku kavî bir emaredir ki bu asırda o küllî mana-yı işârîde medar-ı nazar bir fert, Risale-i Nur'un tercümanı ve şakirtlerinin şahs-ı mânevîsini temsil eden mümessilidir.

Evet, madem Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan her asırda her ferde hitap eder bir ilm-i muhit ve bir irade-i şâmileyle her şeye bakabilir.

¹ “Allah'ın, göğsünü İslâm'a açması sebebiyle, Rabbi tarafından nûra kavuşan kimse...” (Zümer sûresi, 39/22)

² “Allah'ın, göğsünü İslâm'a açması sebebiyle, (Rabbi tarafından nûra kavuşan) kimse...”

³ “O kimse”

⁴ “Ve O...”

⁵ (Hâşiye) Bu şerh-i sadra münasebettar bir tevafuktur ki Üstadımdan anladım. Yirmi beş sene-
dir daima ve en mühim bir duası ⁶اللَّهُمَّ اشْرَحْ صَدْرِي لِلْإِيمَانِ وَالْإِسْلَامِ “Allah'ım, göğsümü
îmâna ve İslâma aç” münâcâtı olmuş.

⁶ “Rabbi tarafından nûra kavuşan kimse...”

⁷ “Rabbi tarafından bir nûr.”

Ve madem ulemâ-yı İslâm'ın ittifakıyla, âyetlerin mana-yı sarîhinden başka işarî ve remzî ve zımnî müteaddit tabakalarında manaları vardır.

Ve madem ¹أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا gibi hitaplarda, her asır gibi, bu asırdaki ehl-i iman, Asr-ı Saadet'teki müminler gibi dâhildir.

Ve madem İslâmiyet noktasında bu asır, gayet ehemmiyetli ve dehşetlidir. Kur'ân ve Hadis, ihbar-ı gaybîyle, ehl-i iman onun fitnesinden sakınmak için şiddetle haber vermiş.

Ve madem hesab-ı cifrî ve ebcedî ve riyâzî eskiden beri sağlam bir düsturdur ve kuvvetli bir emare olabilir.

Ve madem Risale-i Nur ve tercümanı ve şakirtleri iman ve Kur'ân hizmetinde parlak ve tesirli vazifeleri gayet ehemmiyet kesbetmiştir.

Ve madem bu büyük âyet, hesab-ı cifirle bu asra ve iki Harb-i Umumî'ye bakar; eski harbin patlamasına ve Risale-i Nur'un zuhuruna tevafuk ettiği gibi mânen de gösterir.

Elbette mezkûr hakikatlere ve kuvvetli karinelere binâen, bilâ-tereddüt hükmederiz ki Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi ve tercümanı, bu âyet-i azîmenin mana-yı işarî tabakasının külliyyetinde dâhil ve medar-ı nazar bir ferdidir ve bu âyet ona işaret eder ve mana-yı remziyle ondan da haber verir ve ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-yı i'câziyeyi gösterir denilebilir ve deriz.

Tahlil: Bir ش , iki ر yedi yüz; ل م ن ف iki yüz; ا د ه ا yüz; س م yüz; ism-i Celâl altmış yedi; iki ل altmış; ²فَهُوَ doksan bir; ³لِلْإِسْلَام' de iki veya üç ا iki veya üç; ح sekiz; ⁴نُورٍ مِنْ رَبِّهِ – “Risale-i Nur”.. her ikisinde ⁵نُورٍ var. Risalede ⁶رَبِّهِ' deki ر 'ya mukabildir. Eğer نُورٍ' deki tenvin sayılsa ⁷النُّور' da dahi şeddeli ن sayılır yine ittihad ederler. نُورٍ' dan başka ⁸نُورٍ doksan yedi

¹ “Ey iman edenler!” (Bakara sûresi, 2/104, 153, 172, 178, 183, 208, 254, 264, 267, 278, 282; Âl-i İmran sûresi, 3/100, 102, 118, 130, 149, 156, 200; Nisâ sûresi, 4/19, 29, 43, 59, 71, 94, 135, 136, 144; ...)

² “Ve O..”

³ “İslâm'a..”

⁴ “Rabbi tarafından bir nûr.”

⁵ “Nur.”

⁶ “Onun Rabbi..”

⁷ “Nur.”

⁸ “Rabbi tarafından..”

ederek Risale-i Nur'da kalan ل س ل iki l dahi doksan yedi ederek tam tefavuk eder. Türkçe telaffuzda Risale-i Nur hemzeyle okunması zarar vermez.

Sûre-i Mâide'nin on beşinci ve on altıncı âyeti **قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ** يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا¹ ve Sûre-i Nisâ'nın âhirinde مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا² âyeti gibi, Risale-i Nur'a –mana ve cifir cihetiyle– mana-yı işârî efradından olduğuna kuvvetli bir karine buldum.

İkinci âyet olan Sûre-i Nisâ âyeti³, Birinci Şuâ olan İşârât-ı Kur'âniye'de, Üstadım işaretini beyan etmiş. Birinci âyet olan Sûre-i Mâide'nin on beşinci âyeti hem bunun işaretini teyid ediyor, hem de **أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ** âyetinin işaretini tasdik ediyor.

Evet, bu asırda mana-yı işârî tabakasından tam bu âyetin kudsi mefhumuna bir fert, Risale-i Nur olduğuna, kim inşafı baksa tasdik edecek.

Madem Risale-i Nur bir ferdi olduğuna mânevî münasebet kavîdir.

Madem bu âyetin makam-ı cifrîsi bin üç yüz altmış altıdır; eğer meddeler ve okunmayan hemzeler sayılmazsa altmış ikidir.

Ve madem Risale-i Nur, Kur'ân-ı Mübîn'in nurunu ve hidayetini neşreden bir kitab-ı mübîndir.

Ve madem zâhiren ondan daha ileri o vazifeyi ağır şerâit altında yapanları görmüyoruz.

Ve madem âyetler, sâir kelimeler gibi cüz'î bir manaya münhasır olamaz.

Ve madem delâlet-i zımnî ve işârîyle kaideten mefhum-u kelâmı dâhil oluyor.

Ve madem Necmeddin-i Kübrâ ve Muhyiddin-i Arabî (*radîyallâhu anhumâ*) gibi pek çok ehl-i velâyet mana-yı zâhîrîden başka bâtınî ve işârî manalarla

¹ “Evet, hiç şüphesiz size Allah'tan bir Nur ve kendisi apaçık olduğu gibi, her gerçeği de açıklayan bir Kitap (Kur'ân) gelmiş bulunuyor. Allah, o Nur ve Kitap vasıtasıyla, (rızasını talep eden ve rızası istikametinde davrananları huzur, kurtuluş ve emniyet yollarına) iletir.” (Mâide sûresi, 5/15-16)

² “Ey insanlar! Hiç şüphesiz Rabbinizden size kesin bir Delil geldi ve size her şeyi olduğu gibi apaydınlık gösteren ve yolunuzu aydınlatan parlak bir Nur indirdik.” (Nisâ sûresi, 4/174)

³ Nisâ sûresi, 4/162.

⁴ “Allah'ın, göğsünü İslâm'a açması sebebiyle, (Rabbi tarafından nûra kavuşan) kimse...” (Zümer sûresi, 39/22)

ekser âyâtı tefsir etmişler; hatta tefsirlerinde “Mûsâ (*aleyhisselâm*) ve Firavundan murad, kalb ve nefistir” dedikleri hâlde, ümmet onlara ilişmemiş; büyük ulemâdan çokları onları tasdik etmişler.

Elbette, âyetin delâlet-i zımnıyeyle Risale-i Nur’a kuvvetli karinelerle işareti kat’îdir; şüphe edilmemek gerektir.

Tahlil: ¹قَدْ جَاءَكُمْ yüz altmış dokuz, ²اللَّهُ yüz elli yedi, ³نُورُ tenvin ile beraber üç yüz altı ⁴وَكِتَابٌ مُبِينٌ tenvinlerle beraber altı yüz otuz bir; ⁵يَهْدِي بِهِ اللَّهُ yüz üç; yekûnu bin üç yüz altmış altı, eğer meddeler ve okunmayan hemzeler sayılmazlarsa, bu seneki Muharrem tarihine, yani bin üç yüz altmış ikiye tamam tevafuk eder. Eğer ⁶مُبِينٌ’deki tenvinde vakfedilse, bin üç yüz on altıdır ki hem Risale-i Nur’un mukaddematına, hem tenvin ile tekemmülüne ve Birinci Şuâ’da beyan edildiği gibi, çok âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri aynı meşhur tarihe tevafuk eder.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ben, senin içtihadında hata var diyenlere ve isbat edenlere teşekkür edip ruh u canla minnettarım. Fakat, şimdiye kadar o içtihadımı tamamıyla kanaatle tam tasdik edenler, binler ehl-i iman ve onlardan çokları ehl-i ilim tasdik ettikleri ve ben de dehşetli bir zamanda kudsî bir teselliye muhtaç olduğum bir hengâmda, sırf ehl-i imanın imanını Risale-i Nur ile muhafaza niyet-i hâlisesiyle ve Necmeddin-i Kübrâ, Muhiddin-i Arabî gibi binler ehl-i işârât gibi cifrî ve riyâzî hesabıyla beyan edilen bir müjde-i işariye-i Kur’âniye’yi kendine gelen bir kanaat-i tamme ile, hem mahrem tutulmak şartıyla beyan ettiğim ve o içtihadımda en muannid dinsizlere de isbat etmeye hazırım dediğim halde beni gıybet etmek, dünyada buna hangi mezheple fetva verilebilir, hangi fetvayı buluyorlar? *Ben her şeyden vazgeçerim, fakat adalet-i ilâhiyenin*

¹ “Evet, hiç şüphesiz size (Allah’tan bir Nur ve kendisi apaçık olduğu gibi, her gerçeği de açıklayan bir Kitap) gelmiş bulunuyor.”

² “Allah’tan.”

³ “Nur”

⁴ “Kendisi apaçık olduğu gibi, her gerçeği de açıklayan bir Kitap (Kur’ân)”

⁵ “O Nur ve Kitap vasıtasıyla, (rızasını talep eden ve rızası istikametinde davrananları huzur, kurtuluş ve emniyet yollarına) iletir.”

⁶ “Apaçık olduğu gibi, her gerçeği de açıklayan.”

⁷ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah’ın adıyla.

huzurunda bu dehşetli gıybet'e karşı hakkımı helal etmem. Titresin! Bütün sâdâtın ceddi olan Fahr-i Âlem'in (aleyhissalâtu vesselâm) sünnet-i seniyesini muhafaza için hayatını ve her şeyini feda eden bir mazlumun şekvâsı, elbette cevapsız kalmayacak.

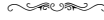
İllâ bir şart ile helâl edebilirim ki: Bu Ramazan-ı Şerifte bana ve hâlis kardeşlerime verdiği endişe ve telâş, hakperestlik damarıyla, büyüklere lâyük ulüv-ü cenapla, enâniyet-i taassubkârânesini hakikate ve insafa feda edip tâmire çalışmasıdır; müşfik ve munsıf bir hoca tavrıyla, kusurumuz varsa bize lütufkârâne ihtar ve ikazdır. Cenâb-ı Hak, Settârü'l-uyûb'dur; hasenât seyyi-âta mukabil gelse, affeder. İman hizmetinde yüz binler insanın imanını tahkiki yapmak hasenesine karşı benim gibi bir biçârenin hüsn-ü niyetle, kuvvetli emarelerle inâyet-i ilâhiyeden tasavvur ettiği bir müjde-i Kur'âniye'nin tefehümünde bir yanlış, belki yüz yanlış varsa da o hasenâta karşı gelemmez, setr-i uyûb perdesini yırtamaz. Her neyse...

Bu mesele yalnız şahsıma taalluk etseydi, ben cidden nefis-i emmaremi tam kırmak için ona minnettar olurdum. Mesleğimiz, bu zamanda hakka hizmet, bütün bütün terk-i enâniyetle olabileceğini kat'î kanaatimiz olduğu gibi, yirmi senedir nefis-i emmarem ister istemez o mesleğe itaate mecbur olmuş. Risale-i Nur ve mukaddematları, buna bir hüccet-i katiadır. Fakat garaz ve inat ve bir nevi taassub-u meslekiyeyi ihsas eden ve esrar-ı mestûreyi işaa suretinde gelen itiraz ve ayıplara karşı Eski Said lisanıyla derim:

İşte meydan! En mutaassıp ulemâdan ve en büyük veliden tut, tâ en din-siz filozoflara ve müdakkik hükemâlara, Risale-i Nur'daki dâvâları isbat etmeye hazırım ve hem de isbat etmişim ki, benim mahvıma ve idamıma mütemadiyen çalışan zındık filozoflar ve mülhidler, o dâvâları cerh edemiyorlar ve edememişler.

Hem bütün hayatımda delilsiz dâvâları zikretmediğim, sizin gibi eski ve yeni arkadaşlarım biliyorlar. Bâhusus, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'dan aldığım bir kuvvetle Avrupa filozoflarına Risale-i Nur meydan okur. Risale-i Nur bu zamanda medar-ı nazar bir hâdis-e Kur'âniye olduğundan, bir-iki işaret değil, belki benimle beraber Risale-i Nur şâkirtleri tarafından istihraç edilen beş risalede yazılan işaretler, bir cihette bine yaklaşıyor. Bin incecik saçlar dahi toplansa kuvvetli bir ip olduğu gibi, sarahate yakın bir delâlet oluyor. Vahdet-i mesele cihetiyle o işaretler birbirine kuvvet verir. Bazı işârâtı zayıf görmekle onu inkâr etmek, insafa, hakperestliğe muvâfık olamaz. İnkâr eden mâzur

olamaz. Hususan lüzumsuz ve zararlı ve müfritane bir gıybet olsa, bu zamanda ehl-i ilim ortasında ehl-i hakikati ağlattırarak bir hâdise-i elîmedir.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹

Kardeşlerim,

Kur'ân'ın birtek âyetinin birtek işareti, ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-yı i'câziyeyi tevafuk suretiyle gösterdiğini mânevî bir ihtarla gördüm.

أَيُّحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا² bu âyet-i kerîmenin makam-ı cifrîsi, şedde ve tenvin sayılmazsa, bin üç yüz elli bir; مَيْتًا³ 'in aslı مَيِّتًا⁴ olmasından bin üç yüz altmış bir ederek; bu tarihte, umûr-u azîmeden bir dehşetli gıybeti, bu âyetin mana-yı işârî külliyyetinde dâhil ediyor. Umûr-u azîmeden böyle bir acîb gıybet aynı tarihte, aynı senede vukua geldi. Şöyle ki:

On sekiz sene müddetinde sünnet-i seniyyeyi muhafaza için başına şapka koymadığından, on sekiz senedir haps-i münferit hükmünde ihtilâttan men ve yalnız bir odada hayatını geçirmeye mecbur edilen ve hususî ibadetgâhında ezan-ı Muhammedî okuyup اللَّهُ أَكْبَرُ⁵ dediğinden ve لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ⁶ hakikatini güneş gibi gösterdiğinden, yüz arkadaşıyla taht-ı tevkife alınan ve mahkûm edilen bir adamı, yüzer emare ve karinelere istinaden inâyet-i ilâhiyeden geldiğine kat'î bir kanaatle işârât-ı Kur'âniye'den bir müjdeyi hem kendine, hem musibettede arkadaşlarına bir teselli niyetiyle beyan ettiği için, onu gıybet ve galiz tabiratlâ teşhir etmek ve onun dersleriyle imanlarını kurtaran, mâsum şakirtlerini ondan tenfir edip şüpheler vermek; güya ortalıkta medar-ı inkâr hiçbir şey yok ve hiçbir münkeratı ve cinâyeti görmüyor gibi, yalnız o bîcârenin mevhum bir hatasını, sekiz senede seksen müdakkiklerin nazarında saklanan ve sathî ve inâdî nazarına göre, bir içtihadî yanlışını görüyor zanıyla galiz tabirler ile zemmetmek, elbette bu asırda, bu memlekette Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın kasten işaretine medar olabilir azîm bir hâdisedir. Bence,

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² "Hiç sizden biriniz ölmüş kardeşinin cesedini dişlemekten hoşlanır mı?" (Hucurât sûresi, 49/12)

³ "Ölü."

⁴ "Ölü."

⁵ Sadece büyüklükte değil hiçbir konuda eşi ve benzeri olmayan, başka bir şey Kendisiyle kıyas bile edilemeyecek yegâne büyük, Allah'tır.

⁶ "Allah'tan başka ilâh yoktur." (Sâffât sûresi, 37/35; Muhammed sûresi, 47/19)

Kur'ân'ın, nasıl ki her sûre ve bazen bir âyet ve bazen bir kelime bir mu'cize olur; öyle de bu âyetin tek bir işareti, ihbar-ı gayb nev'inden bir lem'a-yı i'-câziyedir. Bu âyetin bu işareti, bu asırda, Risale-i Nur şakirtlerinin hakkındaki gıybet baktığına üç emare var.

Birincisi: Birinci Şuâ olan İşârât-ı Kur'âniye risalesinde, Risale-i Nur'a ve tercümanına da işaret eden beşinci âyet olan

أَوْمَنْ كَانَ مِثْلًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ¹

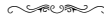
gayet kuvvetli karinelerle² kelime-i kudsiyesi cifir ve ebced hesabıyla ve üç cihet manasıyla Said Nursî'ye tevafuk etmesidir.

İkinci emare: ³أَحْيَاهُ مِثْلًا³ âyetin makam-ı cifrîsi ve riyâzîsi bin üç yüz altmış bir etmesidir ki aynı tarihte o acîb hâdis oldu.

Üçüncü emare: İhtiyarım haricinde, beş vecihle zemmi zemmeden ve mu'cizane, gıybette altı cihetle zecreden مِثْلًا⁴ âyeti karşında kendini gösterip temessül eyledi. Mânen “Bana bak!” dedi. Ben de baktım, birden tesbihat içinde gördüm ki bin üç yüz elli birden, tâ bin üç yüz altmış bir tarihini gösterdi. Hâlimize baktım; perde altında elli birden, tâ altmış bire kadar Risale-i Nur medet beklediği İstanbul âfâkında, perde altında bir nevi taarruz bulunmuş ve altmış birde birden patlamasıdır.

Tahlil: ت dört yüz, خ altı yüz = bin; iki م iki ي iki ك iki ل yüz; üçün-
cü م , ن , ي yüz; د , ب , ح otuz; dördüncü ي on, beş ا bir ه ile beraber on;
âhirdeki “tenvin” vakfen “elif” olduğu için, yekûnu bin üç yüz elli bir⁴(Hâşiye).
مِثْلًا aslı “yâ-yı müşeddede” olduğundan, bin üç yüz altmış bir eder.

Said Nursî

¹ “(Mânen) ölü iken (imanla) kendisini dirilttiğimiz ve kendisi için onunla insanlar arasında yolunu hiç şaşırmadan rahatça hareket ettiği bir ışık var ettiğimiz kimse...” (En'âm sûresi, 6/122)

² “Ölü.”

³ “Hiç sizden biriniz ölmüş kardeşinin cesedini dişlemekten hoşlanır mı?” (Hucurât sûresi, 49/12)

⁴ (Hâşiye) Bu âyet, bizi şiddetle gıybette men ettiğinden, bu hâdiseyi unutmalyız, medâr-ı gıybet etmemeliyiz. İnşallah, daha tekerrür etmeyecek.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²

Bu âciz kardeşiniz, hem o eski dost zâta, hem ehl-i dikkate ve sizlere beyan ediyorum ki:

Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın feyziyle, Yeni Said, hakâik-i imaniyeye dair o derece mantıkça ve hakikatçe burhanlar zikrediyor ki; değil müslüman ulemâsı, belki en muannid Avrupa filozoflarını da teslim mecbur ediyor ve etmektedir.

Amma, Risale-i Nur'un kıymet ve ehemmiyetine işarî ve remzî bir tarzda, Hazreti Ali (radîyallâhü anî) ve Gavs-ı Âzam'ın (kudûsî sirrî) ihbârâtı nev'inden, Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın dahi bu zamanda bir mu'cize-i mânevîsi olan Risale-i Nur'a nazar-ı dikkati celbetmesine mana-yı işârî tabakasından rumuz ve imaları, i'câzının şe'nindendir ve o lisan-ı gaybın, belâgat-ı mu'cizekârânesinin muktezasıdır.

Evet, Eskişehir Hapishânesinde, dehşetli bir zamanda ve kudsî bir teselliye pek çok muhtaç olduğumuz hengâmda, mânevî bir ihtarla, “Risale-i Nur'un makbuliyetine dair eski evliyalardan şahit getiriyorsun. Hâlbuki وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ³ sırıyla en ziyade bu meselede söz sahibi Kur'ândır. Acaba, Risale-i Nur'u, Kur'ân kabul eder mi? Ona ne nazarla bakıyor?” denildi. O acîb suâl karşısında bulundum.

Ben de Kur'ân'dan istimdat eyledim. Birden, otuz üç âyetin mana-yı sarîhinin teferruatı nev'indeki tabakattan, mana-yı işârî tabakasından ve o mana-yı işârî külliyyetinde dâhil bir ferdi Risale-i Nur olduğunu ve duhulüne, medar-ı imtiyazına bir kuvvetli karine bulunmasını, bir saat zarfında hissettim; ve bir kısmı, bir derece izah ve bir kısmını mücmelen gördüm. Kanaatimde hiçbir şek ve şüphe ve vehim ve vesvese kalmadı. Ben de ehl-i imanın imanını, Risale-i Nur'la muhafaza niyetiyle o kat'î kanaatimi yazdım ve has kardeşlerime mahrem tutulmak şartıyla verdim.

Ve o risalede, biz demiyoruz ki “âyetin mana-yı sarîhi budur;” tâ hocalar فِيهِ نَظَرٌ⁴ desin. Hem dememişiz ki “Mana-yı işârînin külliyyeti budur.”

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² “Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın.” (İsrâ sûresi, 17/44)

³ “Yaş ve kuru hiçbir şey yoktur ki açık, net bir kitapta bulunmasın.” (En'âm sûresi, 6/59)

⁴ Mülâhaza dairesi açık (Herkesin kabul ettiği bir görüş değil; tartışılır..)

Belki diyoruz ki mana-yı sarîhinin tahtında müteaddit tabakalar var; bir tabakası da, mana-yı işârî ve remzîdir. Ve o mana-yı işârî de bir küllîdir; her asırda cüz'iyatları var. Risale-i Nur dahi bu asırda o mana-yı işârî tabakasının külliyetinden bir ferttir. Ve o ferdin kasten bir medar-ı nazar olduğuna ve ehemmiyetli bir vazife göreceğine, eskiden beri ulemâ beyninde câri bir düstur-u cifrî ve riyâzî ile karineler, belki hüccetler gösterilmişken, Kur'ân'ın âyetine veya sarahatine değil incitmek, belki i'câz ve belâgatına hizmet ediyor. Bu nevi işârât-ı gaybiyeye itiraz edilmez. Ehl-i hakikatin, nihâyetsiz işârât-ı Kur'âniye'den had ve hesaba gelmeyen istihracâtlarını inkâr edemeyen, bunu da inkâr etmemeli ve edemez...

Amma, benim gibi ehemmiyetsiz bir adamın elinde böyle ehemmiyetli bir eserin zuhur etmesini istiğrab ve istib'ad edip itiraz eden zât, eğer buğday tanesi kadar çam çekirdeğinden dağ gibi çam ağacını halk eylemek azamet ve kudret-i ilâhiyeye delil olduğunu düşünse, elbette bizim gibi acz-i mutlak, fakr-ı mutlakta ve böyle ihtiyac-ı şedit zamanında böyle bir eserin zuhuru, "vüs'at-i rahmet-i ilâhiyeye delildir" demeye mecbur olur.

Ben, sizi ve müterizleri Risale-i Nur'un şeref ve haysiyetiyle temin ediyorum ki bu işaretler ve evliyanın imalı haberleri, remizleri beni daima şükre ve hamde ve kusurlarımdan istiğfara sevketmiş. Hiçbir vakitte, hiçbir dakika, nefs-i emmareme medar-ı fahir ve gurur olacak bir enâniyet ve benlik vermediğini, size bu yirmi sene hayatımın göz önünde te-reşşuhatıyla ispat ediyorum.

Evet, bu hakikatle berebar, insan kusurlardan, nisyandan, sehivden hâli değil. Benim bilmediğim çok kusurlarım var. Belki de fikrim karışmış, risalelerde hatalar da olmuş. Fakat, Kur'ân'ın hurufât-ı kudsiyesinin yerine, beşerin tercümesini ikame perdesi altında, noksan huruflarla, yeni hat altında, tahrîfkârâne, ehl-i dalâletin tevilât-ı fâsîdeleri âyâtın sarâhatini incitmelerine bakmıyor gibi; bîçâre, mazlum bir adamın, kardeşlerinin imanını kuvvetleştirmek için, bir nükte-i i'câziyeyi beyan ettiği için, hizmet-i imaniyesine fütur verecek derecede itiraz, elbette değil öyle zâtlar, belki zerre miktarı insafı bulunan itiraz edemez.

Benim şahsım için mucib-i hayrettir ki o itiraz eden zât, benim silsile-i ilimde en mühim üstadım olan Şeyh Fehim'in (*kudûse sirruhi*) bir tilmizi ve en ziyade merbut olduğum İmam Rabbânî'nin (*radıyallâhu anhu*) bir talebesi olduğu hâlde, herkesten ziyade kusurlarıma, eski karışık hayatlarıma, taşkınlıklarına

bakmayarak bütün kuvvetiyle imdadıma koşmak lâzım iken, maatteessüf, ondan tereşşuh eden bir itiraz, bazı zayıf arkadaşlarımıza fütur ve ehl-i dalâlele bir senet hükmüne geçtiğini çok teessüfle işittik. O ihtiyar zâttan, çabuk bu sû-i tefehhümü izale etmek için tamire çalışmasını, hem duasıyla, hem tesirli nasihatıyla yardımını bekleriz.

Bunu da ilâveten beyan ediyorum: Bu zamanda, gayet kuvvetli ve hakikatli milyonlar fedakârları bulunan meşrepler, meslekler bu dehşetli dalâlet hücumuna karşı zâhiren mağlûbiyete düştükleri hâlde, benim gibi yarım ümmî ve kimsesiz, mütemadiyen tarassut altında, karakol karşısında ve müthiş, müteaddit cihetlerle aleyhimde propagandalar ve herkesi benden tenfir etmek vaziyetinde bulunan bir adam, elbette dalâlete karşı galibane mukavemet eden ve milyonlar efradı bulunan mesleklerden daha ileri, daha kuvvetli dayanan Risale-i Nur'a sahip değildir. O eser, onun hüneri olamaz ve onunla iftihar edemez. *Belki, doğrudan doğruya Kur'ân-ı Hakîm'in bu zamanda bir mu'cize-i mâneviyesi, rahmet-i ilâhiye tarafından ihsan edilmiştir.* O adam, binler arkadaşıyla beraber o hediye-i Kur'âniye'ye el atmışlar. Her nasılsa birinci tercümanlık vazifesi ona düşmüş. Onun fikri ve ilmi ve zekâsının eseri olmadığına delil, Risale-i Nur'un öyle parçaları var ki bazı altı saatte, bazı iki saatte, bazı bir saatte, bazı on dakikada yazılan risaleler var. Ben yeminle temin ediyorum ki Eski Said'in (radiyallâhu anı)¹ (Hâşiye) kuvve-i hafızası beraber olmak şartıyla, o on dakikalık işi, on saatte fikrimle yapamıyorum. O bir saatlik risaleyi, iki gün istidadımla, zihnimle yapamıyorum. Ve o bir günde altı saatlik risale olan Otuzuncu Söz'ü, ne ben, ne de en müdakkik dindar filozoflar, altı günde o tahkikatı yapamazlar. Ve hâkeza...

Demek, biz müflis olduğumuz hâlde, gayet zengin bir mücevherat dükânının dellâlı ve bir hizmetçisi olmuşuz. Cenâb-ı Hak, fazl ve keremiyle, şu hizmette hâlisâne, muhlisâne bizi ve umum Risale-i Nur Talebelerini daim ve muvaffak eylesin, âmîn, bihürmeti seyyidi'l-Mürselîn...

Said Nursî

¹ (Hâşiye) Bazı müstensihler, bu biçare Said hakkında "radiyallâhü anh" kelimesini bir dua niyetiyle yazmışlar. Ben bozmak istedim, hatıra geldi ki: "Allah razı olsun" manasında bir duadır, ilişme. Ben de bozmadım.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ³

Çok aziz, çok sıddık ve sadık kardeşlerim ve Risale-i Nur cihetinde emin ve hâlis vârislerim,

Çok mânidar ve kuvvetli bir tevafuk ve şâkirtlerin sadakatlerine delil, bir zahir keramet-i Nuriye'yi beyan etmeme bir ihtar aldım. Şöyle ki:

Ben vasiyetnamemi yazdığım aynı zamanda, gizli münafıklar, benim itimad ettiğim hizmetçilerimi zabıta tarafından yanıma gelmekten men ettikleri aynı vakitte, fırsat bulup, tanımadığım birisiyle, sâbık dokuz defadan daha tesirli bir zehir bana yutturdular.

Hem aynı zamanda, Tonuslu ve âlim kardeşlerimizden ve buraya kadar geçen sene beni görmek için gelip görüşmeden giden Hoca Haşmet, Yozgat'tan buraya yazıyor ki: "Said vefat etmiş, Risale-i Nur'un yüz otuz risalesi muhafaza edilsin. Tâ ki, ileride tab' edeceğiz."

Hem aynı zamanda Halil İbrahim'in, vefatım hakkında bir hazin mersiye hükmündeki parlak mektubu, şâkirtleri ağılattırdı.

Hem bu zamana pek yakın, Hüsrev'in, kendi âdetine muhalif, benim vefatıma dair bir-iki mektubunda, iki-üç gün ömür gibi tabirlerle ecelime işaretleri, bir parça beni müteessir etti. Acaba ben gidiyorum diye endişe ettim.

Hem bu aynı hengâmlarda, en ziyade hayat-ı dünyeviyedeki vazifemi düşünüp vefatımdan sonra şâkirtler bu dehşetli zamanda benim bedelime de o vazifeyi yapacaklar mı diye çok merak ederken, birden Denizli, Milâs, Isparta, İnebolu, ümidimin yüz derece fevkinde ve öyle bir sahabetkârâne ve iltizam-perverane o vazifeye koşup başkaları da ve muallim ve âlimleri koşturdular ki, beni hayret hayret içinde bıraktılar.

Elhâsıl: Bu beş cihetteki tevafuk, zahir bir keramet-i Nuriye'dir. — الْحَمْدُ

—لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي⁴

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² "Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın." (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

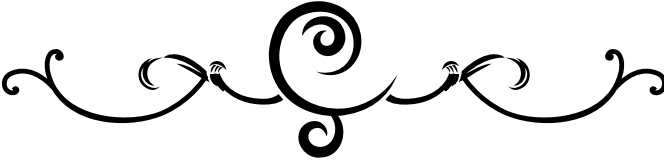
⁴ Allah'a hamdolsun; bu Rabbimin ihsanıdır.

Kardeşlerim, merak etmeyiniz, Cevşen ve Evrâd-ı Bahâiye bu defa da hi o dehşetli zehirin tehlikesine galebe etti; tehlike devresi geçti, fakat hastalık devam ediyor.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve selâmetlerine dua edip şüphesiz makbul olan dualarını isterim. Ve İnebolu'da ve civarında hem çok hanımların, hem küçük yavrularının Risale-i Nur'u yazmaya başlamalarını ve Kur'ân dersini çok mâsumların almasını bütün ruh u canımla tebrik ederiz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Said Nursî

¹ Kendinden başka her şeyin fâni olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

Birinci Suâ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَبِهِ نَسْتَعِينُ¹

İki Acîb Suâle Karşı Def'aten Hatıra Gelen Garip Cevaptır.

Birinci Suâl: Denildi ki; “Fâtiha ve Yâsin ve hatm-i Kur’ânî gibi okunan virdler, kudsî şeyler, bazen hadsiz ölmüş ve sağ insanlara bağışlanıyor. Hâlbuki böyle cüz’î, birtek hediye, ân-ı vâhidde hadsiz zât-lara yetişmek ve her birisine aynı hediye düşmek, tavr-ı aklın hari-cindedir.”

Elcevap: Fâtır-ı Hakîm, nasıl ki unsur-u havayı kelimelerin berk gibi intişarlarına ve tekessürlerine bir mezraa ve bir vasıta yapmış ve radyo vasıtasıyla bir minarede okunan ezan-ı Muhammedîyi (*aleyhissalâtu vesselâm*) umum yerlerde ve umum insanlara aynı anda yetiştirmek gibi –öyle de– okunan bir Fâtiha’yı dahi, meselâ umum ehl-i iman emvâtına aynı anda yetiştirmek için hadsiz kudret ve nihâyetsiz hikmetiyle mânevî âlemdede, mânevî havada çok mânevî elektrikleri, mânevî radyoları sermiş, serpmiş; fitrî telsiz telefonlarda istihdam ediyor, çalıştırıyor. Hem nasıl ki bir lâmba yansa, mukabilindeki binler aynaya her birine tam bir lâmba girer. Aynen öyle de bir Yâsin-i Şerif okunsa, milyonlar ruhlara hediye edilse, her birine tam bir Yâsin-i Şerif düşer.

İkinci Suâl: Şiddetle ve âmirâne denildi ki; “Sen Risale-i Nur’un makbuliyetine dair Hazreti Ali (*radıyallâhu anhı*) ve Gavs-ı Âzam (*radıyallâhu anhı*) gibi zâtların kasidelerinden şahitler gösteriyorsun. Hâlbuki, asıl söz sahibi Kur’ân’dır. Risale-i Nur, Kur’ân’ın hakikî bir tefsiri ve hakikatinin bir tercümanı ve meselelerinin burhanıdır. Kur’ân ise, sâir kelâmlar gibi kışırılı, kemikli ve şuuru hususî ve cüz’î değildir. Belki Kur’ân, umum işârâtıyla ve eczasıyla ayn-ı şuurdur, kışırıksızdır; fuzulî, lüzumsuz maddeleri yoktur. Âlem-i gaybın tercümanıdır. Sözler hakkında söz onundur, görelim o ne diyor?”

¹ Ancak O’ndan yardım dileriz.

Elcevap: Risale-i Nur, doğrudan doğruya Kur'ân'ın bâhir bir burhanı.. ve kuvvetli bir tefsiri.. ve parlak bir lem'a-yı i'câz-ı mânevîsi.. ve o bahrin bir reşhası.. ve o güneşin bir şuaı.. ve o maden-i ilm-i hakikatten mülhem ve feyzinden gelen bir tercüme-i mâneviyesi olduğundan onun kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmek, Kur'ân'ın şerefine ve hesabına ve senâsına geçtiğinden; elbette Risale-i Nur'un meziyetini beyan etmekliği, hak iktiza eder ve hakikat ister, Kur'ân izin verir. Benim gibi bir tercümanın hissesi yalnız şükürdür. Hiçbir cihetle fahre, temeddühe, guru-ra hakkı yoktur ve olamaz. Gelecek âyetlerin işârâtına bu nokta-yı nazarla bakmak gerektir. Yoksa beni hodbinlikle itham edenlere hakkımı helâl etmem!..

Bu çok ehemmiyetli suâle karşı iki-üç saat zarfında birden Kur'ân'ın âyât-ı meşhuresinden –Sözler adedince– otuz üç âyetin hem manasıyla, hem cifirle Risale-i Nur'a işaretleri, uzaktan uzağa icmâlen göründü. Aynı ayrı tarzlar da otuz üç âyetin müttefikan Risale-i Nur'u remizleriyle gösterdiği hayal meyal göründü.

İhtar: En evvel, yirmi dördüncü âyetin başında zikredilen ihtara dikkat etmek lâzımdır. O ihtarın yeri başta idi. Fakat orada hatıra geldi, oraya girdi.

İkinci Bir İhtar: Tevâfukla işaretler, eğer münasebât-ı mâneviyeye istinad etmezse, ehemmiyeti azdır. Eğer münasebet-i mâneviyesi kuvvetli ise, bu onun bir ferdi, bir mâsadaki hükmünde olsa ve müstesna bir liyâkati bulunsa, o vakit tevâfuk ehemmiyetlidir. Ve o kelâmdan bunun iradesine bir emâre olur. Ve ondan o ferdin hususî bir surette dâhil olduğuna ya remz, ya işaret, ya delâlet hükmünde onu gösterir.

İşte gelecek âyât-ı Kur'âniye'nin Risale-i Nur'a işaretleri ve tevâfukları, ekseriyet ile kuvvetli bir münasebet-i mâneviyeye istinad ederler. Evet, bu gelecek âyât-ı meşhure müttefikan on üçüncü asrın âhırine ve on dördüncü asrın evveline cifirce bakıyorlar.. ve Kur'ân ve iman hesabına bir hakikate işaret ediyorlar.. ve medar-ı teselli bir “Nur”dan haber veriyorlar.. ve o zamanın dalâlet fitnesinden gelen şübehâtı izale edecek, Kur'ânî bir burhanı müjde veriyorlar... Ve o işaretlere ve remizlere tam mazhar ve o vazifeleri bihakkın görece, Risale-i Nur gibi bir tefsir-i Kur'ânî olacak. Hâlbuki Risale-i Nur bu mezkûr noktada ileri olduğu, onu okuyanlarca şüphesiz olmasıyla delâlet eder ki; o âyetler, bilhassa Risale-i Nur'a bakıp ona işaret ediyorlar.

Birincisi

Sûre-i Nur'dan âyetü'n-nur'dur ki, Risale-i Nur'un Resâili'n-Nur ve Risalei'n-Nur ve Risaletü'n-Nur namlarıyla sebeb-i tesmiyesinin on altı sebebinden bir sebep olduğundan, birinci olarak onu beyan etmek gerektir. Bu âyetü'n-nur:

اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكُورَةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمُصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُّورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ¹

Şu âyet-i nûriyenin² manaca çok tabakatı ve vücuh-u kesîresi vardır. Ve o tabakalardan ve vecihlerden işârî ve remzî bir vechi, manaca ve cifirce nur-lu bir tefsiri olan Risalei'n-Nur ve Risaletü'n-Nur'a dört-beş cümlesiyle on cihetten bakıyor. Ve o tabakalardan ve o vecihlerden bir tabaka ve bir perde dahi mu'cizâne, elektrikten haber veriyor.

Risale-i Nur'a Bakan Birinci Cümlesi: ³مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكُورَةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ'tır. Yani, nur-u ilâhînin veya nur-u Kur'ânî'nin veya nur-u Muhammedi'nin (*aley-hissalatü vesselâm*) misali şu مِشْكُورَةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ'tır. Makam-ı cifrîsi dokuz yüz doksan sekiz olarak aynen Risaletü'n-Nur, -şeddeli ن , iki ن sayılmak cihetiyle-tam tamına, tevâfukla ona işaret eder.

İkinci Cümlesi: ⁴الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ dur. Yirmi Sekizinci Lem'a'da tafsilen beyan edildiği gibi, İmam Ali (*radîyallâhu anî*) Kaside-i Celcelûtiye'sinde sarahat derecesinde Risalei'n-Nur'a bakarak ve ona işaret ederek demiş: ⁵أَفَدَ كَوْكَبِي بِالْأَسْمِ نُورًا Ben tahmin ediyorum ki, İmam Ali'nin

¹ "Allah göklerin ve yerin nurudur. O'nun nurunun misali, tıpkı içinde lâmba bulunan bir kandillik gibidir. Lâmba bir sırça (cam) içinde, o sırça da sanki parlayan incimsi bir yıldız! Bu lâmba, ne yalnız doğuya, ne de yalnız batıya mensup olmayan kutlu, pek bereketli bir zeytin ağacından tutuşturulur. Bu öyle bereketli bir ağaç ki nerdeyse ateş değmeden de yağ ışıq verir. Işığı pırıl pırıldır. Allah dilediği kimseyi nuruna iletir, gerçeği anlamaları için insanlara böyle temsiller getirir. Allah her şeyi bilir." (Nûr sûresi, 24/35)

² Nûr sûresi, 24/35.

³ "O'nun nurunun misali, tıpkı içinde lâmba bulunan bir kandillik gibidir." (Nûr sûresi, 24/35)

⁴ "O sırça (cam) da sanki parlayan incimsi bir yıldız!" (Nûr sûresi, 24/35)

⁵ "Yıldızımı Nur isminle nurlandır." (el-Gümüşhânevi, *Mecmûâtü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509)

(*radîyallâhu anhu*) bu işareti, bu cümle-i nuriyenin remzinden mülhemdir. Bu cümle-i âyetin makamı, beş yüz kırk altı edip, Risale-i Nur'un adedi olan beş yüz kırk sekize gayet cüz'î ve sırlı iki fark ile tevâfuk noktasından işaret ettiği gibi remzî bir manasıyla tam bakıyor.

Üçüncü Cümlesi: ¹ مِنْ شَجَرَةٍ 'dir. Eğer شَجَرَةٍ 'deki ة , vakıflarda gibi ھ sayılsa beş yüz doksan sekiz ederek tam tamına Resâilî'n-Nur ve Risalei'n-Nur adedi olan beş yüz doksan sekize tevâfukla beraber ² مِنْ فُرْقَانٍ حَكِيمٍ 'in adedine yine sırlı birtek farkla tevâfuk-u remzî ile hem Resâilî'n-Nur'u efradına dâhil eder, hem yine Risalei'n-Nur'un şecere-i mübâreki Furkan-ı Hakîm olduğunu gösterir. Eğer شَجَرَةٍ 'deki ة, ة kalsa o vakit makam-ı cifrîsi dokuz yüz doksan üç eder, tevâfuka zarar vermeyen cüz'î ve sırlı beş farkla Risaletü'n-Nur adedi olan dokuz yüz doksan sekize tevâfukla manasının dahi muvâfakatine binâen ona işaret eder.

Dördüncü Cümlesi: ³ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ 'dir ki, dokuz yüz doksan dokuz ederek sırlı birtek farkla Risaletü'n-Nur adedi olan dokuz yüz doksan sekize tevâfukla manasının kuvvetli münasebetine binâen işaret derecesinde remzeder.

Beşinci Cümlesi: ⁴ مَنْ يَشَاءُ 'cümlesi, gayet cüz'î bir farkla Risaletü'n-Nur müellifinin ismiyle meşhur bir lâkabına, tevâfukla, manası baktığı gibi bakıyor. Eğer ⁵ يَشَاءُ 'daki mukadder zamir, izhar edilirse ⁶ مَنْ يَشَاءُ 'olur, tam tamına tevâfuk eder.

Bu âyet nasıl ki Risalei'n-Nur'a ismiyle bakıyor, öyle de tarih-i telifine ve tekemmülüne tam tamına tevâfukla remzen bakıyor. كَمِشْكُورَةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ 'cümlesi, ⁷ كَمِشْكُورَةٍ 'deki tenvin, vakıf yeri olmadığından 7 sayılmak.. ve ⁸ فِي زُجَاجَةٍ 'vakıf yeri olduğundan 8 olmak cihetiyle bin üç

¹ "ağaçtan" (Nûr sûresi, 24/35)

² Furkan-ı Hakîm'den.

³ "Nur üzerine nur. Allah dilediği kimseyi nuruna iletir." (Nûr sûresi, 24/35)

⁴ "diler" (Nûr sûresi, 24/35)

⁵ "dilediği kimseyi" (Nûr sûresi, 24/35)

⁶ "o dilediği kimseyi"

⁷ "tıpkı içinde lâmba bulunan bir kandillik gibidir" (Nûr sûresi, 24/35)

⁸ "kandillik gibidir" (Nûr sûresi, 24/35)

⁹ "bir sırça (cam) içinde" (Nûr sûresi, 24/35)

yüz kırk dokuz ederek, Resâili'n-Nur'un en nuranî cüzlerinin telifi hengâmı ve tekemmül zamanı olan bin üç yüz kırk dokuz tarihine tam tamına tevâfukla işaret eder.

Hem ¹ *المُضْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ أَلْزَجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ*¹ cümlesi, bin üç yüz kırk beş ederek, Resâili'n-Nur'un intışarı ve iştiharı ve parlaması tarihine tam tamına tevâfuk eder. Çünkü şeddeli ر, iki ر.. şeddeli ن, iki ن.. şeddeli ز aslı itibarıyla bir ل ve bir ز.. ve birinci زُجَاجَةٍ² vakıf cihetiyle ه, ikinci vakıf olmadığından ت sayılır. Eğer şeddeli ز, iki ز sayılsa o vakit bin üç yüz yirmi iki eder ki, yine Risalei'n-Nur müellifinin mukaddemât-ı nuriyeye başladığı aynı tarihe tam tamına tevâfuk eder.

Hem ³ *مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ*³ cümlesi; tâ-yı evvel ت, ikinci ت ise vakıf yeri olduğundan ه olmak.. ve *شَجَرَةٍ*⁴ 'deki tenvin, ن sayılmak cihetiyle bin üç yüz on bir eder ki, o tarihte Resâili'n-Nur müellifi Risaletü'n-Nur'un mübârek seçce-re-i kudsiyesi olan Kur'ân'ın basamakları olan ulûm-u Arabiyyeyi tedrise başladığı aynı tarihe tam tamına tevâfuk ederek remzen bakar.

İşte bu kadar mânidar ve müteaddit tevâfukat-ı Kur'âniye'nin ittifağı, yalnız bir emâre, bir işaret değil; belki kuvvetli bir delâlettir, belki elektrik ile beraber Resâili'n-Nur'a münasebet-i mâneviyesiyle bir tasrihtir.

Bu âyetin münasebet-i mâneviyesinin letâfetlerinden bir letâfeti şudur ki: İhbar-ı gayb nev'inden mu'cizâne hem elektriğe, hem Risalei'n-Nur'a işaret ettiği gibi, ikisinin zuhurlarına ve zaman-ı zuhurlarından sonraki tekemmül zamanlarına ve hilâf-ı âdet vaziyetlerini çok güzel gösteriyor.

Meselâ ⁵ *رَئِثُونَهُ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا عَرَبِيَّةٍ*⁵ cümlesi der: “Nasıl ki elektriğin kıymet-tar metâi, ne şarktan ne de garptan celbedilmiş bir mal değildir. Belki yukarıda, cevvi havada, rahmet hazinesinden, semâvât tarafından iniyor. Her yerin malıdır. Başka yerden aramaya lüzum yoktur.” der. *Öyle de mânevî bir elektrik olan Resâili'n-Nur dahi, ne şarkın mâlûmatından, ulûmundan ve ne de garbın felsefe ve fûnunundan gelmiş bir mal ve onlardan iktibas*

¹ “Lâmba bir sırça (cam) içinde, o sırça da sanki parlayan incimsi bir yıldız!” (Nûr sûresi, 24/35)

² “sırça (cam)” (Nûr sûresi, 24/35)

³ “berekatli bir ağaçtan” (Nûr sûresi, 24/35)

⁴ “ağaç” (Nûr sûresi, 24/35)

⁵ “doğuya veya batıya mensup olmayan kutlu, pek bereketli bir zeytin ağacı” (Nûr sûresi, 24/35)

edilmiş bir nur değildir. Belki semâvî olan Kur'ân'ın, şark ve garbın fevkindeki yüksek mertebe-i arşisinden iktibas edilmiştir.

Hem meselâ ¹يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ cümlesi, mana-yı remziyle diyor ki: “On üçüncü ve on dördüncü asırda semâvî lâmbalar ateşsiz yanarlar, ateş dokunmadan parlarlar. Onun zamanı yakındır.” Yani, bin iki yüz seksen tarihine yakındır. İşte bu cümle ile nasıl ki elektriğin hilâf-ı âdet keyfiyetini ve geleceğini remzen beyan eder. *Aynen öyle de mânevî bir elektrik olan Resâili'n-Nur dahi, gayet yüksek ve derin bir ilim olduğu halde, külfet-i tahsile ve derse çalışmaya.. ve başka üstadlardan taallüm edilmeye.. ve müderrisinin ağzından iktibas olmaya muhtaç olmadan herkes, derecesine göre o ulûm-u âliyeyi, meşakkat ateşine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder, muhakkik bir âlim olabilir. Hem işaret eder ki, Resâili'n-Nur müellifi dahi; ateşsiz yanar, tahsil için külfet ve ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlanır, âlim olur.*

Evet bu cümlelerin bu mu'cizâne üç işârâtı, elektrik ve Resâili'n-Nur hakkında hak olduğu gibi, müellif hakkında dahi ayn-ı hakikattir. Tarihçe-i Hayat'ını okuyanlar ve hemşehrileri bilirler ki; İzhar kitabından sonra medrese usûlünce on beş sene ders almakla okunan kitapları, Resâili'n-Nur müellifi yalnız üç ayda tahsil etmiş.

Hem nasıl ki bu cümlelerin mânevî münasebet cihetinde kuvvetli ve letâfetli işareti var; öyle de cifrî ve ebcedî tevâfukuyla hem elektriğin zaman-ı zuhurunun kurbiyetini, hem Resâili'n-Nur'un meydana çıkmasını, hem de müellifinin velâdetini remzen haber veriyor. Bir lem'a-yı i'câz daha gösterir, şöyle ki:

²يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ'nun makamı, bin iki yüz yetmiş dokuz olup, وَلَوْ لَمْ kısmı ise –iki tenvin, iki ن sayılmak cihetiyle– bin iki yüz seksen dört ederek hem elektriğin taammümünün kurbiyetini, hem Resâili'n-Nur'un yakınlığını, hem on dört sene sonra müellifinin velâdetini, ⁴يَكَادُ kelime-i kudsiyesiyle mânen işaret ettiği gibi cifir ile de tam tamına aynı tarihe tevâfukla işaret eder.

¹ “nerdeyse ateş değmeden de yağ ışı ışık verir.” (Nûr sûresi, 24/35)

² “nerdeyse yağ ışı ışık verir” (Nûr sûresi, 24/35)

³ “ateş değmeden de yağ ışı ışık verir; nurdur.” (Nûr sûresi, 24/35)

⁴ “nerdeyse” (Nûr sûresi, 24/35)

Malûmdur ki, zayıf ve ince ipler içtima ettikçe kuvvetleşir, kopmaz bir halat olur. Bu sırâ binâen, bu âyetin bu işaretleri birbirine kuvvet verir, teyid eder. Tevâfuk tam olmazsa da tam hükmünde olur ve işareti, delâlet derecesine çıkar.

Tenbih: Ben bu âyet-i nûriyenin¹ işaretlerini elektrik ve Resâili'n-Nur'un hatırı için beyan etmedim. Belki bu âyetin i'câz-ı mânevîsinin bir şubesinden bir lem'asını göstermek istedim.

Elhâsıl: Bu âyet-i kudsiye, sarîh manasıyla Nur-u ilâhî ve Nur-u Kur'ânî ve Nur-u Muhammedî'yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) ders verdiği gibi, mana-yı işârîsiyle de her asra baktığı gibi, on üçüncü asrın âhîrine ve on dördüncü asrın evveline dahi bakar ve dikkatle baktırır. Ve bu iki asrın âhîr ve evvellerinde en ziyade nazara çarpan.. ve en ziyade münasebet-i mânevîyesi bulunan.. ve bu âyetin umum cümlelerinin muvâfakatlarını ve mutabakatlarını en ziyade kazanan, elektrik ile Resâili'n-Nur olduğundan doğrudan doğruya mana-yı remziyle bakar diye, bana kanaat-i kat'îye verdiğiinden çekinmeyerek kanaatimi yazdım. Hata etmiş isem Erhamü'r-râhimin'den rahmetiyle affetmesini niyaz ediyorum. Resâili'n-Nur'un bu âyetin iltifatına liyâkatini anlamak isteyen zâtlar, hangi risaleye dikkatle baksalar anlarlar. Hiç olmazsa Eskişehir Hapishânesi'nin bir meyvesi olan Otuzuncu Lem'a namındaki altı esmâ-yı ilâhiyeye dair Altı Nükte Risalesi'ne, hiç olmazsa o Lem'a'dan İsm-i Hayy ve Kayyûm'a dair Beşinci ve Altıncı Nükte'lere dikkatle baksa elbette tasdik eder.

Resâili'n-Nur'a İşaret Eden İkinci Âyet

² *فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ* âyet-i meşhuresidir ki, ³ *سُورَةُ هُودٍ* hadisinin vürûduna sebep olmuş. *فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ*'in işareti Sekizinci Lem'a'da tafsilen beyan edildiği gibi, Sûre-i Hûd'da ⁴ *فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ* âyetinin iki kuvvetli işaret veren sayfasının mukabilindeki gayet meşhur bir âyetidir. Makam-ı cifrîsin bin üç yüz üç ederek, hem Sûre-i Şûra'nın ikinci sayfasında ⁵ *وَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ* ise,

¹ Nûr sûresi, 24/35.

² “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” (Hûd sûresi, 11/112)

³ “Beni Hûd sûresi ihtiyarlattı.” Bkz.: ed-Dârakutnî, *el-ilel* 1/209; el-Münâvî, *Feyzu'l-kadir* 4/169. Ayrıca bkz.: Tirmizî, *tefsîru sûre* (56) 6.

⁴ “Artık onlardan kimi bedbaht, kimi mutludur.” (Hûd sûresi, 11/105)

⁵ “Her konuda sana nasıl davranman emredilmişse, o şekilde dosdoğru davran.” (Şûrâ sûresi, 42/15)

bin üç yüz dokuz ederek o tarihte umum muhatapları içinde birisine hususan Kur'ân hesabına iltifat edip istikametle emreder ki; birinci tarih ise, Resâilî'n-Nur müellifinin Risale-i Nur'u netice veren ulûmun tahsiline başladığı tarihtir. Ve ikinci âyetin tarihi ise, o müellifin hârika bir surette pek az bir zamanda ilimce tekemmül ettiği.. tahsilden tedrise başladığı.. ve üç ayda ve bir kış içinde on beş senede medresece okunan yüz kitaptan ziyade okuduğu.. ve o zamanın o muhitte en meşhur ulemâsının yanında o üç ayın mahsulü on beş senenin mahsulü kadar netice verdiği.. çok mükerrer imtihanlarla ve hangi ilimden olursa olsun sorulan her suâlê karşı cevap-ı savab vermekle isbat ettiği aynı tarihe, tam tamına tevâfukla Risale-i Nur'un istikametine remzen bir işarettir.¹ (Hâşiye)

Üçüncü Âyet-i Meşhure

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا² âyeti, kuvvetli münasebet-i mâneviyesiyile beraber cifrice bin üç yüz kırk dört eder ki, o tarihte Risale-i Nur'un şâkırtları gibi bu âyetin manasına daha ziyade mazhar olanlar zâhiren görülmüyor. Demek bu âyet, manasının müteaddit tabakalarından işârî bir tabakadan ve remzî bir perdeden Kur'ân'ın parlak bir tefsiri olan Risale-i Nur'a bakıyor. Ve en evvel nâzil olan Sûre-i Alak'ta³ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ⁴ âyeti gibi manasıyla ve makam-ı cifriyle ifade ediyor ki; bin üç yüz kırk dörtte nev-i insan içinde firavunâne emsalsiz bir tuğyan, bir inkâr çıkacak. وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا⁵ âyeti ise, o tuğyana karşı mücâhede edenleri senâ ediyor.

Evet harb-i umumî neticelerinden, hem âlem-i insaniyet, hem Âlem-i İslâmiyet çok zarar gördüler. Nev-i insanın, hususan Avrupa'nın mağrur ve cebbârları, bilhassa birisi, kuvvet ve gınâya ve paraya istinad ederek firavunâne bir tuğyana girdiklerinden, o hususî insanlar nev-i beşeri mes'ul ediyor diye "insan" ism-i umumîsiyle tabir edilmiş.

Eğer لَنَهْدِيَنَّهُمْ⁵ 'deki şeddeli ن, bir ن sayılsa, bin iki yüz doksan dört eder ki, Risaletü'n-Nur müellifinin besmele-i hayatıdır ve tarih-i velâdetinin birinci

1 (Hâşiye) Bu beyanat-ı medhiye Said'e ait değildir. Belki Kur'ân'ın bir tilmizini, bir hâdimini Said (radiyallâhu anh) lisanıyla ve hâliyle tarif eder; tâ hizmetine itimad edilsin.

2 "Biz, yolumuzda gayret gösterip mücâhede edenleri, Bize ulaştırın yollara hidayet ederiz." (Ankebût sûresi, 29/69)

3 "Rabbinin bunca nimetlerine rağmen kâfir insan azar." (Alak sûresi, 96/6)

4 "Biz, yolumuzda gayret gösterip mücâhede edenleri" (Ankebût sûresi, 29/69)

5 "Bize ulaştırın yollara hidayet ederiz." (Ankebût sûresi, 29/69)

senesidir. Eğer şeddeli ل, iki ل .. ve ن, bir sayılsa o vakit, bin üç yüz yirmi dörtte hürriyetin ilânı hengâmında mücâhede-i mâneviye ile tezahür eden Risale’i’n-Nur müellifinin görünmesi tarihidir.

Dördüncü Âyet-i Meşhure

وَلَقَدْ أَتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَنَانِ¹ âyetidir. Şu cümle Kur’ân-ı Azîmüşşan’ı ve Fâtîha sûresi’ni “müsennâ” senâsıyla ifade ettiği gibi², Kur’ân’ın müsennâ vasfına lâayık bir burhanı ve altı erkân-ı imaniye ile beraber hakikat-i islâmiyet olan yedi esası, Kur’ân’ın seb’a-yı meşhuresini parlak bir surette isbat eden ve³ مِّنَ الْمَنَانِ⁴ nuruna mazhar bir aynası olan Risale-i Nur’a cifirce dahi işaret eder. Çünkü مِّنَ الْمَنَانِ⁴ makam-ı ebcedîsi bin üç yüz otuz beş adediyle Risale-i’n-Nur’un fâtıhası olan İşârâtü’l-i’câz tefsirinin Fâtîha sûresi’yle Bakara sûresi’nin başına ait kısmı basmakla intişar tarihi olan bin üç yüz otuz beş veya altıya tevâfukla remzî bir perdeden ona baktığına bir emâredir.

Beşinci Âyet

’أَوْ مِّنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ⁵ dir. Bu âyetin remzi, latiftir. Çünkü hem kuvvetli münasebet-i mâneviye ile, hem cifirle, efrad-ı kesîresi içinde, hususî bir surette Risale-i’n-Nur ve müellifine bakıyor. Şöyle ki: مَيِّتًا⁶ kelimesi, –tenvin ن sayılmak cihetiyle– beş yüz ederek “Saidü’n-Nursî” adedi olan beş yüze tevâfukla işaret ediyor ki; “Saidü’n-Nursî dahi, meyyit hükmünde idi. Risaletü’n-Nur ile ihya edildi, onunla hayat buldu.”

Evet, ’أَوْ مِّنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا⁷’daki iki tenvin, ن ’durlar. Bin üç yüz otuz dört eder ki, o aynı zamanda (Arabî tarihle) Said’in umumî harpte,

¹ “Şu kesin ki biz sana Seb-i mesânî ile şu yüce Kur’ân’ı verdik.” (Hicr sûresi, 15/87)

² Bkz.: Buhârî, *tefsîru sûre (1)* 15, *fezâilü’l-Kur’ân* 9; Tirmizî, *sevâbü’l-Kur’ân* 1; Ebû Dâvûd, *vitir* 15.

³ “Seb-i Mesânî ile şu yüce Kur’ân’ı verdik.” (Hicr sûresi, 15/87)

⁴ “Biz sana Seb-i Mesânî ile şu yüce Kur’ân’ı verdik.” (Hicr sûresi, 15/87)

⁵ “(Mânen) ölü iken (imanla) kendisini dirilttiğimiz ve kendisi için onunla insanlar arasında yolunu hiç şaşırmadan rahatça hareket ettiği bir ışık var ettiğimiz kimse...” (En’âm sûresi, 6/122)

⁶ “ölü iken” (En’âm sûresi, 6/122)

⁷ “Ölü iken kendisini dirilttiğimiz, kendisine bir ışık (iman nuru) verdiğimiz kişi mi?” (En’âm sûresi, 6/122)

maddî ve dehşetli bir mevtten dahi harika bir tarzda kurtulması.. ve felsefe ve gafletten gelen mânevî ve şiddetli bir ölümden necat bulması.. ve Kur'ân'ın âb-ı hayatıyla taze bir hayata girmesi tarihidir. Bu tevâfuk-u mânevî ve muvâfakat-ı cifriye, delâlet derecesinde bir işaretir.

Hem 'فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ'¹ de tenvin, ن.. ve şeddeli ن, iki ن.. ve به de telaffuz edilen ي sayılmak cihetiyle bin iki yüz doksan dört eder ki, velâdetinin ve hayatının birinci senesidir. Demek bu cümle ile hayat-ı maddiyesine, evvelki cümle ile de hayat-ı mâneviyesine işaret eder

Elhâsıl: Bu âyet, müteaddit ve çok tabakalarından bir işârî tabakadan hem Risaletü'n-Nur'a, hem müellifine, hem bu on dördüncü asrın iptidâsına, hem iptidâsındaki Risaletü'n-Nur'un mebbeine remzen, belki işareten, belki delâleten bakar.

Âyetinin Tetimmesi

أَوْمَن كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ³ âyetinin kuvvetli işaretini hem teyid, hem letâfetlendiren üç münasebet birden Ramazanda kalbime geldi. Kat'î bir kanaat verdi ki, ⁴kelimesine tam münasip Said'dir. Bu âyetin Risale-i Nur tercümanı olan Said'i meyyit unvanıyla göstermesinin **bir hikmeti** budur ki:

Mevtin muammasını ve tılsımını Risale-i Nur ile O, açmış; o dehşetli yüzün altında ehl-i imana çok ünsiyetli, sürûrlü, nurlu bir hakikat keşfedip isbat etmiş. Ve mevt-âlûd hayat-ı fâniyede boğulan ehl-i ilhada karşı bâkiyâne, hayat-âlûd, muvakkat bir mevt-i zâhirî ile gâlibâne mukabele eder. كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ⁵ sırrına mazhar olan ehl-i ilhad, gayr-i meşrû müşteheyâtının ibâhesiyle süslendirmesine mukabil; Risale-i Nur, mevti o aldatici, fâni hayata karşı çıkarıp lezzet ve zînetini zîr u zeber eder. Ve der ve isbat eder ki; "Mevt, ehl-i

¹ "kendisini dirilttiğimiz ve insanlar arasında yürümesi için kendisine bir ışık (iman nuru) verdiğimiz kişi" (En'âm sûresi, 6/122)

² "(Mânen ölü iken imanla kendisini dirilttiğimiz ve kendisi için onunla insanlar arasında yolunu hiç şaşırmadan rahatça hareket ettiği bir ışık var ettiğimiz kimse), içinde bulunduğu durum itibarıyla karanlıklara gömülmüş ve artık çıkıp kurtulması mümkün bulunmayan biri gibi olur mu?" (En'âm sûresi, 6/122)

³ "(Mânen) ölü iken (imanla) kendisini dirilttiğimiz ve kendisi için onunla insanlar arasında yolunu hiç şaşırmadan rahatça hareket ettiği bir ışık var ettiğimiz kimse..." (En'âm sûresi, 6/122)

⁴ "...ölü iken" (En'âm sûresi, 6/122)

⁵ "...hiç karanlıklarda kalıp çıkamayan kimse gibi olur mu?" (En'âm sûresi, 6/122)

dalâlet için idam-ı ebedîdir. Ve o dehşetli darağacından kurtaran ve mevti, mübârek bir terhis tezkeresine çeviren yalnız Kur'ân ve imandır.” İşte bunun içindir ki, bu hakikat-i muazzama-yı mevtiye, Risale-i Nur'da gayet mühim ve geniş bir mevki almış; hatta ekser hücumunda mevti elinde tutup ehl-i dalâletin başına vurur, aklını başına getirmeye çalışır.

İkincisi: Ehl-i tarîkatin ve bilhassa Nakşîlerin dört esasından biri ve en müessiri olan râbîta-yı mevt, Eski Said'i Yeni Said'e (*radîyallâhu anhu*) çevirmiş ve daima hareket-i fikriyede Yeni Said'e yoldaş olmuş. Başta İhtiyarlar Risalesi olarak, risalelerde o râbîta, keşfiyatı göstere göstere tâ ehl-i iman hakkında mevtin nuranî ve hayattar ve güzel hakikatini görüp gösterdi.

Üçüncüsü: Bu âyet, cifir ve ebced hesabıyla her tarafta Said'e hücum eden üç çeşit mevtin temas zamanını ve tarihini aynen gösterip tevâfuk eder. Demek âyetteki مَيِّتًا kelimesinin efradından medar-ı nazar bir ferdi ve cifirce onun ismi مَيِّتًا adedine tam tevâfukla hususî işarete mazhar bir mâsadak “Saidü'n-Nursî” dir.

Sabri'nin Sadakatının Bir Kerametidir

Ben namazdan sonra bu tetimmeyi yazarken Sıddık Süleyman'ın halefi Emin, Sabri'nin كَانَ مَيِّتًا¹ âyetine dair parçayı aldığını ve Ramazan'ın feyzinden onun izahı gibi nurlar istediğini gördüm. Ne yazdığımı Emin'e gösterdim, hayretle dedi: “Bu hem Sabri'nin, hem Risale-i Nur'un bir kerametidir.” Bu âyetteki esrarlı muvâzene-i Kur'âniye'yi düşünürken, Sûre-i Hûd'daki فَأَمَّا الَّذِينَ² وَأَمَّا الَّذِينَ سَعَدُوا فَبِئْسَ الْيَوْمَ الْحَاقَّةُ³ fıkрасına karşı ŞU'Â⁴ geldi ve bildirdi ki; nasıl ki bu ikinci âyet ve birinci fıkra, Risale-i Nur'un mesleğine, şâkirtlerine tam tamına mânen ve cifirce bakıyor. Öyle de فَأَمَّا الَّذِينَ⁴ شَقُّوا فِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ⁴ âyeti dahi, Risale-i Nur'un muâzırlarına ve düşmanlarına ve onların cereyanlarının mebdetine ve faaliyet devresine ve müntehâsına cifir ile, tevâfuk ile işaret eder, şöyle ki:

¹ “(Mânen ölü iken imanla kendisini dirilttiğimiz ve kendisi için onunla insanlar arasında yolunu hiç şaşırmadan rahatça hareket ettiği bir ışık var ettiğimiz kimse), içinde bulunduğu durum itibarıyla karanlıklara gömülmüş ve artık çıkıp kurtulması mümkün bulunmayan biri gibi olur mu?” (En'âm sûresi, 6/122)

² “Bedbahtlara gelince...” (Hûd sûresi, 11/106)

³ “Ama mesûd olanlar ise cennettedirler.” (Hûd sûresi, 11/108)

⁴ “Şimdi bedbahtlar cehenneme atılacaklar. Çektikleri azabın dehşetinden, devamlı surette anırıp canları çikasıya feryat edecekler.” (Hûd sûresi, 11/106)

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ¹ gibi âyetlerin bahsinde Birinci Şuâ'da yedi-di-sekiz âyâtın ehemmiyetle gösterdikleri bin üç yüz on altı ve yedi tarihi ki, Kur'ân'a karşı olan sû-i kasdın mebbeididir. شَفُّوا² cifirce aynı tarihi gösteriyor. Eğer şeddeli م , iki م sayılsa bin üç yüz elli yedi.. eğer şeddeli ل , iki ل sayılsa bin üç yüz kırk yedi ki, bu asrın tâgiyâne faaliyeti tarihidir. Her iki şeddeli harf, ikişer sayılsa bin üç yüz seksen yedi ki -إِلَّا اللَّهُ³- deşetli bir cereyanın müntehâsı tarihi olmak ihtimali var.

فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ⁴ ise bin üç yüz altmış bir.. eğer فِي النَّارِ⁵ 'deki okunmayan ي sayılmazsa bin üç yüz elli bir tarihini.. eğer şeddeli ن , asıl itibarıyla bir ل ve bir ن sayılsa yine bin üç yüz otuz bir tarihini ve harb-i umumî âfetinin feryad u fizar içindeki yangını göstererek cehennem ateşinde zefir ve şehîk eden ehl-i şekâvetin azabını haber verip, ehl-i imanı fitnelere düşüren şakîlerin hem dünyada, hem âhirette cezalarına işaret eder. Aynen öyle de, bu asra da zâhîren bakan, esrarlı olan Sûre-i ﴿وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ﴾⁶ 'den İَنَّ الَّذِينَ قَتَلُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيقِ⁷ ifadesi gibi hem İstanbul'un iki harîk-ı kebiri, hem harb-i umûminin deşetli yangını, cehennem azabı gibi o fitnenin bir cezasıdır diye işaret eder.

Elhâsıl: Bu âyet, her asra baktığı gibi bu asra daha ziyade nazar-ı dikkati celbetmek için cifirce bu asrın üç-dört devresinin tarihlerine ve hâdiselerine işaret.. ve manasının suretiyle ve tarz-ı ifadesiyle iki cereyanın keyfiyetlerine ve vaziyetlerine îma eder.

Sabri'nin mektubu yolda iken ve gelmeden evvel o mektubun mânevî tesiri ile bu âyeti اَوْمَنْ كَانَ مِنِّيًا⁸ âyetiyle beraber düşünürken hatırıma geldi.

¹ "Onlar, Allah'ın nurunu ağızlarıyla üfleyerek söndürmek isterler." (Saf sûresi, 61/8)

² "Şimdi bedbahtlar" (Hûd sûresi, 11/106)

³ Hiç kimse gaybı bilemez, gaybı yalnız Allah bilir.

⁴ "...cehenneme atılacaklar. Çektikleri azabın deşetinden, devamlı surette anırıp canları çıkasıya feryat edecekler." (Hûd sûresi, 11/106)

⁵ "...cehenneme atılacaklar." (Hûd sûresi, 11/106)

⁶ "Burçlarla süslü göğe kasem ederim ki!" (Bürûc sûresi, 85/1)

⁷ "Mümin erkeklere ve mümin kadınlara işkence edip de sonra tevbe etmeyenler var ya işte onlara cehennem azabı var, yangın azabı var!" (Bürûc sûresi, 85/10)

⁸ "(Mânen ölü iken imanla kendisini dirilttiğimiz ve kendisi için onunla insanlar arasında yolunu hiç

Risale-i Nur'un bu derece kuvvetli işaret-i Kur'âniye'ye.. ve şâkirtlerinin bu kadar kıymetli beşaret-i Furkaniyeye ve aktabların iltifatına mazhariyetinin sırrı ve hikmeti, musibetin azameti ve dehşetidir ki; hiçbir eserin mazhar olmadığı kudsî bir takdir ve tahsin almış. Demek ehemmiyet onun fevkalâde büyüklüğünden değil, belki musibetin fevkalâde dehşetine ve tahribatına karşı, mücâhedesi cüz'î ve az olduğu hâlde, gayet büyük öyle bir ehemmiyet kesbetmiş ki, bu âyette işaret ve beşaret-i Kur'âniye'de ifade eder ki; Risale-i Nur dairesi içine girenler, tehlikede olan imanlarını kurtarıyorlar ve imanla kabre giriyorlar ve cennete gidecekler diye müjde veriyorlar. Evet, bazı vakit olur ki, bir nefer gördüğü hizmet için bir müşîrin fevkine çıkar, binler derece kıymet alır.

İhtar: Geçmiş ve gelecek âyetlerin işaretleri, yalnız tevâfukla değil; belki her bir âyetin mana-yı küllisindeki cüz'iyat-ı kesîresinden bir cüz'î ferdi Risale-i Nur olduğuna îmaen, münasebet-i mâneviyeye göre cifrî ve ebcedî bir tevâfukla o münasebeti teyiden ve ona binâen hususî ona bakar demektir.

Altıncı Âyet

Sûre-i Hadid'de ¹وَيَجْعَلُ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ به Yani, “Karanlıklar içinde size bir nur ihsan edeceğim ki, o nur ile doğru yolu bulup onda gidesiniz.” Lillâhilhamd Risale-i Nur, bu kudsî ve küllî mananın parlak bir ferdi olduğu gibi; ²نُورُ'daki tenvin ن sayılmak cihetiyle bin üç yüz on sekiz adediyle Resâilî'n-Nur müellifi tedristen, telif vazifesine ve mücâhidâne seyahate başladığı zamanın beş sene evvelki zamanına ve çok âyetlerin işaret ettikleri bin üç yüz on altı tarihindeki mühim bir inkılâb-ı fikrîden iki sene sonraki zamana tevâfuk eder ki; o zaman, istihzârât-ı nuriyeye başladığı aynı tarihtir. İşte şu nurlu âyetin hem manaca, hem cifirce tevâfuku ise, umum vücuhu ayn-ı şuur olan Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'da elbette ittifakî ve tesadüfî olamaz.

Yedinci Âyet

³وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ Şu âyet-i meşhurenin küllî manasının bu zamanda

şaşırmadan rahatça hareket ettiği bir ışık var ettiğimiz kimse), içinde bulunduğu durum itibarıyla karanlıklara gömülmüş ve artık çıkıp kurtulması mümkün bulunmayan biri gibi olur mu?” (En'âm sûresi, 6/122)

¹ Hadid sûresi, 57/28.

² “...bir nur...” (Hadid sûresi, 57/28)

³ “(Mücrimler hoşlanmasa da) Allah sözleriyle gerçeği ortaya çıkaracaktır.” (Yûnus sûresi, 10/82)

zâhir bir mâsadaki Risaletü'n-Nur olduğu gibi, lafzullahtaki şeddeli ل, bir ل. ve بَكْلَمَاتِهِ¹ 'deki melfuz sayılmak şartıyla dokuz yüz doksan sekiz adediyle Risaletü'n-Nur'un dokuz yüz doksan sekiz adedine tam tamına tevâfukla, münasebet-i mâneviyeye binâen remzen ona bakar. Ve bu remzi latifleşiren ve kuvvet veren münasebetlerin birisi şudur ki; Risaletü'n-Nur'un eczaları, Sözler namıyla iştihar etmişler. Sözler ise Arapça "Kelimât" tır. Ve o Kelimât ile Kur'an'ın hakâikinin o derece mahz-ı hak ve ayn-ı hakikat olduğunu isbat etmiş ki, bu zamanın dinsiz feylesoflarını tam susturuyor.

Sekizinci Âyet

² قُلْ إِنِّي هَدَيْتُ رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ³ dir. Şu âyet-i meşhurenin küllî manasının bu asırda muvâfık ve münasip bir ferdi, Risaletü'n-Nur olduğu gibi; cifirle⁴ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ kelimesi, ن sayılmak cihetiyle– Risaletü'n-Nur adedi olan dokuz yüz doksan sekize yine iki sırlı fark ile baktığı gibi,⁵(Hâşiye) ⁶ قُلْ إِنِّي هَدَيْتُ رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ cümlesinin makam-ı ebcedisi ile bin üç yüz on altı ederek Risale-i Nur müellifinin tedrisiyle istihzârât-ı nuriyede bulunduğu en hararetti tarihi olan bin üç yüz on altı adedine tam tamına tevâfuk eder.

Dokuzuncu Âyet

Hem Bakara sûresi'nde, hem Lokman sûresi'nde فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ⁷ cümlesidir. Yani, "Allah'a iman eden hiç kopmayacak bir zincir-i nuraniye yapışır, temessük eder." Risale-i Nur ise, iman-ı billâhın Kur'anî burhanlarından bu zamanda en nurani ve en kuvvetlisi olduğu tahakkuk ettiğinden, bu بِالْعُرْوَةِ⁸ külliyetinde hususî dâhil olduğuna teyiden,

¹ "...sözleriyle..." (Yûnus sûresi, 10/82)

² "De ki: 'Rabbim beni doğru yola, İbrahim'in dimdik ayakta duran, bâtıldan uzak, tamamen Hakk'a yönelmiş tevhid dinine iletti. (O, asla müşriklerden olmamıştı.)" (En'âm sûresi, 6/161)

³ "...doğru yol..." (En'âm sûresi, 6/161)

⁴ "...yol..." (En'âm sûresi, 6/161)

⁵ (Hâşiye) Yani mertebesine işaret için iki fark var. Risale-i Nur vahiy değil, ilham ve istihracdır.

⁶ "Rabbim beni doğru yola iletti." (En'âm sûresi, 6/161)

⁷ "İşte o, kopması mümkün olmayan en sağlam tutamağa yapışmıştır." (Bakara sûresi, 2/256; Lokman sûresi, 31/22)

⁸ "...en sağlam tutamağa (yapışmıştır)" (Bakara sûresi, 2/256)

makam-ı cifrîsi bin üç yüz kırk yedi ederek Risaletü'n-Nur intişarının fevkalâde parlaması tarihine tam tamına tevâfukla bakar. Ve bu on dördüncü asırda Kur'ân'ın i'câz-ı mânevîsinden neş'et eden bir urvetü'l-vüskâ ve zulûmâtın nura çıkaracak bir vesile-i nuraniye, Risalei'n-Nur olduğunu remzen bildirir.

Onuncu Âyet

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ¹

On Birinci Âyet

وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ²

On İkinci Âyet

³وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ âyetleridir. Meâl-i icmâlîleri der ki: “Kur'ân, hikmet-i kudsiyeyi size bildiriyor. Sizi mânevî kirlerden temizlendiriyor.” Bu üç âyetin küllî ve umumî manalarında Risale-i Nur, kastî bir surette dâhil olduğuna iki kuvvetli emâre var.

Birisi Şudur ki: Risale-i Nur'un müstesna bir hâssası, ism-i Hakem ve Hakîm'in mazharı olup bütün safahatında, mebâhisinde nizam ve intizam-ı kâinatın aynasında ism-i Hakem ve Hakîm'in cilveleri olan hikmet-i kudsiyeyi ve hikemiyât-ı Kur'âniye'yi ders veriyor. Mevzuu ve neticesi, hikmet-i Kur'âniye'dir.

İkinci Emâre: *Birinci âyet*, bin üç yüz yirmi iki ederek makam-ı ebcedî ile Risalei'n-Nur müellifinin doğrudan doğruya ulûm-u âliyeden (إليه) başını kaldırıp hikmet-i Kur'âniye'ye müteveccih olarak hâdimü'l-Kur'ân vaziyetini aldığı tarihtir ki, bir sene sonra İstanbul'a gitmiş, mânevî mücâhedesine başlamış.

İkinci âyet ise, makam-ı cifrîsi bin üç yüz iki ederek Risale-i Nur müellifinin Kur'ân dersini aldığı tarihe tam tamına tevâfuk ile remzen Kur'ân'ın bâhir bir burhanı olan Resâilî'n-Nur'a bakar.

Üçüncü âyet ise, bin üç yüz otuz sekiz olduğundan hikmet-i Kur'âniye'yi

¹ “O, hikmeti dilediğine verir.” (Bakara sûresi, 2/269)

² “...onlara kitabı ve hikmeti öğreten ve onları tertemiz kılan...” (Bakara sûresi, 2/129)

³ “...Sizi tertemiz hâle getiren, size kitap ve hikmeti öğreten...” (Bakara sûresi, 2/151)

Avrupa hükemâsına karşı parlak bir surette gösterebilen ve gösteren Risalei'n-Nur müellifi, Dârü'l-Hikmeti'l-islâmiye'de hikmet-i Kur'âniye'yi müdafaa etmekle, hatta İngiliz'in başpapazının suâl ettiği ve altı yüz kelime ile cevap istediği altı suâline altı kelime ile cevap vermekle beraber inzivâyâ girip bütün gayretiyle Kur'ân'ın ilhamatından Risale-i Nur'un meselelerini iktibasa başladığı aynı tarihe tam tamına tevâfukla remzen bakar.

On Üçüncü Âyet

Sûre-i Âl-i İmran'da ¹وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ

On Dördüncü Âyet

Sûre-i Nisa'da ²لَكِنَّ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ

Bu iki âyet, bu asra da hususî bakarlar.

Birincisinin meâli gösteriyor ki; ehl-i dalâlet, müteşâbihât-ı Kur'âniye'yi yanlıs te'vilât ile tahrifine ve şüpheleri çoğaltmasına çalıştığı bir zamanda ilimde rûsuhu bulunan bir tâife, o müteşâbihât-ı Kur'âniye'nin hakikî te'villerini beyan edip ve iman ederek o şübehâtı izale eder. Bu küllî mananın her asırda mâsadaıkları ve cüz'iyatları var. Harb-i umumî vasıtasıyla bin seneden beri Kur'ân aleyhinde terâküm eden Avrupa itirazları ve evhamları, Âlem-i İslâm içinde yol bulup yayıldılar. O şübehâtın bir kısmı fennî şeklini giydi, ortaya çıktı. Bu şübehâtı ve itirazları, bu zamanda defeden başta Risalei'n-Nur ve şâkirtleri görüldüğünden, bu âyet bu asra da baktığından, Risalei'n-Nur ve şâkirtlerine remzen bakmakla beraber, ulemâ-yı müteahhirînin mezhebine göre ³إِلَّا اللَّهُ 'ta vakfedilmez; o hâlde makam-ı cifrîsi, aynen ⁴إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ 'nın makamı gibi bin üç yüz kırk dört ederek Resâili'n-Nur ve şâkirtlerinin meydan-ı mücâhede-i mâneviyeye atılmaları tarihine tam tamına tevâfukla, onları da bu âyetin harîm-i kudsisinin içine alıyor. Hem haşrin en kuvvetli ve parlak bir burhanı olan Onuncu Söz'ün etrafa yayılması tarihine.. ve Kur'ân'ın kırk vecihle mu'cize olduğunu beyan eden Yirmi Beşinci Söz'ün iştiharı hengâmına.. hem ⁴إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ adedine tam tamına tevâfukla bakar.

¹ "Hâlbuki onların hakikatini, gerçek yorumunu Allah'tan başkası bilemez. İlimde ileri gidenler..." (Âl-i İmran sûresi, 3/7)

² "Fakat onlardan geniş ilmi olanlar" (Nisâ sûresi, 4/162)

³ "Allah'tan başkası" (Âl-i İmran sûresi, 3/7)

⁴ "Rabbinin bunca nimetlerine rağmen kâfir insan azar." (Alak sûresi, 96/6)

Eğer mezheb-i selef gibi ¹إِلَّا اللّٰه'ta vakıf olsa, o hâlde ²الرَّاسِخُونَ'deki şeddeli ر iki ر sayılsa, bin üç yüz altmış küsur ederek Risaletü'n-Nur şâkirtlerinin bundan on beş-yirmi sene sonraki râsihâne ve muhakkikâne olan ilimlerine ve imanlarına remzen baktığı gibi; şeddeli ر , asıl itibarıyla bir ل ve bir ر sayılsa bin iki yüz on iki ederek bundan bir buçuk asır evvel Mevlâna Hâlid Zülcenâheyn'in Hindistan'dan getirdiği parlak bir ilm-i hakikat rûsuhuyla o zamanda meydan alan te'vilât-ı fasideyi ve şübehâtı dağıtarak yüz senede elli milyondan ziyade insanları daire-i irşadına aldığı ve tenvir ettiği zamanın tarihine tam tamına tevâfukla bakar.

İkinci âyet olan ³الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ'deki şeddeli ر , aslına nazaran bir ل ve bir ر sayılmak cihetiyle makam-ı ebcedîsi bin üç yüz kırk dört etmekle her asra baktığı gibi bu asra da hususî remzen bakar. Ve ilm-i hakikatte râsihâne çalışan ve kuvvetli iman eden bir tâifeye işaret eder. Ve çok âyetlerin ehemmiyetle gösterdikleri bu bin üç yüz kırk dörtte Risaletü'n-Nur ve şâkirtlerinden daha ziyade bu vazifeyi müşkül şerâit içinde sebatkârâne yapan zâhirde görülmüyor. Demek bu âyet onları dahi daire-i harîmine hususî dâhil ediyor.

On Beşinci Âyet

⁴يَا أَيُّهَا النَّاسُ فَدَجَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا Şu âyet, bu zamana dahi hitab eder. Çünkü tamamı ⁵مُبِينًا hariç kalsa- bin üç yüz altmış küsur eder. Eğer ⁶فَدَجَاءَكُمْ'den sonraki olsa ⁷بُرْهَانٌ ve ⁸نُورًا kelimelerindeki tenvinler, ن sayılsa bin üç yüz on eder. Demek bu asra da hitab eder. Hem ⁹فَدَجَاءَكُمْ بُرْهَانٌ cümlesi, yalnız dört farkla furkan adedine tevâfukla sarîhen baktığı gibi, o kudsî burhan-ı ilâhînin bu zamanda parlak ve kuvvetli bir

¹ "Allah'tan başkası" (Âl-i İmran sûresi, 3/7)

² "Geniş ilmi olanlar" (Âl-i İmran sûresi, 3/7; Nisâ sûresi, 4/162)

³ "...onlardan geniş ilmi olanlar..." (Nisâ sûresi, 4/162)

⁴ "Ey insanlar! İşte size Rabbinizden kesin bir delil geldi, size açık bir nur indirdik." (Nisâ sûresi, 4/174)

⁵ "...açık..." (Nisâ sûresi, 4/174)

⁶ "...işte size geldi..." (Nisâ sûresi, 4/174)

⁷ "...kesin bir delil..." (Nisâ sûresi, 4/174)

⁸ "...bir nur..." (Nisâ sûresi, 4/174)

⁹ "İşte size kesin bir delil geldi." (Nisâ sûresi, 4/174)

burhanı olan Resâili'n-Nur'a dahi ikinci cümlesi olan **أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا**¹ ade-di, iki tenvin vakıfta iki elif sayılmak cihetiyle beş yüz doksan sekiz ederek, aynen tam tamına Resâili'n-Nur'a ve Risalei'n-Nur adedine tevâfuk ile o semâvî burhan-ı kudsinin yerde bir burhanı, Resâili'n-Nur olduğunu remzen haber veriyor.

İhtar: Sözler'in üç ismi olan Risalei'n-Nur veya Resâili'n-Nur veya Risaleti'n-Nur'daki şeddeli ن, iki ن sayılmak, cifirce ağlebî bir kaidedir. Şeddeli harf bazen bir, bazen iki sayılabilir.

On Altıncı Âyet

لَلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ² 'dür. Şu şifalı âyet, çok zamandır benim dertlerimin şifası ve ilâcı olduğu gibi; eczahâne-i kübrâ-yı ilâhiye olan Kur'ân-ı Hakîm'in tiryakî ilâçlarından, Risalei'n-Nur eczalarının kavanozlarından alarak belki bin mânevî dertlerime bin kudsî şifayı buldum ve Resâili'n-Nur şâkirtleri dahi buldular. Ve fenden ve felsefenin bataklığından çıkan ve tedavisi çok müşkül olan ve zındıka hastalığına mübtela olanlardan çokları, onunla şifalarını buldular.

İşte her derde şifa olan Kur'ân'ın ilâçlarının bu zamanda bir kısım kavanozları hükmünde bulunan Resâili'n-Nur dahi, bu şifadar âyetin bir medar-ı nazarı olduğuna kuvvetli bir emâre şudur ki; bu âyetin makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz kırk altı adedi, Resâili'n-Nur'un bin üç yüz kırk altıda şifadârâne etrafa intişarının tarihine.. ve Mu'cizât-ı Ahmediye (*aleyfussalâtü vesselâm*) namında olan risale-i harikanın zaman-ı telifine tam tamına tevâfukudur. Şu tevâfuk, hem münasebet-i mâneviyeyi teyid ve onunla teeyyüd eder, hem remizden işaret derecesine çıkarıyor.

On Yedinci Âyet

قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ 'deki **فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ**³ 'nün makam-ı cifrîsi, -şeddeli l'lar, birer ل.. ve şeddeli ق, bir

¹ "Size açık bir nur indirdik." (Nisâ sûresi, 4/174)

² "O (Kur'ân), iman edenler için hidayet ve şifadır." (Fussilet sûresi, 41/44)

³ "Buna rağmen aldırılmaz, yüz çevirirlerse, ey Resûlüm de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Ben yalnız O'na dayanırım." (Tevbe sûresi, 9/129)

⁴ "Ey Resûlüm de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilâh yoktur. Ben yalnız O'na dayanırım." (Tevbe sûresi, 9/129)

ق sayılmak cihetiyle– bin üç yüz yirmi dokuz ederek, harb-i umumînin başlangıcı zamanında Resâilî'n-Nur'un başlangıcı olan İşârâtü'l-i' câz tefsirinin tarih-i telifine tam tamına tevâfukla beraber –şeddeli ق , iki ق sayılmak cihetiyle– bin üç yüz kırk dokuz ederek, harb-i umumînin verdiği sarsıntılar zamanında Resâilî'n-Nur'un ¹اللهِ حَسْبِي diyerek ehl-i dünyadan hiçbir yerde himâye görmeden, belki tehâcûme hedef olmakla beraber çekinmeyerek, yalnız başarılarıyla müşkülât içinde envâr-ı Kur'âniye'yi neşrettikleri aynı tarihe tam tamına tevâfuku ise, her cihetiyle ayn-ı şuur olan âyâtta elbette tesadüfî olamaz. Belki bu gibi âyetler, en müşkül zaman olan bu asra dahi, hususî bakarlar ve o âyâtı kendilerine rehber ittihaz eden bir kısım şâkirtlerine hususî iltifat edip iltifatlarıyla teşcî ederler.

Bu âyet, sâbık âyetler gibi münasebet-i mâneviyesi gerçî zâhiren görünmüyor. Fakat bir cihetle Resâilî'n-Nur ile bir nevi münasebeti vardır, şöyle ki:

On üç senedir²(Hâşiye) bu âyet, Risaletü'n-Nur müellifinin ve sonra has şâkirtlerinin mağripten sonra bir vird-i hususîleridir. Hem bu âyetin manasına bu zamanda tam mazhar ve herkes onlardan çekinmesinden fütur getirmeyerek ³اللهِ حَسْبِي deyip mütevekkilâne müşkülât-ı azîme içinde envâr-ı imaniye'yi ve esrar-ı Kur'âniye'yi neşreden, ehl-i imanı me'yusiyet-ten kurtaran başta Risaletü'n-Nur ve şâkirtleridir.

On Sekizinci Âyet

⁴إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ' dir. Bu âyet, meâliyle hizbullahın zâhirî mağlubiyetinden gelen me'yusiyeti izale için kudsî bir teselli verir.. ve hizbullah olan hizb-i Kur'ânînin hakikatte ve âkıbette galebesini haber verir. Ve bu asırda hizb-i Kur'ânînin hadsiz efradından Resâilî'n-Nur şâkirtleri tezahür ettiklerinden bu âyetin küllî manasında hususî dâhil olmalarına bir emâre olarak makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz elli adedi ile Resâilî'n-Nur şâkirtlerinin zâhirî mağlubiyetleri.. ve bir sene sonra mahpusiyetleri içinde mânevî galebeleri ve metânetleri.. ve haklarında yapılan müthiş imha plânını akîm bırakan ihlâsları ve

¹ “Ben yalnız O'na dayanırım.” (Tevbe sûresi, 9/129)

² (Hâşiye) Telif tarihine göredir.

³ “Ben yalnız O'na dayanırım.” (Tevbe sûresi, 9/129)

⁴ “Allah tarafı, mutlaka galip gelecektir.” (Mâide sûresi, 5/56)

kuvve-i mâneviyeleri tezahür etmesinin rumî tarihi olan bin üç yüz elli ve elli bir ve elli iki adedine tam tamına tevâfuku, elbette şefkatkârâne, tesellidârâne bir remz-i Kur'ânîdir.

On Dokuzuncu Âyet

وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا
وَاعْفُرْ لَنَا¹

Şu âyetin umum manasındaki tabakalarından bir tabaka-yı işariyesi bu asra dahi bakıyor. Çünkü *لَنَا نُورَنَا*² hem manaca kuvvetli münasebeti var, hem cifirce bin üç yüz yirmi altı ederek o tarihteki hürriyet inkılâbından neş'et eden fırtınaların hengâmında her şeyi sarsan o fırtınaların ve harplerin zulümâtından kurtulmak için nur arayan müminler içinde, Resâili'n-Nur şâkirtleri az bir zaman sonra tezahür ettiklerinden bu âyetin efrad-ı kesîresinden bu asırda bir mâsadaki onlar olduğuna bir emâredir. *وَاعْفُرْ لَنَا*³ cümlesi bin üç yüz altmışa bakıyor. Demek bundan beş-altı sene sonra istiğfar devresidir. Resâili'n-Nur şâkirtlerinin o zamanda istiğfar dersini vereceğine remzen bir îmadır.

Yirminci Âyet

وَنَزَّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ⁴ Şu âyet-i azîme, sarîhen Asr-ı Saadet'te nüzûl-ü Kur'ân'a baktığı gibi, sâir asırlara dahi mana-yı işârîsiyle bakar.. ve Kur'ân'ın semâsından ilhamî bir surette gelen şifadar nurlara işaret eder. İşte doğrudan doğruya tabib-i kulûb olan Kur'ân-ı Hakîm'in feyzinden ve ziyasından iktibas olunan Risaletü'n-Nur, benim çok tecrübelerimle umum mânevî dertlerime şifa olduğu gibi, Resâili'n-Nur şâkirtleri dahi tecrübeleriyle beni tasdik ediyorlar. Demek Resâili'n-Nur, bu âyetin bir mana-yı işârîsinde dâhildir. Ve bu duhûlüne bir emâre olarak *وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ*⁵ 'nin makam-ı cifrîsi bin üç yüz otuz dokuz ederek aynı tarihte Kur'ân'dan ilham

¹ "Onların nuru, önlerinden ve sağ taraflarından süratle ilerler. İman edenler şöyle derler: Ey Kerîm Rabbimiz! Nurumuzu daha da artır, tamamına erdir, kusurlarımızı affet!" (Tahrîm sûresi, 66/8)

² "Şöyle derler: Ey Kerîm Rabbimiz! Nurumuzu daha da artır, tamamına erdir!" (Tahrîm sûresi, 66/8)

³ "Kusurlarımızı affet!" (Tahrîm sûresi, 66/8)

⁴ "Biz Kur'ân'ı müminlere şifa ve rahmet olarak indiririz." (İsrâ sûresi, 17/82)

⁵ "Müminlere şifa ve rahmet" (İsrâ sûresi, 17/82)

olunan Resâili'n-Nur, bu asrın mânevî ve müthiş hastalıklarına şifa olmakla meydana çıkmaya başlamasından bu âyet, ona hususî remzettğine bana kanaat veriyor. Ben kendi kanaatimi yazdım, kanaate itiraz edilmez.

Yirmi Birinci Âyet veya Âyetler

وَهْدِيهِ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ¹

قُلْ إِنِّي هَدَيْتَنِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ²

Sekiz-dokuz âyetlerde “sırat-ı müstakîm”e nazarı çeviriyorlar.³ Ve bu doğru, istikametli yolu bulmak için daima Kur’ân’ın nurundan her asırda o asrın zulmetlerini dağıtacak ve istikamet yolunu tenvir edecek Kur’ân’dan gelen nurlar olmakla ve bu dehşetli ve fırtınalı asırda o doğru yolu şaşırtmaya-
cık bir surette gösteren başta, şimdilik Risaletü’n-Nur tezahür ettiğinden, hem bu sırat-ı müstakîm kelimesinin makam-ı cıfrısı, –tenvin, ٠ sayılmak cihetiyle– bin eder. Medde olmazsa dokuz yüz doksan dokuz ederek yalnız bir veya iki farkla⁴(Hâşiye) Risaletü’n-Nur adedi olan dokuz yüz doksan sekize tevâfukla, sekiz-dokuz âyetlerde sırat-ı müstakîm kelimeleri bu mezkûr iki âyet gibi Risaletü’n-Nur’u sırat-ı müstakîmin efradına hususî idhal edip remzen ona baktırır ve istikametine işaret eder. Eğer صِرَاطٍ⁵’taki tenvin sayılmazsa, “en-nur”daki şeddeli nun, bir nun sayılır, yine tevâfuk eder.

Hem nasıl ki bu âyet, Risalei’n-Nur’a ismiyle bakıyor; öyle de onun istihzârât zamanına da bakar. Çünkü هَدَيْتَنِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ⁶’in makam-ı cıfrısı bin üç yüz on altı ederek Risaletü’n-Nur müellifinin ihtiyârsız olarak istihzârât-ı nuriyede bulunduğu ve umum mâlûmatını Kur’ân’ın fehmine basamaklar yaptığı en hararetli tarihi olan bin üç yüz on altı adedine tam tamına tevâfuku elbette evvelki işârâtı teyid ve onunla teeyyüd ederek Risaletü’n-Nur’u daire-i harîmine remzen, belki işareten dâhil ediyor.

¹ “Ve doğru yola iletti.” (Nahl sûresi, 16/121)

² “De ki: Rabbim beni doğru yola iletti.” (En’âm sûresi, 6/161)

³ Bkz.: Fâtîha sûresi, 1/6; Bakara sûresi, 2/142, 213; Âl-i İmran sûresi, 3/51, 101; Mâide sûresi, 5/16; En’âm sûresi, 6/39, 87, 161; ...

⁴ (Hâşiye) Yani, Risaletü’n-Nur’un mertebesinin ikinci ve üçüncüde olduğuna işarettir. Vahiy değil ve olamaz. Belki ilham ve istihracdır.

⁵ “...yol...” (En’âm sûresi, 6/161)

⁶ “Rabbim beni doğru yola iletti.” (En’âm sûresi, 6/161)

Cây-ı dikkat ve ehemmiyetli bir tevâfuktur ki; Risaletü'n-Nur müellifi bin üç yüz on altı sıralarında mühim bir inkılâb-ı fikrî geçirdi, şöyle ki:

O tarihe kadar ulûm-u mütenevviayı, yalnız ilimle tenevvür için merak ederdi, okurdu, okuturdu. Fakat birden o tarihte merhum vali Tahir Paşa vasıtasıyla Avrupa'nın Kur'ân'a karşı müthiş bir sû-i kastları var olduğunu bildi. Hatta bir gazetede İngiliz'in bir müstemlekât nâzırı demiş:

"Bu Kur'ân, İslâm elinde varken biz onlara hakikî hâkim olamayız. Bunun sukutuna çalışmalıyız." dediğini işitti, gayrete geldi.

Birden makam-ı cifrîsi bin üç yüz on altı olan ¹ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ¹ fermanını mânen dinleyerek bir inkılâb-ı fikrî ile merakını değiştirdi. Bütün bildiği ulûm-u mütenevviayı Kur'ân'ın fehmine ve hakikatlerinin isbatına basamaklar yaparak hedefini ve gaye-i ilmiyesini ve netice-i hayatını, yalnız Kur'ân bildi. Ve Kur'ân'ın i'câz-ı mânevîsi, ona rehber ve mürşid ve üstad oldu. Fakat, maatteessüf o gençlik zamanında çok aldatıcı ârızalar yüzünden bilfiil o vazifenin başına geçmedi. Bir zaman sonra harb-i umumînin tarraka ve gürültüsü ile uyandı. O sabit fikir canlandı, bilkuvveden bilfiile çıkmaya başladı. İşte hem ona, hem Risaletü'n-Nur'a çok alâkası bulunan bu bin üç yüz on altı tarihine çok âyetler müttefikân bakarlar. Meselâ, nasıl ki ² هَدَيْنِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ² âyeti, tam tamına tevâfukla işaret eder. Aynen öyle de bir âyet-i meşhure olan ³ إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ³ makam-ı cifrîsi, -şeddeli ن, bir ن sayılsa ve tenvin sayılmazsa- bin üç yüz on altı ederek aynen tam tamına o tarihe işaret eder. Hem nasıl ki yedi-sekiz sûrelerde gelen âyetler ve o âyetlerde gelen sırat-ı müstakîm cümleleri, Risaletü'n-Nur ismine tevâfukla beraber, bu mezkûr iki âyet gibi bir kısmı Risaletü'n-Nur telifinin tarihini de gösterir. Aynen öyle de yedi adet sûrelerin başlarında yedi defa ⁴ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ⁴ cümle-i kudsiyesinin makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz on altı veya yedi ederek aynen tam tamına o bin üç yüz on altı tarihine tevâfukla işaret ettiği gibi, ⁵ طَسَّ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ⁵ âyeti dahi, aynen bin üç yüz on altı ederek, o bin üç yüz on altı tarihine

¹ "Sen onlara aldırma!" (Nisâ sûresi, 4/63, 81; En'âm sûresi, 6/68; Secde sûresi, 32/30)

² "Rabbim beni doğru yola iletti." (En'âm sûresi, 6/161)

³ "Rabbim elbette tam istikamet üzeredir." (Hûd sûresi, 11/56)

⁴ "Bunlar, (haklı açıklayan, Hak'tan geldiği) âşikâr olan kitabın âyetleridir." (Yûnus sûresi, 10/1; Yûsuf sûresi, 12/1; Ra'd sûresi, 13/1; Hicr sûresi, 15/1; Şuarâ sûresi, 26/2; Kasas sûresi, 28/2; Lokman sûresi, 31/2)

⁵ "Tâ, Sîn. Şunlar Kur'ân'ın âyetleridir." (Neml sûresi, 27/1)

tevâfukla işaret eder. Güya, nasıl ki Asr-ı Saadet'te Kur'ân'daki iman hakikatlerine alâmetler, deliller ve o Kitab-ı Mübin'in dâvâlarına burhanları ve hüccetleri, gözlere de göstermek manasında, tekrar ile

تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ.. تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ¹ ، تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ²

fermanlarıyla Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan ilânat yapıyor. Öyle de bu dehşetli asırda dahi, bir mana-yı işârîsiyle o âyât-ı furkanîyenin burhanları ve hakkanîyetinin alâmetleri ve hakikatlerinin hüccetleri ve hak kelâmullah olduğuna delilleri olan Resâilî'n-Nur'a mana-yı işârîsiyle alâmet ve burhan ve emâre ve delil manasıyla âyâtın âyetleri diye tekrar ile تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ ferman ederek nazar-ı dikkati Kur'ân hesabına bu asra ve bu asırdaki Resâilî'n-Nur'a çeviriyor itikat ediyorum.

Evet her bir cihet ile ayn-ı şuur olan âyât-ı Kur'âniye'nin böyle yirmi ve cihle ve yirmi parmakla aynı şeye müttefikân işaretleri tasrih derecesinde bana kanaat veriyor. Benim kanaatime iştirak etmeyen, bu ittifaka ne diyecek ve ne diyebilir? Hangi kuvvet bu ittifakı bozar? Resâilî'n-Nur, bu asra gelen işârât-ı Kur'âniye'ye hususî bir medar-ı nazar olduğuna kimin şüphesi varsa Kur'ân'ın kırk vecihle mu'cizesini isbat eden “Mu'cizât-ı Kur'âniye” namındaki Yirmi Beşinci Söz ve Yirminci Söz'ün İkinci Makamı'na ve haşre dair Onuncu Söz ve Yirmi Dokuzuncu Söz'lere baksın, şüphesi izale olmazsa gelsin parmağını gözüme soksun.

Yirmi İkinci Âyet ve Âyetler

Hem Yunus, hem Yusuf, hem Ra'd, hem Hicr, hem Şuarâ, hem Kasas, hem Lokman Sûreleri'nin başlarında bulunan تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ³ ilân-ı kudsîsidir. Yirmi birinci âyetin hâtimesinde bunun münasebet-i mânevîyesi bir derece beyan edilmiş. Cifrîsi ise, bu âyette üç ت bin iki yüz eder ve iki ك , iki ل yüz eder; yekûnu bin üç yüz. Bir ي , bir ب , dört veya beş ا , mecmûu bin üç yüz on altı veya on yedi ederek Resâilî'n-Nur müellifinin bir inkılâb-ı fikrî

¹ “Bunlar, (haklı açıklayan, Hak'tan geldiği) âşikâr olan kitabın âyetleridir.” (Yûnus sûresi, 10/1; Yûsuf sûresi, 12/1; Ra'd sûresi, 13/1; Hicr sûresi, 15/1; Şuarâ sûresi, 26/2; Kasas sûresi, 28/2; Lokman sûresi, 31/2)

² “Şunlar Kur'ân'ın âyetleridir.” (Neml sûresi, 27/1)

³ “Bunlar, (haklı açıklayan, Hak'tan geldiği) âşikâr olan kitabın âyetleridir.” (Yûnus sûresi, 10/1; Yûsuf sûresi, 12/1; Ra'd sûresi, 13/1; Hicr sûresi, 15/1; Şuarâ sûresi, 26/2; Kasas sûresi, 28/2; Lokman sûresi, 31/2)

ile ulûm-u mütenevviayı Kur'ân'ın hakâikine çıkmak için basamaklar yaptığı bir tarihe, tam tamına tevâfuku münasebet-i mâneviyesinin kuvvetine istinaden deriz:

O tevâfuk remzeder ki; bu asırda Resâili'n-Nur denilen otuz üç adet Söz ve otuz üç adet Mektup ve otuz bir adet Lem'alar, bu zamanda Kitab-ı Mübin'deki âyetlerin âyetleridir. Yani, *hakâikinin alâmetleridir. ve hak ve hakikat olduğunun burhanlarıdır. ve o âyetlerdeki hakâik-i imaniyenin gayet kuvvetli hüccetleridir.* Ve ¹ تِلْكَ kelime-i kudsiyesinin işaret-i hissiyesiy-le gözlere dahi görünecek derecede zâhir olduğunu ifade eden böyle işarete lâayık delilleridir diye, remzen Resâili'n-Nur'u bir işârî manasının küllî dairesine hususî ve medar-ı nazar bir ferdi olarak dâhil ediyor.

Elhâsıl: Nasıl ki bu âyette bulunan işârî mana, yedi sûrede yedi işaret hükmünde olup delâlet, belki sarahat derecesine çıkıyor. Aynen öyle de ² صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ'deki remiz dahi, yedi-sekiz sûrelerde bulunmakla yedi-sekiz remiz hükmünde olarak o remzi, işaret; belki delâlet, belki sarahat derecesine çıkarıyor.

İhtar: Külfetsiz olmak üzere birden hatıra gelen işârât kaydedildi. Tekellüfe girmemek için işaretli otuz üç âyetin çok işârâtı kaydedilmedi.

Yirmi Üçüncü Âyet

³ عَسَىٰ رَبُّنَا أَن يُبْدِلَنَا خَيْرًا Şu âyet, her asra baktığı gibi bu asra da bakıyor. Ve bu asırda kâbuslu bir rüya gibi musibetlere düşen ve Rabb-i Rahîm'inden onu hayra tebdil etmesini rica edenler içinde Resâili'n-Nur şâkirtlerine hususî remzettğine bir emâresi şudur ki:

Bu âyetin makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz kırk beşte ehemmiyetli risaleler telif ile beraber, fevkalâde hâdiseler vukua gelmeye hazırlandılar. Ve o Resâili'n-Nur'un merkez-i intişarı olan Barla Karyesi'nde ziyade sıkıntı müellifine verildi. Ve hususan küçük mescidine ilişildiği zaman Resâili'n-Nur şâkirtleri kuvvetli bir rica ile dergâh-ı ilâhiyeye iltica edip “Yâ Rab, bu müthiş rüyayı hayra tebdil eyle!” deyip yalvardılar. Herkesin me'yusiyetlerine mukabil,

¹ “...bu âyetler...” (Yûnus sûresi, 10/1; Yûsuf sûresi, 12/1; Ra'd sûresi, 13/1; Hicr sûresi, 15/1; Şuarâ sûresi, 26/2; Kasas sûresi, 28/2; Lokman sûresi, 31/2)

² Bkz.: Fâtîha sûresi, 1/6; Bakara sûresi, 2/142, 213; Âl-i İmran sûresi, 3/51, 101; Mâide sûresi, 5/16; En'âm sûresi, 6/39, 87, 161; ...

³ “Olur ki Rabbimiz bize daha hayırlısını verir.” (Kalem sûresi, 68/32)

pek kuvvetli bir ümit ve rica ile müslümanların kuvve-i mâneviyelerini takviye ettiler. Bu âyetin birden, külfetsiz hatıra geleni bu kadardır. Yoksa esrarı çoktur. Tekellüf olmasın diye kısa kestim.

Yirmi Dördüncü Âyet ve Âyetler

Hem Sûre-i Zümer, hem Sûre-i Câsiye, hem Sûre-i Ahkaf'ın başlarında bulunan ¹ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ Şu âyetler dahi yirmi ikincideki âyetler gibi Risaletü'n-Nur'un ismine ve zâtına, hem telif ve inîşarına bir mana-yı remziyle bakıyorlar.

.....

İzahtan Evvel Mühim Bir İhtar

(Lüzumlu dört-beş nokta beyan edilecek.)

Birinci Nokta: Hadiste vârid olduğu gibi, “Herbir âyetin mana mertebelerinde bir zâhiri, bir bâtını, bir haddi, bir muttalâı vardır. Bu dört tabakadan her birisinin (hadisçe “şucûn ve gusûn” tabir edilen) fûruatı, işârâtı, dal ve budakları vardır.”² meâlindeki hadisin hükmüyle Kur’ân hakkında nâzil olan bu âyet-i kudsiye, fer’î bir tabakadan ve bir mana-yı işârîsiyle de Kur’ân ile münasebeti çok kuvvetli bir tefsirine bakmak, şe’nine bir nakîse değil; belki o li-sanü'l-gaybdaki i’câz-ı mânevîsinin muktezasıdır.

İkinci Nokta: Bir tabakanın mana-yı işârîsinin külliyyetindeki efradının bu asırda tezahür eden ve münasebeti pek kuvvetli bir ferdi Risaletü'n-Nur olduğunu, onu okuyan herkes tasdik eder. Evet ben, Risaletü'n-Nur'un has şâkırtlerini işhad ederek derim:

Risaletü'n-Nur sâir telifat gibi ulûm ve fûnundan ve başka kitaplardan alınmamış. Kur’ân’dan başka me’hazi yok, Kur’ân’dan başka üstadı yok, Kur’ân’dan başka mercii yoktur. Telif olduğu vakit hiçbir kitap, müellifinin yanında bulunmuyordu. Doğrudan doğruya Kur’ân’ın feyzinden mülhemdir ve semâ-yı Kur’ânîden ve âyâtının nücumundan, yıldızlarından iniyor, nüzûl ediyor.

¹ “Bu kitabın vahyolunup bölüm bölüm indirilmesi, Aziz ve Hakîm Allah tarafından.” (Zümer sûresi, 39/1; Câsiye sûresi, 45/2; Ahkaf sûresi, 46/2)

² Bkz.: Abdurrezzak, *el-Musannef* 3/358; el-Bezzâr, *el-Müsned* 5/442; et-Taberânî, *el-Mu’cemü'l-evsat* 1/236; Ebû Ya’lâ, *el-Müsned* 9/81, 278.

Üçüncü Nokta: Resâilî'n-Nur, baştan başa ism-i Hakîm ve Rahîm'in mazharı olduğundan bu üç âyetin âhirleri ism-i Hakîm ile..¹ ve gelecek yirmi beşinci dahi, Rahmân ve Rahîm ile bağlamaları² münasebet-i mâneviyeye yi cidden kuvvetlendiriyor. İşte bu kuvvetli münasebet-i mâneviyeye binâen deriz ki:

³ تَزِيلُ الْكِتَابِ cümlesinin sarîh bir manası, Asr-ı Saadet'te vahiy suretiyle Kitab-ı Mübin'in nüzûlü olduğu gibi, mana-yı işâriyiyle de "her asırda o Kitab-ı Mübin'in mertebe-i arşîyesinden ve mu'cize-i mâneviyesinden feyz ve ilham tarîkiyle onun gizli hakikatleri ve hakikatlerinin burhanları iniyor, nüzûl ediyor" diyerek şu asırda bir şâkirdini ve bir lem'asını cenâh-ı himâyetine ve daire-i harîmine bir hususî iltifat ile alıyor.

Dördüncü Nokta: İşte bu risalede mezkûr otuz üç âyet-i meşhurenin bi-littifak, tekellüfsüz, manaca ve cifirce Resâilî'n-Nur'un başına parmak basmaları ve başta âyetü'n-nur'un⁴ on parmakla ona işaret etmesi, eskiden beri ulemâ ortasında ve edipler mâbeyninde meşhur bir düstur ve hakikatli bir medar-ı istihracat.. ve hatta hususî tarihlerde ve mezar taşlarında ediplerin istimâl ettikleri maruf bir kanun-u ilmî iledir. Eğer o kanuna tasannû karışmazsa, işaret-i gaybiye olabilir. Eğer sun'î ve kasfî yapılsa, yalnız bir letâfet, bir zarâfet, bir cezâlet olur.

Evet, edipler hususî ve şahsî tarihlerde onun taklidini yapmakla kelâmlarını güzelleştirdikleri, hem cifir ilminin en esaslı bir kaidesi ve mühim bir anahatarı olan makam-ı ebcedî ile işaret ise; her cihetle ayn-ı şuur ve nefis-i ilim ve mahz-ı irade ve tesadüfî hâlleri olmayan ve lüzumsuz maddeleri bulunmayan Kur'an'ın bu kadar âyât-ı meşhuresinin icmâ ile ve ittifakla Risalei'n-Nur'a işaret ve tevâfukları, sarahat derecesinde onun makbuliyetine bir şehâdettir ve hak olduğuna bir imzadır ve şâkirtlerine bir beşarettir.

Beşinci Nokta: Bu hesab-ı ebcedinin makbul ve umumî bir düstur-u ilmî ve bir kanun-u edebî olduğuna deliller pek çoktur. Burada yalnız dört-beş tanesini numûne için beyan edeceğiz:

¹ Bkz.: Zümer sûresi, 39/1; Câsiye sûresi, 45/2; Ahkaf sûresi, 46/2.

² Bkz.: Fussilet sûresi, 41/2.

³ "Bu kitabın vahyolunup bölüm bölüm indirilmesi" (Zümer sûresi, 39/1; Câsiye sûresi, 45/2; Ahkaf sûresi, 46/2)

⁴ Bkz.: Nûr sûresi, 24/35.

Birincisi: Bir zaman Benî İsrail âlimlerinden bir kısmı, huzur-u Peygamberî’de sûrelerin başlarındaki ² كَهَيَّعَصْ ، ¹ آلم gibi mukattaât-ı hurufiye işittikleri vakit, hesab-ı cifrî ile dediler: “Yâ Muhammed! Senin ümmetinin müddeti azdır.” Onlara mukabil dedi: “Az değil.” Sâir sûrelerin başlarındaki mukattaât-ı okudu ve ferman etti: “Daha var.” Onlar sustular.³

İkincisi: Hazreti Ali’nin (*radıyallâhu anhu*) en meşhur Kaside-i Celcelûtiye’si⁴, baştan nihâyete kadar bir nevi hesab-ı ebcedî ve cifir ile telif edilmiş ve öyle de matbaalarda basılmış.

Üçüncüsü: Cafer Sadık (*radıyallâhu anhu*) ve Muhyiddin Arabî (*radıyallâhu anhu*) gibi esrar-ı gaybiye ile uğraşan zâtlar ve esrar-ı huruf ilmine çalışanlar, bu hesab-ı ebcedîyi gaybî bir düstur ve bir anahtar kabul etmişler.

Dördüncüsü: Yüksek edipler bu hesabı, edebî bir kanun-u letâfet kabul edip, eski zamandan beri onu istimâl etmişler. Hatta letâfetin hatırı için, iradî ve sun’î ve taklidî olmamak lâzım gelirken, sun’î ve kastî bir surette o gaybî anahtarların taklidini yapıyorlar.

Beşincisi: Ulûm-u riyâziye ulemâsının münasebet-i adediye içinde en la-tîf düsturları ve avâmca harika görünen kanunları, bu hesab-ı tevâfukünin cinsindendirler. Hatta fitrat-ı eşyada Fâtır-ı Hakîm, bu tevâfuk-u hesabîyi bir düstur-u nizam.. ve bir kanun-u vahdet ve insicam.. ve bir medar-ı tenâsüb ve ittifak.. ve bir namus-u hüsün ve ittisak yapmış. Meselâ, nasıl ki iki elin ve iki ayağın parmakları, âsabları, kemikleri, hatta hüceyrâtları, mesâmâtları, he-sapça birbirine tevâfuk ederler. Öyle de bu ağaç, bu baharda ve geçen bahardaki çiçek, yaprak, meyvece tevâfuk ettiği gibi, bu baharda dahi az bir farkla geçen bahara tevâfuk.. ve istikbal baharlarının dahi, mâzi baharlarına ihtiyâr ve irade-i ilâhiyeyi gösteren sırlı ve az farkla muvâfakatları, Sâni-i Hakîm-i Zülcemâl’in vahdetini gösteren kuvvetli bir şahid-i vahdâniyettir.

İşte, madem bu tevâfuk-u cifrî ve ebcedî, bir kanun-u ilmî ve bir düstur-u riyâzî ve bir namus-u fitrî ve bir usûl-ü edebî ve bir anahtar-ı gaybî oluyor. Elbette menba-ı ulûm ve maden-i esrar ve fitratın tercüman-ı âyât-ı tekviniyesi

¹ Bkz.: Bakara sûresi, 2/1; Âl-i İmran sûresi, 3/1; Ankebût sûresi, 29/1; Rûm sûresi, 30/1; Lokman sûresi, 31/1; Secde sûresi, 32/1.

² Bkz.: Meryem sûresi, 19/1.

³ Bkz.: İbni Hişâm, *es-Siratü’n-nebeviyye* 3/82; et-Taberî, *Câmiu’l-beyân* 1/93; İbni Kesîr, *Tefsiru’l-Kur’ân* 1/39; es-Suyûtî, *ed-Dürü’l-mensûr* 1/58-59.

⁴ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü’l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzelî)* s.499-531.

ve edebiyatın mu'cize-i kübrâsı ve lisanü'l-gayb olan Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan, o kanun-u tevâfukîyi işârâtında istihdam, istimâl etmesi i'câzının muktezasıdır.

İhtar bitti, şimdi sadede geliyoruz.

.....

Sûre-i Zümer, Câsiye, Ahkaf'ın başlarındaki تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ olan âyetler, sâbık ihtarın ikinci noktasında, münasebet-i mâneviyesi beyan edildiğinden burada yalnız cifrî remzini beyan edeceğiz, şöyle ki:

İki ت, sekiz yüz.. iki ن, yüz.. iki م, seksen.. iki ك, kırk.. üç ز, yirmi bir.. üç ي, otuz.. bir ب, bir ح, on.. lafzullah, altmış yedi.. bir ع, yetmiş.. dört ل, dört ا, yüz yirmi dört olup yekûnu bin üç yüz kırk iki ederek bu asrın şu tarihine nazâr-ı dikkati celbetmekle beraber, Kur'ân'ın tenziliyle çok alâkadar bir Nur'a parmak basıyor. Ve o tarihten az sonra Mu'cizât-ı Ahmediye (*aleyhissalâtü vesse-lâm*) Risalesi ve Yirminci ve Yirmi Dördüncü Mektuplar gibi Risaletü'n-Nur'un en nurani cüzleri meydan-ı intişara çıkmaları.. ve Kur'ân'ın kırk vecihle i'câzını isbat eden Mu'cizât-ı Kur'âniye Risalesi ile haşre dair Onuncu Söz'ün ikisinin kırk ikide intişarları ve kırk altıda fevkalâde istiharlarının aynı tarihte olması, bir kuvvetli emâredir ki; bu âyetin ona hususî bir iltifatı var.

Hem nasıl ki bu âyetler telif ve intişarına işaret ederler; öyle de yalnız تَنْزِيلُ الْكِتَابِ kelimesi, Risaletü'n-Nur'un ismine –şeddeli ن, bir ن sayılmak cihetiyle– gayet cüz'î bir farkla tevâfuk edip remzen bakar, kendine kabul eder. Çünkü تَنْزِيلُ الْكِتَابِ kelimesi, dokuz yüz elli bir ederek Risaletü'n-Nur'un makamı olan dokuz yüz kırk sekize sırlı üç farkla tevâfuk noktasından bakar.

Birden hatıra geldi ki, bu üç farkın sırrı ise Risaletü'n-Nur'un mertebesi üçüncüde olmasıdır. Yani, vahiy değil ve olamaz. Hem umumiyetle dahi, ilham değil; belki ekseriyetle Kur'ân'ın feyziyle ve medediyle kalbe gelen sünûhât ve istihracat-ı Kur'âniye'dir.

¹ “Bu kitabın vahyolunup bölüm bölüm indirilmesi, Aziz ve Hakîm Allah tarafındandır.” (Zümer sûresi, 39/1; Câsiye sûresi, 45/2; Ahkaf sûresi, 46/2)

² “Bu kitabın vahyolunup bölüm bölüm indirilmesi...” (Zümer sûresi, 39/1; Câsiye sûresi, 45/2; Ahkaf sûresi, 46/2)

Cây-ı dikkattir ki, birinci حَم olan Sûre-i Mümin'de تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ âyetinin makam-ı cifrîsi, bazı mühim âyetler gibi bin üç yüz yetmişe bakıyor. Acaba on beş-yirmi sene sonra başka bir nur-u Kur'ân zuhur mu edecek, yahut Resâili'n-Nur'un bir inkişaf-ı fevkalâde ile bir fütuhâtı mı olacak bilmediğimden o kapıyı açamıyorum.

Yirmi Beşinci Âyet

تَنْزِيلُ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ³ âyet-i kudsiyesidir. Bu âyetin mana-yı işârisinin Resâili'n-Nur ile münasebeti çok kuvvetlidir.

Bir ciheti şudur ki; Risaletü'n-Nur'un ve şâkirtlerinin mesleği, dört esas üzerine gidiyor. Birincisi, *tefekküddür*; *Hakîm* ismine bakıyor. Biri de *şefkattir*, hadsiz olan fakrını hissetmektir ki; *Rahmân* ve *Rahîm* isimlerine bakıyor.

Hem şu âyet, nasıl ki Resâili'n-Nur'un telif ve tekemmül tarihine tevâfukla parmak basıyor; öyle de *تَنْزِيلٌ* ⁴ kelimesiyle –vakf mahalli olmadığından tenvin, ن sayılmak cihetiyle– makamı beş yüz kırk yedi olarak Sözler'in ikinci ve üçüncü ismi olan Resâili'n-Nur ve Risale-i Nur'un adedi olan beş yüz kırk sekiz veya kırk dokuza –şeddeli ن, bir ن sayılmak cihetiyle– pek cüz'î ve sırlı bir veya iki farkla tevâfuk ederek remzen ona bakar, dairesine alır.

Hem *تَنْزِيلُ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ* ⁵ 'in makam-ı cifrîsi, bir vecihte, yani tenvin, ن sayılma ve şeddeli iki ر 'daki lâm-ı aslî hesap edilse; حَم, telaffuzda olduğu gibi حَامİM olsa, bin üç yüz elli dört veya beş eder. Ve diğer bir vecihte, yani tenvin sayılmazsa bin üç yüz dört eder. Üçüncü vecihte, yani telaffuzda bulunmayan iki ل, hesaba girmezse bin iki yüz doksan dört eder.

¹ “Hâ, Mîm.” (Mü'min sûresi, 40/1; Fussilet sûresi, 41/1; Şûrâ sûresi, 42/1; Zuhur sûresi, 43/1; Duhân sûresi, 44/1; Câsiye sûresi, 45/1; Ahkaf sûresi, 46/1)

² “Bu kitabın vahyolunup bölüm bölüm indirilmesi, Aziz ve Alîm Allah tarafından.” (Mü'min sûresi, 40/2)

³ “Hâ, Mîm. Bu kitap Rahmân ve Rahîm (Allah) tarafından bölüm bölüm indirilmiştir.” (Fussilet sûresi, 41/1-2)

⁴ “...bölüm bölüm indirilmiştir...” (Fussilet sûresi, 41/1-2)

⁵ “Hâ, Mîm. Bu kitap Rahmân ve Rahîm (Allah) tarafından bölüm bölüm indirilmiştir.” (Fussilet sûresi, 41/1-2)

Birinci vecihte tam tamına Resâili'n-Nur'un telifçe bir derece tekemmülü.. ve fevkalâde ehemmiyet kesbetmesi.. ve fırtınalara tutulması.. ve şâkirtlerinin kudsî bir teselliye muhtaç oldukları Arabî tarihiyle şu bin üç yüz elli beş ve elli dört tarihine.. hem otuz bir adet Lem'alar'dan ibaret olan Otuz Birinci Mektub'un telif zamanına.. hem o mektubun Otuz Birinci Lem'a'sının vakt-i zuhuruna.. ve o lem'adan Birinci Şuâ'nın telifine.. ve o şuâ'nın yirmi dokuz makamında otuz üç adet âyâtın Risale-i Nur'a işaretleri istihraç edildiği hengâmına.. ve yirmi beşinci âyetin Risale-i Nur'a îmalarının yazıldığı şu zamana, şu dakikaya, şu hâle tam tamına tevâfuku ise, Kur'ân'ın i'câz-ı mânevîsine yaklaşıyor. Gayet latîf ve müjdeli bir tevâfuktur.

İkinci vecihte –yani bin üç yüz dört makamıyla– Risale-i Nur'un tercümanının Risale-i Nur'un basamakları olan mebâdi-i ulûma besmele-keş olduğu.. ve fütuhât-ı nuriyede besmelesini çektiği.. ve fâtiha-yı hayat-ı ilmiyede بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ okuduğu zamanına tam tamına tevâfukla parmak basıyor, arkasını sıvazlıyor, “Haydi git, selâmetle çalış.” remzen diyor.

Üçüncü vecihte –yani bin iki yüz doksan üç veya dört olan makam-ı cifrîsiyle– o tercümanın besmele-i hayat-ı dünyevîyesinin iptidâsına tam tamına tevâfuk sırrıyla îma eder ki, onun hayatı çok dehşetli dağdağaları ve fırtınaları görmek ve çekmekle beraber daima Rahmân ve Rahîm isimlerinin mazharı olarak rahmetle muhafaza ve şefkatle terbiye edileceğini remzen mün'îmâne haber veriyor. Bu suretle Kur'ân'ın mânevî i'câzından ihbar-ı gaybî nevînin bir şuânını gösteriyor.

Yirmi Altıncı Âyet

Sûre-i Hud'da ¹وَأَمَّا الَّذِينَ فَمِنَهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ² âyetinden iki satır sonra gelen ³وَأَمَّا الَّذِينَ فَمِنَهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ² âyetidir. Şu âyette şeddelli م ve şeddelli ل ve şeddelli ن, ikiye sayılmak.. ve ³وَأَمَّا الَّذِينَ فَمِنَهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ² deki ة, vakıfta olduğundan ه olmak cihetiyle makam-ı cifrîsi bin üç yüz elli iki olmakla, tam tamına Resâili'n-Nur şâkirtlerinin en me'yusiyetli ve musibetli zamanları olan bin üç yüz elli iki tarihine tam tamına tevâfukla, o acınacak hallerinde kudsî ve semâvî bir teselli, bir beşarettir. Ve âyetin münasebet-i mânevîyesi bir-iki risalede, yani Kerâmât-ı Aleviye'de ve

¹ “Artık onlardan kimi bedbaht, kimi mutludur.” (Hûd sûresi, 11/105)

² “Mesûd olanlar ise cennettedirler.” (Hûd sûresi, 11/108)

³ “...cennet...” (Hûd sûresi, 11/108)

Gavsîye’de beyan edilmiştir. ¹وَأَمَّا الَّذِينَ سَعِدُوا² deki سَعِدُوا kelimesinin فَمِنْهُمْ³ deki سَعِيدٌ⁴ kelimesine Kur’ân sayfasında tam muvâzi ve mukabil gelmesi, bu tevâfuka bir letâfet daha katar. Bu âyetin küllî ve çok geniş mana-yı kudûsînin cüz’iyatından Risale-i Nur şâkirtleri gibi teselliye çok muhtaç bir cüz’îsi bu asırda bin üç yüz elli ikide bulunduğuna tam tamına tevâfukla işaret ederek başına parmak basıyor.

Eğer ⁵الْحَنَّةِ⁶ kelimesinde vakfedilmezse ve خَالِدِينَ⁷ kelimesiyle rabte-dilse, o vakit ه olmaz. Fakat daha latîf tesellikâr bir tevâfuk olur. Çünkü وَأَمَّا⁸ onun haberidir. Bu haber ise, makam-ı cifrîsi olan bin üç yüz kırk dokuz adediyle, bin üç yüz kırk dokuz tarihinden beşaretle remzen haber verir. Ve o tarihte bulunan Kur’ân hizmetkârlarından bir tâifenin ashab-ı cennet ve ehl-i saadet olduğunu mana-yı işârîsiyle ve tevâfuk-u cifrî ile ihbar eder. Ve bu tarihte Risale-i Nur şâkirtlerinin Kur’ân hesabına fevkalâde hizmetleri ve tenevvürleri ve çok mühim risalelerin telifleri.. ve başlarına gelen şimdiki musibetin, düşmanları tarafından ihzârâtı tezahür ettiğinden, elbette bu tarihe müteveccih ve işârî, tesellikâr bir beşaret-i Kur’âniye’nin en evvel onlara baktığını gösterir.

Evet, ⁹الْحَنَّةِ خَالِدِينَ⁸ de -şeddeli ن, bir ن sayılmak cihetiyle- ت dört yüz, خ altı yüz, bin eder.. iki ن, yüz.. bir ى, iki ف, bir ل, iki yüz.. diğer ل otuz, ikinci ى on, iki ا iki, bir ج üç, bir د dört, kırk dokuz eder ki; yekûnu bin üç yüz kırk dokuz eder. Bu müjde-i Kur’âniye’nin binden bir vechinin bize teması, bin hazineyi ziyade kıymettardır. Bu müjdenin bir müjdecisi, bir sene evvel görülmüş bir rüya-yı sâdikadır, şöyle ki; Isparta’da başımıza gelen bu hâdiseden bir ay evvel bir zâta, rüyada (ona) deniliyor ki: “Resâilî’n-Nur şâkirtleri, iman ile kabre girecekler, imansız vefat etmezler.” Biz o vakit o rüyaya çok sevindik. Demek o müjde, bu müjde-i Kur’âniye’nin bir müjdecisi imiş.⁹(Hâşiye)

¹ “Mesûd olanlar ise...” (Hûd sûresi, 11/108)

² “...mesûd oldular...” (Hûd sûresi, 11/108)

³ “...saiddir (mesûdudur)” (Hûd sûresi, 11/105)

⁴ “...cennettedirler...” (Hûd sûresi, 11/108)

⁵ “...ebedî kalacaklar” (Hûd sûresi, 11/108)

⁶ “...mesûd olanlar ise...” (Hûd sûresi, 11/108)

⁷ “...cennette ebedî kalacaklardır.” (Hûd sûresi, 11/108)

⁸ “...cennette ebedî kalacaklardır.” (Hûd sûresi, 11/108)

⁹ (Hâşiye) Cihan saltanatından daha ziyade kıymetli bir müjde-i Kur’âniye, bir beşaret-i semâviye, bu sayfada vardır.

Yirmi Yedinci Âyet

Sûre-i Saf'ta ¹لَيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ² 'dur. Bu âyetteki ²لَيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ cümlesinin makam-ı cifrîsi, bin üç yüz on altı veya yediridir.

Ve bu tarih ise, –sâbıkan yirmi birinci âyetin hâtimesinde zikredilen inkılâb-ı fikrî sadedinde– Avrupa'nın bir müstemlekât nâzırının Kur'ân'ın nurunu söndürmeye çalışması tarihine.. ve Resâilî'n-Nur müellifinin dahi ona karşı o inkılâb-ı fikrî sayesinde o nuru parlatmaya çalışması, aynı tarihe.. hem yedi sûrede yedi defa ³تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ aynı tarihe.. hem ⁴تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ dahi aynı tarihe.. hem ⁵إِنِّي هَدَيْتِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ dahi aynı tarihe.. hem ⁶صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ –şeddeli ن, bir ن sayılmak ve tenvin sayılmamak ci-hetiyle– aynı tarihe.. hem ⁷فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ fermanı dahi aynı tarihe.. hem ⁸لَيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ dahi aynı tarihe bil'ittifak muvâfakatları, elbette remizden, işaretten, delâletten ziyade bir sarâhattir ki; Risale-i Nur'un, o nur-u ilâhînin bir lem'ası olacağını.. ve düşmanları tarafından gelen şübehât zulûmâtını dağıtacağını mana-yı işârisiyle müjdeliyor. Hem bu cifrî ve müteaddit ve mânidar tevâfuklar ise, kuvvetli bir münasebet-i mâneviyeye istinad ederler.

Evet, Resâilî'n-Nur'un yüz yirmi dokuz risalelerinin –yüz yirmi dokuz elektrik lâmbalarının şişeleri misillü– Kur'ân nur-u âzamından uzanan tellerin başlarına takılıp o nuru neşrettikleri meydandadır. Risale-i Nur'un yarı ismi, iki defa bu cümle-i âyette bulunmasıyla o münasebeti pek letâfetlendiriyor.

¹ “Onlar Allah'ın nurunu ağızlarıyla üfleyerek söndürmek isterler. Fakat kâfirlerin hoşuna gitmese de Allah nurunu tamamlayacak (dünyanın her tarafına ulaştıracaktır)” (Saf sûresi, 61/8)

² “Allah'ın nurunu ağızlarıyla (üfleyerek söndürmek isterler) Allah nurunu tamamlayacak (dünyanın her tarafına ulaştıracaktır)” (Saf sûresi, 61/8)

³ “Bunlar, (hakıı açıklayan, Hak'tan geldiği) âşikâr olan kitabın âyetleridir.” (Yûnus sûresi, 10/1; Yûsuf sûresi, 12/1; Ra'd sûresi, 13/1; Hicr sûresi, 15/1; Şuarâ sûresi, 26/2; Kasas sûresi, 28/2; Lokman sûresi, 31/2)

⁴ “Tâ Sîn. Şunlar Kur'ân'ın âyetleridir.” (Neml sûresi, 27/1)

⁵ “Rabbim beni doğru yola iletti.” (En'âm sûresi, 6/161)

⁶ “Rabbim elbette tam istikamet üzeredir.” (Hûd sûresi, 11/56)

⁷ “Şimdi sen onları kendi hâllerine bırak.” (Nisâ sûresi, 4/63, 81; En'âm sûresi, 6/68; Secde sûresi, 32/30; Necm sûresi, 53/29)

⁸ “Allah'ın nurunu ağızlarıyla (üfleyerek söndürmek isterler) Allah nurunu tamamlayacak (dünyanın her tarafına ulaştıracaktır)” (Saf sûresi, 61/8)

Yirmi Sekizinci Âyet

Sûre-i Tevbe'de **لَوْ أَن يَتَمَّ نُورُهُ وَلَوْ** **يُرِيدُونَ أَن يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَن يَتَمَّ نُورُهُ** cümlesi, kuvvetli ve letâfetli münasebet-i mâneviyesiyle beraber –şeddeli ل'lar, birer ل.. ve şeddeli م, asıl kelimeden olduğundan iki م sayılmak cihetiyle– bin üç yüz yirmi dört ederek, Avrupa zalimlerinin Devlet-i İslâmiye'nin nurunu söndürmek niyetiyle müthiş bir sû-i kast plânı yaptıkları.. ve ona karşı Türkiye hamiyet-perverlerinin hürriyeti yirmi dörtte ilânıyla o plânı akım bırakmaya çalıştıkları hâlde, maatteessüf altı-yedi sene sonra, harb-i umumî neticesinde, yine o sû-i kast niyetiyle Sevr Muâhedesî'nde Kur'ân'ın zararına gayet ağır şerâit-le kâfirâne fikirlerini yine icra etmek olan plânlarını akım bırakmak için, Türk milliyet-perverlerinin cumhuriyeti ilânla mukabeleye çalıştıkları tarih olan bin üç yüz yirmi dörde, tâ otuz dörde, tâ elli dörde tam tamına tevâfukla, o herc ü merc içinde Kur'ân'ın nurunu muhafazaya çalışanlar içinde Resâili'n-Nur müellifinin yirmi dörtte.. ve Resâili'n-Nur'un mukaddemâtının otuz dörtte.. ve Resâili'n-Nur'un nuranî cüzleri ve fedakâr şâkırtlerinin elli dörtte mukabeleye çalışmaları göze çarpıyor. Hatta hakikat-i hâli bilmeyen bir kısım ehl-i siyaseti telâşa sevkettiler ve bu itfâ sû-i kastına karşı tenvir vazifesini tam îfa ettiklerinden bu âyetin mana-yı işârîsi cihetinde bir medar-ı nazarı olduklarına kuvvetli bir emâredir. Şimdi İslâmlar içinde Nur-u Kur'ân'a muhalif hâletlerin ekserisi, o sû-i kastların ve Sevr Muâhedesi gibi gaddârâne muâhedelerin vahîm neticeleridir.

Eğer şeddeli م dahi, şeddeli ل'lar gibi bir sayılsa, o vakit bin iki yüz seksen dört eder. O tarihte Avrupa kâfirleri, Devlet-i İslâmiye'nin nurunu söndürmeye niyet ederek, on sene sonra Ruslar'ı tahrik edip, Rus'un doksan üç muharebe-i meş'umesiyle Âlem-i İslâm'ın parlak nuruna muvakkat bir bulut perde ettiler. Fakat bunda Resâili'n-Nur şâkırtleri yerinde Mevlâna Hâlid'in (*kıddise sirruhi*) şâkırtleri o bulut zulûmâtını dağıttıklarından bu âyet, bu cihette onların başlarına remzen parmak basıyor. Şimdi hatıra geldi ki; eğer şeddeli ل'lar ve م, ikişer sayılsa, bundan bir asır sonra zulûmâtı dağıtacak zâtlar ise, Hazreti

¹ “Onlar, Allah'ın nurunu ağızları ile söndürmek istiyorlar. Kâfirler hoşlanmasalar da Allah nurunu tamamlamaktan başka bir şey murat etmemektedir.” (Tevbe sûresi, 9/32)

² “Allah'ın nurunu ağızlarıyla (üfleyp söndürmek isterler) Allah ise nurunu tam parlatmaktan başka bir şeye razı olmaz.” (Tevbe sûresi, 9/32)

Mehdi'nin şâkirtleri olabilir, her ne ise... Bu nurlu âyetin çok nuranî nükteleri var. ¹ الْقَطْرَةُ تَدُلُّ عَلَى الْبَحْرِ

Yirmi Dokuzuncu Âyet

Sûre-i İbrahim'in başında ² الرَّكَّابُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ âyetidir. Şu âyetin dört-beş cümlesinde dört-beş îma var. Mecmûu bir işaret hükmüne geçer.

Birincisi: ³ إِلَى النَّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ cümlesi ifade eder ki; “Kitab-ı Mübin vasıtasıyla, on dördüncü asırdaki zulümâtın, insanlar biiznillâh Kur’ân’dan gelen bir nura çıkarlar.” Bu meâl ve hususan nur lafzı, Resâili’n-Nur’a mutâbık olduğu gibi, makam-ı cifrîsi –şeddeli ن, iki ن olmak üzere– bin üç yüz otuz sekiz veya dokuz ederek, harb-i umumî zulümâtında telif edilen Resâili’n-Nur’un fâtıhası olan İşârâtü’l-i’câz tefsirinin o zulmetler içindeki zuhuru tarihine tam tamına tevâfuku.. ve âyetteki nur kelimesi Risale-i Nur’daki nur lafzına îma ile bakıyor.

İkincisi: ⁴ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ cümlesi, evvelki cümledeki nuru tarîf ederek der: *O nur, Cenâb-ı Hakk’ın izzet ve mahmudiyetini gösteren yoldur.* Bu cümlelerin makam-ı ebcedîsi beş yüz kırk sekiz veya elli olarak Resâili’n-Nur’un –şeddeli ن, bir ن olmak üzere– adedi olan beş yüz kırk sekize tam tamına tevâfuk eder. Eğer okunmayan iki sayılsa, mertebesine işaret eden iki farkla yine tam tamına tevâfuk eder. Bu îmayı teyid eden, hem letâfetlendiren bir münasebet var, şöyle ki:

Âlem-i İslâm için en dehşetli asır, altıncı asır ile Hülâgu fitnesi.. ve on üçüncü asrın ahiri.. ve on dördüncü asır ile harb-i umumî fitneleri ve neticeleleri olduğu münasebetiyle bu cümle, makam-ı ebcediyle altıncı asra.. ve evvelki cümle gibi ⁵ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ kelimeleri ile bu asra, Sultan Abdülaziz ve Sultan Abdülhamid devirlerine îma eder.

¹ Damla, denizin varlığını gösterir.

² “Elif, Lâ, Râ. Bu, Rab’lerinin izniyle insanları karanlıklardan nura, Aziz ve Hamîd (üstün kudret sahibi ve her işi övgüye lâyık olan) Allah’ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz bir kitaptır.” (İbrahim sûresi, 14/1)

³ “Rab’lerinin izniyle insanları karanlıklardan nura...” (İbrahim sûresi, 14/1)

⁴ “(Aziz ve Hamîd) Allah’ın yoluna (çıkarman için)..” (İbrahim sûresi, 14/1)

⁵ “Aziz ve Hamîd” (İbrahim sûresi, 14/1)

Hem sâbık âyetlerde ise –Resâili’n-Nur’un ikinci ismine tevâfukla işa-
ret eden umum o âyetler– dehşetli asır olan Hülâgu ve Cengiz asrına da-
hi îma ederler. Hatta o âyetlerin hem o asra, hem bu asra îmaları içindir ki;
Hazreti Ali (*radîyallâhu anı*)ERCÜZE’inde ve Gavs-ı Âzam (*radîyallâhu anı*) kaside-
sinde Resâili’n-Nur’a kerametkârâne işaret ettikleri vakit hem o asra, hem şu
asra bakıp hiddetle işaret etmişler.

Üçüncüsü: ¹الظُّلُمَاتِ مِنْ الظُّلُمَاتِ kelimesindeki الظُّلُمَاتِ ’ın adedi bin üç yüz yet-
miş iki ederek, bu asrın zulümlerinin, zulmetlerinin ne vakte kadar devam
edeceğine.. o zulmetlerin içinde bir nurun daima tenvire çalışacağına îma ile
Risale-i Nur’un tenvirine remzen bakar.

Dördüncüsü: ²لِئُخْرِجَ النَّاسَ cümlesi diyor ki; “Bin üç yüz kırk beşte
Kur’ân’dan gelen bir nur ile insanlar karanlıklardan ışıklara çıkarılacak.” Bu
meâl ise, bin üç yüz kırk beşte fevkalâde tenvire başlayan Resâili’n-Nur’a tam
tamına cifrice, hem meâlce muvâfık ve mutâbık olmakla Risale-i Nur’un mak-
buliyetine îma, belki remzediyor.

Beşincisi: ³إِنِّكَ –⁴الْكِتَابِ أُنْزِلْنَا⁵’deki ⁶الْكِتَابِ kelimesi, Kur’ân’a has bak-
tığı için hariç kalmak üzere–⁷الْكِتَابِ أُنْزِلْنَا⁸ cümlesinin makamı, Risaletü’n-
Nur’un birinci ismine tam tamına tevâfuk etmesi, Risaletü’n-Nur’un Kitab-ı
Münzel’in tam bir tefsiri ve manası olduğunu ve ondan yabani olmadığını
remzen ifade eder. Çünkü ⁶الْكِتَابِ üç yüz seksen iki, ⁷الْكِتَابِ dört yüz yirmi üç,
⁸الْكِتَابِ yüz kırk dört, yekûnu dokuz yüz kırk dokuz; eğer tenvin ن sayılsa do-
kuz yüz doksan dokuz ederek, Risaletü’n-Nur’un –eğer şeddeli ن, bir ن sayıl-
sa– adedi olan dokuz yüz kırk sekize, eğer şeddeli ن, iki ن olsa dokuz yüz dok-
san sekize, sırlı (yani vahiy olmadığını ifade için) birtek farkla tevâfuk edip
ona îma eder.

¹ “...karanlıklardan...” (İbrahim sûresi, 14/1)

² “...insanları çıkarman için...” (İbrahim sûresi, 14/1)

³ “Elif, Lâ, Râ. Sana indirdiğimiz bir kitaptır.” (İbrahim sûresi, 14/1)

⁴ “...Sana...”

⁵ “Elif, Lâ, Râ. İndirdiğimiz bir kitaptır.” (İbrahim sûresi, 14/1)

⁶ “Elif, Lâ, Râ.” (İbrahim sûresi, 14/1)

⁷ “...bir kitaptır” (İbrahim sûresi, 14/1)

⁸ “...onu indirdiğimiz...” (İbrahim sûresi, 14/1)

Elhâsıl: Bu birtek âyette mezkûr beş cümlelerin münasebet-i mâneviyeyi gözeterek beş adet îmaları, bir kuvvetli işaret, belki bir delâlet hükmüne geçebilir kanaati bana bunu yazdırdı. Hata etmişsem Kitab-ı Mübîn'i şefaâtçı edip Erhamü'r-râhimin'den kusurumun affını niyaz ederim.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ¹

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Yirmi Dokuzuncu Âyetin Sehvine Dair Tafsîlât

Küçük bir sehivden kuvvetli bir işaret-i gaybiye gördüm. Ondan bildim ki, o sehiv bunun içilmiş, şöyle ki, Birinci Şuâ olan İşârât-ı Kur'âniye'nin yirmi dokuzuncu âyeti:

Sûre-i İbrahim'in başında, الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ الْاٰیٰتِ الْکَرِیْمٰتِ مِنْ الظُّلُمٰتِ

İçinde² إِلَى التَّوْرِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ³ cümlesine makam-ı cifrîsi sehven bin üç yüz otuz dört ederek Risale-i Nur'un fâtıhası olan İşârâtü'l-i'câz tefsirinin zuhuru ve tab'ı tarihine tevâfukla bakar denilmiş. Hâlbuki mefuz harflerinin makamı, bin üç yüz otuz dokuz olup o tefsirin fevkalâde işiharı ve Dârü'l-Hikmet tarafından ekser müftülere gönderilen nüshalar, müteaddit ve mad-dî ve mânevî inkılâbların sarsıntılarından vikâye noktasında –çok emâreler ve müftülerin itirafıyla– birer kale ve ekser müftülerin ellerinde birer elmas kılıç hükmüne geçmeleri tarihine tevâfukla takdîr-kârâne bakar. Okunmayan iki l sayılsa, bin üç yüz kırk bir edip Risale-i Nur'un mebde-i zuhuruna tam tamına tevâfukla bakar.

Bu küçük sehiv, şöyle bir manayı birden, kuvvetli ihtar etti ki; o Sûre-i İbrahim'in (*aleyhisselâm*) başındaki âyetin Risale-i Nur'a remzen bakan yalnız onun dört cümlesi değil; belki o birinci sayfa âhırine kadar münasebat-ı mâneviye cihetinde bir mana-yı remziyle –efrad-ı keşîresi içinde– Risale-i Nur'a

¹ “Sübhansın yâ Rab! Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki? Her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin.” (Bakara sûresi, 2/32)

² “Elif, Lâ, Râ. Bu, Rab'lerinin izniyle insanları karanlıklardan nura çıkarman için Sana indirdiğimiz bir kitaptır.” (İbrahim sûresi, 14/1)

³ “...Rab'lerinin izniyle nura...” (İbrahim sûresi, 14/1)

gizli bir hususiyet ile îma eder, remzen bakar. Ben şimdilik o hakikat-i remziye-yi beyan edemem, yalnız kısa bir işaret edilecek.

Evet, Risale-i Nur'un mayası ve meşrebi, tefekkür ve şefkat olduğu cihetle Hazreti İbrahim'in (aleyhisselâm) hususî meşrebi olan tefekkür ve şefkat noktasında tam tevâfuk etmek sırrıyla şu sûrede daha ziyade Risale-i Nur'u kucığına alıyor. Baştaki âyet, dört cümle ile en karanlık bir asrın kara kara içinde, zulmet zulmet içinde insanları nura çıkaran ve Kur'an'dan çıkan bir nura parmak bastığı gibi, en karanlık içinde bulunan ve Risale-i Nur'un cereyanına muhalif gidenleri tarif eder.

Üçüncü Âyet:

الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا
أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ¹

Bu dahi, üç cümlesiyle bazı münasebat-ı mâneviye ve muvâfakat-ı mefhumîye cihetinde ve hem Risale-i Nur'un mesleğine, hem mülhidlerin mesleğine îmaen bakar:

Ve birinci cümlesiyle der ki: “O bedbahtlar, bazı ehl-i imanın (imanları beraber olduğu hâlde) ve bir kısım ehl-i ilmin (âhireti tam bildikleri hâlde) onlara iltihak delâletiyle, bilerek ve severek hayat-ı dünyeviyeyi dine ve âhirete, –yani, elması tanıdığı ve bulduğu hâlde beş paralık şeyeyi ona tercih etmek gibi– sefâhet-i hayatı, dinî hissiyata muannidâne tercih edip dinsizlik ile iftihar ederler.” Bu cümlemin bu asra bir hususiyeti var. Çünkü hiçbir asır böyle bir tarzı göstermemiş. Sâir asırlarda o ehl-i dalâlet, âhireti bilmiyor ve inkâr ediyor. Elması elmas bilmiyor, dünyayı tercih ediyor.

Ve ikinci cümlesi olan ²الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ile der ki: “O bedbahtların dalâleti, muhabbet-i hayattan ve temerrüdden neş’et ettiği için kendi hâlleri ile durmuyorlar, tecavüz ediyorlar. Bildikleri ve onun ile ecdatları bağlı olan dine adâvetkârâne, menbalarını kurutmak ve esasatını bozmak ve kapılarını ve yollarını kapatmak istiyorlar.”

¹ “Âhirete inanmalarına rağmen, bile bile dünyayı âhirete tercih ederler. İnsanları Allah yolundan çevirir de o yolu eğri bükür göstermek isterler. İşte onlar haktan, doğru yoldan çok uzak bir sapıklık içinde-dirler.” (İbrahim sûresi, 14/3)

² “İnsanları Allah yolundan çevirirler...” (İbrahim sûresi, 14/3)

Ve üçüncü cümlesi olan ¹وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ile der ki: “Onların dalâleti; fenden, felsefeden geldiği için acib bir gurur ve garip bir firavunluk ve dehşetli bir enâniyet onlara verip nefislerini öyle şımartmış ki, kâinatı idare eden ilâhî kanunların şuâlarını ve insan âleminde o hakâikin düsturlarını süflî hevesâtlarına ve müşteheyâtlarına müsait görmediklerinden (Hâşâ, hâşâ!) eğri, yanlış, noksan bulmak istiyorlar.”

İşte bu âyet, üç cümlesiyle mânen bu asırda acib bir tâife-i dâlleye tam bir tevâfuk-u mânevî ile mana-yı işârîsiyle çok efradı içinde hususî baktığı gibi, tevâfuk-u cifrîsiyle dahi başlarına parmak basıyor. Evet, evvelki cümle olan ²الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ ’nin makamı, bin üç yüz yirmi yedi; eğer şeddeli ل ve ب, ikişer sayılsa Arabî tarihiyle bin üç yüz elli dokuz edip, o tuğyanlı tâifenin savletli zamanını göstererek tam tevâfukla bakar. ³وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ’nin makamı, –tenvin ن olmak cihetiyle– bin iki yüz dokuz ederek şeriat-ı İslâmiye’ye sû-i kast olarak ecnebi kanunlarını adliyeye sokmak fikri ve teşebbüsü tarihine tam tamına tevâfukla bakar. Ve bu emâreler gibi çok îmalar ile baştaki âyetin kuvvetli işaret ettiği Risale-i Nur’un muânızlarına zâhir bir surette baktığı gibi, mefhum-u muhalifi delâletiyle dahi Risale-i Nur’a tam bakar. Hatta dördüncü âyetle Risale-i Nur’un Türkçe olmasını tahsin eder. Ve beşincide Arabî ve Türkçeyi tam bilmeyen ve mürşidleri ve âlimleri perişan olan vilâyât-ı şarkıyede Risale-i Nur’un imdatlarına.. ve her tâifeden ziyade başlarına gelen hâdiseleri ve âyetle ⁴بِأَيِّمِ اللَّهِ tabir edilen elîm vakıaları hatırlarına getirmekle ikaz ve irşad etmelerine bir mana-yı işârî ve remzî ile emrediyor. Bu âhirkî ehemmiyetli işareti beyan etmeme şimdilik izin olmadığından yalnız her birinin bir tek remzi gayet kısa beyan edilecek, şöyle ki:

Dördüncü Âyetin ⁴وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ لِيُنْذِرَ cümlesi, makam-ı cifrîsiyle ve baştaki âyetin işaretleri karînesiyle risalet ve nübüvvetin her asırda verâset noktasında naibleri, vekilleri bulunmak kaidesiyle, bir mana-yı remzî cihetinde vazife-i irsiyeti yapan Risale-i Nur’u, efradı içine hususî bir iltifatla dâhil edip lisan-ı Kur’ân olan Arabî olmayarak Türkçe

¹ “...o yolu eğri bûğrû göstermek isterler...” (İbrahim sûresi, 14/3)

² “...onlar tercih ederler...” (İbrahim sûresi, 14/3)

³ “...Allah’ın önemli günleri...” (İbrahim sûresi, 14/5)

⁴ “Biz her peygamberi, kendi milletinin lisanı ile gönderdik, ta ki onlara hakikatleri iyice açıklasın.” (İbrahim sûresi, 14/4)

olmasını takdir ediyor. Evet, bunun makamı ¹رَسُولٍ'deki tenvin, ن sayılmak ve şeddeli ل iki sayılsa ve şeddeli ي bir sayılsa bin üç yüz elli sekiz.. her ikisi birer sayılsa bin üç yüz yirmi sekiz.. şeddeliler iki sayılsa, tenvin sayılmazsa, bin üç yüz on sekiz.. hem tenvin, hem şeddeliler sayılsa bin üç yüz altmış sekiz ederek Risale-i Nur'un beş devresine ve beş vaziyetine remzen ve imaen bakar.

Beşinci Âyette (إِلَىٰ (أَنْ أَخْرَجَ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكَرَهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ ²إِلَىٰ (أَنْ أَخْرَجَ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكَرَهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ ³cümlesinde makam-ı cifrîsi, –şeddeliler birer sayılmak cihetinde– bin üç yüz elli bir ederek Risale-i Nur'un şimdilik beyanına iznim olmayan ehemmiyetli vazifesinin ve bu evâmir-i Kur'âniye'yi imtisâlinin tarihine tam tamına tevâfuk-u cifrî ve muvâfakat-ı mâneviye karânesiyle ve kıssadan hisse almak münasebat-ı mefhumîye remzi ile Risale-i Nur'a îmaen bakar. Daha yazılacak çok gaybî işaretler var, fakat izin verilmedi, şimdilik kaldı...

¹ “her peygamber” (İbrahim sûresi, 14/4)

² “...halkını karanlıklardan nura çıkar ve onlara Allah'ın önemli günlerini hatırlat!” (İbrahim sûresi, 14/5)

³ “...nura (çıkart) ve onlara Allah'ın önemli günlerini hatırlat!” (İbrahim sûresi, 14/5)

Sekizinci Şuâ

Üçüncü Bir Keramet-i Aleviye

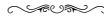
Bir İfade-i Meram

Malûm Olsun ki:

Ben Risale-i Nur'un kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmekle, Kur'ân'ın hakikatlerini ve imanın rükünlerini ilân etmek.. ve zaaf-ı imana düşenleri onlara davet etmek.. ve onların kuvvetlerini ve hakkaniyetlerini göstermek istiyorum. Yoksa, -hâşâ- kendimi ve hiçbir cihetle beğenmediğim nefis-i emmâremi beğendirmek ve medhetmek değildir.

Hem Risale-i Nur, zâhiren benim eserim olmak haysiyetiyle senâ etmiyorum. Belki yalnız Kur'ân'ın bir tefsiri.. ve Kur'ân'dan mülhem bir tercüman-ı hakikîsi.. ve imanın hüccetleri ve dellâlı olmak haysiyetiyle meziyetlerini beyan ediyorum. Hatta bir kısım risaleleri ihtiyârım hariçinde yazdığım gibi, Risale-i Nur'un ehemmiyetini zikretmekte ihtiyârsız hükmündeyim.

İmam Ali'nin (*radıyallâhu anı*) Âyetü'l-Kübrâ¹ nâmını verdiği Yedinci Şuâ risalesini yazmakta çok zahmet çektiğime bir mükâfat-ı âcile ve bir alâmet-i makbuliyet ve bir medar-ı teşvik olarak bu keramet-i Celcelûtiye, inâyet-i ilâhiye tarafından verildiğine şüphem kalmamış. Tahdis-i nimet kabilinden bunu Sekizinci Şuâ olarak yazdım. Yoksa haşre dair mühim bir âyetin mu'cizeli olan burhanlarını yazacaktım.

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzelî)* s.516.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Imam Ali'nin (*radiyallâhu anh*) Risale-i Nur'a Dair

Üçüncü Bir Kerametidir.

Evet, On Sekizinci ve Yirmi Sekizinci Lem'alar'da izah ve isbat edilen iki zâhir kerametini teyid ve takviye ederek Kaside-i Celcelûtiye'sinde Sirâcû'n-Nur'dan¹ sarâhat derecesinde haber verdiği gibi, yine o kasidede Sirâcû'n-Nur'un en namdar risalelerine parmak basıyor, âdetâ alkışlıyor.. ve *sekiz adet remiz* ile meşhur bir kısım risalelerini gösteriyor.

Birincisi

Risale-i Nur'u tasrih eden تَفَادُّ سِرَاجِ الثَّوْرِ سِرًّا بَيَانَةً² fıkrasından sonra Süryanî lisanıyla esmâ-yı hüsnâdan istimdat ve suver-i Kur'âniye ile bir münâcât yapıyor. Tam otuz üç sûrelerle öyle garip ve mânidar bir tarzda zikrediyor ki; bir kısım sırları ve gaybî haberleri dahi bildirmek istediği anlaşıyor.

Ben sıkıntılı bir zamanda İmam Ali'nin (*radiyallâhu anh*) Âyetü'l-Kübrâ nâmını verdiği Yedinci Şuâ'ı bitirdiğim aynı vakitte –itikadımca bana acele bir mükâfat ve bir ücret olarak– geceleyin Celcelûtiye'yi okudum. Birden bir ihtar-ı gaybî gibi kalbime denildi: “İmam Ali (*radiyallâhu anh*), Risale-i Nur ile çok meşguldür. Mecmûundan haber verdiği gibi kıymettar risalelerine de işaret derecesinde remzedip îma ediyor.” Eğer sarih bir surette gaybdan haber vermek, –çok zararları bulunduğundan, hikmete münâfi olduğu cihetle– hikmet-i ilâhiye tarafından yasak olmasa idi tasrih edecekti. Meselâ sûreleri tâdâd ederken, yirmi beşinciye geldiği vakit diyor ki:

بِحَقِّ تَبَارَكَ ثُمَّ نُونٍ وَسَائِلٍ   وَبِسُورَةِ التَّهْمِيزِ وَالشَّمْسِ كُورَتْ
وَبِالدَّارِيَّاتِ ذُرُوءًا وَالتَّجْمِ إِذَا هَوَى   وَبِافْتِرَبَتْ لِي الْأُمُورُ تَقَرَّبَتْ
وَبِسُورِ الْقُرْآنِ حِزْبًا وَآيَةً   عَدَدَ مَا قَرَأَ الْقَارِي وَمَا قَدْ تَنَزَّلَتْ
فَأَسْأَلُكَ يَا مَوْلَايَ بِفَضْلِكَ الَّذِي   عَلَى كُلِّ مَا أَنْزَلْتَ كُنْتُ تَقْضِلْتُ³

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509.

² “Nurun kandili gizlice fakat aynı zamanda da açık bir şekilde yakılır.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509-510)

³ “Tebareke (Mülk), Nûn (Kalem), Seele Sâilûn (Meâric), Tehmiz (Hümeze), İze's-şemsü küvvirat (Tekvîr) sûreleri hakkı için! Ve'z-Zâriyatı zervan (Zâriyât), Ve'n-Necmi izâ hevâ (Necm) ve İktarabet (Kamer) sûreleri hürmetine işlerim bana kolaylaşsın. Hizb hizb, âyet âyet, okuyucuların okudukları ve

İşte bu fıkralarda Eskişehir Ağırceza Mahkemesi'ni hayrette bırakan.. ve üstünde göz ile görünen bir kerametiyile ve kıyamet ve haşri isbat eden harika hüccetleriyle iştihar eden Yirmi Dokuzuncu Söz'e Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhu*), zikir ve tâdâd ettiği sûrelerin yirmi dokuzuncu mertebesinde *وَالشَّمْسُ كُوْرَتْ*¹ ile ona işaret eder. Çünkü kıyamet kopmasından gayet dehşetli haber veren *وَالشَّمْسُ كُوْرَتْ*² sûresine tam mutâbık bir surette o Yirmi Dokuzuncu Söz, kıyametin ve harab-ı âlemin ve mevt-i dünyanın ve hayat-ı âhiretin ve ihya-yı emvâtın kat'î hüccetlerini beyan ederken bu sûrenin dehşetli tasvirini zikretmesi, hem manada, hem yirmi dokuzuncu mertebede tetâbukları o işareti isbat eder.

Hem tahavvülât-ı zerrâtta boğulan maddiyyûnları susturan ve zerrâtın tahavvülâtı ve harekâtını, vazife ve intizamlarını emsalsiz bir tarzda isbat eden Otuzuncu Söz nâmındaki Zerrât Risalesi'ne Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhu*), otuzuncu mertebede *وَبَالذَّارِيَّاتِ ذُرُؤًا*³ kasemiyle ona işaret eder. Evet, bu işarete lafzen ve sureten Sûre-i *وَبَالذَّارِيَّاتِ ذُرُؤًا*⁴ ve Risale-i Zerrât, birbirine müşâbehet ile beraber mana cihetiyle dahi münasebet var. Çünkü Sûre-i *وَبَالذَّارِيَّاتِ*'nin başında tesadüfî ve intizamsız zannedilen temevvücât-ı ha-vaiye, gayet hikmetli ve vazifedar olarak rubûbiyetin tekvinî emirlerini etrafa yetiştirir diye ifade ettiği gibi, Risale-i Zerrât dahi maddiyyûnlar tarafından tesadüfî ve intizamsız telâkki edilen harekât-ı zerrât dahi, gayet hikmetli ve o zerreler muntazam vazifelerle vazifedar olduklarını gayet kuvvetli ve kat'î burhanlar ile isbat ediyor.

Hem Mirac-ı Muhammedî'yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) delâil-i akliye ile gayet makul ve kat'î bir surette isbat eden ve Otuz Birinci Söz nâmında ve mertebesinde bulunan Risale-i Mirac'a, Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhu*), otuz birinci mertebede Mirac-ı Ahmedî (*aleyhissalâtü vesselâm*) ve Kâb-ı Kavseyn'deki

nâzil olanlar adedince Kur'ân sûreleri hakkı için ey Mevlâm! Kendilerine kitap verdiğin her peygambere ihşanda bulunan fazlından diliyorum!" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.514-515)

¹ "İze-ş-Şemsü küvvirat (Tekvîr) sûresinin hakkı için!" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.514)

² "Güneş dürülüp ışığı söndüğü zaman." (Tekvir sûresi, 81/1)

³ "Ve'z-Zâriyâtü zervâ (Zâriyât) sûresi hakkı için!" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.514)

⁴ "O tozutup savuran (rüzgârlara)" (Zâriyât sûresi, 51/1)

müşâhede ve mükâlemeyi sarîh bir surette başlayan Sûre-i **إِذَا النَّجْمُ إِذَا هَوَىٰ** cümlesi ile sarâhate yakın bir tarzda o risaleye işaret eder. Ve Sûre-i **وَالطُّورِ**²’yi bırakarak **وَالذَّارِيَاتِ**’den sonra **وَالنَّجْمِ** sûresini zikretmesi bu işareti kuvvetlendirir.

Hem Şakk-ı kamer mu’cizesini münkirlere karşı kuvvetli deliller ile isbat eden Miraç Risalesi’nin zeyli bulunan Şakk-ı Kamer Risalesi nâmında otuz birinci mertebenin âhîrinde o risaleye, Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhî*), şakk-ı kameri nass-ı sarîh ile zikreden Sûre-i **وَأَفْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ**³’den iktibas ederek otuz birinci mertebenin akabinde zikredilen **وَبِافْتَرَبَتْ لِي الْأُمُورُ** fıkрасıyla sarâhate yakın işaret eder.⁴

Malûmdur ki Risale-i Nur, başta otuz üç adet Sözler’dir ve Sözler nâmıyla yâd edilir. Fakat Otuz Üçüncü Söz müstakil değil, belki otuz üç adet Mektubat’tan ibarettir ve Mektubat nâmıyla zikredilir. Sonra Otuz Birinci Mektup dahi müstakil değil, belki otuz bir adet Lem’alar’dan mürekkeptir ve Lem’alar adı ile müştehidir. Sonra Otuz Birinci Lem’a dahi müstakil olmamış, o da inşallah otuz bir adet Şuâlar’dan mürekkep olacak. El-Âyetü’l-Küb râ, yedinci ve bu risale, Sekizinci Şuâ’larıdır.

Demek Sözler’in hâtimesi Otuz İkinci Söz’dür. Hem Risale-i Nur’un yıldızları içinde bir güneş hükmünde şâkirtlerince telâkki edilen Otuz İkinci Söz nâmındaki üç mevkıfı risale-i harika ve câmia ve Sözler’in bir cihette hâtimesi ve cemiyetli neticesi olan o risaleye Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhî*), onun fevkalâde ehemmiyetini ve câmiiyetini göstermek için Kur’ân’ın çok sûreleriyle birden otuz ikinci mertebede **وَيَسُورِ الْقُرْآنِ حَرْبًا وَآيَةً**⁵ kasemiyle otuz ikinci mertebede bulunan o câmî risaleye işaret eder.

Risale-i Nur’un Otuz Üçüncü Söz’ü ise, bundan evvel beyan ettiğimiz gibi otuz üç adet mektuplardan ibaret ve Mektubat nâmında otuz üç kitap ve yüzden ziyade risalelerdir. İşte Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhî*) otuz üçüncü

¹ “Kayan yıldıza yemin olsun ki.” (Necm sûresi, 53/1)

² “Tur’a (o dağa) yemin olsun ki...” (Tûr sûresi, 52/1)

³ “Kıyamet saati yaklaştı, ay bölündü.” (Kamer sûresi, 54/1)

⁴ “İkterabe (Kamer) sûresinin hakkı için işlerim bana kolaylaşsın.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü’l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.514)

⁵ “Hizb hizb, âyet âyet, okuyucuların okudukları Kur’ân sûreleri hakkı için!” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü’l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.515)

mertebede ve kaseminde Otuz Üçüncü Söz'ün eczaları olan o yüz on kitap ve mektubata birden işaret etmek için yüz on semâvî suhuf¹ nâmında yüz on muhtasar kitaplar ve o büyük mukaddes kitaplardan istimdat manasında olan şu,

فَاسْئَلْكَ يَا مَوْلَايَ بِفَضْلِكَ الَّذِي عَلَى كُلِّ مَا أُنْزِلَتْ كُتُبًا تَفْضَلْتُ²

kelâmıyla işaret eder.

Malûmdur ki, ilm-i belâgatta ve fenn-i beyanda uzak ve gizli manalara delâlet etmek için “karîne” tabir ettikleri emârelerden ve münasebetlerden birisi bulunsa, uzak bir mana ve gizli ve işârî olan bir mefhum, karînenin kuvvetine göre sarîh ve zâhir manası gibi kabul edilir. İşte bu kaideye binâen, bu işârî manaların her birisine müteaddit karîneler, emâreler bulunduğu gibi sâir arkadaşları da ona karîneler olur. Risale-i Nur'un mecmûundan haber veren sarîh fıkralar dahi her birisine kuvvetli bir karînedir.

İkinci Remiz

Kur'ân'ın el-âyetü'l-kübrâsı olan تَسْبِيحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ³ 'nin hakikat-i kübrâsını ve tefsir-i ekberini gösteren ve Ramazan-ı Şerif'in ilhamî bir hediyesi bulunan Yedinci Şuâ Risalesi'ne Hazreti İmam Ali (radıyallâhu anfi), Mektubat'a işaretten sonra Lem'alar'a işaret içinde Şuâlar'a bakarak⁴ وَبِالْآيَةِ الْكُبْرَى أَمَّنِي مِنَ الْفَجْتِ⁵ (Hâşiye) deyip ilm-i belâgatta “müstetbeâtü't-terâkib”⁶ ve “maârizü'l-kelâm”⁷ denilen mana-yı zâhîrinin

¹ Bkz.: İbni Hibbân, *es-Sahîh* 2/277; et-Taberî, *Târihu'l-ümem ve'l-mülûk* 1/96; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ* 1/167.

² “Ey Mevlâm! Kendilerine kitap verdiğin her peygambere ihsanda bulunan fazlından diliyorum!” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûâtü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.515)

³ “Yedi kat gök, dünya ve onların içinde olan herkes Allah'ı takdis ve tenzih eder. Hatta hiçbir şey yoktur ki O'na hamd ile tenzih etmesin.” (İsrâ sûresi, 17/42-44)

⁴ “Âyetü'l-Kübrâ hümetine beni kurtar, emniyet ve huzur ver!” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûâtü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) –Hazreti Ali'nin (keremallâhu vechefi) Celcelûtiye'si– s.516)

⁵ (Hâşiye) İmam Ali bu fıkra ile işaret eder ki, Âyetü'l-Kübrâ Risalesi yüzünden şâkirtleri bir musibete düşecekler ve onun kerameti ve bereketiyle emniyete ve selâmete çıkacaklar. Evet bu keramet-i Aleviye tam tamına çıktı ki, o risale için hapse düşüp ve onun kuvvetli hakikatleri ile kurtuldular.

⁶ Bkz.: el-Hamevî, *Hizânetü'l-edeb* 2/294; İbni Hacer, *Fethu'l-bârî* 1/406; el-Münâvî, *et-Teârif* 1/32, 55; el-Kazvîni, *el-İzâh fî ulûmî'l-belâğa* 1/348.

⁷ Bkz.: el-Kurtubî, *el-Câmi' li ahkâmi'l-Kur'ân* 10/190-191, 199; İbnü'l-Esîr, *en-Nihâye fî ğaribi'l-hadis* 3/212; İbni Manzûr, *Lisânü'l-Arab* 7/183; el-Meydânî, *Mecmeu'l-emsâl* 1/13.

tebaiyetiyle ve perdesinin arkasıyla müteaddit karînelerin kuvvetine göre işaret eder. Ve o acîb ve yüksek ve tevhidin hüccetü'l-kübârı ve el-âyetü'l-küb-rânın bir alâmet-i kübrâsı ve bir tefsir-i âzamı olan risaleye “Âyetü'l-Küb-râ” nâmı veriyor. Ve o nâmla hem menbâi olan el-âyetü'l-küb-rânın azametini, hem bu Yedinci Şuâ olan vahdâniyetin ve tevhidin burhan-ı âzâminin fevkalâde kuvvetini ilân eder, haber verir. Hazreti İmam Ali'nin (*radiyallâhu anhu*) bu büyük iltifatına, bu risalenin liyâkatine her kimin bir şüphesi varsa gelsin, bir defa o risaleyi okusun. Eğer “evet, lâyıktır” demezse, bana “tuh” desin.

Evet, Kur'ân'ın aleyhinde bin seneden beri muntakimâne hazırlanan din-sizlerin itirazlarını.. ve kâfir feylesofların terâküm edip şimdi yol bularak intişar eden şüphelerini.. ve Kur'ân'ın dehşetli darbelerinden intikam besleyen mu-annit yahudilerin ve mağrur bir kısım hristiyanların hücumlarını defedip mukabele eden ve her asırda Kur'ân'ın pek çok kahramanları ve mânevî kaleleri vardı. Şimdi ihtiyaç bir-ikiden, yüze çıkmış. Ve müdafiler yüzden, iki-üçe inmiş. Hem hakâik-i imaniyeyi, İlm-i Kelâm'dan ve medreseden öğrenmek, çok zamana muhtaç bulunduğundan bu zamanda o kapı dahi kapandı. Hem çabuk, hem herkes anlayacak bir tarzda en derin hakikatleri tâlim eden Risale-i Nur, elbette İmam Ali (*radiyallâhu anhu*)'nın bu iltifatına lâyıktır.

Hem İmam Ali (*radiyallâhu anhu*), onuncu mertebe-i tâdâdında onuncu sûre olarak ve kıyamet ve Leyle-i Berat'a bakan ¹ *وَبِسُورَةِ الدُّخَانِ فِيهَا سِرٌّ فَدَّ أَحْكَمْتُ* deyip mana-yı işârisiyle Onuncu Söz nâmında ve mertebesinde olan Haşır Risalesi'ne işaretle beraber, o risalenin fevkalâde ehemmiyetini ve gayet muhkem olduğunu ve o zamanın dumanlı karanlıklarını izale eden bir Leyle-i Berat'ın bir kandili hükmünde bulunmasına.. ve haşır ve kıyametin bir alâmeti olan duhân, hem Leyle-i Berat'ın senevî olarak hikmetli tefrik ve taksim-i umûr noktalarıyla ve başka karîneler ile îmaen ve remzen haber veriyor.

Evet Onuncu Söz, çok ehemmiyetli bir belayı defetti. Hürriyet-i efkâr serbestiyeti ve harb-i umumî sarsıntısı vaktinde haşri inkâr eden münafıklar, fırsat bulup çok yerlerde zehirli fikirlerini izhara başladıkları bir zamanda, Onuncu Söz çıktı ve tab' edildi. Bin nüshası etrafa yayıldı. Onu gören herkes, kemâl-i iştîyak ve merakla okudu. Zındıkların kâfirâne fikirlerini tam kırdı ve onları susturdu. İmam Ali (*radiyallâhu anhu*)'nın bu takdirine liyâkatini isbat etti. Kimin şüphesi varsa gelsin, onu dikkatle okusun, haşrın ne kadar kuvvetli bir burhanı olduğunu görsün.

¹ “Sûre-i Duhân'da da muhkem bir sır var.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûâtü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.513)

Hem Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu an-hi*) on dokuzuncu sûre olarak Sûretü'n-Nur'u

بِسْرِ حَوَامِيمِ الْكِتَابِ جَمِيعِهَا عَلَيْنِكَ بِفَضْلِ النُّورِ يَا نُورُ أَفْسِمْتُ¹

fıkrasıyla zikrederek pek muhtasar olan On Dokuzuncu Söz'e ve pek mükemmel bulunan On Dokuzuncu Mektup'a işaret için nur lafzını tekrar etmekle mektupların mertebesine, yani On Dördüncü Mektup noksan kalmasına îmaen Sûre-i Nur'u on beşincide yine zikretmesiyle gayet latif ve müdakkikâne haber veriyor. Ve o iki risaleleri Risale-i Nur'un büyük nurları olduklarını bildiriyor.

Evet risalet-i Muhammediye (*aleyhissalâtü vesselâm*)'a dair olan On Dokuzuncu Söz, hem üç cihetle kerametli ve harika olan On Dokuzuncu Mektup, elhak Risale-i Nur'un en parlak birer nurudurlar. Ve Aîşe-i Sıddika'nın (*radıyallâhu an-hi*) beraati münasebetiyle âyet-i nûrun² 3 نُورُهُ³ kelimesindeki zamir, üç ve cihetten birisi ile Muhammed (*aleyhissalâtü vesselâm*)'a râcî olmak haysiyetiyle Sûre-i Nur, Zât-ı Muhammediye (*aleyhissalâtü vesselâm*) ile ziyade alâkadar bulunduğundan, o sûre ile risalet-i Muhammediye (*aleyhissalâtü vesselâm*)'ı isbat eden o iki risaleye iki nur lafzıyla, belki üç nur kelimeleriyle yine aynen risalet-i Ahmediye (*aleyhissalâtü vesselâm*)'ı isbat eden Miraç Risalesi'ne dahi işaret etmiş. Ben itiraf ediyorum ki; On Dördüncü Mektup noksan kaldığını unutmuşum. Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu an-hi*) aynı sûreyi iki defa tekrar etmesiyle tahattur ettim ve işârâtındaki dikkatine hayran oldum. Fakat o tekrar, yalnız On Dokuzuncu Söz ve Mektup için sayılır; ondan sonrakilere nisbeten sayılmaz.

Üçüncü Remiz

Yirmi Sekizinci Lem'a'da izah ve isbat edilen

تَقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً تَقَادُ سِرَاجُ الشَّرْجِ سِرًّا تَنَوَّرَتْ⁴
بُنُورٍ جَلَالٍ بَازِخٍ وَسَرْنَطِخٍ بِقُدُوسٍ بَرْكَوَتْ بِهِ النَّارُ أُحْمِدْتُ⁵

¹ "Hâ, Mîm sûrelerinin -ki başlarında 've'l-Kitâb' denilerek yemin edilmiş- hepsinin sırrı hürmetine Sana dayanıyorum. Nurun fazileti hürmetine yâ Nur!" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.514)

² Nûr sûresi, 24/35.

³ "O'nun nurunun misali" (Nûr sûresi, 24/35)

⁴ Nurun kandili gizlice fakat aynı zamanda da açık bir şekilde yakılır. Kandiller kandili gizli olarak nurlanır. (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509-510)

⁵ "İzzet, azamet, celâl ve kibriya sahibi münezzeh ve mukaddes olan Zât-ı Rahim'in nuruyla küfrün ateşi söndürülür." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509-510)

Hayatını ve nurunu, kibriyâ ve azamet ve re'fet ve rahîmiyetten alıyor diye mümtaz hâsiyetini beyan eder.

Üçüncüsü: Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhî*), bu fıkrada ¹بِه النَّارِ أُخْمِدْتُ cümlesiyle diyor ki: Bin üç yüz elli dörtte Sirâcû'n-Nur –yani, Risale-i Nur'un nuru– ile dalâletin tecavüz eden nârı inşallah sönecek. Yani fitne-i diniye ateşini, ya tahribattan vazgeçirecek veya ileri tecavüzatını kıracak. Eğer hicrî tarihi olsa, bundan iki sene evvel, dini dünyadan tefrik fırsatından istifade ile dinin ve Kur'ân'ın zararına olarak ilerleyen dehşetli tasavvuratın tecavüzatının tevakkuf etmesi, elbette karşılarında kuvvetli bir seddin bulunmasındandır. O seddin ise, bu zamanda çok intişar eden Risale-i Nur'un keskin hüccetleri ve kuvvetli burhanları olduğu çok emâreler ile hissediliyor. Ve bu ikinci ihtimaldeki işaret-i Aleviye dahi onu teyid ediyor.²(Hâşiye)

Evet, cifirce بِه النَّارِ أُخْمِدْتُ خ altı yüz, ت dört yüz, ر iki yüz, şeddeli ن yüz, م kırk, د ve üç lyedi, ه 'deki ب iki, ه beş, yekûnu bin üç yüz elli dört eder. Lillâhilhamd Sirâcû'n-Nur'un El-Âyetü'l-Kübrâ'sı gibi çok risaleleri var. Her biri kuvvetli birer lâmba hükmünde sırat-ı müstakîmi gösterip İmam Ali (*radîyallâhu anhî*)'nin haberini tasdik ediyorlar.

Bu üçüncü sırrın münasebetiyle aynen بِه النَّارِ أُخْمِدْتُ gibi bin üç yüz elli dört tarihine makam-ı cifrîsiyle bakan ve Said'in (*radîyallâhu anhî*) iki maruf lâkabına remzen ve ismen îma eden ve “kendini muhafaza et” emrini veren ve o tarihte herkesten ziyade müteaddit tehlikelere maruz bulunacağını telvih eden “Ercûze”nin âhirlerindeki

فَاسْأَلْ لِمَوْلَاكَ الْعَظِيمِ الشَّانِ يَا مُدْرِكًا لِذَلِكَ الزَّمَانِ
بِأَنْ يَقِيكَ سَرَّ تِلْكَ الْفِتْنَةِ وَسَرَّ كُلِّ كُزْبَةٍ وَمِحْنَةٍ³

fıkrasıyla diyor: “Yâ Saide'l-Kürdi! Bin üç yüz elli dört tarihine yetişirsen Mevlâ-yı Azîm'inden, o zamanın ve o asrın fitne ve şerlerinden muhafazanı iste ve yalvar.” Evet On Sekizinci Lem'a'da Birinci Keramet-i Aleviye'nin

¹ “onunla küfrün ateşi söndürülür” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.510)

² (Hâşiye) Hem de إِنَّا أَعْطَيْنَا 'nın sırrı kısmen tahakkuk etmiş. Çünkü süfyanîyetin dört rûknünden en kuvvetlisi ve dehşetlisi, bütün bütün çekildi. Kabir altında azap çekiyor. Ve en büyüğü dahi, alâkası bilfiil çekilmiş; mason komitesinin mahkûmu ve âleti olup azabıyla meşguldür. Yalnız onun gölgesi hükmediyor, ileri tecavüz etmemekle beraber kısmen geriliyor. Bâki kalan iki şahıs ise, ellerinden gelse tamire çalışacaklar.

³ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.596.

izahında, Kaside-i Ercûziye'nin Risale-i Nur ve müellifine dair işârât-ı gaybiyesi beyan edilmiş. “İsm-i Âzam ve Sekîne” tabir ettiği esmâ-yı sitte-i meşhuruyla¹ daima meşgul olan bir şâkirdiyle konuştuğu ve teselli verdiği.. ve çok emâreler ve karînelerle o şâkirdin Said olduğu isbat edilmiş. Ve orada o şâkirdine demiş:

أَحْزَفُ عَجْمٍ سَطَّرَتْ تَسْطِيرًا   بَتَّ بِهَا الْأَمِيرُ وَالْفَقِيرُ²

Yani, ecnebi hurufları bin üç yüz kırk sekizde tâmim edilecek; çoluk-çocuk, emirler ve fakirler, icbar suretinde gece dersleriyle öğrenmeye çalışacaklar. Evet *سَطَّرَتْ تَسْطِيرًا*³ cümlesi, tam tamına iki ت sekiz yüz, iki س yüz yirmi, iki ر dört yüz, iki ط on sekiz, bir ي on; mecmûu, bin üç yüz kırk sekizdir. Aynı tarihte latînî huruflarına gece dersleriyle cebren çalıştırıldı.

Sonra İmam Ali (*radîyallâhu anhu*), Sekîne ile meşgul olan Said'e bakar, konuşur. Akabinde *لِذَلِكَ الزَّمان*⁴ der. İki-üç yerde kuvvetli işaret ile Said ismini verdiği şâkirdine hitâben “Kendini, Sekîne ile dua edip muhafazaya çalış.” Yâ-yı nidaîden sonra müteaddit karîneler ve emâreler ile Said var. Demek *لِذَلِكَ الزَّمان*⁵ olur. Bu fıkra nasıl ki *مُدْرِكًا*⁶ kelimesiyle “el-Kürdi” lâkabına hem lafzen, hem cifren bakar. Çünkü mimsiz *دَرْكَا*, Kürd kalbidir.⁷(Hâşiye) Mim ise, ل ve ي 'ye tam muvâfıktır. Öyle de diğer bir ismi olan Bediüzzaman lâkabına dahi *الزَّمان* kelimesiyle îma etmekle beraber bin üç yüz elli dört veya bin üç yüz elli beş makam-ı cîfrîsiyle Said'in (*radîyallâhu anhu*) hakikat-i hâlini ve hilâf-ı âdet vaziyetini.. ve hıfz u vikâye için kesretli duasını.. ve halvet ve inzivâsını tamamıyla tabir ve ifade ettiğinden sarâhate yakın bir surette parmağını onun başına o kasidede teselli için basıyor. Burada da *بِهِ النَّارُ*⁸ sırrına mazhar olan Risale-i Nur'u alkışlıyor.

¹ Hazreti Ali (*kerremallâhu vecheh*) Kaside-i Ercûzesi'nde, Esmâ-yı Sitte'nin (yani Ferd, Hayy, Kayyûm, Hakem, Adl, Kuddûs) İsm-i Âzam ve Sekîne olduğunu ifade etmiştir. (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.594-595)

² Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.595.

³ “satır satır yazıldı” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.595)

⁴ Bin üç yüz elli dört (1354) tarihine yetişersen. (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.596)

⁵ “Yâ Said el-Kürdi! Bin üç yüz elli dört (1354) tarihine yetişersen”

⁶ “yetişersen” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.596)

⁷ (Hâşiye) Yani, tersinden okunuşudur.

⁸ “onunla küfrün ateşi söndürülür” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.509-510)

Malûm olsun ki; Celcelûtiye'nin esası ve ruhu olan الدَّعْوَةُ وَالْجَامِعُ Imam Ali (radıyallâhu anhu)'nın en mühim ve en müdakkik Üveysî bir şâkirdi.. ve İslâmiyet'in en meşhur ve parlak bir hücceti olan Hüccetü'l-İslâm İmam Gazâlî (radıyallâhu anhu) diyor ki: "Onlar, vahiy ile Peygamber'e (aleyhissalâtü vesselâm) nâzil olduğu vakit İmam Ali'ye (radıyallâhu anhu) emretti: 'Yaz!' O da yazdı, sonra nazmetti."² İmam Gazâlî (radıyallâhu anhu) diyor:

إِنَّ هَذِهِ الدَّعْوَةَ الشَّرِيفَةَ وَالْوَفْقَ الْعَظِيمَ وَالْقَسَمَ الْجَامِعَ وَالْإِسْمَ الْأَعْظَمَ وَالسِّرَّ الْمَكْنُونِ
الْمُعْتَمَدَ بِلَا شَكٍّ كَثُرَ مِنْ كُنُوزِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ³

İmam Gazâlî, İmam Nureddin'den ders alarak bu Celcelûtiye'nin hem Süryanî kelimelerini, hem kıymetini ve hâsiyetini şerhetmiş.

Dördüncü Remiz

İmam Ali (radıyallâhu anhu) Sirâcü'n-Nur'dan haber verdikten sonra yine otuz üç ve bir cihetle otuz iki adet Süryanîce esmâyı tâdâd ederken Risale-i Nur'un en kuvvetli, en kıymetli olan Mu'cizât-ı Kur'âniye Risalesi'ne ve Otuz İkinci Söz'e kuvvetli işaret ettiği gibi, sâir risalelere de remzen veya îmaen veya telvihen bakar. Evet, Hazreti İmam Ali (radıyallâhu anhu) Risale-i Nur'a bakarak, Süryanî isimleri dercederek diyor:

تُقَادُ سِرَاجُ النُّورِ سِرًّا بَيَانَةً   تُقَادُ سِرَاجُ الشَّرْحِ سِرًّا تَنْوَرَتْ
بُنُورِ جَلَالٍ بَارِخٍ وَشَرَنْطَخٍ   بِقُدُوسِ بَرْكَوْتِ بِهِ النَّارُ أُخْمِدَتْ
بِيَاهِ وَيَا يُوهِ نَمُوهُ أَصَالِيَا   بِطَمْطَامِ مَهْرَاشِ لِنَارِ الْعِدَاسَمَتْ
بِهَالِ أَهْيَلِ شَلْعٍ شَلْعُوبٍ شَالِعٍ   طَهِي طَهُوبٍ طَيْطَهُوبٍ طَيْطَهَتْ
أَنُوحٍ بِيْمَلُوحٍ وَأَبْرُوحٍ أَفْسِمَتْ   بِيْمَلِيخِ آيَاتِ شَمُوحٍ تَشْمَحَتْ
أَبَارِيخِ بِيْذُوحٍ وَذِيْمُوحٍ بَعْدَهَا   حَمَارُوحِ يَشْرُوحِ بِشَرْخِ تَشْمَحَتْ⁴ (Hâşiye)

¹ "Şerefli dua, kapsamlı yemin ve ism-i âzam" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, Mecmûâtü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli) s.512)

² Bkz.: el-Gümüşhânevî, Mecmûâtü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli) s.509-512.

³ "Bu şerefli, büyük tevafuklar ihtiva eden dua, kapsamlı yemin, ism-i âzam ve büyük meknûn sır şüphesiz ki dünya ve âhiret hazinelerindendir." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, Mecmûâtü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli) s.508-509)

⁴ (Hâşiye) Haşre dair meşhur Yirmi Dokuzuncu Söz'e, sonra Miraç ve zeyli Şakk-ı kamere bakar.

بَيِّنْخِ وَسَمِيَّانٍ وَبَارُوحَ بَعْدَهَا بِذِيْمُوخٍ أَشْمُوخٍ بِهِ الْكَوْنُ عُمِرَتْ
بِشْلَمَحَتْ اِقْبَلْ دُعَائِي...¹

diye dua ile hatmeder. Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhu*), başta sarâhat ile haber verdiği Risale-i Nur'u, Sirâcü'n-Nur ve Sirâcü's-Sürc nâmıyla birinci mertebede âşikâr onu gösterip tâdâd ederken², tâ yirmi beşe geldiği vakit بِتَمْلِيخِ آيَاتِ³ der. Âyât-ı Kur'âniye'nin i'câzlarını beyan ve Kur'an'ın kırk vecihle mu'cize olduğunu yedi adet küllî vecihlerde isbat eden Risale-i Nur'un en meşhur ve parlak risalesi olan Yirmi Beşinci Söz nâmındaki Mu'cizât-ı Kur'âniye Risalesi'ne işaret eder. Çünkü başta Sirâcü'n-Nur'un birinci mertebede sayılması⁴, hem بِتَمْلِيخِ آيَاتِ⁵ fıkrasında آيَاتِ kelimesinin bulunması, hem yirmi beşinci mertebede zikretmesi, kuvvetli bir karînedir ki; pek çok âyetleri zikredip i'câzları ve sırları beyan eden Yirmi beşinci Söz'e mana-yı mecazî ile bakar. Ve sûrelerin tâdâdında dahi, yine yirmi beşinci mertebede ibareyi de-ğiştirip baştan başlar gibi بِحَقِّ تَبَارَكَ⁶ diyerek Risale-i Nur'un en mübârek ve bereketli olan Yirmi beşinci Söz'ün ehemmiyetini gösteriyor. Sonra yirmi altı ve yedide بِبَيِّنْخِ بَعْدَهَا⁷ der. Sonra otuz ve otuz birincide بِبَيِّنْخِ بَعْدَهَا⁸ deyip yine ibareyi de-ğiştirip بِبَيِّنْخِ بَعْدَهَا⁹ kelimesini zikreder. Gayet zâhir ve kuvvetli bir karîne ile içtihadı dair Yirmi Yedinci Söz'ün saha-beler hakkındaki çok mühim ve kıymetli zeylini ve Mirâç'a dair Otuz Birinci

¹ “Nurun kandili gizlice fakat aynı zamanda da açık bir şekilde yakılır. Kandiller kandili gizli olarak nur-
lanır. İzzet, azamet, celâl ve kibriya sahibi münezzeh ve mukaddes olan Zât-ı Rahim'in nuruyla küfrün
ateşi söndürülür. Mâbud-u bilhak (el-ilâh) Hû, Samed (her şey O'na muhtaç, fakat O, hiçbir şeye
muhtaç değildir), Zül-batş, (düşmanlarını kısıvrak yakalayandır), Cebbar (kulların işlerini düzelten
ve iradesine göre onları yöneten) ve Halîm (günahkârlara ceza vermekte acele etmeyen) olan Zâtın
yardımıyla (o nur) düşmanlarının ateşini bastıracak. Gerçek Mâbud, Hak olan ve hakkı gerçekleştiren,
Cemil (güzel olan ve her şeye güzellik veren), Vedûd (sevilen, seven ve mahlûkları arasında sevgi var
eden) ve Muçib (dua edenin duasını kabul buyuran) olan Zât'ın yardımıyla insanlara kendisini sevdire-
cektir. ... Hak ism-i şerifin hürmetine duamı kabul buyur.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb*
(Evrâd-ı Şâzeli) s.509-511)

² Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509.

³ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.510.

⁴ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509.

⁵ “Tebareke (Mülk) süresi hürmetine!” Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.514.

⁶ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.511.

⁷ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.511.

⁸ “ondan sonra” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.511)

Söz'ün Şakk-ı kamere dair ve ona çok ihtiyaç bulunan ehemmiyetli zeylini بَعْدَهَا kelimesiyle gösterir gibi, kuvvetli işaret eder. Ben itiraf ediyorum ki, ben bu zeyilleri unutmuştum. İmam Ali'nin (*radiyallâhu anî*) bu ihtarı ile tahattur ettim. Şakk-ı kameri sâbikan yazdım. Şimdi bu anda sahabeler hakkındaki zeyli hatırladım. İşte madem ilm-i belâgat ve fenn-i beyanda birtek karîne ile mecazî bir mana murad olunabilir ve birtek münasebetle, bir mefhuma işaret bulunsa, o mefhum bir mana-yı işârî olarak kabul edilir. Elbette zâhir ve çok karînelerden ve emârelerden kat-ı nazar, yalnız bu iki yerde tam zeyillerin bulunduğu aynı makamda ve zeyl manasında olan بَعْدَهَا kelimesini tekrar suretinde ifadeyi değiştirerek söylemesi, tam bir karînedir ki; Hazreti İmam Ali (*radiyallâhu anî*) mana-yı hakikîsinden başka bir mana-yı mecazî ve işârîyi dahi ifade etmek ister.

Sonra yirmi dokuzuncu mertebede, heybetli bir tarzda خَمَارُوح يُشْرُوحْ kelimesiyle ¹بِشْرُوحْ تَشْمَحَتْ der. Yirmi beşte geçen ve sırları bilmek manasında olan تَشْمَحَتْ kelimesini tekrar ile sâbikan beyan ettiğimiz harikalı Yirmi Dokuzuncu Söz'e kuvvetli bir karîne ile işaret eder. Sonra otuz ikinci mertebede sûrelerin tâdâdında ehemmiyetle işaret ettiği risale-i câmia olan Otuz İkinci Söz'e yine nazar-ı dikkati kuvvetli celbetmek için ²دَيْمُوحْ أَشْمُوحْ بِهَ الْكُونُ عُمِرَتْ ve bir nüshada ³دَيْمُوحْ بِهَ الْكُونُ عُمِرَتْ yani ism-i Adl ve ism-i Hakem'in tecellisiyle ve adalet ve mizanıyla ve intizam ve hikmetiyle dünya tamir edilir, tahrip ten kurtulur. İkinci nüsha ile o iki ismin râyiha-yı tayyibesiyile ve çok hoş kokularıyla dünya, güzel kokular alır; attar dükkânı gibi râyiha-yı tayyibe verir. İşte ism-i Adl ve ism-i Hakem'in parlak bir aynaları ve bir tefsirleri hükmünde olan Otuz İkinci Söz'e parmak basıyor ve mana-yı mecazî suretinde ifade eder. دَيْمُوحْ kelimesinin tekrarıyla Sözler otuz üç iken, bir mertebesinin mektuplardan ibaret olduğuna ve Otuz İkinci Söz'ün son mertebesi bulunduğu îma eder. Ben Süryanî kelimelerinin manalarını tamamıyla bilemediğimden ve İmam Gazâlî (*radiyallâhu anî*) dahi tamamıyla izah etmediğinden Hazreti İmam Ali'nin (*radiyallâhu anî*) o kelimeler ile sâir risalelere işârâtını şimdilik bırakıyorum.

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.511.

² "varlık onunla tamir edilir" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.511)

³ "varlık ondan aldığı güzel kokuları yayar."

Beşinci Remiz

Madem Celcelûtiye vahiy ile Peygamber (aleyhissalâtü vesselâm)'a nâzil olmuş.¹ Ve Allâmü'l-guyûb'un ilmiyle ifade-i mana eder.

Hem madem Celcelûtiye² تُقَادُ سِرَاجُ الثَّوْرِ³ ve أَفْدُ كَوْكَبِي⁴ fıkralarında mana-yı mecazî ile o kasidenin hakikatini isbat eden Risale-i Nur'a sarîhen ve onun on üç ehemmiyetli risalelerine işareten haber vermekle beraber, فَيَا حَامِلَ الْإِسْمِ الْمَعْظَمِ⁵ ile çok iştigal ve istimdat eden Risale-i Nur müellifine ve bunun on üç ehemmiyetli vâkiât-ı hayatına îmaen, remzen, işareten mana-yı mecazî ile haber veriyor.

Hem madem mana-yı mecazî ile ve mefhum-u işârînin murad olmasına bir zayıf karîne ve bir gizli emâre ve birtek münasebet kâfi geliyor.

Hem madem Risale-i Nur ve risalelerine ve müellifi ve ahvâline olan işaretler birbirine karîne olur. Belki meselenin vahdeti itibarıyla umum işaretler, karîneleriyle beraber her birisine kuvvetli bir karîne ve kavî bir emâre hük-mündedir.

Elbette diyebiliriz ki; Hazreti İmam Ali (radîyallâhu anhi) nasıl ki başta

بَدَأْتُ بِبِسْمِ اللَّهِ رُوحِي بِهِ اهْتَدَيْتُ إِلَى كَشْفِ أَشْرَارِ بَاطِنِهِ انْطَوَتْ⁶

Yani, “Hazine-i esrar olan بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ile başladım. Ruhum, onun ile o hazineyi keşfetti.” diyerek sâir işârâtın karînesiyle bir mana-yı işârî ve bir medlûl-ü mecazî suretinde Risale-i Nur'un bismillâhı hükmünde ve fâtihası ve besmelesi ve “Bismillâh”taki büyük sırrın hakikatini beyan eden ve kısa ve gayet kuvvetli Birinci Söz nâmında olan Bismillâh Risalesi'ne îma, belki remz, belki işaret ediyor. Aynen öyle de sâir işârâtın karîne ve münasebetiyle ve huruf-u Kur'âniye'nin esrarından bahseden ve Rumuzat-ı Semâniye nâmında bulunan sekiz küçük risalelerin mahiyetlerini andırır bir tarzda, ibareyi değiştirerek hurufların esrarıyla istimdat etmeye başlaması karîne-i latife-siyle muazzam dua ve münâcât ve câmî kasem-i istimdadînin âhirlerinde ve

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509-512.

² “Yıldızımı nurlandır.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509)

³ “Nurun kandili yakılır.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509)

⁴ Ey kadri yüce ismi taşıyan! (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.527)

⁵ “İsm-i Âzam” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.500)

⁶ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.499.

Sözler'e ve Mektuplar'a işaretten sonra ¹ *فِي الْوَحْيِ بِالْفَتْحِ وَالنَّصْرِ أَسْرَعَتْ* fıkrasıyla Yirmi Dokuzuncu Mektup'un bir kısım esrar-ı huruf-u Kur'âniye'yi beyan eden Rumuzat-ı Semâniye nâmında sekiz küçük risalelerin en mühimlerini.. ve feth-i Mekke ve feth-i Şam ve feth-i Kudüs ve feth-i İstanbul gibi çok fütuhât-ı İslâmiye'den gaybî haber veren Sûre-i ² *إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ* 'nun esrarını beyan ile, fütuhât-ı İslâmiyenin pehlivanı olan Hazreti İmam Ali'nin (*radiyallâhu anhu*) nazar-ı dikkatini celbeden Feth ve Nasr Risalesi'ne.. hem Sûre-i Feth'in en mühim ve en âhir âyetinin beş vecih ile i'câzını beyan ve isbat ile, kahraman-ı İslâm Hazreti İmam Ali'nin (*radiyallâhu anhu*) nazar-ı dikkatini celbeden gayet kıymetli olan Âyet-i Feth Risalesi nâmındaki küçük bir risaleye îma, belki işaret eder itikadındayım. Böyle itikada iştirak edilmezse de itiraz edilmemeli.

Altıncı Remiz

Madem Hazreti İmam Ali (*radiyallâhu anhu*), üstad-ı kudsîsinden aldığı derse binâen, Kur'ân'a taalluk eden gelecek hâdisâtattan haber veriyor. Ve “benden sorunuz” diye müteaddit ve doğru haberleri verip bir şah-ı velâyet olduğunu öyle kerametlerle isbat etmiş.

Ve madem bu asırda Avrupa dinsizleri ve ehl-i dalâlet münafıkları, dehşetli bir surette Kur'ân'a hücumu hengâmında Risale-i Nur, o seyl-i dalâlete karşı mukâvemet edip, Kur'ân'ın tilsimlerini keşfederek hakikatini muhafaza ediyor.

Ve madem

أَقْدَ كَوَكِّي بِالْإِسْمِ نُورًا وَبَهْجَةً مَدَى الدَّهْرِ وَالْأَيَّامِ يَا نُورُ جَلَجَلَتْ³

fıkrasıyla –Yirmi Sekizinci Lem'a'da isbat edildiği gibi– sarâhate yakın bir surette Risale-i Nur'a işaret etmekle beraber, Sûre-i Nur'daki âyetü'n-nur'un Risale-i Nur'a işaretine işaret eder.

Ve madem أَقْدَ كَوَكِّي بِالْإِسْمِ نُورًا⁴ mana ve cifirce tam tamına Risale-i Nur'a tevâfuk ediyor, elbette diyebiliriz ki; bu fıkranın akabinde

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.515.

² “Allah'ın yardım ve zaferi geldiği zaman..” (Nasr sûresi, 110/1)

³ Ey gizliliklere ilmiyle nüfuz eden Nur! Yıldızımı asırlar boyunca Nur isminle nurlandır ve parlattıysın devam ettir! (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509)

⁴ “Yıldızımı Nur isminle nurlu kıl, parlamaya devam ettir!” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509)

بَاجٍ أَهْوَجَ جَلْمُهُجٍ جَلَالَةٍ جَلِيلٍ جَلَجَلِيَّوَتٍ جَمَاهٍ تَمَهَّرَجَتْ
بَغْدَادٍ أَبْرُومٍ وَسِمْرَازِ أَبْرَمٍ وَبَهْرَةَ تَبْرِيزِ وَأَمَّ تَبَرَكَتْ¹

fıkrasıyla Risale-i Nur'un bidayette On İki Söz nâmında iştihar ve intişar eden on iki küçük risalelerine ² أَقْدُ كَوْكَبِي karînesiyle, bu fıkradaki on iki Süryanî kelimeler onlara birer işaretler. Gerçi elimde bulunan Celcelûtiye nüshası, en sahih ve en mutemettir. İmam Gazâlî (*radıyallâhu anhi*) gibi çok imamlar Celcelûtiye'yi şerh etmişler. Fakat bu Süryanî kelimelerin manasını tam bilmediğimden ve nüshalarda ihtilâf bulunduğundan, her birisinin vech-i işareti ve münasebetini şimdilik bilmediğimden bırakıyorum.

Elhâsıl: Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu anhi*), bir defa أَقْدُ كَوْكَبِي fıkrasıyla âhîr zamanda Risale-i Nur'u dua ile Allah'tan niyaz eder, ister. Ve bidayette on iki risaleden ibaret bulunduğundan yalnız on iki risalesine işaret ediyor. İkinci defada ³ سِرَاجُ النَّوْرِ fıkrasıyla daha sarîh bir surette Risale-i Nur'u medh ü senâ ile göstererek tekemmülüne işaretlen, umum Sözler'i ve Mektuplar'ı ve Lem'alar'ı remzen haber verir. Hem On İki Söz nâmı ile çok intişar eden o küçücük risaleler, bu fıkradaki kelimeler gibi birbirine ismen ve sureten benzedikleri gibi bedî manasında olan Celcelûtiye kelimesine mutâbık olarak her biri gayet bedî bir tarzda, güzel bir temsil ile, büyük ve derin bir hakikat-i Kur'âniye'yi tefsir ve isbat eder.

Eğer bir muannit tarafından denilse: Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu anhi*) bu umum mecazî manaları irade etmemiş?

Biz de deriz ki: Faraza Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu anhi*) irade etmezse, fakat kelâm delâlet eder ve karînelerin kuvvetiyle işârî ve zımnî delâletle manaları içine dâhil eder. Hem madem o mecazî manalar ve işârî mefhumlar hakıktır, doğrudur ve vâkıa mutâbıktır ve bu iltifata lâyıktırlar ve karîneleri kuvvetlidir; elbette Hazreti İmam Ali'nin (*radıyallâhu anhi*) böyle bütün işârî manaları irade edecek küllî bir teveccühü faraza bulunmazsa, –Celcelûtiye vahiy olmak cihetiyle⁴ hakikî sahibi– Hazreti İmam Ali'nin (*radıyallâhu anhi*) üstadı olan Peygamber-i Zîşan'ın (*aleyhissalâtü vesselâm*) küllî teveccühü ve üstadının Üstad-ı Zülcelâl'inin ihatalı ilmi onlara bakar, irade dairesine alır.

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509.

² "Yıldızımı nurlandır." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509)

³ "Nurun kandili yakılır." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509)

⁴ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509-512.

Bu hususta benim hususî ve kat'î ve yakîn derecesindeki kanaatimin bir sebebi şudur ki: Müşkûlât-ı azîme içinde, el-âyetü'l-kübrânın tefsir-i ekberi olan Yedinci Şuâ'ı yazmakta çok zahmet çektiğimden, bir kudsi teselli ve teşvike cidden çok muhtaç idim. Şimdiye kadar mükerrer tecrübeler ile bu gibi hâletlerimde inâyet-i ilâhiye imdadıma yetişiyordu. Risaleyi bitirdiğim ayını vakitte, hiç hatırıma gelmediği hâlde, birden bu keramet-i Aleviye'nin zuhuru, bende hiçbir şüphe bırakmadı ki; bu dahi benim imdadıma gelen sâir inâyet-i ilâhiye gibi Rabb-i Rahîm'in bir inâyetidir. İnâyet ise aldatmaz, haki-katsiz olmaz.

Yedinci Remiz

Hazreti İmam Ali (*radiyallâhu anhı*) nasıl ki,

وَبِالْأَيِّ الْكُبْرَى أَمِنِّي مِنَ الْفَجْتِ .....
وَبِحَقِّ فَجَجَ مَعَ مَحْمَدٍ يَا إِلَهَنَا وَبِأَسْمَائِكَ الْحُسْنَى أَجْرَنِي مِنَ الشَّتِّ
حُرُوفٍ لِيَهْرَامَ عَلَتْ وَتَشَامَخَتْ وَأَسْمُ عَصَا مُوسَى بِهِ الظُّلْمْتُ انْجَلَتْ¹

diye birinci fıkrasıyla Yedinci Şuâ'a işaret etmiş; öyle de aynı fıkra ile âlî bir tefekkürnâme ve tevhide dair yüksek bir mârifetnâme nâmında olan Yirmi Dokuzuncu Arabî Lem'a'ya dahi işaret eder. İkinci fıkrasıyla "İsm-i Âzam ve Sekîne" denilen esmâ-yı sitte-i meşhurenin² hakikatlerini gayet âlî bir tarzda beyan ve isbat eden ve Yirmi Dokuzuncu Lem'a'yı takip eyleyen Otuzuncu Lem'a nâmında altı nükte-i esmâ risalesine³ بِأَسْمَائِكَ الْحُسْنَى أَجْرَنِي مِنَ الشَّتِّ cümlesiyle işaret ettiğinden sonra akabinde risale-i esmâyı takip eden Otuz Birinci Lem'a'nın Birinci Şuâ'ı olarak, otuz üç âyet-i Kur'âniye'nin Risale-i Nur'a işârâtını kaydedip, hesap-ı cifrî münasebetiyle, baştan başa ilm-i huruf risalesi gibi görünen ve bir mu'cize-i Kur'âniye hükmünde bulunan

¹ ".....Âyetü'l-Kübrâ hürmetine beni musibetten kurtar, bana emniyet ve huzur ver! ... Esmâ-yı hüsnâ hakkı için beni dağınıklıktan koru! O harfler Merih yıldızı gibi yüksek ve yücedir. Asâ-yı Musa ismiyle küfür karanlıkları dağılır." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) –Hazreti Ali'nin (*kerremallâhu vechehi*) Celcelûtiye'si– s.516)

² Hazreti Ali (*kerremallâhu vechehi*) Kaside-i Ercüzesi'nde, Esmâ-yı Sitte'nin (yani Ferd, Hayy, Kayyûm, Hakem, Adl, Kuddûs) İsm-i Âzam ve Sekîne olduğunu ifade etmiştir. (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.594-595)

³ "Esmâ-yı hüsnâ hakkı için beni dağınıklıktan koru!" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.516)

risaleye ¹ وَاشْمُ خُرُوفٌ لِإِهْرَامِ عَلْتُ وَتَشَامَحَتْ² kelimesiyle işaret edip, der-akab وَاشْمُ kelâmıyla dahi, risale-i hurufiyeyi takip eden ve El-Âyetü'l-Kübrâ'dan ve başka Resâil-i Nuriye'den tereküp eden ve Asâ-yı Musa nâmını alan ve asâ-yı Musa gibi, dalâletin ve şirkin sihirlerini ibtal eden Risale-i Nur'un şimdilik en son ve âhir risalesine Asâ-yı Musa nâmını vererek işaretle beraber, mânevî karanlıkları dağıtacağını müjde ediyor.

Evet ³وَبِالْآيَةِ الْكُتُبَىٰ kelimesiyle Yedinci Şuâ'a işaret, kuvvetli karîneler ile isbat edildiği gibi, aynı kelime, diğer bir mana ile elhak Risale-i Nur'un âyetü'l-kübrâsı hükmünde ve ekser risalelerin ruhlarını cemedan ve Arabî bulunan Yirmi Dokuzuncu Lem'a'ya bu kelâm, “müstetbeâtü't-terâkib” kaidesiyi ona bakıyor, efradına dâhil ediyor. Öyle ise Hazreti İmam Ali (*radiyallâhu anhu*) dahi, bu fıkradan ona bakıp işaret eder diyebiliriz. Hem sâir işârâtın karînesiyle, hem Mektubat'tan sonra Lem'alar'a başka bir tarz-ı ibare ile îma ederek; Lem'aların en parlağının telifi, dehşetli bir zamanda ve hapis ve idamdan kurtulmak ve emniyet ve selâmet bulmak için, mana-yı mecazî ve mefhum-u işârî ile, Hazreti Ali (*radiyallâhu anhu*) kendi lisanını, büyük tehlikelerde bulunan müellifin hesabına istimâl ederek, ⁴وَبِالْآيَةِ الْكُتُبَىٰ أَمِّي مِنَ الْفَجْتِ⁴ yani, “Yâ Rab! Beni kurtar, eman ve emniyet ver!” diye dua etmesiyle, tam tamına Eskişehir Hapishânesi'nde idam ve uzun hapis tehlikesi içinde telif edilen Yirmi Dokuzuncu Lem'a'nın ve sahibinin vaziyetine tevâfuk karînesiyle kelâm, zımnî ve işârî delâlet ettiğinden diyebiliriz ki; Hazreti İmam Ali (*radiyallâhu anhu*) dahi bundan, ona işaret eder. Hem Otuzuncu Lem'a nâmında ve altı nükte olan risale-i esmâya bakarak ⁵وَبِأَسْمَائِكَ الْحُسْنَىٰ deyip, sâir işârâtın karînesiyle, hem Yirmi Dokuzuncu Lem'a'ya takip karînesiyle, hem ikisinin isimde ve esmâ lafzında tevâfuk karînesiyle, hem teşettüt-ü hâle ve sıkıntılı bir gurbete ve perişaniyete düşen müellifi, onun telifi bereketiyle teselli ve tahammül bulmasına ve mana-yı mecazî cihetinde, Hazreti İmam Ali'nin

¹ “O harfler Merih yıldızı gibi yüksek ve yücedir.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü’l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.516)

(*radıyallâhu anhı*) lisanıyla kendine dua olan ¹ *بِأَسْمَائِكَ الْحُسْنَىٰ أَجَزَنِي مِنَ الشَّيْءِ* yani, “İsm-i âzam olan o esmâ risalesinin bereketiyle beni teşettütten, perişanietten hıfzeyle, Yâ Rabbî!” meâli, tam tamına o risale ve sahibinin vaziyetine tevâfuk karînesiyle kelâm, mecazî delâlet ve İmam Ali (*radıyallâhu anhı*) ise, gaybî işaret eder diyebiliriz.

Hem madem Celcelûtiye’nin aslı vahiydir² ve esrarlıdır ve gelecek zamana bakıyor ve gaybî umûr-u istikbaliyeden haber veriyor.

Ve madem Kur’ân itibarıyla, bu asır dehşetlidir ve Kur’ân hesabıyla, Risale-i Nur bu karanlık asırda ehemmiyetli bir hâdisedir.

Ve madem sarâhat derecesinde çok karîne ve emârelerle Risale-i Nur, Celcelûtiye’nin içine girmiş, en mühim yerinde yerleşmiş.

*Ve madem Risale-i Nur ve eczaları, bu mevkîe lâyıktırlar ve Hazreti İmam Ali’nin (*radıyallâhu anhı*) nazar-ı takdirine ve tahsinine ve onlardan haber vermesine liyâkatleri ve kıymetleri var.*

*Ve madem Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu anhı*), Sirâcü’n-Nur’dan zâhîr bir surette haber verdikten sonra ikinci derecede perdeli bir tarzda Sözler’den, sonra Mektuplar’dan, sonra Lem’alar’dan, risalelerdeki gibi aynı tertip, aynı makam, aynı numara tahtında, kuvvetli karînelerin sevgiyle kelâm, delâlet ve Hazreti İmam Ali’nin (*radıyallâhu anhı*) işaret ettiğini isbat etmiş.*

Ve madem başta

بَدَأْتُ بِبِسْمِ اللَّهِ رُوحِي بِهِ اهْتَدَيْتُ إِلَى كَشْفِ أَسْرَارِ بَيَاطِنِهِ انْطَوَتْ³

risalelerin başı ve Birinci Söz olan Bismillâh Risalesi’ne baktığı gibi, kasem-i câmi-i muazzamın âhirinde, risalelerin kısm-ı âhirleri olan son Lem’alar’a ve Şuâlar’a, hususan bir âyetü’l-kübrâ-yı tevhid olan Yirmi Dokuzuncu Lem’a-yı harika-yı Arabiye ve Risale-i Esmâ-yı Sitte ve Risale-i İşârât-ı Huruf-u Kur’âniye ve bilhassa şimdilik en âhir Şuâ ve Asâ-yı Musa gibi, dalâletlerin bütûn mânevî sihirleri ibtal edebilen bir mahiyette bulunan ve bir manada Âyetü’l-Kübrâ nâmını alan risale-i harikaya bakıyor gibi bir tarz-ı ifade görünüyor.

¹ “Esmâ-yı hüsnâ hakkı için beni dağınıklıktan koru!” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü’l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.516)

² Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü’l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.509-512.

³ “Bismillâh ile başladım. Öyle ki ruhum, besmelenin içindeki gizli sırları keşfe yine besmele ile yol bulmuş ve kanatlanabilmiştir. (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü’l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.499)

Ve madem birtek meselede bulunan emâreler ve karîneler, meselenin vahdeti haysiyetiyle birbirine kuvvet verir; zayıf bir münasebetle bir tereşşuh dahi, menbaina ilhak edilir.

Elbette bu yedi adet esaslara istinaden deriz: Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhu*) nasıl ki, meşhur Sözlere tertipleri üzerine işaret etmiş ve Mektubat'tan bir kısmına ve Lem'alar'dan en mühimlerine tertiple bakmış; öyle de بِأَسْمَائِكَ بِأَسْمَائِكَ cümlesiyle, Otuzuncu Lem'a'ya, yani müstakîl Lem'alar'dan en son olan Esmâ-yı Sitte Risalesi'ne tahsin ederek bakıyor. Ve لَهُرَامٌ عَلَتْ وَتَشَامَحَتْ لَهُرَامٌ عَلَتْ وَتَشَامَحَتْ kelâmıyla dahi, Otuzuncu Lem'a'yı takip eden İşârât-ı Huruf-u Kur'âniye Risalesi'ni takdir edip, işaretlerle tasdik ediyor. وَأَسْمَاءُ وَأَسْمَاءُ kelimesiyle dahi, şimdilik en âhir risale ve tevhid ve imanın elinde Asâ-yı Musa gibi harikâli, en kuvvetli burhan olan mecmua risalesini senâkârâne remzen gösteriyor gibi bir tarz-ı ifadede bilâ-pervâ hükmediyoruz ki; Hazreti İmam Ali (*radîyallâhu anhu*) hem Risale-i Nur'dan, hem çok ehemmiyetli risalelerinden mana-yı hakikî ve mecazî ile işârî ve remzî ve îmaî ve telvîhî bir surette haber veriyor. Kimin şüphesi varsa, işaret olunan risalelere bir kere dikkatle baksın. İnsafı varsa, şüphesi kalmaz zannediyorum.

Buradaki mana-yı işârî ve medlûl-ü mecazîlere karînelerin en güzeli ve la-tîfi, aynı tertibi muhafaza ile verilen isimlerin münasebetidir. Meselâ Yirmi dokuz, otuz ve otuz bir ve otuz iki mertebe-i tâdâdda, Yirmi Dokuz ve Otuz ve Otuz Bir ve Otuz İkinci Sözlere gayet münasip isimler ile.. ve başta Sözlere başı olan Birinci Söz'e, aynı besmele sırrıyla.. ve âhirde şimdilik risalelerin âhîrine mahiyetini gösterir lâıyk birer isim vererek işaret etmesi gerçi gizli ise de, fakat çok güzeldir ve letâfetlidir.

Ben itiraf ediyorum ki; böyle makbul bir eserin mazharı olmak, hiçbir vecihle o makama liyâkatim yoktur. Fakat küçük, ehemmiyetsiz bir çekirdekten, koca dağ gibi bir ağacı halketmek; kudret-i ilâhiyenin şe'nindendir ve âdetidir ve azametinde delildir...

Ben kasekle temin ederim ki; Risale-i Nur'u senâdan maksadım, Kur'ân'ın hakikatlerini ve imanın rûkûnlerini teyid ve isbat ve neşirdir...

1 "Esmâ-yı hüsnâ hakkı için beni dağınıklıktan koru!" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.516)

2 "O harfler Merih yıldızı gibi yüksek ve yücedir." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.516)

3 "Asâ-yı Musa ismiyle küfür karanlıkları dağılır." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.516)

Hâlık-ı Rahîm'ime yüz binler şükrolsun ki; kendimi kendime beğendirmemiş.. nefsimin ayıplarını ve kusurlarını bana göstermiş.. ve o nefs-i emmâreyi, başkalara beğendirmek arzusu kalmamış. Kabir kapısında bekleyen bir adamın arkasındaki fânî dünyaya riyâkârâne bakması, acınacak bir hamâkattir ve dehşetli bir hasârettir.

İşte bu hâlet-i ruhiye ile yalnız hakâik-i imaniyenin tercümanı olan Risale-i Nur'un doğru ve hak olduğuna latîf bir münasebet söyleyeceğim, şöyle ki:

Celcelûtiye, Süryanîce bedî demektir ve bedî manasındadır. İbareleri bedî olan Risale-i Nur, Celcelûtiye'de mühim bir mevki tutup ekser yerlerinde tereşşuhâtı görüldüğünden, kasidenin ismi ona bakıyor gibi verilmiş. Hem şimdi anlıyorum ki; eskiden beri benim liyâkatim olmadığı hâlde bana verilen Bediüzzaman lâkabı benim değildi, belki Risale-i Nur'un mânevî bir ismi idi. Zâhir bir tercümanına âriyeten ve emaneten takılmış. Şimdi o emanet isim, hakikî sahibine iade edilmiş.

Demek, Süryanîce bedî manasında –ve kasidede tekerrürüne binâen kasideye verilen– Celcelûtiye ismi, işârî bir tarzda bid'at zamanında çıkan bediülbeyan ve bediüzzaman olan Risale-i Nur'un hem ibare, hem mana, hem isim noktalarıyla bedîliğine münasebettarlığını ihsas etmesine.. ve bu ismin bir parça ona da bakmasına.. ve bu ismin müsemmâsında Risale-i Nur, çok yer işgal ettiği için hak kazanmış olmasına... tahmin ediyorum.

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا¹

Şekizinci Remiz

Bu remzin beyanından evvel, en mühim iki suâle cevap yazılacak.

Birinci Suâl: Bütün kıymettar kitaplar içinde Risale-i Nur, Kur'an'ın işaretine ve iltifatına ve Hazreti İmam Ali'nin (*radîyallâhu anhu*) takdir ve tahsinine² ve Gavs-ı Âzam'ın teveccüh ve tebşirine³ vech-i ihtisası nedir? O iki zâtın kerametle Risale-i Nur'a bu kadar kıymet ve ehemmiyet vermesinin hikmeti nedir?

¹ “Ey Rabbimiz! Unutur veya hataya düşer de bir kusur işlersek bizi onunla hesaba çekme!” (Bakara sûresi, 2/286)

² Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.499, 509, 516.

³ Bkz.: el-Geylânî, *el-Fethu'r-rabbânî* s.265; el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.562.

Elcevap: Mâlûmdur ki, bazı vakit olur bir dakika; bir saat ve belki bir gün, belki seneler kadar.. ve bir saat; bir sene, belki bir ömür kadar netice verir ve ehemmiyetli olur. Meselâ bir dakikada şehid olan bir adam, bir ve-lâyet kazanır..¹ ve soğuşun şiddetinden incimad etmek zamanında ve düş-manın dehşet-i hücumunda bir saat nöbet, bir sene ibadet hükmüne geçe-bilir.²

İşte aynen öyle de; *Risale-i Nur'a verilen ehemmiyet dahi, zamanın ehemmiyetinden.. hem bu asrın şariat-ı Muhammediye'ye (aleyhissalâtü ves-selâm) ve şaîr-i Ahmediye'ye (aleyhissalâtü vesselâm) ettiği tahribatın dehşetinden.. hem bu âhırzamanın fitnesinden, eski zamandan beri bütün ümme-tin istiâze etmesi cihetinden.. hem o fitnelerin savletinden, müminlerin imanlarını kurtarması noktasından Risale-i Nur, öyle bir ehemmiyet kes-betmiş ki; Kur'ân ona kuvvetli işaretle iltifat etmiş.. ve Hazreti İmam Ali (radiyallâhu anhi) üç kerametle ona beşaret vermiş.. ve Gavs-ı Âzam (radiyallâhu anhi) kerametkârâne ondan haber verip tercümanını teşcî etmiş.*

Evet, bu asrın dehşetine karşı taklidî olan itikadın istinad kaleleri sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan, her mümine, tek başıyla dalâletin cemaatle hücumuna mukâvemet ettirecek gayet kuvvet-li bir iman-ı tahkikî lâzımdır ki dayanabilsin. *Risale-i Nur, bu vazifeyi en dehşetli bir zamanda.. ve en lüzumlu ve nazik bir vakitte.. herkesin an-layacağı bir tarzda.. hakâik-i Kur'âniye ve imaniyenin en derin ve en giz-lilerini, gayet kuvvetli burhanlar ile isbat ederek; o iman-ı tahkikîyi taşı-yan hâlis ve sadık şâkirtleri dahi, bulundukları kasaba, karye ve şehirler-de -hizmet-i imaniye itibarıyla âdeta birer gizli kutub gibi- müminlerin mânevî birer nokta-yı istinadı olarak, bilinmedikleri ve görünmedikleri ve görüşülmedikleri hâlde -kuvve-i mâneviye-i itikatları cesur birer zâbit gibi- kuvve-i mâneviyeyi ehl-i imanın kalblerine verip, müminlere mânen mukâvemet ve cesaret veriyorlar.*

İkinci Suâl: Keramet izhar edilmezse daha evlâ olduğu hâlde, neden sen ilân edersin?

¹ Allah yolunda şehid olanların Cenâb-ı Hak tarafından mükâfatlandırılacaklarına dair bkz.: Bakara sûresi, 2/154; Âl-i İmran sûresi, 3/157, 169; Nisâ sûresi, 4/69, 74; Tevbe sûresi, 9/111.

² Bkz.: ed-Deylemî, *el-Müsne'd* 2/273; el-Hâris İbni Ebî Üsâme, *Müsne'dü'l-Hâris* 2/652. Ayrıca Allah yolundaki bir günlük nöbetin, dünyadan ve içindekilerden daha hayırlı olduğuna dair bkz.: Buhârî, *cihâd* 5, 73; Müslim, *imâre* 112-115, 163.

Elcevap: Bu, bana ait bir keramet değildir. Belki Kur'an'ın i'câz-ı mânevîsinden tereshüh ederek has bir tefsirinden keramet suretinde bizlere ve ehl-i imana bir ikram-ı rabbânî ve in'am-ı ilâhîdir. Elbette mu'cize-i Kur'âniye ve onun lem'aları izhar edilir. Ve nimeti ise şükür niyetiyle ilân etmek, bir tahdis-i nimettir. ¹ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ¹ âyeti, izharını emreder. Benim için medar-ı fahir ve gurur olacak bir liyâkatım ve istihkakım olmadığını kasemle itiraf ediyorum. Ben çekirdek gibi çürüdüm ve kurudum. Bütün kıymet ve hayat ve şeref, o çekirdekten çıkan şecere-i Risale-i Nur ve mu'cize-i mâneviye-i Kur'âniye'ye geçmiş biliyorum. Ve öyle itikat ettiğimden i'câz-ı Kur'ânî hesabına izhar ederim. Bütün kıymet bir mu'cize-i Kur'âniye olan Risale-i Nur'dadır. Hatta eskiden beri taşıdığım Bediüzzaman ismi onun imiş, yine ona iade edildi. Risale-i Nur ise, Kur'an'ın malıdır ve manasıdır. Bu remizde hususî kanaatimi teyid eden ve kendime mahsus çok emâre ve karîneler var. Fakat başkalarına isbat edemediğimden yazamıyorum. Yalnız iki-üçüne işaret etmeye münasebet gelmiş.

Birincisi: Ben Celcelûtiye'yi okuduğum vakit, sâir münâcâtlara muhalif olarak kendim bizzat hissiyatımla münâcât ediyorum diye hissederdim. Ve başkasının lisanıyla taklitkârâne olmuyordu. Benim için gayet fitrî ve dertlerime alâkadar ve tefekkürat-ı ruhiyeme hoş bir zemin oluyordu. Birkaç sene sonra kerametini ve Risale-i Nur ile münasebetini gördüm ve anladım ki; o hâlet, bu münasebetten ileri gelmiş.

İkincisi: Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu anhi*), başta

....رُوحِي بِهِ اهْتَدَيْتَ إِلَى كَشْفِ أَسْرَارِ بَاطِنِهِ انْطَوَتْ²

ve ortalarında

وَأَمْنِيخِي يَا ذَا الْجَلَالِ كَرَامَةً بِأَسْرَارِ عِلْمٍ يَا حَلِيمُ بِكَ انْجَلَتْ³

ve âhirde

مَقَالَ عَلِيٍّ وَابْنِ عَمِّ مُحَمَّدٍ وَسِرُّ غُلُومٍ لِلْخَلَائِقِ جُمِعَتْ⁴

¹ “Şimdi gel Rabbi'nin nimetini yâd et ve haykır!” (Duhâ sûresi, 93/11)

² “Ruhum, besmele ile o hazineyi keşfetti.” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.499)

³ “Ey Celâl Sahibi ve ey Halîm! Senin yardımınla açılacak bir ilmin esrarını bana kereminle lütfeyle!” (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.504)

⁴ “Bu Celcelûtiye, Hazreti Muhammed'in (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) amcasının oğlu Hazreti Ali'nin

bir hazine-i ulûm olarak gösteriyor. Hâlbuki zâhirinde yalnız bir münâcât'tır. Hatta İmam Ali'nin (*radıyallâhu anhu*) hakikat-feşan sâir kasideleri ve ilmî başka münâcâtları gibi, esrar-ı ilmiye ile tam münasebeti görünmüyor. Benim hususî kanaatim şudur ki; Celcelûtiye, madem Risale-i Nur'u içine almış ve sînesine basıp mânevî veled gibi kabul etmiş, elbette ¹وَسِرُّ غُلُومٍ لِلْخَلَائِقِ جُمِعَتْ¹ fıkrası ile kendi hazinesinin bir kısım pırlantalarını Âhırzaman'da neşreden Risale-i Nur'u şahit gösterip Celcelûtiye'yi bir hazine-i ulûm ve bir define-i ilmiyedir diye bihakkın medh ü senâ edebilir.

Üçüncüsü: Mâlûmdur ki bazen gayet küçük bir emâre, bazı şerâit dâhilinde gayet kuvvetli bir delil hükmüne geçer; yakîn derecesinde kanaat verir. Bana böyle kanaat veren çok misallerinden yalnız –sâbık beyan ettiğim– bir tek misal bana kâfi geliyor, şöyle ki:

Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu anhu*)² نُقَادُ سِرَاجِ التَّوْرِ² fıkrasıyla Risale-i Nur'u tarihiyle ve ismiyle ve mahiyetiyle ve esaslarıyla ve hizmetiyle ve vazifesiyle gösterdikten sonra, Süryanîce isimleri tâdâd ederek münâcât eder. Otuz iki veya otuz üç adet isimlerde iki defa ³بَعْدَهَا³ kelimesini tekrar eder. Biri, yirmi yedincide ⁴وَذَيْمُوحٍ بَعْدَهَا⁴; diğeri, otuz birde ⁵وَبَارُوحٍ بَعْدَهَا⁵ der. İşte Risale-i Nur'un Sözler'i otuz üç ve bir cihette otuz iki.. ve Mektubat nâmındaki risalelerin dahi bir cihette otuz iki ve bir cihette otuz üç olup bu münâcâtla mutâbık olması.. ve yalnız risale şeklinde iki adet zeyilleri bulunması.. ve o zeyillerin birisi Yirmi Yedinci Söz'ün ehemmiyetli zeyli ve diğeri Otuz Birinci Söz'ün kıymetli zeyli olması.. ve o iki zeyl risalesinin müstakil mertebe ve numaralarının bulunmaması.. ve ⁶بَعْدَهَا⁶ kelimesinin dahi aynı yerde, aynı manada tevâfuk etmesi, bana iki kere iki dört eder derecesinde kanaat veriyor ki; Hazreti İmam Ali (*radıyallâhu anhu*), tebeî bir mana ile ve işârî bir mefhum ile Risale-i Nur'a, hatta zeyillerine bakmak için öyle yapmış. Daha çok karîneler ve

(*radıyallâhu anhu*) sözleridir. Onda mahlûkatla alâkalı ilimlerin özü ve sırrı toplanmıştır." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.531)

1 "Onda mahlûkatla alâkalı ilimlerin özü ve sırrı toplanmıştır." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.531)

2 "Nurun kandili yakılır." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.509)

3 "ondan sonra" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.511)

4 "Ve ondan sonra zeymûh.." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.511)

5 "Ve ondan sonra bâzûh.." (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.511)

6 "ondan sonra" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.511)

birer Söz'e işaret eden münasebetler var. Fakat gizli ve ince olduklarından zikredilmedi.¹(Hâşiye)

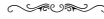
لَا يَغْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ²

—وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ³—

أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ مِنْ خَطَايَ وَخَطِيئَاتِي وَمِنْ سَهْوِي وَغَلَطَاتِي، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ
وَالْقُرْآنِ بَعْدَ حَاصِلِ ضَرْبِ حُرُوفِ رَسَائِلِ الثَّوْرِ الْمُقْرُوءَةِ وَالْمَكْتُوبَةِ وَالْمُتَمَلِّلَةِ فِي
الْهَوَاءِ فِي عَاشِرَاتِ دَقَائِقِ حَيَاتِي فِي الدُّنْيَا وَالْبَرْزَخِ وَالْآخِرَةِ،

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ بَعْدَ دَهَا وَارْحَمْنَا وَارْحَمْ طَلَبَةَ رَسَائِلِ
الثَّوْرِ بَعْدَ دَهَا آمِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ⁴

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ⁵

1 (Hâşiye) Meselâ yirmi sekizinci mertebede التَّهْمِيزِ kelimesiyle Yirmi Sekizinci Söz'ün âhiri olan cehennem meselesinin çok kuvvetli bir burhanına işaret edip baştaki cennet meselesinin yalnız iki-üç suâl ve cevaba dair bahsi ise, başka yerde işaret ettiğinden münasebet gizlenmiş. Hem meselâ ikinci mertebede يَسْ kelimesiyle, hem İkinci Söz'e, hem İkinci Mektup'a, hem İkinci Lem'a'ya, hem İkinci Şuâ'a baktığından münasebet genişlediğinden gizlenmiş.

Hem meselâ كَهَيْعَتِ yani, كَافٍ ve هَا ve بَا ve عَيْنٌ ve صَادٌ; yani beşinci mertebede bulunması, hem Beşinci Söz'e, hem Beşinci Mektup'a, hem Beşinci Lem'a'ya ve Dördüncü Şuâ olan Âyet-i Hasbiye Risalesi'ne, hem Üçüncü Şuâ olan Münâcât'a baktığı cihetle münasebet genişlenmiş, gizlenmiş. Buna başkaları kıyas edilsin.

2 Hiç kimse gaybı bilemez, gaybı yalnız Allah bilir.

3 Allah Teâlâ, her şeyin en doğrusunu en mükemmel şekilde bilir.

4 Kasıtsız ve kasıtlı günahlarımdan, gaflet ve yanlışlarımdan Allah'ım Sen'den mağfiret talep ediyorum. İman ve Kur'ân nimetini bahşeden Allah'a, Risale-i Nur'un okunan, yazılan ve havada temessül eden harflerinin dünya hayatımın, berzah hayatımın ve de âhiret hayatımın dakikalarının âşireleriyle çarpımından çıkan netice kadar hamd olsun. Allah'ım! Efendimiz Muhammed'e, O'nun âl ve ashabına Risale-i Nur'un okunan, yazılan ve havada temessül eden harflerinin dünya hayatımın, berzah hayatımın ve de âhiret hayatımın dakikalarının âşireleriyle çarpımından çıkan netice kadar rahmet eyle, âmin... Bütün hamdler, övgüler âlemlerin Rabbi Allah'adır.

5 "Sübhanısın yâ Rab! Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki? Her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin." (Bakara süresi, 2/32)

Otuz Birinci Mektubun Otuz Birinci Lem'asının Otuz Bir Meselesinden Bir Meseledir

Birtek cümle olan kısacık bu hadisin beş lem'a-yı i'câziyesine dair bir nüktedir. Buraya bir münasebetle girmiş. ¹ إِنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً hadis-i şerifin ihbar-ı gaybî nev'inden tarihçe musaddak beş lem'a-yı i'câziyesi vardır.

Birincisi: Hulefâ-yı Râşidîn'in hilâfetleri ile Hazreti Hasan'ın (*radiyallâhu anhu*) altı aylık hilâfetinin müddeti otuz sene olacağını ihbardır. Aynen çıkmış.

İkincisi: Otuz senelik halifeleri olan Hazreti Ebûbekir (*radiyallâhu anhu*), Hazreti Ömer (*radiyallâhu anhu*), Hazreti Osman (*radiyallâhu anhu*) ve Hazreti Ali'nin (*radiyallâhu anhu*) ebcedî ve cifrî hesapları bin üç yüz yirmi altı eder ki, o tarihten sonra şerâit-i hilâfet daha takarrür etmedi. Hilâfet-i Âliye-i Osmaniye bitti.

Üçüncüsü: ثَلَاثُونَ kelimesi, cifir hesabı bin seksen yedi eder ki, tarihçe-i hilâfet-i Abbasiye'nin inkırazıyla hilâfet-i Osmaniye'nin takarrürüne kadar olan zaman-ı fetret tayyedilse bin seksen küsur kalır. Eğer nâkıs hilâfetler sayılsa ثَلَاثُونَ deki “sene” lafzı ilâve olur. O halde bin iki yüz iki eder ki, Rumuzat-ı Semâniye-i Kur'âniye Risaleleri'nde hem ² إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ hem Fâtîha, hem Sûre-i Nasr, hem Sûre-i Alâk gibi çok yerlerde aynen hilâfetle beraber Devlet-i İslâmiye'nin hem terakki, hem galibiyet devresi olan bin iki yüz iki tarihini gösterir. Hem nâkıs hilâfetle beraber bütün müddet-i hilâfet-i İslâmiye bin iki yüz ikidir ki, tam tamına tevafukla haber verir.

وَإِنْ اسْتَقَامَتْ أُمَّتِي فَلَهَا يَوْمٌ وَإِلَّا فَنُصِفْ يَوْمٌ hadisinin mu'cizane ihbar-ı gaybîsini izah eder. Yani, bu hadis, kıyametten değil, belki galibane hâkimiyet-i İslâmiye'den haber veren On Sekizinci Lem'a'da ve başka yerde bu hadisin üç lem'a-yı i'câziyesini beyan ettiğimden burada kısa kesiyoruz.

Dördüncüsü: إِنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً, şeddeli إِنَّ yüz bir, الْخِلَافَةَ bin yüz kırk bir, بَعْدِي seksen altı eder. Yekûnu –Arabîce– bin üç yüz yirmi sekiz olur ve Rumîce bin üç yüz yirmi altıdır ki Hulefâ-yı Râşidîn'in isimleri ikinci

¹ “Hilâfet benden sonra otuz sene devam edecektir.” (Tirmizî, *fiten* 48; Ebû Dâvûd, *sünnet* 9; Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsned* 5/220, 221.)

² “Biz sana, [(başka zaferlere açılacak bir kapı olarak) aşikâr bir zafer] ihsan ettik.” (Fetih sûresi, 48/1)

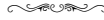
³ “Hilâfet benden sonra otuz sene devam edecektir.” (Tirmizî, *fiten* 48; Ebû Dâvûd, *sünnet* 9; Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsned* 5/220, 221.)

vecihte gösterdiği aynı tarihe ve hürriyetin üçüncü senesindeki inkıta-yı hilâfetin tarihine tam tamına tevafuku, elbette o lisanü'l-gayb olan zâtın lisanında tesadüfî olamaz; belki onu da görmüş, ona da işaret etmiş.

Beşincisi: إِنَّ الْخِلَافَةَ şeddeli nun bir nun sayılsa bin yüz doksan iki eder ki, aynen ثَلَاثُونَ سَنَةً cümlesinin gösterdiği gibi bin iki yüz iki tarihine on farkla tam tevafuk ederek tam ve nâkıs bütün müddet-i hilâfeti göstermesi ve yalnız “hilâfet” kelimesi bin yüz on bir edip tam hilâfetin müddetine tam tevafukla beraber o müddete işaret eder. ثَلَاثُونَ kelimesinin cifrî hesabı olan bin seksen yedi adedine, yirmi dört gibi cüz’i bir farkla muvafakat etmesi, elbette ve her halde o Muhbir-i Gaybî’nin bir işaret-i gaybiyesidir ve bir nevi mu’cizât-ı gaybiyesinin bir lem’asıdır.

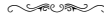
İşte bu kısacık hadisin câmiyyetine, sâir cevâmiü'l-kelim olan hadisler kıyas edilsin.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ¹

On Sekizinci Lem'a

Risale-i Nur’dan haber veren Birinci Keramet-i Aleviye Risalesidir. Teksir Lem’a’lar ve Teksir Sikke-i Tasdik-i Gaybî mecmualarında neşredilmiştir.

Yirmi Sekizinci Lem'a

Risale-i Nur’dan haber veren İkinci Keramet-i Aleviye Risalesi’dir. Tamamı Teksir Lem’a’lar mecmuasında, Keramet-i Aleviye kısmı ise Teksir Sikke-i Tasdik-i Gaybî mecmuasında neşredilmiştir.

¹ “Sübhanısın yâ Rab! Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki? Her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin.” (Bakara sûresi, 2/32)

Şekizinci Lem'a

Gavs-ı Âzam'ın Hizbü'l-Kur'ân'a Dair Keramet-i Gaybiyesidir¹(Hâşiye)

Şu risale içindeki imzalarla gösterildiği gibi, hizmet-i Kur'âniye'deki arkadaşlarıma iştirakim var. Bir kısmı, benim imzam iledir. Bir kısmı onların tasvip ve istihracıyla ve tasdikleriyle olduğundan, bana ait haddimden fazla hisseyi, onların hatırı için sükût ile kabul ettim. Yoksa, bu risalenin başında söylediğim gibi, bunda öyle bir hisse-i şerefe hakkım yoktur. On sene mukaddem, o kaside-i gaybiyeyi gördükçe bana mânevi bir ihtar gibi “Dikkat et!” diye kalbime geliyordu. O hâtırayı iki cihetle dinlemiyordum:

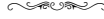
Birincisi: Benim gibi, ehemmiyetli ömrü şan ve şeref perdesi altında hubb-u cah zehiriyle zehirlenip öldüğü için yeniden bu suretle nefsi emmareye diğer bir şeref kapısı açmak istememektir.

İkinci cihet: Bu muannid zamanda, bedihî dâvâları ve zâhirî hüccetlerle kabul etmeyenlere karşı, böyle işârât-ı gaybiye nev'inden hodfûrûşâne bir tarzda izhar etmek hoşuma gitmemektir.

En nihâyet, esaretimin sekizinci senesinde, en işkenceli ve en sıkıntılı bir zamanda, gayet kuvvetli bir teselli ve teşvike muhtaç olduğumuzdan bana ihtar edildi ki: Bunu, tahdis-i nimet ve bir şükr-ü mânevî nev'inden izhar et. Hem korkma, kanaat verecek derecede kuvvetlidir. Bu izharda en mühim maksadım, esrar-ı Kur'âniye'ye ait olan risalelerin makbuliyetine Gavs-ı Âzam'ın imza basması nev'inden olduğudur. İkinci maksadım, o kudsi Üstadımın kerametini izhar etmekle, keramat-ı evliyayı inkâr eden mülhidleri iskât edip, hizmet-i Kur'âniye'ye fütur verecek çok esbaba mâruz ve çok avâika hedef olan arkadaşlarıma kuvve-i mâneviyesini takviye ve şevklerini tezyid ve füturlarını izale etmek idi.

¹ (Hâşiye) Üstadımızın şahsına sarîhen işaret eden bu gibi gaybî keramet ve işârâtın neşrini Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri arzu etmiyor. Fakat bizler düşündük ki, bu gibi delâlet derecesinde olan gaybî işaretlerin ehl-i imanca bilinmesine bu zamanda kat'i lüzum ve ihtiyaç var. Buna binaen neşrediyoruz.

Benim için bir nevi hodfûrûşluk nev'inden olduğu için ehemmiyetli zarardır. Fakat o zararımı, o kudsî Üstadım ve arkadaşlarım hatırı için kabul ettim. Şu “Keramet-i Gavsîye Risalesi” tedricen istihraç edildiği için, birkaç parça ve tetimmelere inkısam etti. Gittikçe, birbirini tenvir ve teyid ettikçe vuzuh peyda ediyor. İşaretin bazısında zaaf varsa da, sâir arkadaşlarının ittifakından aldığı kuvvet o zaafı izale eder.

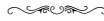
Şâyân-ı Hayret Bir Tefe'ül ve Mühim Bir İhbar-ı Gaybî

(Sabri, Süleyman, Bekir, Galip ve Tevfik'in fıkrasıdır. Hem Hüsrev, Hâfız Ali ve Re'fet ve Âsım'ın ve Kuleönünden Mustafa'ların fıkrasıdır.)

Latif ve müjdeli bir tefe'ül: Üstad, Galip ve Süleyman, Ümmî Sinan Divanında mesleğimize ve Sözlere dair tefe'ül edildi, şu beyitler çıktı. Baktık, “Sözler” lafzı, bütün divanında yalnız bu kafiyelerde görünüyor. Demek Sözler “hak söz,” hem “nur söz” oluyor.

Derim ki yardımcım Allah,
Şefaâtçim Resûlullah.
Ki burhanım kitabullah,
Budur bendeki hak söz.

Senin kapında kul çoktur,
Hesabı, haddi hiç yoktur.
Ve lâkin bir dahi yoktur.
Sinan-ı Ümmî gibi nur söz.

Mühim Bir İhbar-ı Gaybî

(Şeyh-i Geylânî'nin kendinden sekiz yüz sene sonra gayb-âşinâ gözüyle haber verdiği bir hâdise-i Kur'âniye'dir.)

Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın hizmetindeki kudsiyete, kerametkârâne sekiz yüz küsur sene evvel “Gavs-ı Âzam” unvanıyla bihakkın iştihar eden Kutb-u Âzam Şeyh-i Geylânî,

نَظَرْتُ بَعَيْنِ الْفِكْرِ فِي حَانَ حَضْرَتِي حَسْبًا تَجَلَّى لِلْقُلُوبِ فَجَنَّتِ¹

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzelî) s.560-562.

fıkrasıyla başlayan kasidesinin âhîrinde, *Mecmuatü'l-Ahzâb*'ın birinci cildinin beş yüz altmış ikinci sayfasında, beş satırla, şu zamanda hizmet-i Kur'âniye'deki heyete ve başında bulunan Üstadımıza beş vecihle bakıyor ve gösteriyor. İşte o beş satır şudur:

تَوَسَّلْ بِنَا فِي كُلِّ هَوْلٍ وَشِدَّةٍ   أَغِيثُكَ فِي الْأَشْيَاءِ دَهْرًا بِهَمَّتِي
أَنَا لِمُرِيدِي حَافِظًا مَا يَخَافُهُ   وَأَخْرُسُهُ فِي كُلِّ شَرٍّ وَفَتْنَةٍ
مُرِيدِي إِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَغَرْبًا   أَغِيثُهُ إِذَا مَا سَارَ فِي أَيِّ بَلَدَةٍ
فِيَا مُنْشِدَا نَظْمِي فَقُلْهُ وَلَا تَخَفْ   فَإِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ
وَكُنْ قَادِرِي الْوَقْتِ لِلَّهِ مُخْلِصًا   تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمَحَبَّتِي¹

Beşinci satırdan sonra gelen hâtime-i kaside:

وَجَدِّي رَسُولُ اللَّهِ أَغْنِي مُحَمَّدًا   أَنَا عَبْدُ الْقَادِرِ دَامَ عَزِّي وَرَفْعِي²

İşte evvelki beş satırda, beş vecihle ve beş tevafukla şimdi hizmet-i Kur'âniye'nin başında bulunanı gösteriyor.

Birinci vecih: Âhirdeki satırda تَعِيشُ سَعِيدًا ismini sarahetle haber vermekle beraber, maişet hususunda izzet ve saadetle geçineceğini haber veriyor. Evet, hocamız, küçüklüğünden beri fakr-i haliyle istiğnâ-yı tam ile beraber maişet hususunda en mesûd bir zâttır.

İkinci vecih: Aynı satırın başında الْوَقْتِ قَادِرِي fıkrasıyla o müridi- ne diyor ki: “Vaktin Abdülkadirîsi ol.” Bu قَادِرِي kelimesi, hesab-ı ebcedî ile üç yüz yirmi beş eder. Üstadımızın lâkabı “Nursî” olduğu cihetle, Nursî'nin makam-ı ebcedîsi üç yüz yirmi altı ediyor. Birtak fark var. O tek *elif*'tir. Bin manasında *elf*e remzeder. Demek bin üç yüz yirmi beşte Şeyh-i Geylânî'ye mensup bir zât, Şeyh-i Geylânî tarzında hakikat-i Kur'âniye'yi müdafaa etmeye çalışacak, hakikaten Üstadımız, bin üç yüz yirmi altı senesinde –Hürriyetin ikinci senesi– mücâhede-i mânevîyeye atılmıştır.

Üçüncü vecih: Onun iki ismi var: Said, Bediüzzaman. Bu iki ismin mecmunun makam-ı ebcedîsi “ez-zaman”daki şedde sayılmazsa üç yüz yirmi dokuz ediyor. İki , bir sayılsa, üç yüz yirmi beş, aynen الْوَقْتِ قَادِرِي'deki

¹ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.562.

² Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzelî) s.562.

muhatap o olmasına işaret ediyor, belki delâlet ediyor. Eğer “ez-zaman”daki okunmayan *elif-lâm* sayılsa, kaideten *قَادِرِي* ‘ye dahi bir *elif-lâm* dâhil olmak lâzım gelir. Çünkü tarif için, muzafun ileyh kalktıktan sonra *elif-lâm* lâzım gelir, o halde dahi mûsâvî olurlar.

Dördüncü vecih: Bu beş satırda Hazreti Şeyh, istikbalde bir müridine teminat veriyor, *قُلْ وَلَا تَخَفْ* “Korkma, sözlerini söyle” diyor. Sen şark ve garba gideceksin; çok fitnelere ve şerlere girip, umumunda esbab-ı âdiyenin fevkinde bir tarzla kurtularak mahfuz kalacaksın. Evet, bu hizmet-i Kur’âniye içindeki zât, hakikaten esaretle şarka gitti. Ve yine acıb bir esaretle Asya’nın garbında on dokuz sene kaldı. Hazreti Şeyh’in dediği gibi, çok şehirleri gezdi. Mücâhededesi Sözlerledir. *قُلْ وَلَا تَخَفْ* hükmüyle, çekinmeyerek, Hazreti Şeyh’in dediği gibi yapmış. Yirmi sene zarfında yirmi fitne ve mehâlik-i azîmeye düştüğü halde, bir hıfz-ı gaybî ile Hazreti Şeyh’in dediği gibi mahfuz kalmış. Hem fevkalme’ mûl, bir gurbet diyarında fevkalâde inâyete mazhariyeti o dereceye gelmiş ki, bir risale sırf o inâyâtın tâdâdında yazılmıştır. Hazreti Gavs’ın dediği gibi, biz onun etrafında *بِعَيْنِ الْعَيْنَايَةِ* fıkrasının meâlini gözümüzle görüyoruz.

Beşinci vecih: Üstadımız kendisi söylüyor ki: “Ben sekiz-dokuz yaşında iken, bütün nahiyemizde ve etrafında ahali Nakşî tarikatında, ve oraca meşhur Gavs-ı Hizan namıyla bir zâttan istimdat ederken, ben akrabama ve umum ahaliye muhalif olarak “Yâ Gavs-ı Geylânî” derdim. Çocukluk itibarıyla elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şey kaybolursa, “Yâ Şeyh! Sana bir Fâtiha, sen benim bu şeyimi buldur.” Acıptır ve yemin ediyorum ki, bin defa böyle Hazreti Şeyh, himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiş. Onun için bütün hayatımda umumiyetle Fâtiha ve ezkâr ne kadar okumuşsam, zât-ı Risaletten (*aleyhissalâtu vesselâm*) sonra Şeyh-i Geylânî’ye hediye ediliyordu. Ben üç-dört cihetle Nakşî iken, Kadirî meşrebi ve muhabbeti bende ihtiyârsız hükmediyordu. Fakat tarikatla iştigale, ilmin meşguliyeti mâni oluyordu.

Sonra bir inâyet-i ilâhiye imdadıma yetişip gafleti dağıttığı bir zamanda, Hazreti Şeyh’in *Fethu’r-Rabbânî* namındaki kitabı hüsn-ü tesadüfle elime geçmiş. Yirmi Sekizinci Mektup’ta beyan edildiği gibi, Hazreti Şeyh’in himmet ve irşadıyla eski Said (*radiyallâhu anhu*) yeni Said’e inkılâp etmiş. O *Fethu’r-Rabbânî*’nin tefe’ülünde en evvel şu fıkra çıktı: *أَنْتَ فِي دَارِ الْحِكْمَةِ فَاطْلُبْ طَبِيبًا* Yani, “Ey biçâre! Sen Dârü’l-Hikmeti’l-islâmiye’de bir âzâ olmak

ciyetiyle güya bir hekimsin, ehl-i İslâmın mânevi hastalıklarını tedavi ediyor-
sun. Hâlbuki, en ziyade hasta sensin. Sen, evvel kendine tabib ara, şifa bul,
sonra başkasının şifasına çalış.”

İşte o vakit, o tefe’ül sırrıyla, maddî hastalığım gibi mânevî hastalığımı da
katiyen anladım. O şeyhime dedim: “Sen tabibim ol.” Elhak, o tabibim ol-
du. Fakat pek şiddetli ameliyât-ı cerrahiye yaptı. *Fethu’r-Rabbânî* kitabında
“Yâ gulâm!” tâbir ettiği bir talebesine pek müthiş ameliyat-ı cerrahiye yapı-
yor. Ben kendimi o gulâm yerine vaz ettim. Fakat pek şiddetli hitap ediyordu:
“Eyyühe’l-münafık,” “Ey dinini dünyaya satan riyâkâr” diye, diye... Yarısını
ancak okuyabildim. Sonra o risaleyi terk ettim. Bir hafta bakamadım. Fakat
ameliyat-ı cerrahiye’nin arkasından bir lezzet geldi; iştiaqla o mübârek eseri
acı tiryak gibi veya sulfato gibi içtim. Elhamdülillâh, kabahatlerimi anladım,
yaralarımı hissettim, gurur bir derece kırıldı.” (Hocamızın sözü bitti.)

İşte hocamızın bu macera-yı hayatiyesi gösteriyor ki, Hazreti Şeyh’in mü-
teveccih olduğu ve ehemmiyetle bahsettiği ve istikbalde gelecek müridi bu ol-
mak için kuvvetli bir ihtimaldir. Hazreti Şeyh’in vefatından sonra hayatta ol-
dukları gibi tasarrufu ehl-i velâyetçe kabul edilen üç evliya-yı azîmenin en
âzamı o Hazreti Gavs-ı Geylânî’dir. Ve demiş:

أَفَلْتُ شُمُوسَ الْأَوَّلِينَ وَشَمْسَنَا أَبَدًا عَلَى فَلَكِ الْغُلِيِّ لَا تَعْرُبُ

fıkrasıyla ba’delmemat dua ve himmetiyle müridlerinin arkasında ve önünde
bulunmasıyla, böyle harika keramet-i acîbe ile meşhur bir zât, elbette böyle
bir zamanda kıymetli bir hizmet-i Kur’âniye bir müridinin vasıtasıyla olaca-
ğını onun görmesi ve göstermesi şe’nindendir. Şeyh’in bahsettiği ehemmiyet-
li müridi ve talebesi ve himâye-gerdesi olan şahıs, binden sonra, on dördün-
cü asırda geleceğine bir imadır.

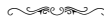
Süleyman, Sabri, Zekâi, Âsım, Re’fet, Ali, Ahmed,

Hüsrev, Mustafa Efendi, Rüşdü, Lütfü, Şamlı Tefvik,

Ahmed Galib, Zühtü, Bekir Bey, Lütfi, Mustafa,

Mustafa, Mesud, Mustafa Çavuş, Hâfız Ahmed,

Hacı Hâfız, Mehmed Efendi, Ali Rıza (rahmetullâhi aleyhim ecmaîn)

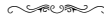
Şeyh-i Geylânî'nin, Fıkrasıyla Kerametkârâne Verdiği Haber-i Gaybînin Tetimmesidir

اَنَا لِمُرِيدِي fıkrasında مُرِيدِي, “Molla Said” kelimesine tam tevafuk ediyor. Yalnız bir elif fark var. Elif ise, kaide-i sarfiyece “elfün” okunur. Elfün ise, bindir. Demek bin iki yüz doksan dörtte dünyaya gelecek müridi, bu “مُرِيدِي” lafzında muraddır. Çünkü لِمُرِيدِي 'de lâm sayılsa iki yüz doksan dört eder ki, birtek fark ile Said'in tarih-i velâdetine tevafuk eder. Esas Arabî sayılsa fark yoktur. Lâm'sız مُرِيدِي ise iki yüz altmış dört eder. “Molla Said” dahi iki yüz altmış beş eder. “Molla”daki elif bine işaret olduğu için mütebakisi iki yüz altmış dört kalır.

Elhâsıl: Şu zamanda dellâl-ı Kur'ân ve hâdim-i Furkan olan o adamın iki ismi ve iki lâkabı var. “Elkürdî” lâkabı ile “Molla Said” ismi, اَنَا لِمُرِيدِي fıkrasında zâhir görünüyor. “Nursî” lakabıyla “Bediüzzaman Said” ismi كُنْ قَادِرِي fıkrasında âşikâr görünüyor. Hatta hizmet-i Kur'âniye'de en mühim bir arkadaşı ve hâlis bir talebesi olan Hulûsi Bey'e سَعِيدًا صَادِقًا لله مخلصًا تعيش سعيًا صادقًا fıkrasında işaret olduğu gibi, diğer bir kısım talebelerine işaretler var.

Risale-i Nur talebeleri namına

Rüşdü, Hüsrev

Said Kendi Söylüyor:

“Hazreti Şeyh-i Geylânî, hizmet-i Kur'âniye'ye nazar-ı dikkati celb etmek ve o hizmet-i Kur'âniye, âhırzamanda dağ gibi büyük bir hâdisе olduğuna işaret için, kerametkârâne şu hizmette istidat ve liyakatimin pek fevkinde bulunması ve fedakâr, çalışkan kardeşlerimle çalıştığımıza fazilet noktasından değil, belki sebkatiyet noktasından ismimi bir derece göstermesi beni epey zamandır düşündürüyordu. Acaba bunun izharında mânevî bir zarar bana terettüp eder, bir gurur, bir hodfûrûşluk getirir diye sekiz-on senedir tevakkuf ettim. Bugünlerde izhara bir ihtar hissettim.

Hem kalbime geldi ki: Hazreti Şeyh bana bir pâyе vermedi. Belki Said isminde bir müridim mühim bir hizmette bulunacak, fitne ve belâlardan izn-i ilâhî ile ve Şeyh'in duasıyla ve himmetiyle mahfuz kalacak.

Hem uzak yerde taşlar görünmez, dağlar görünür. Demek, sekiz yüz sene bir mesafede görünen, hizmet-i Kur'âniye'nin şâhikasıdır; yoksa Said gibi karıncalar değil. Madem bu keramet-i Gavsıyeyi ilân ve izharından Kur'ân şâkirtlerinin ve hizmetkârlarının şevki artıyor; elbette arkalarında Şeyh-i Geylânî gibi kahramanlar kahramanı zâtlar himmet ve dualarıyla ve izn-i ilâhî ile hi-mâye ettiklerini bilseler, şevk ve gayretleri daha artar.

Elhâsıl: Bunu, kardeşlerimi fazla şevke ve ziyade gayrete getirmek için izhar ettim. Eğer kusur etmişsem, Cenâb-ı Hak affetsin. ¹ **”إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ”**

.....

نَظْمِي fıkrasında dahi Hazreti Şeyh'in (*radiyallâhu anhu*) muhatabı şüphesiz Bediüzzaman Molla Said'dir (*radiyallâhu anhu*).

Elhâsıl: Şu acib kasidesinin âhirindeki şu beş beyitte beş kelime, medar-ı nazar-ı Şeyh ve mahall-i hitab-ı Gavsîdir. Ve o beş kelime ise,

لَمُرِيدِي، وَمُرِيدِي، وَمُنْشِدًا، وَقَادِرِي، وَسَعِيدًا

lafızlarıdır. Said'in dahi iki lâkabı olan “Nursî”, “Elkürdî”; iki ismi “Molla Said”, “Bediüzzaman” bu beş kelimedede bulunur. Hazreti Gavs'ın medar-ı teveccüh ve hitabı olan şu beş kelimesinde, âşikâr bir surette, mezkûr iki isim ve lâkab, ilm-i cifir kaidesinde makam-ı ebced ile görünmesi şüphe bırakmıyor ki, Hazreti Şeyh kasidesinin âhirinde onunla konuşuyor, ona teselli verip teşcî ediyor, ² **وَالْعَابَةِ لِلْمُتَّقِينَ** sırrıyla muvaffakiyetine teminat veriyor.

لَا يَغْلُمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ³

—وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالصَّوَابِ—⁴

نَظْمِي fıkrasında, **نَظْمِي** kelimesi, makam-ı ebcedîsi bin olup, **رِسَالَةُ التَّوَر** iki farkla **كِتَابِ التَّوَر** un iki medde sayılmazsa ve şedde de **lâm** sayılsa, makam-ı ebcedîsi yine bindir. Demek **وَلَا** **فَقُلْتُ** **نَظْمِي** fıkrasının meâl-i gaybîsi şudur ki:

¹ “Ameller niyetlere göredir.” Buhârî, *bed'ü'l-vahy* 1; Müslim, *imâre* 155; Tirmizî, *cihâd* 16; Ebû Dâvûd, *talak* 11; Nesâî, *tahâre* 60, *talak* 24, *eymân* 19; ....

² “Güzel âkıbet, elbette müttakilerindir.” (A'râf sûresi, 7/128)

³ Hiç kimse gaybı bilemez, gaybı yalnız Allah bilir.

⁴ Allah Teâlâ, her şeyin en doğrusunu en mükemmel şekilde bilir.

يَا مُؤَلَّفَ رِسَالَةِ التَّوْرِ جَاهِدْ بِهَا فَقُلْ وَلَا تَحَفْ

yani, “Korkma, sözlerini söyle, neşrine çalış.”

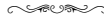
وَالْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ¹

Amma ² وَلَا تَحَفْ² fıkrasında şâyân-ı hayret bir tevafuk var ki; ilm-i cifir kaidesiyle makam-ı ebcedîsi bin üç yüz otuz iki eder. Şu halde فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِي فَقُلْ وَلَا تَحَفْ meâl-i gaybîsi “Yâ Risaletü’n-Nur ve Sözler sahibi! Bana bak. Gâfil davranma! Bin üç yüz otuz ikide mücâhedeğe başla. Sözleri korkma yaz, söyle.”

Filhakika Said (*radıyallâhu anhu*) Hürriyetten sonra az bir zamanda mücâhede sinde tevakkuf etmiş ise, bin üç yüz otuz ikide *İşârâtü’l-i’câz*’ı telif ile beraber Eski Said’den sıyrılmak niyet edip yeni Said suretinde bütün kuvvetiyle mücâhede-i mâneviyeye başlayıp, iki-üç sene sonra da Dârü’l-Hikmet-i İslâmiye’de bir-iki sene Hazreti Gavs-ı Geylânî’nin şu vasiyetini ve emrini imtisal ederek envâr-ı Kur’âniye’yi neşretmiş. Lillâhilhamd, şimdiye kadar devam ediyor.

Bu şâyân-ı hayret fıkrada câ-yı dikkat şu nokta var ki, Hazreti Gavs, doğrudan doğruya altıncı asırdan şu asrımıza bakıyor. O altıncı asrın âhîrlerinde Hülâgu felâketi gibi feci, dehşetli meşhur fitnenin çok elîm ve feci ve kuburdaki envâtı ağırlattırarak derecede dehşetli bir nev’i, şu on dördüncü asırda bulunuyor. Bu iki asır birbirine tevafuk ediyor ki, Hazreti Şeyh ondan buna bakıyor.

Risale-i Nur talebeleri namına
Re’fet, Hüsrev, Hâfız Ali, Sabri

Şu Keramet-i Gavsîye Münasebetiyle “Üç Nokta” Beyan Edilecek

Birinci Nokta: Hazreti Gavs’ın kasidesinin başında bu beş satırdan evvel, acîb, pek garip, çok belîğ, nazdârâne tahdis-i nimet suretinde bir dâvâ-yı ıftiharkârâne ifade eden iki sayfalık kasidesindeki harika dâvâsına delil olarak

¹ Gerçek bilgi Allah katındadır.

² “Korkma, sözlerini söyle..!” el-Gümüşhânevî, *Mecmûâtü’l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzelî)* s.562

bir keramet-i bâhireyi âdeta mu'cizeye yakın bir harikayı göstermek lâzım geliyordu. İşte o akılları hayrette bırakan mertebeye lâayık olduğunu gösterir bir keramet izhar etti ki, sekiz yüz sene bir mesafede Cenâb-ı Hakk'ın izniyle, ilâmıyla zamanımızı tasfilâtıyla görür tarzında, bizim gibi âciz, zayıf talebelerine ders verip teşvik eder. İşte Hazreti Gavs'ın dâvâsına bu ihbar-ı gaybî en bâhir burhan olduğu gibi, Risale-i Nur'un eczalarının hakkaniyet ve ulviyetine bir hüccet-i kâtia hükmündedir. Evet, Hazreti Şeyh, bu kasidesiyle Sözlerin hakkaniyetini imza ediyor.

İkinci Nokta: Ehl-i tarikat ve hakikatçe müttefekun aleyh bir esas var ki: Tarik-i hakta sülûk eden bir insan, nefs-i emmaresinin enâniyetini ve serkeşliğini kırmak için lâzım gelir ki, nazarını nefsinden kaldırıp şeyhine hasr-ı nazar ede ede tâ “fenâfişşeyh” hükmüne gelir. “Ben” dediği vakit, şeyhinin hissiyâtıyla konuşur ve hâkeza... tâ “fenâfirresûl”, “fenâ fillâh” a kadar gider. Meselâ, nasıl ki, gayet fedakâr ve sadık bir hizmetkâr, bir yaver, efendisinin hissiyatıyla güya kendisi kendisinin efendisidir ve padişahıdır gibi konuşur, “Ben böyle istiyorum” der; yani “Benim seyyidim, üstadım, sultanım böyle istiyor.” Çünkü kendini unutmuş, yalnız onu düşünüyor. “Böyle emrediyor,” der. Öyle de Gavs-ı Geylânî, o harika kasidesinin tazammun ettiği ezvâk-ı fevkalâde Hazreti Şeyh'in sır-ı azîm-i Ehl-i Beyt'in irsiyetiyle Âli Beyt'in şahs-ı mânevîsinin makamı noktasında ve zât-ı Ahmedîye (*aleyhiissalâtü vesselâm*)'ın verasetiyle hakikat-i Muhammediye'inde (*aleyhiissalâtü vesselâm*) kendini gördüğü gibi, fenâ-yı mutlak ile Cenâb-ı Hakk'ın tecelli-i zâtîsine mazhariyet noktasında, kasidesinde o sözleri söylemiş. Onun gibi olmayan ve o makama yetişmeyen onu söyleyemez; söylese mes'uldür.

Hazreti Şeyh, veraset-i mutlaka noktasında, Resûl-i Ekrem'in (*aleyhiissalâtü vesselâm*) kadem-i mübârekini omuzunda gördüğü için, kendi kademini evliyanın omuzuna o sırdan bırakıyor. Kasidesinde zâhir görünen, temeddüh ve iftihar değil, belki tahdis-i nimet ve âli bir şükürdür. Yalnız bu kadar var ki, muhibbiyet makamı olan makam-ı niyazdan, mahbubiyet makamı olan nazdarlık makamına çıkmış. Yani tarik-i acz ve fakırdan, meşreb-i aşk ve istiğrak girmiş. Ve kendine olan niam-ı azîme-i ilâhiyeyi yâd edip, bihakkın müftehirane şükretmiştir.

Üçüncü Nokta: Keramet, mu'cize gibi Cenâb-ı Hakk'ın fiilidir, hediyesidir, ihsanıdır ve ikramıdır; beşerin fiili değildir. O keramete mazhar olan zât ise, bazen biliyor, bazen bilmiyor –vukuundan sonra bilir–. Keramete mazhariyetini kablelvuku bilen ve ikram-ı ilâhiye ihtiyârıyla tevfik-i hareket eden

kısım, eğer enâniyetten bütün bütün tecerrüd etmişse ve Hazreti Gavs gibi kudsiyet kesbetmişse, Cenâb-ı Hakk'ın izniyle, o kerametın her tarafını bile rek kendisi sahip çıkar, bilir ve bildirir. Fakat bununla beraber, madem o keramet ikramdır; bütün tafsilatıyla keramet sahibine de meşhud olmak lâzım değildir. Bu sırra binâen, Hazreti Şeyh, ilâm-ı rabbanî ve izn-i ilâhî ile bu asrı görmüş ve hizmet-i Kur'âniye'nin etrafında bizleri müşâhede edip nazar-ı şefkatiyle bakmış. O beş satır, sırf bir keramet ve intak-ı bilhak ve bir ikram-ı ilâhî ve veraset-i nebeviye itibarıyla zuhur ettiğinden, mu'cizevârî, kudret-i beşer fevkinde bir şekil almış. Sun'î, irade-i şeyh ile olduğu değildir. Çünkü intaktır. Ruh-u kudsîsi hissetmiş, görmüş. İrade ve ihtiyâr yetiştirmiyor. Akıl ise ruhun harekâtını ihata edemez. Lisan, ne kadar aklın dekâik-i tasavvuratının tercümesinde âciz ise, ihtiyâr dahi ruhun dekâik-ı harekâtının derkinde o derece âcizdir.

Hazreti Gavs, o derece yüksek bir mertebeye mâlik ve o derece harika bir keramete mazhurdur ki, kâfirlerin bir kısmı demiş: “Biz İslâmiyet'i kabul edemiyoruz; fakat Abdülkadir-i Geylânî'yi de inkâr edemiyoruz.” Hem evliya'yı inkâr eden Vahhâbînin müfrit kısmı dahi Hazreti Şeyh'i inkâr edemiyorlar. Evliya, onun derece-i celâletine yetişmediği bütün ehl-i tarikatça teslim edilmiştir.

İşte böyle güneş gibi bir mu'cize-i Muhammediye (*aleyhissalâtu vesselâm*), yüksek ve sönmez bir bârika-yı İslâmiyet olan bir zât-ı nurânînin, gayb-âşinâ nazarıyla asrımızı görüp, böyle bir keramet izharıyla teselli verip teşci etmek şenindendir.

Acaba hiç mümkün müdür ki, “Sultanü'l-Evliya” makamını ihraz etmiş ve hamiyet-i İslâmiye ile zamanındaki padişahları titretmiş ve kuvve-i kudsiye ile mâzi ve müstakbeli hazır gibi izn-i ilâhî ile görmüş ve mematında dahi hayatındaki gibi dâimî tasarrufu bulunduğu tasdik edilmiş olan bir kahraman-ı velâyet, bu asrımıza ve bu asır içindeki kemâl-i acz ve zaaf ile Kur'an'ın hizmetinde çalışan ve insafsız düşmanların hücumuna mâruz ve teselli ve temine muhtaç bîçâre, Kur'an'ın hâdimlerine ve talebelerine lâkayt kalabilir mi? Hiç mümkün müdür ki, bizimle münasebettar olmasın? Sekiz, dokuz, belki on beş kuvvetli delilden kat-ı nazar, ednâ bir işaret kelâmında bulunsa, bize baktığına delâlet eder; hafi bir işaret etse kâfidir. Çünkü makam iktiza ediyor, mutabık-ı mukteza-yı hâldir ve münasebet kavîdir.

Ey benimle beraber Hazreti Şeyh'in teveccüh ve duasına mazhar kardeşlerim! Şu Üstadımız, bizi istikbalde adem zulûmatı içinde düşünüp bizimle

meşgul olurken, biz o mâzide mevcut ve nur perdeleri içinde üstadımızı ve üstadımızın üstadı ve ceddî olan Fahrü'l-âlemin Efendimiz'in (*aleyhissalâtu vesselâm*) teveccühlerinden gaflet etmek, onlara istinad etmemek lâıyk mıdır? Madem onlar bizi düşünüyorlar; biz de bütün kuvvet ve ruhumuzla onlara itimad edip ve emirlerine bilâ-kayd ü şart itâat etmeliyiz.

Ehl-i dünyanın telsiz, telgraf ve telefonları şarktan garba gittiği gibi, işte ehl-i hakikatin de mâziden, dokuz yüz sene mesafe-i azîmeden müstakbele böyle mânevi telefonları işleyebilir ve mânevi teleskopları görebilir. Mâlûmdur ki, zayıf emareler, içtima ettikçe kuvvet bulur, delil hükmüne geçer. İncecik ip-ler, içtima ettikçe kopmaz, halat olur. Küllî, umumî kayıtlar, içtima ettikçe hususiyet peyda edip taayyün eder. Bu sırra binâen, Hazreti Şeyh'in bu beş satırında sekiz-dokuz kuvvetli işaretin içtimasında hiç şek ve şüphe bırakmadı ki, Hazreti Şeyh, şimdiki Kur'an-ı Hakîm'in şâkirtlerine biiznillâh üstadlık ediyor, bihavlillâh şefkati altında himâye ediyor.

Cem-i kutbiyet ve ferdiyet ve gavsîyet
İle üç sütun üzerine durur.
Râyet-i ulviyet-i Şeyh-i hakkanîdir hitab-ı Abdülkadir.
İlham-ı Hüdâ, kitab-ı Abdülkadir.
Bâzü'l-eşheb ferd-i ferîd-i deveran.
Gavs-ı Âzam Cenâb-ı Abdülkadir.

Said Nursî

Risale-i Nur Şâkirtlerinin Bir Fıkrasıdır.

وَكُنْ قَادِرِي الْوَقْتِ لِلَّهِ مُخْلِصًا   تَعِيشُ سَعِيدًا صَادِقًا بِمَحَبَّتِي

İlm-i Cifirle Manası:

“Ey Said! Sen, zamanın Abdülkadiri ol, ihlâs-ı tâmmı kazan, fakrınla beraber maişetini düşünme, nâstan minnet alma; ismin ‘Said’ olduğu gibi maîşette de mesûd olacaksın. Muhabbetimde sadık olduğundan ve ihlâsa çalıştığından, Hulûsi gibi muhlis talebeler ve yardımcılar ve Süleyman, Bekir gibi sadık hizmetkârlar ve Sabri gibi tam takdir edici ve ciddi müştâk talebeler size verilmiş.” Evet, lillâhilhamd, Gavsın sarahat derecesinde ihbar ettiği hal vuku bulmuştur. Gavs-ı Âzam, “Said” namıyla tesmiye ettiği müridinin tarihçe-i hayatında en mühim noktaları beyan etmekle beraber, ilm-i cifir esrariyle

sekiz-dokuz cihette, Said'in başına parmağını basıyor. Beyitlerin mana-yı zâhîrîsi ile maânî-i cîfriyesi birbirine çok yakın olmakla dokuz vecihteki işaretiler birbirini teyid ettiğinden, sarahat derecesine çıkmış.

أَنَا لِمُرِيدِي حَافِظًا مَا يَخَافُهُ وَأَخْرُسُهُ فِي كُلِّ سِرٍّ وَفِتْنَةٍ

İlm-i Cifirle Manası:

“On dördüncü asırda ‘el-Kürdî’ lakabıyla yâdedilen Molla Said, benim müridimdir. O fitne ve belâ asrının her şer ve fitnesinden, Allah’ın izniyle ve havl-i kuvvetiyle onun muhafızıyım.” Evet, Hürriyetten yirmi-otuz sene sonraya kadar, yirmi fitne-i azîme içinde fevkalâde bir surette Gavsın o müridi mahfuz kalmıştır. Korktuğu şer ve mehâlikten bir hıfz-ı gaybî ile kurtulmuştur.

مُرِيدِي إِذَا مَا كَانَ شَرِّقًا وَغَرْبًا أَغْنَاهُ إِذَا مَا سَارَ فِي أَيِّ بَلَدَةٍ

İlm-i Cifirle Manası:

“O Gavs’ın müridi olan Said el-Kürdî, Rusya’da esaretle Asya’nın şark-ı şimalîsinde ve ehl-i bid’anın eliyle Asya’nın garbına nefyolunarak kaldığı miktarca ve Sibiryâ taraflarından firar edip fevkalâde çok bilâdı seyr u seyahat etmeye mecbur olduğu zaman, Allah’ın izniyle, havl ve kuvvet-i rabbânî ile ona imdat etmiş ve istimdadına yetişmişim.” Evet, Hazreti Gavs’ın müridi unvanıyla irade ettiği Said (*radîyallâhu anî*), üç sene esaretle Asya’nın şark-ı şimâlîsinde mehâlik içinde mahfuz kalıp, üç-dört aylık mesafeyi firar suretiyle kat ederek çok şehirleri gezip Gavs’ın dediği gibi mahfuz kalmıştır.

فَيَا مُنْشِدًا نَظْمِي فَقُلْهُ وَلَا تَخَفْ فَإِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ

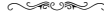
İlm-i Cifirle Manası:

“Bediüzzaman Molla Said” namıyla yâd olunan ve evrâd-ı muntazamasını okuyan müridine der ki: “Benim nazmımı, yani meslek ve meşrebimi ve mücâhedatımı gösteren makalâtımı söyle. Yani, nazmımdan murad, senin risalelerin ve Sözler’in ve Mektubat’ındır.”

Bin üç yüz otuz ikide o Sözler ile mücâhedeye başla. Sen inâyet-i ilâhiyenin hıfzındasın.”

Evet, *ظ* ile *نَظْمِي* ile *مُنْشِدًا* ilm-i cifirle “Molla Said”i gösterdiği gibi, *مِي* ile hem Mektubat’ı, hem *سَعِيدِ الْكُرْدِي* gösterir.

“Kelimat” Sözler demektir. **وَلَا تَحْفُ** bin üç yüz otuz ikiyi gösterir. O tarih, mebde-i cihadıdır. O tarihte *İşârâtü'l-i'câz* tefsirinin neşriyle mücâhede-ye başlamış.

Keramet-i Gaybiye-i Gavsienin İşârâtını Teyid Eden Üç Remiz

Birinci Remiz: **أَنَا لِمُرِيدِي حَافِظٌ** ilm-i cifir itibarıyla, makam-ı ebcedî hesabıyla, bin üç yüz otuz altıyı gösterir. Demek Hazreti Gavs, “Bu tarihte, istikbalde gelecek müridini emr-i ilâhî ile muhafaza edecek” diyor. Evet, bu biçâ-re Said dahi diyor:

Nev-i beşere gelen en büyük bir musibet, Harb-i Umumî hengâmında, çok tehlikelere mâruz kaldım. Hazreti Gavs’ın gösterdiği Arabî tarihte veya az evvel harika bir surette kurtuldum. Hatta bir defa, bir dakikada üç gülle öldürecek yere mukabil bana isabet ettiği halde tesir etmediler. Bitlis’in sukutunda, bir miktar talebelerimle Rus askerlerinin bir taburu içine düştük. Bizi sardılar, her tarafta el ele ateş edildi. Dört tanesi müstesna, bütün arkadaşlarım şehid olduktan sonra, taburun dört sıralarını yardık; yine onların içinde bir yere girdik. Onlar, üstümüzde, etrafımızda sesimizi, öksürüğümüzü işittikleri halde bizi görmüyordular. Otuz saat, o halde çamur içinde, ben yaralı iken hıfz-ı ilâhî ile istirahat-i kalb içinde muhafaza edildim.

Bunun gibi müteaddit tehlikede Hazreti Gavs’ın gösterdiği tarih-i Arabî itibarıyla, hakikaten bir hıfz-ı ilâhî içinde bulunduğumu hissediyordum. Demek Cenâb-ı Hak o kudsî üstadımı, bir melâike-i sıyanet gibi bana muhafız kılmış.

İşte bu **أَنَا لِمُرِيدِي حَافِظٌ** fıkrası, bu fakirin mühim sergüzeştlarına işaret ettiği gibi, bu fakirin etrafında hizmet-i Kur’âniye işinde toplanan arkadaşlarımdan dokuz talebesini **حَافِظًا** ismi ile işaret ediyor.

وَأَخْرُسُهُ فِي كُلِّ شَرِّ وَفِتْنَةٍ fıkrasında iki hüküm var. Biri şerden, diğeri fitnedendir. Demek ikincisi **وَأَخْرُسُهُ فِي كُلِّ فِتْنَةٍ** ve bu cümle – **كُلِّ** şedde sayılmazsa – bin üç yüz kırk dört eder. Evet, bu tarihten şimdiye kadar çok fitne-i mühimmeden bir himâyet-i gaybî ile mahfuz kaldığımı **تَحْدِيثًا لِلنَّعْمَةِ** ilân ediyorum.

İkinci Remiz:

مُرِيدِي إِذَا مَا كَانَ شَرْقًا وَعَرْبًا أَعْنَهُ إِذَا مَا سَارَ فِي أَيِّ بَلَدَةٍ

fıkrasında bahsettiği ve konuştuğu müridi ise, şarka esareten gittiği tarihi gösterdiği gibi, garba nefyolduğu tarihi de gösterir. Şöyle ki:

Şu fıkranın hakikî tâbiri *أَسِيرًا فِي شَرْقٍ* oluyor. Demek zaman-ı esaret *مُرِيدِي أَكْسِيرًا فِي شَرْقٍ* de çıkıyor. Ve bin üç yüz otuz yedi ediyor. İşte bu fakir, o tarih-i Arabî’de Rus esaretinde, tek başımla Petroğra’dan bir ay şimal-i şark tarafından firar edip, çok envâ-ı mehâlik varken, Rusça bilemediğim halde, bir muhafaza-yı gaybiye altında pek çok bilâdı seyr u seyahat ettim. Tâ Varşova, Avusturya tarihiyle İstanbul’a gelip uzun bir daire-i arzda seyahat ettim. Hazreti Gavs’ın dediği gibi, o esaret-i şarkiye ve o seyr-i bilâd-ı kesîre içinde izn-i ilâhî ile istiğâseme medet görüyordum. Demek izn-i ilâhî ile Hazreti Gavs, melek gibi bu vazifeyi duasıyla yapmış.

Amma *مَا كَانَ عَرَبًا* kaydı, tarih-i Arabî olarak bin üç yüz elli bir, meşhur Rumî tarihiyle iki sene fark var. İşte, –Hazreti Gavs’ın dediği gibi– bu fakir, tarih-i Arabî ile bin üç yüz elli birde, şeâir-i İslâm içinde mühim tahavvülât zamanında bütün kuvvetimle şeâirin muhafazasına hizmetle mükellef olduğum halde, o mânevî herc ü merçteki fırtınalar bizi sarsmadı.

Hem *عَرَبًا* kelimesi, âhirdeki tenvin ile beraber bin iki yüz doksan iki eder ki, bu fakirin dünyaya gelmesinden bir sene evvel; veyahut rahm-ı maderdeki tarihe işaretle beraber, *مَا كَانَ عَرَبًا* bin üç yüz on dört eder. Bin üç yüz on dört senelerinde mevzu-u bahis olan müridi, mühim vartadan kurtulmasına Gavs (*radiyallâhu anhu*) işaret ediyor, onun imdadına yetiştim diyor. Hayatta olan eski talebelerim biliyorlar ki, bin üç yüz on dört, bin üç yüz on beş-on altı senelerinde, Van kalesi –ki, iki minare yüksekliğinde sırf dağ gibi bir taştan ibarettir– eskiden kalma oda gibi bir in kapısına gidiyorduk. Ayağımdan kunduralar kaydı, iki ayağım birden kaydı. Tehlike yüzde yüz... Başkaca nokta-yı istinad kalmadığı halde, büyük bir istinada basmış gibi üç metrelik bir kavisle o mağaranın kapısına atılmıştım. Hem ben, hem beraberimdeki orada hazır arkadaşlarım, ecel gelmediği için sırf bir hıfz-ı ilâhî, harika bir imdad-ı gaybî telâkki ettik.

İşte Hazreti Gavs, madem bu kasidesinde sergüzeşt-i hayatımın mühim noktalarına işaret ediyor; elbette bu acîb ve en tehlikeli bir sergüzeşt-i hayatıma şu cümlesiyle işaret ediyor denilebilir.

Elhâsıl: Hazreti Gavs'ın mezkûr kelimatları, bu fakirin tarih-i hayatımda geçen en mühim noktaları manasıyla ifade ettikleri gibi, hesab-ı ebced makamıyla mühim noktaların tarih-i vukularına tevafukları, elbette tesadüfî ve tesadüf işi olamaz. Sâir işârâtın kuvvet-i kat'iyeti, tesadüfî muhâl derecesine getirmiştir. Madem bu beş satır kasidesi bir keramettir; keramet ise, mu'cize gibi, Cenâb-ı Hak tarafındandır, intak-ı bilhak nev'indendir, daha beyan etmediğimiz çok esrarı hâvidir; ihtiyâr-ı beşer yetişemez...

Said Nursî

Latif Bir Tefe'ül

Şeyh Sa'di Şirâzinin *Bostan*'ından Sözler hakkında ben, Hâfız Hâlid, Galib, Süleyman niyet edip açtık, tefe'ül bu çıktı:

نَكَرُ تَا كِلِسْتَان مَعْنَا شُكُفْتُ
بَرُو هِجْ بُلْبُلُ جُنَيْنِ خُوش نَكُفْتُ
عَجَبَ گَرْ بِمِرْدِ جُنَيْنِ بُلْبُلُ
كِه اَزْ اُسْتُخْوَا نَشْ نَرُو يَدِ كَلِي

Meâlî: Yani, “Gel, bak, güller bağı şeklinde hakikat gülleri açılmış. Böyle hakikat bahçesinde hiçbir bülbül, böyle şirin, hoş nağme etmemiştir. Nasıl oluyor ki, böyle bir bülbül öldükten sonra onun kemiklerinden güller açılmasın.”

Bu meâl, maksadımıza o kadar yakındır ki tâbire lüzum yoktur. Yalnız gülistanımız, ebedî Kur'ân cennetindendir, ondan gelmiştir.

Mehmed, Tefik, Galip, Süleyman,
Hâfız Hâlid, Said (radîyallâhu anhum)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Gavs, meşhur kasidesinde –sarahat derecesinde– bizlerden, yani hizbü'l-Kur'ân'dan haber verdiği gibi, daha birkaç yerde, yine işârî bir tarzda haber veriyor. Ezcümle, o kasidenin arkasında *Mecmuatü'l-Ahza*b'ın 563'üncü sayfasında, yine o mâlûm müridinden bahsediyor ve beytinde diyor ki:

فَمُرِيدِي إِذَا دَعَانِي بِشَرْقٍ أَوْ بَغَرْبٍ أَوْ عَارٍ فِي بَحْرِ طَامِي أَعْنَهُ

“Garpta beni çağırıldığı vakit onun imdadına yetişeceğim.” Evet, doğrudur. Arabî tarihle bin üç yüz otuz dokuzda, müthiş bir buhran-ı ruhî ve dehşetli bir heyecan-ı kalbî ve dağdağalı bir teşevvüş-ü fikrî geçirdiğim sıralarda, pek şiddetli bir surette Hazreti Gavs’tan istimdat eyledim. Bir-iki yerde bahsettiğim gibi, *Fethu’r-Rabbânî* kitabı ile ve dua ve himmetiyle imdadıma yettiği ve o buhranı geçirdim. İşte o müridi ise, bîçâre Saidü’l-Kürdî olduğunu meşhur kasidesinde kat’î gösterdiği gibi, bu kasidede de *فَمُرِّدِي*’den murad olur. Çünkü *بِعَرَبٍ دَعَانِي* ebced hesabıyla bin üç yüz otuz dokuz eder. O zaman memleketime nisbeten garp sayılan İstanbul’da idim. *بِعَرَبٍ دَعَانِي* makam-ı ebcedîsi zaman-ı istimdadıma tevafuk ediyor. Hesapta *إِذَا* lafzı dâhil olmaz. Çünkü *إِذَا* zamanı gösteriyor *بِعَرَبٍ دَعَانِي* cümlesi o müphem zamanı tayin ediyor.

Hem ezcümle, *Mecmuatü’l-Ahzab*’ın ikinci cildinin 379’uncu sayfasında Hazreti Gavs’ın “Virdü’l-işâ” namındaki münâcâtında şu fıkra var.

فَالْوَاصِلُ^{2(Hâşiye-1)} إِلَى السَّاحِلِ السَّلَامَةِ هُوَ السَّعِيدُ الْمُقَرَّبُ^{1(Hâşiye-2)}

وَدُوُّ الْهَلَاكِ هُوَ الشَّقِيُّ الْمُبْعَدُ وَالْمُعَذَّبُ

İşte Gavs’ın şu fıkrası, *فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ*³ âyetinin bir nevi tefsiridir. Şu küllî âyetin bir kısım efradını, altıncı asır ve on dördüncü asırda âyetin külliyyetinde dâhil bir kısım efrad-ı mahsusayı irae ettiğine müteaddit emareler var. Âyetin külliyyetinde^{4(Hâşiye)} tevafuk sırrıyla *فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ* kelimesinde bu zamanının

1 (Hâşiye-2) “الْمُقَرَّبُ” müşedded (ر), bir sayılsa, Üstadımızın lâkabı olan “en-Nursî” kelimesinin aynıdır. Yalnız atıf için (و) var. Tam tevafukla mukarrebden murad Nurslu olduğunu gösteriyor. “الْمُقَرَّبُ” de şeddeli (ر) iki sayılsa, “Bediüzzaman Nursî” yâ-yı muhaffefle aynıdır. Yalnız iki fark var. İki hemze-i vasil sayılsa tam tamına tevafukla “الْمُقَرَّبُ” doğrudan doğruya ona işaret ediyor.

Şamlı Tevfik, Süleyman, Ali

2 (Hâşiye-1) “فَالْوَاصِلُ” kelimesi –müteaddi olarak cihetiyle– “Sözleriyle selâmete îsal edici” demektir.

3 “Artık onlardan kimi bedbaht, kimi mutludur.” (Hûd sûresi, 11/105)

4 (Hâşiye) Âyetin külliyyetinde, saadet noktasında mazhariyetine mâsadak olmak için, milyarlar dereceden yalnız bir derece murad olduğumuzu anlasak, ebede kadar şükretsek, o nimetlerin hakkını eda edemeyiz. Hazreti Gavs’ın işaretinden anlaşılıyor ki, o muhit âyetin denizinden bir katre kadar hissemiz var. ^{1*} اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

^{1*} “Allah’a hamdolsun; bu Rabbimin ihsanıdır.”

en büyük şakîlerinden üçüne cifirce tevafuk etmesi, o küllî âyette bunlar dahi kasten murad olduklarına emaredir, belki işarettir. İşte Hazreti Gavs, bu âyetteki bu emareden, bu zamana bakmış. Mezkûr fıkrasını küllî âyete bir nevi hususî tefsir yaparak, kasidesinde kerametkârâne bahsettiği fitne-i âhîrzaman içindeki şâkirtlerini görüp, o zamanın şakîlerinin şerrinden muhafaza edildiği ve burada münâcâtında dahi o kasidenin meâline bakıyor.

Şu fıkra-yı Gavsîyede bir ima var. Buradaki “Said” lafzında, meşhur kasidesindeki *دُو الْهَلَاكِ هُوَ الشَّقِيُّ* kelimesine hafî bir işaret olduğu gibi, *دُو الْهَلَاكِ هُوَ الشَّقِيُّ* fıkрасıyla, kendisinden sonra vuku bulan ve ulûm-u İslâmiye’yi mahvetmek niyetiyle kütüphâneleri Dicle ve Fırat nehrine atan Hülâgu felâketini haber vermekle beraber, Hülâgu gibi ulûm-u İslâmiyeye perde çeken şakîleri dahi mezkûr âyete istinaden haber veriyor.

Evet, *فَالْوَاصِلُ إِلَى السَّاحِلِ السَّلَامَةِ* fıkрасıyla Hizbü’l-Kur’ân’a işaret ettiği gibi, *دُو الْهَلَاكِ هُوَ الشَّقِيُّ* fıkрасıyla ulûm-u İslâmiyeyi imha niyetiyle Hülâgû ve vüzerası gibi davranan bazı mâlûm insanların isimleri ilm-i cifirce dahi mezkûr âyetin işaretine istinaden tam tevafuk ediyor, gösteriyor.

Malûmdur ki tevafuk, ilm-i cifrin anahtarlarından mühim bir anahtardır.

Eğer bir tevafuk ise, delâlet denilmez; fakat hafî bir **ima** olur.

Eğer, iki cihet ile aynı meseleyi tevafuk gelse, imâdan **remiz** derecesine çıkar.

Eğer, iki-üç cihetle aynı meseleye gelse **işaret** olur.

Eğer, meâni-i elfaz işârât-ı harfiyeye münasip gelse ve işaretle bahsedilen insanların ahvâli o manaya mutâbık ve muvafık olsa, o işaret o vakit **delâlet** derecesine çıkar.

Eğer altı-yedi vecihle tevafukla beraber, mana-yı kelimat, işaret-i harfiyeye muvafık gelse ve mukteza-yı hâle de mutâbık olsa o delâlet o vakit **sarahat** derecesine çıkar.

İşte bu düstura binâen, Şeyh-i Geylânî o meşhur kasidesinde sarahat derecesinde Hizbü’l-Kur’ân’dan bahsettiği gibi, *Virdü’l-işâ* münâcâtında dahi mezkûr âyete istinaden hizbü’l-Kur’ân’ın bir hâdimini tasrihen ve arkadaşlarını da işaret derecesinde haber veriyor.

Gavs-ı Âzam'ın istikbalden haber verdiği nev'inden, meşhur Şeyhülislâm Ahmed Câmî dahi İmam Rabbânî (*radıyallâhu anlı*) olan Ahmed-i Farukî'den haber verdiği gibi, Celâleddin-i Rumî, Nakşibendîlerden haber vermiş. Daha bu neviden çok evliyalara, vâkıa mutâbık haber vermişler; fakat onların bir kısmı sarahate yakın haber vermişler. Diğer bir kısmı haberleri çendan bir derece müphem, mutlaktır; fakat bahsettikleri zâtlar makam sahibi ve büyük olduklarından, büyüklükleri ve taayyünleri cihetiyle o müphem ihbar-ı gaybîyi, bilistihkak kendilerine almışlar. Meselâ, Ahmed Câmî (*kuddise sirruhi*) demiş ki: “Her dört yüz sene başında mühim bir Ahmed gelir. Bin tarihi başındaki Ahmed en mühimdir.” Yani o elfin müceddididir. İşte böyle mutlak bir surette söylediği halde, İmam Rabbânî'nin (*kuddise sirruhi*) büyüklüğü ve teşahhusu, o haber-i gaybîyi katiyen kendine almış. Hazreti Mevlâna Celâleddin-i Rumî de (*kuddise sirruhi*) Nakşibendîden müphem bir surette bahsetmiş; fakat Nakşîlerin büyüklüğü ve yüksekliği ve teşahhusları o haberi de bilistihkak kendilerine almışlar.

İşte bu kerametkârâne ihbar-ı gaybî nev'inden Gavs-ı Âzam (*kuddise sirruhi*) dahi, Hizbü'l-Kur'ân'dan -işârî bir surette- haber verdiği gibi, hizbü'l-Kur'ân'ın bir hadimi olan bu bîçâre Said'i (*radıyallâhu anlı*) iki yerde sarahaten haber veriyor. Müphem ve mutlak bırakmadığının sırrı budur ki: Bu bîçâre Said, makam sahibi olmamışken ve büyük değilken ve mutlak tâbiri teşhis edecek bir teşahhus yokken, lütf-u ilâhî ile, büyük bir makamın hizmetinde bulunmasıdır. Âdetâ bir nefer iken, müşîriyet makamı hizmetinde bulunmasıdır. İşte küçüklüğü ve ehemmiyetsizliği içindir ki, Hazreti Gavs, öteki evliyaya muhalif olarak yalnız işaretle kalmayıp, sarahat derecesinde parmağını onun başına basıyor.

Sergüzeşt-i hayatımda geçen ve çoğunu gizlediğim çok harika vâkıalar vardı. Kendimi hiçbir vecihle keramete lâıyk görmediğim için onları bazen tesadüfe, bazen de başka esbaba isnad ediyordum. Şimdi kanaatim geliyor ki, o harikalar, Gavs-ı Âzam'ın bir silsile-i kerametini teşkil ederler. Demek onun duasıyla, himmetiyle, ona kerameten ve bize ikram nev'inden, bir nevi inâyet-i ilâhiyeye mazhar olmuşuz.

Ezcümle: Ben menfî olarak İstanbul'a getirildiğim vakit bir zaman Meşihat-ı İslâmiye dairesinde bulunan Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'deki hizmet-i Kur'âniye'ye çalıştığım için, o alâkadarlık cihetinde, “Meşihat dairesi ne haldedir?” diye sordum. Eyvah! Öyle bir cevap aldım ki, ruhum, kalbim ve fikrim titrediler ve ağladılar. Sorduğum adam dedi ki: “Yüzer sene envâr-ı şeriatın

mazharı olmuş olan o daire, şimdi büyük kızların lisesi ve mel'abegâhıdır." İşte o vakit öyle bir hâlet-i ruhiyeye giriftar oldum ki, dünya başıma yıkılmış gibi oldu. Kuvvetim yok, kerametim yok; kemâl-i me'yusiyetle "ah, vah!" diyerek dergâh-ı ilâhîye müteveccih oldum. Ve bizim gibi kalbleri yanan çok zâtların harareтли ahları, benim âhıma iltihak ettiler. Hatırıma gelmiyor ki, acaba Şeyh-i Geylânî'nin duasını ve himmetini, duamıza yardım için istedim mi, istemedim mi? Bilmiyorum. Fakat her halde o eskiden beri nurlar yeri olmuş bir yeri zulmetten kurtarmak için, bizim gibilerin ahlarını ateşlendiren onun duasıdır ve himmetidir. İşte o gece Meşihat kısmen yandı. Herkes "Vâ esefâ" dedi; ben ve benim gibi yananlar, "Elhamdülillâh" dedik. Zannederim ki, bu fakir millete iki yüz milyon zarar veren Adliye dairesindeki yangında böyle bir mana var. İnşallah bu da bir ikaz ve intibahı verecektir. Ateş bazen sudan ziyade temizlik yapar.

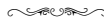
Hakikatli bir latife: Sultan Süleyman Kanunî, kesretli kırk çeşme sularını İstanbul'a getirdiği vakit, Şeyhülislâm Zenbilli Ali Efendi ona demiş: "Hilâf-ı şeriat kanunları Avrupa'dan getirdiğin cihetle, İstanbul'a öyle bir bok sıçtı ki, o getirdiğin suların cümlesi üzerinden akıp geçse yüz senede temizleyemez."

Suâl: Gavs-ı Âzam gibi büyük veliler, bazı evkatta, mâzi ve müstakbeli hazır gibi müşâhede ederler. Neden mâziye ait cihette sarahat suretinde haber veriyorlar da, istikbalden hafî remizlerle, gizli işaretlerle bahsediyorlar?

*Elcevap:*¹ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ âyetiyle,

عَالِمِ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا ۖ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ²

âyeti ifade ettikleri kudsî yasağa karşı ubudiyetkârâne bir hüsn-ü edep takınmak için, tasrihten işaret mesleğine girmişler. Tâ ki işaretlerle, remizle anlaşıl-sın ki, ihtiyârsız, niyetsiz bir surette tâlim-i ilâhî olmuştur. Çünkü istikbalî olan gaybiyat, niyet ve ihtiyâr ile verilmediği gibi, niyetle de müdahale etmek, o yasağa karşı adem-i itaati işmam ediyor.

¹ "Gerek göklerde gerek yerde olanlardan hiç kimse gaybı bilemez, gaybı yalnız Allah bilir." (Neml sûresi, 27/65)

² "O bütün gaybı bilir. Fakat gayplarını kimseye açmaz. Ancak, bildirmeyi dilediği bir elçiye bildirir." (Cin sûresi, 72/26-27)

Hazreti Gavs'ın Keramet-i Gaybiyesini Teyid Eden Bir Âyetin İşârâtındaki Bir Nükte-i İ'câzîyedir.

Kur'ân'dan tereşşuh eden o Sözler ve risaleler, Kur'ân-ı Hakîm'in bir nevi, müstakim tefsiri ve hakâik-i imaniyenin istikametli ve kuvvetli delilleri olduğundan, o risaleler ve sözlere gelen şeref ve takdir ve tahsin, Kur'ân'a ve hakâik-i imana aittir. Madem öyledir; bilâ-perva derim ki: وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ¹ sırıyla, Kur'ân'da elbette bu istikametli tefsirinin istikametine işaret var. Evet var. Kur'ân o tefsirine hususî bakıyor. Çünkü âyât-ı mühimmeden Sûre-i Hûd'daki²(Hâşiye)³ فَامْنُهُمْ شَقِيٍّ وَسَعِيدٍ⁴ âyeti bulunan sayfanın karşısında فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ⁴ âyeti, fâ-yı atf hâriç olarak كَمَا أُمِرْتَ makam-ı ebcedîsi bin üç yüz ikidir. Demek اِسْتَقِمْ 'deki emr-i has içinde bulunan hitab-ı âmmın hadsiz müstakim efradları içinde, o bin üç yüz iki tarihinde bir ferdin bir cihette istikamet emrinin imtisali bir hususiyet kazanacak. Demek on dördüncü asırda Kur'ân'dan iktibas edip, istikametsiz sakim yollar içinde sırat-ı müstakîmi gösterecek âsârı neşreden bir adamı, o hadsiz efrad içinde dâhil ediyor.

Hem o istikametın bir hususiyeti var ki, tarihiyle işaret ediyor. Hâlbuki, o asırda şahsen istikamette mümtaz bir hususiyet kesbetmek çok uzaktır. Demek, şahsî istikamet değil. Öyleyse, o adamın teşebbüsüyle neşredilen esrar-ı Kur'âniye, o asırda istikamette imtiyaz kesbedecek. O adam şahsen gayr-i müstakim olduğu halde, müstakimler içine idhali, o imtiyaza remzeder. Madem hakikat budur, ben kat'î bir surette itiraf ediyorum ki, hayatım istikametsiz gitmiş, kalbim sakametten kurtulmamış, o kudsî emrin imtisalin-den belki yüz derece uzağım. Fakat وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ⁵ sırıyla o nimete bir şükür olarak derim ki: O bin üç yüz iki tarihi ise –Arabî tarih itibarıyla olsa–

¹ “Yaş ve kuru hiçbir şey yoktur ki açık, net bir kitapta bulunmasın.” (En'âm sûresi, 6/59)

² (Hâşiye) Hattâ Resûl-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm) ferman etmiş ki: ¹ شَيْئَيْنِ سُورَةُ هُودٍ¹ yani, sûre-i Hûd'daki ² كَمَا أُمِرْتَ² âyeti beni ihtiyarlattırdı. Çünkü ehemmiyeti azîmdir; istikamet-i tâmmeyi emrediyor.

¹ “Beni Hûd sûresi ihtiyarlattı.” Bkz.: ed-Dârakutnî, *el-ilel* 1/209; el-Münâvî, *Feyzu'l-kadîr* 4/169; Ayrıca bkz.: Tirmizî, *tefsîru sûre* (56) 6.

² “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” (Hûd sûresi, 11/112)

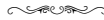
³ “Artık onlardan kimi bedbaht, kimi mutludur.” (Hûd sûresi, 11/105)

⁴ “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” (Hûd sûresi, 11/112)

⁵ “Ve Rabbinin nimetini anlat da anlat.” (Duhâ sûresi, 93/11)

Kur'ân okumaya başladığım aynı tarihe tevafuk eder. Ve –Rumî tarihi hesabıyla– ilme başladığım tarihe tevafuk eder. Öyleyse, o ima edilen ferd olabiliriz. Hâlbuki şahsen bütün hayatı sakim ve istikametsiz olan bir ferde istikametle ima edilse ve gayr-i müstakim iken müstakimler içine idhal edilse, elbette o ferdin mazhar olacağı âsârın istikametine imadır. Ve o âsârın istikameti, o tarihte başlayıp dalâlet yolları ve zulûmat tarikleri içinde sırat-ı müstakimi gösterecek, **فَاسْتَقِمَّ كَمَا أَمَرْتُ**¹ emrini imtisal edecek demektir. Evet, –lillâhilhamd– Risale-i Nur eczaları Kur'ân'ın bu mu'cizane ima-yı gaybîsini bilfiil göstermiş, meydandadır.

Şu âyetin gizli imasına **فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ**² âyeti teyid ediyor. Çünkü **نُنْ** 'deki şeddeli *nun* bir sayılsa, tam evvelki âyete tevafuk ile, hizbü'l-Kur'ân'ın faaliyetine vasıta olan bir hâdiminin Kur'ân okumaya başladığı bin üç yüz iki tarihine, iki fark ile tevafuk etmekle beraber, şeddeli *nun* iki *nun* sayılsa, bin üç yüz elli eder ki, bu tarihte Kur'ân'dan muktebes olan Risale-i Nur etrafında toplanan, bütün kuvvetleriyle Kur'ân'ın hizmetlerine çalışan, hizbü'l-Kur'ân'ın faaliyeti ve dalâlet ve zındıkaya mânen galebe ettikleri bir zamana tevafuku ise, istikbalde tam galebelerine bir ima-yı gaybîdir.

Suâf: Sen bu zamanın hâdisâtına, fitne-i âhırzaman diyorsun. Hâlbuki hadiste vârid olmuş ki, âhırzamanda Allah Allah (*celle celâliüh*) denilme-yecek; sonra kıyamet kopacak.”

Elcevap:

Evvelâ: Fitne-i âhırzamanın müddeti uzundur; biz bir faslındayız.

Sâniyen: Yerde Allah Allah (*celle celâliüh*) denilmeyecekten murad, Allah'a iman kalkacak demek değildir,³(Hâşiye-1) belki Allah'ın namını değiştirecekler demektir. Nasıl ki yerde Allah Allah (*celle celâliüh*) denilmezse kıyamet-i kübrâ

¹ “Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” (Hûd sûresi, 11/112)

² “(Kim Allah'ı, Resûlünü ve iman edenleri dost edinirse) bilsin ki, bunların teşkil ettiği Allah tarafı, mutlaka galip gelecektir.” (Mâide sûresi, 5/56)

³ (Hâşiye-1) Çünkü hadiste vardır ki, **لَا تَرَأَى طَائِفَةً مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ**^{*} Bu hadis diğer hadisi takyid ediyor.

^{*} “Ümmetimden bir topluluk Allah'ın emri gelinceye kadar (yani kıyametin kopmasına kadar) hak üzerinde galip olacaktır.” Buhârî, *menâkıb* 28, *i'tisam* 10, *tevhid* 29; Müslim, *imâre* 171; Tirmizî, *fiten* 51.

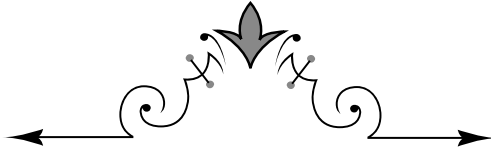
kopacak. Bir memlekette de *Allah Allah* (*celle celâlih*) denilmezse bir nevi kıyamet kopmasına işarettir.¹(Hâşiye-2)

تَوَسَّلْ بِنَا فِي كُلِّ هَوْلٍ وَشِدَّةٍ أَعْيُنُكَ فِي الْأَشْيَاءِ دَهْرًا بِهَمَّتِي

İlm-i cifirle manası: “Yâ Said! Âhırzamanın fitnelerine yetişip düştüğün zaman, benim dua ve himmetimi kendine vesile ve şefaathçi yap. İnşaallah, senin her şeyinde ve her işinde uzun bir zamanda, yani tufûliyet zamanından, tâ ihtiyarlığın vaktinde işkenceli esaretine kadar, yani bin iki yüz doksan dörtten, tâ bin üç yüz kırk beş, belki altmış dörde, daha ziyade bir zamana kadar Allah’ın izniyle ve kuvvetiyle senin imdadına yetişeceğim.”

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا²

Said Nursî

¹ (Hâşiye-2) Yedi sene evvel yazılan bu işâret-i gaybiye aynen vukua geldi. Herkes gördü. Evet bu geçen zelzele, kıyametin zelzele-i kübrâsından haber verir gibi sarstı, fakat akılları başlarına gelmedi.

² “Ey Rabbimiz! Unutur veya hataya düşer de bir kusur işlersek bizi onunla hesaba çekme!” (Bakara sûresi, 2/286)

Risale-i Nur'dan Parlak Fıkralar ve Bir Kısım Güzel Mektuplar

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Latîf ve mânidar ve beşaretli iki hâdiseyi beyan ediyorum:

Birincisi: Me'yusâne bir hâtıradan müjdeli bir ihtar:

Bugünlerde hatırıma geldi ki hayat-ı içtimaiyeye giren hangi şeye temas etse, ekseriyetle günahlara mâruz kalıyor. Her cihette günahlar serbestçe insanı sarıyorlar. “Bu kadar günahlara karşı insanın hususî ibadet ve takvası nasıl mukabele edebilir?” diye me'yusâne düşündüm.

Hayat-ı içtimaiyedeki Risale-i Nur talebelerinin vaziyetlerini tahattur ettim. Risale-i Nur şakirtleri hakkında necatlarına ve ehl-i saadet olduklarına dair kuvvetli işaret-i Kur'âniye'yi ve beşaret-i Aleviye'yi ve Gavsıye'yi düşündüm. Kalben dedim ki: “Her biri bin yerden gelen günahlara karşı bir dille nasıl mukabele eder, galebe eder, necat bulur?” diye mütehayyir kaldım. Bu tahayyürüme mukabil ihtar edildi ki:

Risale-i Nur'un hakikî ve sâdık şakirtlerinin mâbeynlerindeki düstur-u esasiye olan iştirak-i a'mâl-i uhreviye kanunuyla ve samimî ve sâdık tesânüd sırrıyla her bir hâlis ve hakikî şakirt, bir dille değil, belki kardeşleri adedince dilleriyle ibadet edip istiğfar eder. Bin taraftan hücum eden günahlara karşı, bin dille mukabele eder. İhlâs ve sadâkat ve sünnet-i seniyyeye mütâbaat ve hizmet derecesine göre o küllî ubûdiyete sahip olur.

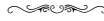
Bu büyük kazancı elden kaçırmamak gerektir. Bazı melâikenin kırk bin dil ile zikrettikleri gibi,¹ hâlis, hakikî, müttakî bir şakirt dahi kırk bin kardeşinin dilleriyle ibadet eder, necata müstehak olur, inşallah.

İkincisi: Eski zamanda, on dört yaşında iken icâzet almanın alâmeti olan üstad tarafından sarık sardırma, bir cübbe bana giydirmek vaziyetine mâniler bulundu. Yaşımın küçüklüğüyle, memleketimizde büyük hocalara mahsus kisve giymek yakışmadığını...

¹ Bkz.: et-Taberî, *Câmiu'l-beyân* 15/156; Ebu's-Şeyh, *el-Azame* 2/547, 740, 742, 747, 3/868; İbni Kesîr, *Tefsîru'l-Kur'an* 3/62.

Sâniyen: O zamanda büyük âlimler, bana karşı üstadlık vaziyeti değil, ya rakip veyahut teslimiyet derecesine girdikleri için bana cübbe giydirecek ve üstadlık vaziyetini alacak kendilerine güvenenler bulunmadı. Ve evliya-yı azîmeden dört-beş zâtın vefat etmeleri cihetiyle, elli altı senedir icazetin zâhir alâmeti olan cübbeyi giymek ve bir üstadın elini öpmek, üstadlığını kabul etmek hakkımı bugünlerde, yüz senelik bir mesafede Hazreti Mevlânâ Zülcenâheyn Hâlid Ziyâeddin kendi cübbesini, o cübbeye sarılan bir sarık ile, pek garip bir tarzda bana giydirmek için gönderdiğini bazı emarelerle bana kanaat geldi. Ben de o mübârek yüz yaşında¹(Hâşiye) cübbeyi giyiyorum, Cenâb-ı Hakk'a şükrediyorum.

Said Nursî

Emin ve Feyzi'nin Isparta'daki kardeşlerine Üstadlarının hastalığı hakkında bir mektuplarıdır.

.....

Ramazan-ı Şerif'te beş gün savm-ı visâl içinde gıda olarak, ekmezsiz muhallebi üç kaşık ve beş-altı kaşık da soğuk yoğurttan.. üçüncü gece, yarım kaşık muhallebi ve dördüncü gecesinde iftarda sulu şehriyeden beş kaşık ve beş kaşık sahurda, yine o şehriyeden ve yoğurttan üç-dört kaşık su sayılmamak şartıyla şehriyeden beş dirhem, yoğurt süzülse on dirhem, muhallebi susuz altı-yedi dirhem, beşinci gecede, tanesiz gibi gayet hafif şehriye beş-altı kaşık, sahurda altı-yedi kaşık pirinç çorbası, mecmuu otuz dirhem (96 gram) gıda ile beş gün savm-ı visâli, teravih noksan olarak sâir vazifelerin yapılması, Risale-i Nur şakirtlerini ihata eden inâyetin harikalarından bir kerametini gördük.

Hem Üstadımızdan hiç görmediğimiz, ikimiz yani Emin, Feyzi, Barla ve Isparta Süleyman'ları gibi inceden inceye hastalık hiddetlerini tahrik etmemek için ihtiyat edemediğimizden, şiddetli hiddetini gördük. *Bu hastalıkta yine eser-i rahmettir ki hiç hatır ve hayâle gelmeyen aşr-ı âhirin gayet mühim gecelerinde, Üstadımızın tam îfâ edemediği vazifesi yerinde, bu havalide her bir şakirt, kendi hususî çalışmasından başka, bir saati Üstadı hesabına Risale-i Nur'un şakirtlerinin mücâhede-i mâneviyelerine iştirak ve onları hedef edip, onların defter-i a'mâline geçmeye, aynı üstad gibi çalışmaya başladılar.*

¹ (Hâşiye) Risale-i Nur şakirtlerinden ve âhîret hemşirelerimizden Âsiye namında bir hanım eliyle o mübârek emaneti aldım.

Demek üstad yerinde, onun birkaç saat çalışmasına bedel, pek çok saatler aynı vazifeyi görmeye başladılar. Hatta Üstadımız diyordu: “Ehemmiyetsizliğimle beraber Isparta havalisinde kardeşlerimizin a’ mâl-i uhreviyesine bir medar, bir müheyyiç hükmünde benim kusurlu çalışmam kâfi gelmiyordu. Cenâb-ı Hak, rahmetiyle, bu hastalık vesilesiyle bir şahs-ı mânevî ve kuvvetli bir medar olacak bu tedbiri ihsan etti, cüz’iyetten külliyete çıkardı.”

Hem bu hastalık letâifindendir ki Üstadımızın hiç sesi çıkmıyordu, konuşamıyordu. Hiç beklenilmeden, bir iftar vaktinde bir doktor geldi, elini tuttu. Üstadımız dedi ki: “Ben, hastalığımı muayene ettirmem, ben hekimlere muhtaç değilim; hekim, Cenâb-ı Hak’tır.” Birden canlandı, sesi çıkmaya başladı. Güya kendisi bir doktor şeklini aldı. Doktor ise, hasta vaziyetine girdi. Doktora ehemmiyetli bir mektup okudu. Doktorun derdine devâ olacak bir ilâç oldu. Sonra top atıldı.

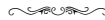
Doktora dedi ki: “Burada iftar et.” Doktor dedi ki: “Bugün kusur etmişim, oruç tutamadım.” demesiyle, çok hayret ettiğimiz Üstadımızın vaziyeti, orucunu bozmuş bir doktorun tıp noktasında hâkimane vaziyetini kabul etmediği için o vaziyet ona verildiğini bildik.

Evet, Risale-i Nur’un şahs-ı mânevîsinden gelen şifa duası, öyle yüz bin doktora mukabil gelir diye biz de tasdik ettik. Bu hastalığın Leyle-i Kadir’de Risale-i Nur’un talebeleri, hususan mâsumların ettikleri şifa duaları öyle bir derece harika bir surette tesirini gösterdi ki Üstadımıza sıhhat hâline daha ileri bir surette birden bir vaziyet verildi, Leyle-i Kadir’e lâıyk bir tarzda çalışmaya başladı. Risale-i Nur şakirtlerinden gelen bu dua-yı şifa, harika bir mu’cize gibi, bir keramet olduğunu biz gözümüzle gördük.

Orada bulunan kardeşlerimize birer birer selâm ve arz-ı hürmet eder dualarını isteriz.

Risale-i Nur şakirtlerinden kardeşiniz

Emin, Feyzi

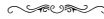
Bizden bir ay uzakta bulunan Risaletü’n-Nur şâkırtleri, Üstadımızın hastalığının aynı zamanında hastalığının vaziyetini rüyada aynen gördükleri gibi, Sabri ve Hâfız Ali’nin tâîfeleri de aynı vakitte burada, yani Kastamonu’da olduğu gibi hasta olan Üstadımızın hesabına daha mühim bir tarzda çalışmışlar. Şöyle ki:

Sabri'nin mektubunun bir parçasıdır.

Üstadım efendim,

Rahatsızlığınız anında oradaki menba-ı Nur'un mücâhedeleri, bir saat mesai-i mânevîyelerini hâdim-i Kur'ân hesabına yaptıkları gibi, bu havali- de de bu seneye mahsus ifâ edilen mesai-i diniye, tahdîs-i nimet zımnında zikre vesile olduğu fakire bu sene Leyle-i Kadir'den bir gün evvel ihtar edildi ki: "Bu sene Leyle-i Kadr'i iki gece yap." Bendeleri de cemaate şöyle söyledim ki: "Üstadım (sellemehullah ve âfâhu) bazı bu gibi mübârek geceleri bazı maksatlara binâen o leyle-i mübârekeyi ihya için bir gece evvel, hatta mâhut geceden bir gece sonra daha ihyaya sa'y ederlerdi. Biz de o 'isr'e ittiban onun hesabına Leyle-i Kadr'i iki gece yapacağız diye niyet ve karar ettik. Birinci gecede Evrâd-ı Bahâîye ve Tesbihat ve Sekîne ve Delâil-i Hayrat ve Cevşenü'l-Kebîr gibi ders ve virdlerimize çalıştık. İkinci gece keza; hem nasihat... Demek, ittibâ cihetiyle Üstadımızın hesabına yüz cemaatle –tekabbellah– çalıştırılmışız. Sonra Isparta, Atabey, İslâmköy, Kuleönü, ve sâire gibi mahallelerde de sâir vezâiften mâadâ her gün Kur'ân'ın cüzlerini taksim suretiyle hatm-i Kur'ân, Üstad hesabına bütün Ramazan'da ve Âyetü'l-Kürsî hatimleri keza... Şu halde, bu seneye mahsus yapılan ibâdât-ı mâruzaların bir hikmeti varmış ki, bilmediğimiz halde Kastamonulu kardeşlerimiz gibi Üstad hesabına çalıştırılmışız. Fimâbâ'd, Rabbim uzun ömürler ihsan etsin, muammer, ebedî şifa ve devâ ve inâyetler ihsan buyursun, âmîn...

Talebeniz
Sabri

Namaz tesbihatının faziletine ait Isparta'ya gönderilen bir mektuptur.

Bu günlerde ince bir mesele kalbime geldi, vaktinde kaleme alamadım, vakit geçtikten sonra o ehemmiyetli hakikate bir işaret ederiz.

Kardeşlerimizden birisinin namaz tesbihatında tekâsülüne binâen dedim:

"Namazdan sonraki tesbihatlar tarikat-ı Muhammediye'dir (aleyhissalâtü vesselâm) ve Velâyet-i Ahmediye'nin (aleyhissalâtü vesselâm) bir evrâdıdır. O nokta-i nazarda ehemmiyeti büyüktür." Sonra, bu kelimenin hakikati böyle inkişaf etti:

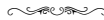
Nasıl ki risalete inkılâp eden velâyet-i Ahmediye (aleyhissalâtü vesselâm) bütün velâyetlerin fevkindedir. Öyle de o velâyetin tarikatı o velâyet-i kübrânın evrâd-ı mahsusası olan farz namazların akabindeki tesbihat, o derece sâir tarikatların ve evrâdların fevkindedir. Ve bu sır dahi şöyle inkişaf etti ki:

Nasıl zikir dairesinde bir mecliste veyahut hatme-i Nakşiye'de bir mescidde birbirleriyle alâkadar heyet-i mecmuada nuranî bir vaziyet hissediliyor, öyle de: Kalbi hüşyar bir zât namazdan sonra ¹سُبْحَانَ اللَّهِ.. deyip tesbihi çekerken, o daire-i zikrin reisi olan Zât-ı Ahmediye (aleyhissalâtü vesselâm)'ın müvacehesinde tesbih elinde yüz milyon adam tesbih çektiklerini mânen hissederek. O azamet ve ulviyetle ²سُبْحَانَ اللَّهِ.. der. Sonra o serzâkirin emri mânevîsiyle, ona ittibaen ³الْحَمْدُ لِلَّهِ dediği vakit, o halka-yı zikrin ve o geniş dairesi bulunan hatme-i Ahmediye'nin (aleyhissalâtü vesselâm) dairesinde yüz milyon müridlerin ⁴الْحَمْدُ لِلَّهِ'larından tezahür eden azametli bir hamdi düşünüp içinde ⁵الْحَمْدُ لِلَّهِ ile iştirak eder ve hâkeza ⁶اللَّهُ أَكْبَرُ.. اللَّهُ أَكْبَرُ otuz üç defa o tarikat-ı Ahmediye'nin (aleyhissalâtü vesselâm) halka-yı zikrinde ve hatme-i kübrâsında o sâbık mana ile o ihvan-ı tarikatı nazara alıp o halkanın serzâkiri olan Zât-ı Ahmediye'ye (aleyhissalâtü vesselâm) müteveccih olup

أَلْفُ أَلْفِ صَلَاةٍ وَأَلْفُ أَلْفِ سَلَامٍ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ⁵

der, diye anladım ve hissettim ve hayalen gördüm. Demek tesbihat-ı salâtiye'nin çok ehemmiyeti var.

Said Nursi

Hâfız Ali'nin bu defaki mektubunda çok mübârek ve yüksek duası bizi en derin ruhumuzdan mesrur edip şükre sevketti. Ve her musibetzedeye ve hüzn ve kederlere düşenlere, mana-yı işârîsiyle meded-res ve halaskâr ve şifadar

¹ Allah'ı bütün eksikliklerden tenzih ederim.

² "Bütün hamdler, övgüler Allah'adır."

³ Sadece büyüklükte değil hiçbir konuda eşi ve benzeri olmayan, başka bir şey Kendisiyle kıyas bile edilemeyecek yegâne büyük, Allah'tır.

⁴ "Allah'tan başka ilâh yoktur." (Sâffât sûresi, 37/35; Muhammed sûresi, 47/19)

⁵ Sana milyonlar salât ve milyonlar selâm olsun Yâ Resûlallah.

ve medar-ı sürûr olan ¹لَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ve ²إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا her musibet-zedeye baktığı gibi, bu geçen hastalık cihetiyle bize de baktığını yazıyor.

Evet, Hâfız Ali (rafîmetullâhî aleyhi) o noktayı tam görmüş. Ben de tasdiklen derim ki: Eğer o hastalık yirmi derece tezâuf etseydi, bizlere kazandırdığı neticeye nispeten yine ucuz düşerdi ve rahmet olurdu. Fakat Hâfız Ali'nin (rafîmetullâhî aleyhi) üstadı hakkında, benim haddimden çok fazla isnad ettiği meziyet ve mâsumiyeti, onun mâsum lisaniyla hakkımda medih olarak değil, belki bir nevi dua olarak tasavvur ediyoruz.

Hem Hâfız Ali'nin, Sava gibi yerler, karyeler ve Isparta birer medrese-i nuriye hükmüne geçmesi ve Risale-i Nur'un sâdık şakirtleri harikulâde olarak günden güne yükselmeleri ve tenevvür etmeleri, bizleri, belki Anadolu'yu, belki âlem-i İslâm'ı mesrur ve müferrah eden bir hakikatli haber telâkki ediyoruz.

Âhir fıkrasında “Muhbir-i Sâdık'ın haber verdiği mânevî fütuhât yapmak ve zulûmatı dağıtmak zaman ve zemini hemen hemen gelmiş...” diye fıkrasına, bütün ruh u canımızla rahmet-i ilâhiyeden niyaz ve temenni ediyoruz. Fakat biz Risale-i Nur şakirtleri ise, vazîfemiz hizmettir; vazife-i ilâhiyeye karışmamak ve hizmetimizi onun vazifesine bina etmekle bir nevi tecrübe yapmamak olmakla beraber, kemiyete değil, keyfiyete bakmak, hem çoktan beri sukut-u ahlâka ve hayat-ı dünyeviyeyi her cihetle hayat-ı uhreviyeye tercih ettirmeye sevkeden dehşetli esbap altında Risale-i Nur'un şimdiye kadar fütuhâtı ve zındıkların ve dalâletlerin savletlerini kırması ve yüz binler bîcârelerin imanlarını kurtarması ve her biri yüze ve bine mukabil yüzer ve binler hakikî mümin talebeleri yetiştirmesi, Muhbir-i Sâdık'ın ihbarını aynen tasdik etmiş ve vukuat ile ispat etmiş ve ediyor, inşallah daha edecek. Ve öyle kökleşmiş ki inşallah hiçbir kuvvet Anadolu'nun sinelerinden onu çıkaramaz. Tâ Âhırzaman'da, hayatın geniş dairesinde, asıl sahipleri, yani Mehdi ve şakirtleri Cenâb-ı Hakk'ın izniyle gelir, o daireyi genişlettirir ve o tohumlar sümbüllendir. Bizler de kabrimizde seyredip Allah'a şükrederiz.

Said Nursî

¹ “Biz, sana bir rahmet ve nimet olarak göksünü açıp genişletmedik mi?” (İnşirâh sûresi, 94/1)

² “Gerçekte, her güçlkle beraber bir kolaylık vardır.” (İnşirâh sûresi, 94/6)

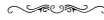
Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bu günlerde Rumuzât-ı Semâniye'ye ait iki risaleyi ehemmiyetli talebelere, bir yere gönderdim; yol kapandı, gitmedi. O iki risaleyi tekrar dikkatle mütalâa ettim. Fikren dedim ki: "Bu zevkli, güzel, meraklı, şirin bir maksada giden bu tevafuklu yolda ne için sevkedilmeden perde indi, başka yolda sevkedildik, çalıştırıldık?"

Birden ihtar edildi ki: O gaybî esrarı açacak olan meslekten yüz derece daha ehemmiyetli ve kıymetli ve umumî ihtiyaca medar ve herkes bu zamanda ona şiddetle muhtaç ve İslâmiyet'in temel taşları olan hakâik-i imaniye hazinesine hizmet etmeye ve istifadeye zarar gelecekti. En büyük ve en yüksek maksat olan hakâik-i imaniyeyi, ikinci derecede bırakacaktı. Onun için idi.

Sûre-i 1 ﴿إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ﴾ remzinde, esrar-ı gaybiye gösterildi, birden kapandı, perde indi.

Hem bu sır içindir ki o yolda fazla istihdam edilmedik. Yalnız o meslek-i tevafukiyenin tereşşuhatından Risale-i Nur'un hakkaniyetine bir imza ve cezâletine bir zînet ve huruf-u Kur'âniye'nin intizamından ve vaziyetlerinden tezahür eden bir nevi i'câz çıktı. Daha o yolda çalıştırılmadık.

Rüya hakkında Isparta'ya gönderilen bir fıkradır.

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bu çok kıymettar mânevî hediye-i almazdan üç gün evvel, aynen hediye-niz Kastamonu'ya geleceği anında rüyada görüyorum ki terfi-i makam ve rütbe için bizlere bir ferman-ı şâhâne mânevî bir cânıpten geliyor, kemâl-i hürmetle ellerinden tutup bize getiriyordular. Biz baktık ki o ferman-ı âli Kur'an-ı Azimüşşan olarak çıktı. O hâlde bu mana kalbe geldi: Demek Kur'an yüzünden Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi ve biz şakirtleri, bir terfi ve terakki fermanını âlem-i gaybdan alacağız.

Şimdi tâbiri ise, o fermanı temsil eden mâsumların kalemiyle mânevî tefsir-i Kur'an'ı aldığımızdır. Bu rüyanın şimdiki tâbiri çıkmadan bir-iki saat evvel Feyzi ile Emin'in gösterdikleri tâbir dahi haktır ve ehemmiyetlidir.

Hem bu medar-ı sürûr ve ferah olan hediye-i nuraniyeyi bir hiss-i kablî vuku ile benim ruhum tam hissetmiş, akla haber vermemiş idi ki o gelmeden

¹ "Allah'ın yardımı geldiği zaman.." (Nasr sûresi, 110/1)

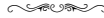
iki gün evvel, Feyzi ve Emin'in fıkrasında beyan edilen, rüyayı gördüğüm gecenin gününde, sabahdan akşama kadar ve ikinci günü de kısmen hiç görmediğim bir tarzda bir sevinç, bir sürûr hissedip mütemadiyen bir bahaneyle ferahımı izhar edip, otuz-kırk defa tebessümle güldüm.

Hem ben ve hem Feyzi, taaccüp ve hayret ettik. Otuz günde¹(Hâşiye) bir defa gülmeyen, bir günde otuz defa gülmek bizleri hayrette bıraktı. Şimdi anlaşıldı ki o sürûr, o sevinç mezkûr mânevî fermanı temsil eden mâsumların ve ümmîlerin kalemlerinin yazıları, nesl-i âtînin sahâif-i hayatlarına, âlem-i İslâm'ın sayfa-yı mukadderatına ve ehl-i iman istikbalinin defterlerine neşri envâr edeceklerinin ve o mâsumların hâlis ve sâfi amelleri ve hizmetleriyle sayfa-yı a'mâlimizde hasenâtlarını yazıp kaydetmesinin ve Risale-i Nur şakirtlerinin mukadderatını mesûdâne idamesinin haberini veren, o daha gelmeyen hediye den geliyordu. Benim, o azîm yekûndan hisseme düşen binden bir cüzü ruhen hissedilmiş, beni mesrurâne heyecana getirmiş idi.

Evet, böyle yüzer mâsumların makbul amelleri ve reddedilmez duaları sâir kardeşlerimin defterlerine geçmesi misillü, benim gibi bir günahkârın sayfa-yı a'mâline dahi girmesi, binler sürûr ve sevinç verir. Böyle karanlık bir zamanda, bu ağır şerâit altında böyle mâsumâne ve kahramanâne çalışmak için, biz, hem o mâsumları ve o ümmîleri ve muallimlerini tebrik, hem peder ve validelerini tebrik, hem köylerini tebrik, hem memleketlerini, hem milletlerini, hem Anadolu'yu tebrik ederiz.

O mübârek mâsumların ve ümmîlerin her birisine birer hususî teşekkür-nâme ve tebriknâme yazmak elimden gelseydi yazacaktım.

Said Nursî

Emin ve Feyzi'nin Ispartalı kardeşlerine gönderilmiş bir fıkrasıdır.

Isparta'daki kardeşlerimize,

Latîf bir rüyanın kadere ait bir meseleyi, şuhûd derecesinde bize kanaat verdiği gibi, o latîf rüyanın ciddî ikinci parçası bizlere mânevî bir müjde ve beşâret verdiği cihetle, siz kardeşlerimize beyan ediyoruz. Şöyle ki:

¹ (Hâşiye) Evet, hiçbir vakit Üstadımızı bu kadar neş'eli görmemiştik. Sebebinin bilmediğimizden hayret ediyorduk.

İki gün evvel Üstadımız rüyada görüyor ki: Ben, yani Feyzi ile beraber gezmeye çıkıyoruz. Giderken, birden ben Üstadıma söylüyorum ki: “Buradan ben ayının tesbihini toplayacağım.” Üstadım da bakıyor ki beyaz ipler gibi dolaşmış bir şey görüyor. Bu acıb güldürecek sözümünden ve ayıya tesbih isnad etmek vaziyetinden çok şiddetli gülererek uyanmış. Uyandıktan sonra da gülmüş. Akşama kadar hiç görülmemiş bir tarzda, yirmi otuz defa o hâdise-i nevmiyeyi gülererek benimle mülâtefe etti. Münasebet olmayan bazı şeyler ile tâbire çalıştıksa da tâbire münasebet tutmadı.

Sonra ikinci gün âdet-i müstemirrede, kendi tecrübesiyle rüya-yı sâdıkânın kısmen aynı günde, kısmen ikinci günün aynı saatinde, bana benzeyen bir dost –ki rüyada Üstadıma benim suretimde görünmüş– Üstadımızın yanına geldi. Dedi ki: “Ayının yağını toplayanlardan alıp ve müezzin ve tesbih yapan bir adamın tavsiyesiyle mühim bir adama, her sabah hastalık için yutmasını nasıl görüyorsun?”

Üstadımız da rüyada güldüğü gibi aynen öyle gülmüş. Birden rüya hatırına gelip bu acıb ve aynı aynına tâbiri kemâl-i taaccüp ve hayretle karşılayıp ona demiş: “Sakın istimâl etmesin.”

Yirmi Sekizinci Mektub’un rüyaya ait Birinci Risalesi’nin Altıncı Nüktesinde rüya-yı sâdika, kader-i ilâhinin her şeyi ihata ettiğine bir hüccet-i kâta hükmünde Üstadımız binler tecrübeyle gördüğü gibi, aynen bu vâkıa dahi bizlere şuhûd derecesinde kat’î ispat etti ki hâdisat, vücûda gelmeden evvel mukadderdir, mâlûmdur, muayyendir, kader-i ilâhinin mizanıyla geliyor diye, bu rûkn-ü imaniye bize gayet latîf ve kat’î bir numûne oldu.

Hem aynı rüyanın ikinci tabakasında Üstadımız görüyor ki Risale-i Nur’un heyetine bir ferman geliyor. Birden geldi, o kudsî ferman Kur’ân çıktı. Bunun tâbiri, aynı günün aynı tecrübe saatinde, Kur’ân’ın Hizbü’l-Ekber’i ümit edilmediği bir vakitte, mâlûm Âsiye Hanım’ın hânesinde etrafı tezyin edilen Hizbü’l-Ekber’i yüz senelik bir güzel kap içinde, o kabın, üstünde sırmayla padişahların mühim fermanlarında tuğra-yı şâhâne işlenmiş olduğunu gördük.

Üstadımız dedi ki: Ferman geldi diye Kur’ân çıktı. Şimdi de Kur’ân’ın Hizbü’l-Ekber’i geldi. Üstünde ferman tuğrası bulunduğundan, Risale-i Nur’un heyetine beşaretli ve medar-ı feyiz ve terakki bir ferman-ı rabbânî hükmüne geçeceğini rahmet-i ilâhiyeden bekliyoruz. Bu tâbirden sonra ikinci günü, sizin

çok kıymettar hediyeniz hakikî tâbirini güneş gibi meydana çıkardı. Orada bulunan umum kardeşlerimize selâm, arz-ı hürmet eder, dualarınızı isteriz.

Risale-i Nur talebelerinden ve daimî hizmetçilerinden

Emin, Feyzi

İsparta'ya Gönderilen Bir Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Namaz tesbihatının sırrına göre, nasıl ki namazdan sonra tesbih ve zikir ve tehlil ile bir hatme-i muazzama-yı Muhammediye (*aleyhissalâtü vesselâm*) ve zikir ve tesbih eden ve rû-yi zemin kadar geniş bir halka-yı tahmidat-ı Ahmediye (*aleyhissalâtü vesselâm*) dairesine tasavvuran ve niyeten girmek medar-ı füyuzat olduğu gibi, ben ve biz de Risale-i Nur'un geniş daire-i dersinde ve halka-yı envârında ders alan ve dua eden ve çalışan binler mâsum lisanların ve mübârek ihtiyarların dualarına ve a'mâl-i sâlihalarına hissedar olmak ve dualarına âmin demek hükmünde olarak, onlarla tayy-ı mekân ederek, hayalen omuz omuza, diz dize bulunmak hayaliyle ve niyetiyle ve tasavvuruyla kendimizi fevkalhad bahtiyar biliyoruz. Hususan âhir ömrümde böyle kıymettar, mâsum mânevî evlâtları ve yüzer küçük Abdurrahman'ları bulmak, benim için dünyada bir cennet hayatı hükmüne geçiyor.

Geçen Ramazan-ı Şerifte, hastalığım münasebetiyle, her bir kardeşim benim hesabıma birer saat çalışmalarının pek büyük neticesini aynelyakîn ve hakkalyakîn gördüğümünden, böyle duaları reddedilmez mâsumların ve mübârek ihtiyarların ve bahtiyar üstadlarının, benim hesabıma arasıra lisanen ve kalben duaları ve çalışmaları, kalemleriyle yardımları, benim Risale-i Nur'a hizmetimin uhrevî bir netice-i bâkiyesini dünyada dahi bana gösterdi.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Kardeşiniz
Said Nursî

¹ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

Risale-i Nur'un Küçük ve Masum Şakirtleri

Risale-i Nur'un küçük ve mâsum şâkirtlerinden elli-altmış talebenin yazdıkları nüshaları bize göndermişler, o parçaları üç cilt içinde cemettik.

İşte bu mecmuadaki parçaları yazarların numûne olarak bir kısmı şunlardır:

İsimleri	Yaşları
Ömer	15
Mustafa	13
Hâfız Nebi	12
Hicret	15
Hüseyin	11
Ahmed Zeki	13
Ayşe	11
Hâfız Ahmed	12
Mustafa	14
Bekir	9
Ali	12
Ayşe	11

İşte bu mecmuadaki risaleler, bu mâsum çocukların Risale-i Nur'dan ders aldıkları ve yazdıklarının bir kısmıdır. Onların bu zamanda bu ciddî çalışmalarını gösteriyor ki, Risale-i Nur'da öyle bir mânevî zevk ve cazibedar bir nur var ki, mekteplerde çocukları okumaya şevkle sevk etmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir lezzet, bir sürûr, bir şevk, Risale-i Nur veriyor ki, çocuklar böyle hareket ediyorlar. Hem bu hal gösteriyor ki, Risale-i Nur kökleşiyor. İnşallah, daha hiçbir şey onu koparamayacak; en-sâl-i âtiyede devam edecek, gidecek.

Aynen bu mâsum çocuk şâkirtler gibi, Risale-i Nur'un cazibedar dairesine giren ümmî ihtiyarların dahi kırk-elli yaşından sonra Risale-i Nur'un hatırı için yazıya başlayıp yazdıkları kırk-elli parça, iki-üç mecmua içinde dercedildi. Bu ümmî ihtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin, bu zamanda, bu acîb şerâit içinde, her şeye tercihen Risale-i Nur'a bu surette çalışmaları gösteriyor ki,

bu zamanda Risale-i Nur'a ekmekten ziyade ihtiyaç var ki, harmancılar, çiftçiler, çobanlar, yörük efeleri, hâcât-ı zaruriyeden ziyade bir hâcât-ı zaruriyeyi, Risale-i Nur'un hakâikini görüyorlar.

Bu ciltte az ve sâir altı cild-i âhirde mâsumların ve ihtiyar ümmîlerin yazılarının tashihinde çok zahmet çektim. Vakit müsaade etmiyordu. Hatırıma geldi ve mânen denildi ki: Sıkılma! Bunların yazıları çabuk okunmadığından, acelecileri yavaş yavaş okumaya mecbur ettiğinden, *Risale-i Nur'un gıda ve taam hükmündeki hakikatlerinden hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his, hisselerini alabilir. Yoksa, yalnız akıl cüz'î bir hisse alır, ötekiler gidasız kalabilirler.*

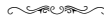
Risale-i Nur, sâir ilimler ve kitaplar gibi okunmamalı. Çünkü ondaki iman-ı tahkikî ilimleri, başka ilimlere ve maâriflere benzemez. Akıldan başka çok letâif-i insaniyenin kut ve nurlarıdır.

Elhâsıl: Mâsumların ve ümmî ihtiyarların noksan yazılarında iki fayda var:

Birincisi: Teennî ve dikkatle okunmaya mecbur etmektir.

İkincisi: O mâsumâne ve hâlisâne ve samimî ve tatlı dillerinden, derslerinden Risale-i Nur'un şirin ve derin meselelerini lezzetli bir hayretle dinlemek ve ders almaktır.

Said Nursî

İsparta'ya Gönderilen Bir Fıkradır.

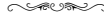
Risale-i Nur, kendi sâdık ve sebatkâr şakirtlerine kazandırdığı çok büyük kâr ve kazanç ve pek çok kıymetli neticeye mukabil fiyat olarak, o şakirtlerden tam ve hâlis bir sadakat ve dâimî ve sarsılmaz bir sebat ister. *Evet, Risale-i Nur on beş senede kazanılan kuvvetli iman-ı tahkikîyi on beş haftada ve bazılara on beş günde kazandırdığını, yirmi senede, yirmi bin zât tecrübeleriyle şehâdet ederler.*

Hem, iştirak-i a'mâl-i uhreviye düsturuyla, her bir şakirdine, her bir günde binler hâlis lisanlarla edilen makbul duaları.. ve binler ehl-i salâhatin işledikleri a'mâl-i sâlihânın misil sevaplarını kazandırıp, her bir hakikî sâdık ve sebatkâr şakirdini amelce binler adam hükmüne getirdiğini.. delil, kerametkârâne ve takdîrkârâne İmam Ali'nin (*radıyallâhu anhu*) üç ihbarı ve keramet-i gaybiye

ve Gavs-ı Âzam'daki (*ḡudḡise sirruhi*) tahsinkârâne ve teşvikkârâne beşareti.. ve Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın kuvvetli işaretiyle o hâlis şakirtler, ehl-i saadet ve ashab-ı cennet olacaklarına müjdesi pek kat'î ispat ederler. Elbette böyle bir kazanç, öyle bir fiyat ister.

Madem hakikat budur, Risale-i Nur dairesinin yakınında bulunan ehl-i ilim ve ehl-i tarikat ve sofî meşrep zâtlar onun cereyanına girmek ve ilim ve tarîkattan gelen eski sermayeleriyle ona kuvvet vermek ve genişlemesine çalışmak ve şakirtlerini teşvik etmek ve bir buz parçası olan enâniyetini, tam bir havuzu kazanmak için o dairedaki âb-ı hayat havuzuna atıp eritmek gerektir ve elzemdir. Yoksa, Risale-i Nur'a karşı rakîbâne başka bir çığır açmakla hem o zarar eder, hem bu müstakim ve metin cadde-i Kur'âniye'ye bilmeyerek zarar verir, zındıkaya bir nevi yardım olur.

Said Nursî

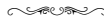

Latif bir tevafuka işaret eden bir fıkradır.

Otuz altı yapraktan ibaret ve İmam Ali'nin fevkalâde takdirine mazhar olan Otuz İkinci Söz'ün kendi kendine gelen beş bin yedi yüz on beş tevafuku, Risaletü'n-Nur'un bu havalideki gayet mühim bir talebesi olan Ahmed Nazif'in nüshasında çıkmıştır. Demek o risalenin hatt-ı hakîkisine rast gelmiş ki, bu harika kerameti göstermişler.

Hem iki Hüsrev'i Risale-i Nur dairesine ve Bekir Sıdkı'ya kerametini gösterip, iman getiren ve tılsım-ı kâinatın üçte birisini halleden, on beş yapraktan ibaret olan Otuzuncu Söz'üne kahraman Nazif'in nüshasında tekellüfsüz üç bin sekiz yüz otuz beş tevafuku... Biz, gözümüzle bu keramet-i tevafukiye-i Nuriyeyi gördük.¹(Hâşiye)

Halil, Hilmi, Salâhaddin, Emin, Feyzi
Said Nursî

¹ (Hâşiye) Bu risalede elif'lerin mecmuu yüz kırk dört çıkmış; tam tamına Said olup müellifinin imzasını gösteriyor.

Aziz Üstadım,

O cereyanın hücumu ânında köyümüzde nahiye müdürü ve daha zahiren mühim memurlar bulunduğu halde, şifahen isimlerimizle ihbar edip taharri ettirmek istedikler ihalde, Hazreti Esadullah Ali (*kerremallâhu veccheh*) ve Gavs-ı Âzam gibi çok mânevi üstadlarımızın mânevi yardımlarıyla akim kalıp, hatta o memurları aleyhimize değil, lehimize mânevî darbeleriyle çevirdiler.

أَلْفُ أَلْفِ الْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي¹

Mektubu mütalâa ettik. Acîbdir ki, bizim kusurumuzdan ve ufakık ihtiyat-sızlığımızdan gelen o tesirsiz cereyanı haber veriyor gördük. Çünkü “Bir kısım avâm-ı nâs ve bid’alara tâbi bir kısım ulemâ-yı zâhir, hakikaten kendilerinin pis ve dalâlet bataklığından giden yollarında arkadaşlık etmeyen ve bir cadde-i kübrâyı bulan Risaletü’n-Nur şâkirtlerini zemmediyor.” diye sizden gelen o mektup haber veriyordu. Hakikaten öyle oldu. Mektuptan birgün sonra, merakı mucip üzerimizde hiçbir tesir kalmadı.

Talebeniz
Hâfız Mustafa

Emin ve Feyzi'nin Isparta'daki Kardeşlerine Yazdığı Bir Fıkradır.

Evet, Isparta'da bulunan kardeşlerimizin haber verdikleri bu ehemmiyetli hâdis-e taarruziye teşebbüs vukuu zamanında muhaberemiz kesildiği halde, mütemadiyen her vakit Üstadımız, aynı taarruza mâruz bulunuyoruz gibi bizi –yani Feyzi ve Emin’i– ikaz ediyordu: “Dikkat ediniz, dört cihetle bize taarruz var. Demir gibi sebat ediniz; bir halt edemezler.” Biz de bakıyorduk ki, bizde bir şey yok, hissetmiyorduk. Hem o gaybî hâdiseyi bertaraf etmek için mutâbık bir mektup bize yazdırdı; size gönderildi.

Risale-i Nur şâkirtlerinden
Emin, Feyzi

¹ Allah'a milyonlarca kez hamd olsun ki, bu Rabbimin ihsanıdır.

Hulusi Bey'in Bir Fıkрасıdır.

Lâhika'nın bu defa irsal buyurulan kısmını aldım. Lehülhamd kudsî vazifede istihdamımız devam ediyor. Hakikaten insan, seyyidinin mütenevvi hizmetleri arasında böyle nurlu ve nuranî hizmette bulundurulmasını hissedince, zaten ücretini peşin alan bir köle olduğunu da nazar-ı dikkate alınca, bütün zerrat-ı kâinat kadar dil ile hamdetmek istiyor. Yani kalbinde yanan "Elhamdülillâh" kandili, her şeyi müsebbih ve hâmid gösteriyor ve güzel bir niyetle, o hâmidlerin hamdini ve müsebbihlerin tesbihini ve o şâkirlerin şük-rünü beraberce seyyidine takdime bir iştîyak hissediyor.

Nurlu ve kudsî mektuplarınız yekdiğerini takip ettikçe, hakikaten tahkikî imanın kemâle doğru seyran ettiği görülüyor. Bu âciz kardeşiniz şüphesiz bir surette iman ettim ki: Şeriat-ı Garrâ-yı Ahmediye (*aleyhissalâtü vesselâm*)'ın hakâikine, ruhuna nüfuz etmenin en kısa, en hatarsız, en zevkli tariki, Risalei'n-Nur'a intisapladır.

Evet, bahtiyar odur ve ona derler ki: Risaletü'n-Nur'a intisap etmiş, bütün müminleri kendisine tam hakiki kardeş bilip bu zulmetli asırda iman-ı tahkikî nuruyla cadde-i kübrâ-yı Ahmediye'yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) buluyor. Nihâyetsiz şekillere, karışıklıklara rağmen "Bismillâh" ile açılan Risaletü'n-Nur kapısından girince, tıfil iken "Ümmetî" diyen Şeffini ciddi sevmek, yani sünnet-i seniyyesine ittiba eylemenin muaccel mükâfatı olarak buluyor. Her emri işlerken, bu emri cânib-i Haktan bu ümmete getireni; her nehyi yapmamaya cebbederken, bu nehyi taraf-ı İlâhiden bu ümmete getireni düşünce düşünce –derslerde geçtiği gibi– bütün ömür dakikaları ibadet olabilir. Ve o Habib-i Hüda, o Şefî-i Rûz-u Cezâyı her işinde numûne etmek azminden mütevellid muhabbet, o Habîbin bulunduğu âleme göçmeyi sevdirecek hale getiriyor ve böylece ۱ تَمُوتُوا قَبْلَ أَنْ تَمُوتُوا

Tezekkür-ü mevt veya rabita-yı mevt

تَفَكَّرْ سَاعَةً خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ سَنَةٍ²

Elhâsıl: Ne ararsak, hep Risaletü'n-Nur'da güneş gibi görünüyor. Risaletü'n-Nur şâkirtleri dikkat etseler, daha bu fâni âlemde iken livâü'l-Hamd-i Ahmedî (*aleyhissalâtü vesselâm*) altında bulunduklarını inâyet-i Hak'la anlarlar.

¹ "Ölüm gelip çatmadan evvel, şehvânî ve nefsanî hislerinizi terk etmek suretiyle ölüp, hakikî hayata eriniz." es-Sehâvî, *el-Makâsîdü'l-hasene* s.436; Aliyyülkârî, *el-Masnû'* s.198; el-Aclûnî, *Keşfü'l-hafâ* 2/384.

² "Bir saat tefekkür, bir sene ibadet hükmüne geçer." el-Gazâlî, *İhyâu ulûmî'd-dîn* 4/423; el-Kurtubî, *el-Câmi' li ahkâmi'l-Kur'ân* 4/314; Aliyyülkârî, *el-Masnû'* s.82.

Âcizâne fehmedebildiğim, şu anda kalbime gelen hakikatlere istinaden diyeceğim ki: Bu dalâlet ve bid'aların ve dinsizliğin tâun ve vebâdan daha ziyade ve daha şiddetli sârî illetlerine karşı Risaletü'n-Nur'un getirdiği ve tâlim ve tefhim ettiği çok hakikatlerden Sünnet-i Ahmediye'ye (aleyhissalâtu vesselâm) temessük dersini en hakikî olarak alan, Risaletü'n-Nur şâkirtleridir. Onlar bu temessük ve intisaplarının, iki kere iki dört eder kat'iyetinde mazhar oldukları inâyet-i rabbaniye şehâdetiyle, muaccel mükâfatlarını görüyorlar. Yani, burada sünneti ile dalâlet ve bid'at ve dinsizlik ateşlerinden kurtaran mensup olduğumuz şeriatın mübelliği; burada halâs ve mukavemetle, âhir hayatımızda iman ile, haşr-i ekberde şefaatiyle inşallah ebedî sevindirecektir diyorlar diye biliyorlar. ¹ الْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

Mademki böyle olmuştur; o halde şüphesiz Risaletü'n-Nur'un intişarındaki maksat, şu zamanın insanlarına tahkikî imanı ders vermek, mütehayyirlerini kurtarmak, müteharriplerini takviye ve tarsin etmek, zındıka ve ehl-i ilhadı iskât ve ilzam etmektir. Amma fitne ateşleri âfet halini alan bu zamanda, cam ile elmasın beraber satıldığı bir çarşıda bu mübârek Nur'ları, yani şanında إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ² buyurulan Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın hakikî tefsirleri olan Risaletü'n-Nur'un hakarettten sıyaneti için, hem سِرًّا تَنَوَّرْتُ³ sırr-ı tenvirini Rahîm ve Kerîm Rabbimiz irade ve takdir buyurmuş.

Risale-i Nur şâkirtlerinden

Hulûsî

Halil İbrahim'in Risale-i Nur'a Hitâben Yazdığı Bir Fıkıradır.

Şümûs-u Kur'ân'ın envârlarından in'ikâs eden ecrâm-ı ulviye, seyyarat ve sevâbit-i kevkebiye ve ezhâr-ı müzeyyene-i ravza-yı safâiye ve hakâik-âşina ile memlû dürr-i meknune الْعُقَلَاءِ بِالذَّلَالِ olan Risale-i Nuriye, esrar-ı kitabullah, âlemi ziyalandırdı ve inşallah daimî ziyalandıracaktır. Ve öyle bir şaheserdir ki, Selef-i Sâlihîn'in eserlerinin sonunda gelmekle hepsinden ileridedir. Öyle mebzul bir feyz var ki, en zulmetli kalbleri dahi nur-u iman ile nurlandırır. Ve öyle bir mârifet-i ilâhiyeyi serd ve beyan eyler ki, körlere bile gösterdi.

¹ Allah'a hamdolsun; bu Rabbimin ihsanıdır.

² "Hiç şüphe yok ki o zikri, Kur'ân'ı biz indirdik, onu koruyacak olan da biziz." (Hicr sûresi, 15/9)

³ Gizli olarak nurlanır. (Bkz.: el-Gümüşhânevî, Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli) s.509)

O, benim gözümün nuru, kalbimin sürûru, gönlümün bülbülü, ruhumun gıdası, letâifimin incilâsı, canımın canı... Ben onun her bir hakikatine bin can versem, inşallah bir cana mukabil bâkide bin can alacağım. O, benim kabirde enîsim.. berzahta refikim.. ve mizanda âmâlîm.. Sırat'ta Burak'ım.. cennette yoldaşım... Ben onun hakkında nasıl tarif edebilirim?

Yirmi Sekizinci Mektup'ta serd edilen

وَمَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلَكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ ﷺ

fehvasınca ben de derim:

وَمَا مَدَحْتُ رَسُولَ النُّورِ بِمَقَالَتِي وَلَكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِرَسُولِ النُّورِ

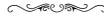
Hem ne haddime düşmüş ki, o menşur-u Kur'ân'dan bahsedeyim! Olsa, olabilse bu fakir, ondan istişfa (اِسْتِشْفَاء) ve istişfa' (اِسْتِشْفَاع) ve istifâza edebilir. Şöyle ki ²دَادِي خَوَاهِي كَرَّ نَهْ خَوَاهِي دَاؤُ نَهْ خَوَاهِي خَوَاهِ² kaidesinde rızâ-yı Bârî'nin kendisinden hoşnud ve razı olmasını isteriz. Ve onun nuruyla dünyada bütün âlem-i İslâm'ın nurlanmasını isteriz. Ve talebelerinin dünyada birer arslan ve âhirette birer sultan olmasını ve livâü'l-hamd sancağının altında, önünde Üstadımızla, bütün talebeleriyle varmak isteriz.

Elhâsıl: İstemesini bilmediğim için maddî ve mânevi bütün rızık ve ihtiyaçlarımızın verilmesini, Üstadımın istemesini isteriz. Orada kardeşlerimizin, başta Üstadımız olarak, cümlesine ayrı ayrı selâmlarla sıhhat ve afiyette berdevam olmasını isteriz.³(Hâşiye)

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي⁴

Talebeniz

Halil İbrahim

¹ “Ben sözlerimle Muhammed'i (aleyhissalâtü vesselâm) övmüş olmadım; aslında sözlerimi Muhammed (aleyhissalâtü vesselâm)la övmüş ve güzelleştirmiş oldum.” Hassân İbni Sâbit'in sözü olarak; İbnü'l-Esir, *el-Meselü's-sâir* 2/357; el-Kalkaşendî, *Subhu'l-a'sâ* 2/321; İmâm Rabbânî, *el-Mektûbât* 1/58 (44.Mektup)

² Eğer vermek istemeseydi, istemek vermezdi.

³ (Hâşiye) Risale-i Nur'un mühim erkânından bulunan ve bu aynı hakikat olan mektubunu bizlere gönderen Halil İbrahim kardeşimizin sözlerini âciz lisanım söylemeye ve âtil kalemin yazmaya muktedir değilse de, her hususta bu mübârek kardeşimizin fikrine bütün ruh u canımla iştirak ediyorum. Hem kalbime bakıyorum, bu mektubu yazarken lisanıma tercüman olamayan kalbim de aynen bu medhe mânen iştirak edip, beraber o kardeşimle söyler gibi hissedip telezüz ederim. Eğer söyleyebilseydim, ben de böyle söylerdim.

Feyzi

⁴ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bu yeni hâdise-i taarruziyeden müteessir olmayınız. Çünkü mükerrer tecrübelerle Risale-i Nur inâyet altındadır. Hiçbir tâife, şimdiye kadar böyle ehemmiyetli hizmette bizler kadar az meşakkatle kurtulan olmamış.

Hem geçen Ramazan'daki hastalığım ve Eskişehir'deki musibetimiz gibi çok vâkıalarla, zâhîrî sıkıntılı, meşakkatli hâlât altında Risale-i Nur'un faydasına olarak inkişâfâtı ve daha tesirli fütuhâtı görülmüş. İnşallah, bu sıkıntılı hâdise dahi, münafıkların aks-i maksuduyla, Risale-i Nur'un fütuhatını başka bir mecrâda teshile vesile olur.

Beşinci Şuâ, yirmi beş sene evvel mesâilî yazılan, yalnız bir-iki sayfa tatbikat ilâve edilip Şuâlar'a giren Beşinci Şuâ ellerine geçmesi ehemmiyetlidir. Fakat bunda da bir hikmet var. Belki onlara, kendi mesleklerini bildirmek ve cehenneme gidenin mahiyetini bilmek için fevkalâde iktidar haricinde bir kazâ-yı ilâhidir, diye Cenâb-ı Hakk'ın hikmetine ve inâyetine ve hıfzına itimad edip merak etmeyiniz.

Hem siz, hem onlar bilsinler ki sadaka belâyı defettiği gibi², Risale-i Nur Anadolu'dan, hususan Isparta, Kastamonu'dan âfât-ı semâviye ve arziyenin def ve ref'ine vesiledir. Evet, Sabri'nin

وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكَ وَيَا سَمَاءُ أَفْلَعِي وَغِيضَ الْمَاءِ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى
الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ³

âyetinden istihraç ettiği mana, hakır ve mutâbıktır.

Evet, Risale-i Nur, sefine-i Nuh gibi Anadolu'yu Cebel-i Cûdî hükümüne getirip, küre-i arzın yangınından ve tufanından kurtulmasına bir sebeptir. Çünkü zaaf-ı imandan gelen tuğyan, ekseri musibet-i âmmeyi celbettiği gibi, imanı fevkalâde kuvvetlendiren Risale-i Nur, o musibet-i

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² Bkz.: Hatîb el-Bağdâdî, *Târihu Bağdâd* 8/207; el-Münâvî, *Feyzu'l-kadir* 4/236; el-Aclûnî, *Keşfü'l-hafâ* 2/30.

³ “(Kâfirler boğulduktan sonra yerle göğe:) ‘Ey yeryüzü! Vazifeni bitti; suyunu yut. Ey semâ! İhtiyaç kalmadı; yağmuru kes’ diye emir buyruldu. Su çekildi, iş bitirildi ve gemi Cudi üzerinde yerleşti ve ‘Kahrolsun o zâlimler!’ denildi.” (Hûd sûresi, 11/44)

âmmeyi dairesinin haricine bırakmaya rahmet-i ilâhiye tarafından vesile oldu.

Bu ehl-i dünya, bu Anadolu halkı Risale-i Nur'a girmeseler de ilişmesinler. Eğer ilişkeler, yakında bekleyen yangınlar, tufanlar, zelzeleler ve tâunların istilâsına uğrayacaklarını düşünsünler, akıllarını başlarına alsınlar. Madem biz onların dünyalarına karışmıyoruz, onların da lüzumsuz bir hâlde bu derece âhiretimize karışmalarında onlara felâket getirmek ihtimali kavîdir.

İşte bu sekiz aydır, hususan ve heyecan veren bu hâdisenizle beraber; şimdi yanımdaki Feyzi ile Emin ve bütün bana temas eden dostlar şahittirler ki bu sekiz ay zarfında birtek defa ne Harb-i Umumîyi, ne siyaseti sormamışım. Ve odamdan işitilen radyoyu da üç senedir dinlemedim. Hâlbuki benim, binler adam kadar dünyaya bakmak münasebet var. Demek bize ilişkin, doğrudan doğruya imana tecavüz eder. Onları Cenâb-ı Hakk'a havale ediyoruz.

Hem ehl-i siyasete hiç münasebetimiz olmadığı hâlde, kat'î bilsinler ki bu memlekette, bu asırda, milleti anarşilikten, tereddî ve tedennî-i mutlakadan kurtaracak yegâne çâresi, Risale-i Nur'un esasatıdır. Bu hâdisede sıkıntı çeken mâsumlar ve üstadları bilsinler ki ağır şerâit altında bir saat nöbet, bir sene ibadet ve hakikî tefekkür-ü imaniye ile bir saati, bir sene tâat hükmüne geçtiği gibi, inşallah onların sıkıntıları da öyle sevaba medar olur. Onlar da, merak ve teessürle değil, ferah ve sürûrla karşılamalı. Fakat Hazreti Ali'nin (*radıyallâhu anhu*) iki defa ¹ سِرًّا بَيَانُهُ ، ² سِرًّا تَنَوُّرَتْ demesine binâen, biz her vakit tam ihtiyat ve tam sakınmak vaziyetini muhafaza etmekle mükellefiz.

Risale-i Nur'un mensupları, şuur ve ihtiyârları haricinde birbiriyle münasebettar, birbirinin hâdiseleriyle alâkadar olduğuna bir delil de bugünlerde oldu. Şöyle ki:

Oradaki hâdisenin vukuundan bugüne kadar, buradaki muhtelif tabakalardaki talebelerin vaziyetleri ehemmiyetli bir hâdisе yüzünden değişmiş gibi çekinmek ve münafıkların nazarını kendilerine ve bizlere celbetmemek için bir tevakkuf devresi geçti. Ben de hayret ediyordum.

Hem, Nazif gibi bir kaç zâtın rüyalarının tâbirleri, sizin hâdiseniz olduğunu anladık.

¹ "Gizli aynı zamanda açık" (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzelî)* s.509)

² Gizli olarak nurlanır. (Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzelî)* s.509)

Umum kardeşlerimize birer birer ve bilhassa musibetzedelere selâm ve dua ediyoruz. Cenâb-ı Hak onları çabuk kurtarıp^{1(Hâşiye)} vazifelerinin başına göndersin, âmîn...

Kardeşiniz
Said Nursî

Risale-i Nur'un Mühim Bir Rüknu Olan Hâfız Ali'nin
(rahmetullâhi aleyh) Bir Fıkrasıdır.

Aziz Üstadım efendim,

“Bu acîb zamanın en büyük tehlikesi, hadis-i şerifle sabit olan âhir-zamanda çok ehl-i sefâhet ve gaflet dünyadan imansız çıkmak yarasını lisan-ı Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan’la, kabre, iman ile girmek ilâcıyla tedavi eden Risaletü’n-Nur şâkirtlerine bir hüccet-i katia bahşeden Risaletü’n-Nur’a hizmet, acaba âciz insanların cüz’î ve fazl-ı ilâhî ile hizmetleri nasıl mukabele eder; belki her iki cihetle bir fazl-ı ilâhidir” beyan buyurulduktan sonra, nasıl gecenin zulûmatında yanan bir nur ve bir ziya lisan-ı hâl-i şevkiyle bütün ruh sahiplerini, hatta en küçük pervaneleri dahi zulûmattan nura çağırıp çıkardığı gibi, Risaletü’n-Nur dahi lisan-ı hâl ve kal ile şeriat kılıcıyla mânen idam olmamış ve zulûmatta boğulup ölmemiş ehl-i ilim ve ehl-i tarikatı dâvet etmesi, onun Rahîm ismine mazhariyeti şe’nindendir.

İki hâtıradan birincisi: İhtiyare hanımlar hakkında ve her zamanda nüfuzunu ve kat’î tesirini gördüğümüz hadis-i şerifin beyan buyurulması, bizleri ve çok alakadar kadınları sevindirdi. Cenâb-ı Hak, sizden ebeden razı olsun, âmîn...

İkinci hâtıra: Gaflet sâikasıyla veya gözsüz, el yardımıyla, bazılarının elmas yerine cam parçası aldığı gibi, saadet-i ebediye dükkânı olan Risaletü’n-Nur’dan saadet-i dünyeviye aramaya gelenleri ikaz ve irşad fıkralarınız, gece-gündüz yol gözleyen umum Risaletü’n-Nur şâkirtlerini mesrur eyledi.

Talebeniz
Hâfız Ali (rahmetullâhi aleyh)

¹ (Hâşiye) Bu dua harika bir surette kabul oldu, pek çabuk kurtuldular.

Mustafa'lar, Küçük Ali, mübârek ve münevver kardeşler!

Mektubunuz Büyük Ali'nin mektubu gibi acîb bir hakikati ifade eder. O hakikat, Risale-i Nur hakkında haktır. Fakat benim haddim değil ki o hududa gireyim.

Evet, ¹ *كَاتِبَاءِ بَنِي إِسْرَائِيلَ* ² *عُلَمَاءُ* fermân etmiş. Gavs-ı Âzam Şâh-ı Geylânî, İmam Gazâlî, İmam Rabânî gibi hem şahsen, hem vazifeten büyük ve harika zâtlar, bu hadisi, kıymettar irşâdatlarıyla ve eserleriyle fiilen tasdik etmişler. O zamanlar bir cihette ferdiyet zamanı olduğundan, hikmet-i rabbâniye onlar gibi feridleri ve kudsî dâhileri ümmetin imdadına göndermiş.

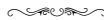
Şimdi ise, aynı vazifeye, fakat müşkülâtlı ve dehşetli şerâit içinde, bir şahs-ı mânevî hükmünde bulunan Risaletü'n-Nur'u ve sır-ı tesânüd ile bir ferd-i ferid manasında olan şakirtlerini bu cemaat zamanında o mühim vazifeye koşturmuş. Bu sırra binâen, benim gibi bir neferin ağırlaşmış müşiriyet makamında ancak bir dümdarlık vazifesi var.

Said Nursi

Evet, bu asrın ehemmiyetli ve mânevî ve ilmî bir mürşidi olan Risaletü'n-Nur'un heyet-i mecmuası, sâir şahsî büyük mürşidler gibi kendine muvâfık ve hakikat-i ilmiyeye münasip olarak, birkaç nevide ve bil-hassa hakâik-i imaniyenin izharında, intişarında azîm kerametleri olduğu gibi, üç keramet-i zâhiresi bulunan "Mu'cizât-ı Ahmediye", "Onuncu Söz" ve "Yirmi Dokuzuncu Söz" ve "Âyetü'l-Kübrâ" gibi çok risaleleri dahi her biri kendine mahsus kerametleri bulunduğunu çok emâreler ve vâkıalar bana kat'î bir kanaat vermiş. Hatta sekeratta bulunan talebelelerine imanını kurtarmak için bir mürşid gibi yettiğine, müteaddit vâkıalar şüphe bırakmıyor.

"Bir saat tefekkür, bir sene ibadet-i nâfile hükmünde..."² Bir misali, Nurun Hizb-i Ekberi'dir diye müşâhede ettim ve kanaat getirdim.

¹ "Ümmetimin alimleri, İsrailoğullarının peygamberleri gibidir." (el-Münâvî, *Feyzu'l-kadîr* 4/384; Aliyyü'l-kârî, *el-Masnû'* s.123; el-Aclûnî, *Keşfü'l-hafâ* 2/83)

² el-Gazâlî, *İhyâu ulûmî'd-dîn* 4/423; el-Kurtubî, *el-Câmi'* li *ahkâmî'l-Kur'ân* 4/314; Aliyyü'l-kârî, *el-Masnû'* s.82.

Bir suâle cevap olarak yazdığım bir fıkrayı, size de faydası olur ihtimaliyle beyan ediyorum

Şöyle ki:

Evliya divanlarını ve ulemânın kitaplarını çok mütalâa eden bir kısım zât-lar taraflarından soruldu: “Risaletü’n-Nur’un verdiği zevk ve şevk ve iman ve iz’ân onlardan çok kuvvetli olmasının sebebi nedir?”

‘Cevap: Eski mübârek zâtların ekseri divanları ve ulemânın bir kısım risaleleri imanın ve mârifetin neticelerinden ve meyvelerinden ve feyizlerin-den bahsederler. Onların zamanlarında imanın esasatına ve köklerine hücum yoktu ve erkân-ı iman sarsılmıyordu. Şimdi ise köklerine ve erkânına şiddet-li ve cemaatli bir surette taarruz var. O divanlar ve risalelerin çoğu has mü-minlere ve fertlere hitap ederler; bu zamanın dehşetli taarruzunu defedemi-yorlar.

Risaletü’n-Nur ise, Kur’ân’ın bir mânevî mu’cizesi olarak imanın esasa-tını kurtarıyor ve mevcut imandan istifade cihetine değil, belki çok deliller ve parlak burhanlarla imanın isbatına ve tahkikine ve muhafazasına ve şübehat-tan kurtarmasına hizmet ettiğinden, herkese bu zamanda ekmek gibi, ilâç gibi lüzumu var olduğunu dikkatle bakanlar hükmediyorlar.

O divanlar derler ki: “Velî ol, gör; makamata çık, bak, nurları, feyizle-ri al.”

Risaletü’n-Nur ise der: “Her kim olursan ol; bak, gör. Yalnız gözünü aç, hakikati müşâhede et, saadet-i ebediyenin anahtarı olan imanını kurtar.”

Hem Risaletü’n-Nur, en evvel tercümanının nefsinı iknaa çalışır, sonra başkalara bakar. Elbette nefs-i emmaresini tam ikna eden ve vesvesesini ta-mamen izale eden bir ders, gayet kuvvetli ve hâlistir ki bu zamanda cemaat şekline girmiş dehşetli bir şahs-ı mânevî-i dalâlet karşısında tek başıyla gâli-bâne mukabele eder.

Hem Risaletü’n-Nur, sâir ulemânın eserleri gibi, yalnız aklın ayağı ve naza-rıyla ders vermez; ve evliya misillü yalnız kalbin keşif ve zevkiyle hareket etmi-yor. Belki akıl ve kalbin ittihad ve imtizacı ve ruh ve sâir letâifin teâvünü aya-ğıyla hareket ederek evc-i âlâya uçar. Taarruz eden felsefenin değil ayağı, belki gözü yetişmediği yerlere çıkar, hakâik-i imaniyeyi kör gözüne de gösterir.

Said Nursî

Mânevî bir ihtar ile bir-iki ince meseleyi yazıyorum

Birincisi: Geçen sene Ramazan-ı Şerifte, Ehl-i Sünnet'in selâmet ve necatı için edilen pek çok duaların şimdilik âşikâre kabulleri görünmemesine hususî iki sebep ihtar edildi.

Birinci sebep: Bu asrın acîb hâssasındandır ki: Elması elmas bildiği hâlde, camı ona tercih eder. *Bu asırdaki ehl-i İman'ın fevkalâde safderunluğu ve dehşetli cânileri de âlicenâbâne affetmesi; ve birtek haseneyi, binler seyyiâtı işleyen ve binler mânevî ve maddî hukuk-u ibâdî mahveden adamdan görse, ona bir nevi taraftar çıkmasıdır. Bu suretle, ekall-i kalil olan ehl-i dalâlet ve tuğyan, safdil taraftarla ekseriyet teşkil ederek, ekseriyetin hatasına terettüp eden musibet-i âmmenin devamına ve idamesine, belki teşdidine kader-i ilâhiyeye fetva verirler; "Biz buna müstehakız." derler.*

Evet, elması bildiği (âhiret ve iman gibi) hâlde, yalnız zaruret-i kat'îye suretinde şişeyi (dünya ve mal gibi) ona tercih etmek ruhsat-ı şer'îye var. Yoksa, küçük bir ihtiyaçla veya heves ile veya tamâh ve hafif bir korkuyla tercih edilse, eblehâne bir cehalet ve hasârettir, tokata müstehak eder.

Hem âlicenâbâne affetmek ise, yalnız kendine karşı cinâyetini affedebilir. Kendi hakkından vazgeçse hakkı var; yoksa başkalarının hukukunu çiğneyen cânilere afvükârâne bakmaya hakkı yoktur, zulme şerik olur.

İkinci sebep: Yazmaya izin olmadığından yazılmadı.

İkinci Mesele: Kardeşlerim, Eskişehir Hapishânesi'nde, Âhırzaman'ın hâdisatı hakkında gelen rivayetlerin¹ te'villeri mutâbık ve doğru çıktıkları hâlde, ehl-i ilim ve ehl-i iman onları bilmemelerinin ve görmemelerinin sırrını ve hikmetini beyan etmek niyetiyle başladım. Bir-iki sayfa yazdım; perde kapandı, geri kaldı.

Bu beş senede, beş-altı defa aynı meseleye müteveccih olup muvaffak olamıyordum. Yalnız o meselenin teferruatından bana ait bir hâdiseyi beyan etmek ihtar edildi. Şöyle ki:

Hürriyetin bidayetinde, Risale-i Nur'dan çok evvel, kuvvetli bir ümit ve itikat ile ehl-i imanın me'yusiyetlerini izale için, "İstikbalde bir ışık var; bir nur

¹ Bkz.: Şuâlar, Beşinci Şuâ.

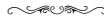
görüyorum.” diye müjdeler veriyordum. Hatta, Hürriyetten evvel de talebele-rime beşaret ederdim. “Tarihçe-i Hayat” ımda merhum Abdurrahman’ın yaz-dığı gibi, “Sünûhât” misillü risalelerde dahi “Ben bir ışık görüyorum” diye, dehşetli hâdisâta karşı o ümitle dayanıp mukabele ederdim. Ben de herkes gibi o ışığı siyaset âleminde ve hayat-ı içtimaiye-i İslâmiye’de ve çok geniş bir dairede tasavvur ederdim. Hâlbuki, hâdisât-ı âlem beni o gaybî ihbarda ve beşarete bir derece tekzip edip ümidimi kırardı.

Birden bir ihtar-ı gaybî ile kat’î kanaat verecek bir surette kalbime geldi. Denildi ki:

“Ciddî bir alâka ile senin eskiden beri tekrar ettiğin ‘Bir ışık var, bir nur göreceğiz.’ diye müjdelerin te’vili ve tefsiri ve tâbiri, sizin hakkınız-da belki iman cihetiyle, âlem-i İslâm hakkında dahi en ehemmiyetlisi Risale-i Nur’dur. Bu ışıktır, seni şiddetle alâkadar etmişti. Ve bu nurdur ki eskide de tahayyül ve tahminin ile geniş dairede, belki siyaset âleminde gelecek mesûdâne ve dindarâne hâletlerin ve vaziyetlerin mukaddimesi ve müjdecisi iken, bu muaccel ışığı o müeccel saadet tasavvur ederek es-ki zamanda siyaset kapısıyla onu arıyordun.

“Evet, otuz sene evvel bir hiss-i kablelvukuyla hissettin. Fakat nasıl kırmızı bir perdeyle siyah bir yere bakılsa karayı kırmızı görür. Sen dahi doğru gördün, fakat yanlış tatbik ettin. Siyaset cazibesi seni aldattı.”

S. N.

Emin ile Feyzi’nin Üstadlarının garip vaziyetine ve Risale-i Nur’un acîb ehemmiyetine delâlet eden bir suâlleri ve Üstadlarının onlara ve emsallerine verdiği bir cevaptır.

Suâl: “Âlem-i İslâmın mukadderatıyla ciddî alakadar olan bu Cihan Harbinin dehşetli zamanlarında elli gün kadar (şimdi yedi sene-den geçti; aynı hal devam ediyor. Hem ne soruyor ve ne de merak eder) her gün hizmetinizde bulunan bizlerden bir defacık sormadınız. Acaba bu büyük hâdiseden daha büyük diğer bir hakikat mi hükme-diyor ki, bunu ehemmiyetten ıskat ediyor? Yahut onunla meşgul ol-manın bir zararı mı var?” diye Üstadımızdan sorduk. O da:

İcevap: Diyor ki: Evet, bu Cihan Harbinden daha büyük bir hakikat ve daha âzam bir hâdisa hükmettiği için, şu Cihan Harbi ona nisbeten çok

ehemmiyetsiz düşüyor. Çünkü bu Cihan Harbinde iki hükûmet küre-i arzın hâkimiyeti için mürafaa ve muhakeme dâvâsında bulunmaları içinde iki muazzam dinin musalâha ve sulh mahkemesine barışmak dâvâsı açılarak ve dinsizliğin dehşetli cereyanı da semâvî dinlerle mücâhede-i azîmesi başladığı hengâmda, nev-i beşerin sosyalist tabakasıyla burjuvalar tâifesinin mahkeme-i kübrâlarında açılan dâvâlarından çok mühim öyle bir dâvâ açılmış ve öyle muazzam bir hakikat meydana çıkmış ki, o dâvânın tek bir adama isabet eden miktarı bu Cihan Harbinden daha büyüktür. İşte o dâvâ da budur ki:

Şu zamanda her bir mümin için, belki herkes için küre-i arz kadar bir bâkî tarla ve o tarla baştan başa bahçeler ve kasırlarla müzeyyen ebedî bir mülk almak veya o mülkü kaybetmek dâvâsı açılmış. Demek her birtek adamın başına öyle bir dâvâ açılmış ki, eğer İngiliz, Alman kadar serveti ve kuvveti olsa ve akli da varsa, yalnız o dâvâyı kazanmak için bütününü sarf edecek. Elbette bu dâvâyı kazanmadan evvel başka şeylere ehemmiyet veren, divanedir. Hatta o dâvâ o derece tehlikeye düşmüş ki, bir ehl-i keşfin müşâhedeşiyle, bir yerde ecel elinden terhis tezkeresini alan kırk adamdan bir adam kazanabilmiş, otuz dokuzu kaybetmiş.

İşte bu ehemmiyetli, azîm dâvâyı kazandıracak ve yirmi seneden beri tecrübeler ile ondan sekizine o dâvâyı kazandıran bir dâvâ vekili bulunsa, elbette akli başında her adam, o dâvâyı kazandıran öyle bir dâvâ vekilini vazîfeye sevk edecek olan bir hizmete her hâdisenin fevkinde ehemmiyet vermeye mükelleftir. İşte o dâvâ vekilinin bu asırda birisi, belki birincisi Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın i'câz-ı mânevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur olduğunu, binler onun ile o dâvâyı kazananlar şahittir.

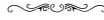
Evet, bu küre-i arza memuriyetle gönderilen her insan, burada misafir ve fâni olduğu ve mahiyeti bir hayat-ı bâkiyeye müteveccih bulunduğu katiyen tahakkuk etmiştir. O her insan, bu zamanda hayat-ı ebediyesini kurtaracak olan istinad noktaları sarsıldığından, bu dünyasını ve içinde bütün alâkadar ahababını ebedî terk etmekle beraber, bu dünyadan binler derece daha mükemmel bir bâkî mülkü de kaybetmek veya kazanmak dâvâsı başına açılmış. Eğer iman vesikası olmazsa ve berâtı ve senedi olan itikadı sağlam bir surette elde etmezse, o dâvâyı kaybeder. Acaba bu kaybettiği şeyin yerini hangi şey doldurabilir?

İşte bu hakikate binâen, benim ve kardeşlerimin her birimizin yüz derece akli ve fikri ziyadeleşse, bu muazzam vazife-i kudsiyenin hizmetine ancak

kâfi gelebilir. Sâir meselelere bakmak, bize fuzulî ve mâlâyânî olur. Yalnız bu kadar var ki, Risale-i Nur şâkirtlerinin bir kısmı öteki dâvâlar içinde bulunduğ ve lüzumsuz ve sebepsiz bazen bize akılsızların tecavüzleri ve taarruzları zamanında, zaruret derecesinde, istemeyerek muvakkaten bakmışız. Hem bu hakikî ve pek büyük dâvânın haricindeki dâvâlara ve boğuşmalara âlâkadarane fikren ve kalben karışmak zararlıdır. Çünkü böyle geniş ve siyasî ve heyecan veren dairelere dikkat eden ve onlarla meşgul olan bir adam, kısa bir daire içinde vazifedar olduğu ehemmiyetli hizmetlerinden geri kalır veya şevki kırılır. Hem o geniş ve cazibedar siyaset ve boğuşma dairelerine dikkat eden, bazen kapılır; vazifesini yapamadığı gibi, selâmet-i kalbini ve hüsn-ü niyetini ve istikamet-i fikrini ve hizmetindeki ihlâsı kaybetmese de o itham altında kalabilir. Hatta mahkemede bana bu noktadan hücum ettikleri zaman dedim: “Güneş gibi hakikat-i imaniye ve Kur’âniye, yerdeki muvakkat ışıkların cazibesine tâbi ve âlet olmadığı gibi, o hakikati cidden tanıyan, değil küre-i arzdaki hadisata, belki kâinata da âlet edemez” dedim, onları susturdum.

İşte Üstadımızın cevabı bitti. Biz de bütün kuvvetimizle tasdik ettik.

Risale-i Nur şâkirtlerinden
Emin, Feyzi

Bir mektubun parçasıdır. Bu makam münasebetine binâen yazıldı.

Aziz, siddik kardeşlerim,

Sakın sakın, dünya cereyanları, hususan siyaset cereyanları ve bil-hassa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın. Karşınızda ittihad etmiş dalâlet fırkalarına karşı sizi perişan etmesin, وَالْبُغْضُ فِي اللَّهِ، وَالْحُبُّ فِي اللَّهِ düstur-u rahmânî yerine ² *وَالْبُغْضُ لِلْسِّيَاسَةِ* ¹ *الدُّسْتُرُ فِي اللَّهِ* şeytanî hükmederek, melek gibi bir hakikat kardeşine adâvet; ve el-han-nâs gibi bir siyaset arkadaşına muhabbet ve taraftarlıkla zulmüne rıza gösterip cinâyetine mânen şerik eylemesin.

¹ “İçte duyulacak sevgi ve nefret Allah için olmalıdır.” ‘Allah için sevmek ve nefret etmek’ bazı hadislerde amellerin en faziletlisi sayılmış; ¹ bazı hadislerde de imanın en güçlü bir bağı olduğuna dikkat çekilmiştir. ²

¹ Ebû Dâvûd, *sünnet* 2; Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsneid* 5/146; el-Bezzâr, *el-Müsneid* 9/461.

² et-Tayâlisî, *el-Müsneid* s.101; İbni Ebi Şeybe, *el-Musannef* 6/170, 172, 7/80.

² Siyaset için sevmek, siyaset için buğz etmek.

Evet, bu zamanda siyaset, kalbleri ifsad eder ve asabî ruhları azap içinde bırakır. Selâmet-i kalb ve istirahat-i ruh isteyen adam, siyaseti bırakmalı.

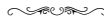
Evet, şimdi küre-i arzda herkes ya kalben, ya ruhen, ya aklen, ya beden gelen musibetten hissedardır, azap çekiyor, perişandır. Bilhassa ehl-i dalâlet ve ehl-i gaflet, rahmet-i umumiye-i ilâhiyeden ve hikmet-i tamme-i sübhâniyeden habersiz olduğundan, nev-i beşere rikkat-i cinsiye, alâkadarlık ciyetiyle, kendi eleminden başka nev-i beşerin şimdiki elîm ve dehşetli elemleleriyle dahi müteallim olup azap çekiyor. Çünkü lüzumsuz ve mâlâyânî bir surette vazife-i hakikiyelerini ve elzem işlerini bırakıp âfâkî ve siyasî boğuşmalara ve kâinatın hâdisâtına merakla dinleyerek, karışarak ruhlarını sersem ve akıllarını geveze etmişler ve bilerek kendi zararına fiilen rıza göstermek cihtinde, “Zarara razı olana şefkat edilmez.” manasındaki الرَّاضِي بِالضَّرَرِ لَا يُنْظَرُ¹ kaide-i esasîyesiyle şefkat hakkını ve merhamet liyakatını kendilerinden selbetmişler. Onlara acınmayacak ve şefkat edilmez. Ve lüzumsuz başlarına belâ getirirler.

Ben tahmin ediyorum ki bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında selâmet-i kalbini ve istirahat-i ruhunu muhafaza eden ve kurtaran yalnız hakikî ehl-i iman ve ehl-i tevekkül ve rızadır. Bunların içinde de en ziyade kendini kurtaranlar, Risale-i Nur’un dairesine sadakat ile girerlerdir.

Çünkü bunlar, Risale-i Nur’dan aldıkları iman-ı tahkikî derslerinin nuruyla ve gözüyle, her şeyde rahmet-i ilâhiyenin izini, özünü, yüzünü görüp her şeyde kemâl-i hikmetini, cemâl-i adaletini müşâhede ettiklerinden, kemâl-i teslimiyet ve rıza ile rubûbiyet-i ilâhiyenin icraatından olan musibetlere karşı teslimiyetle, gülerek karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar. Ve merhamet-i ilâhiyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki elem ve azap çeksinler.

İşte buna binâen, değil yalnız hayat-ı uhreviyenin, belki dünyadaki hayatın dahi saadet ve lezzetini isteyenler –hadsiz tecrübeleriyle– Risale-i Nur’un imanî ve Kur’ânî derslerinde bulabilirler ve buluyorlar.

Said Nursî

¹ Bkz.: İmâm Rabbânî, *el-Mektûbât* 2/83 (49. Mektup)

Ehemmiyetli bir hocanın Üstad hakkında ziyade hüsn-ü zannını tâdil etmek münasebetiyle Emin ve Feyzi'nin o hacaya gönderdikleri bir mektup

Aziz, sâdık, muhterem Hoca Haşmet Efendi,

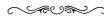
Senin, müceddid hakkındaki mektubunu hayretle okuduk ve Üstadımıza da söyledik. Üstadımız diyor ki:

“Evet, bu zaman hem iman ve din için, hem hayat-ı içtimâî ve şeriat için, hem hukuk-u âmme ve siyaset-i İslâmiye için gayet ehemmiyetli birer müceddid ister. Fakat en ehemmiyetlisi, hakâik-i imaniyeyi muhafaza noktasında tecdid vazifesi, en mukaddes ve en büyüğüdür. Şeriat ve hayat-ı içtimaiye ve siyasiye daireleri ona nispeten ikinci, üçüncü, dördüncü derecede kalıyor. Rivâyât-ı hadisîyede, tecdid-i din hakkında ziyade ehemmiyet ise¹, imanî hakâikteki tecdid itibarıyladır. Fakat efkâr-ı âmmede, hayat-perest insanların nazarında zâhiren geniş ve hâkimiyet noktasında cazibedar olan hayat-ı içtimaiye-i İslâmiye ve siyaset-i diniye cihetleri daha ziyade ehemmiyetli görüldüğü için, o adese ile, o nokta-yı nazardan bakıyorlar, mana veriyorlar.

Hem bu üç vezâifi birden bir şahısta, yahut cemaatte bu zamanda bulunması ve mükemmel olması ve birbirini cerhetmemesi pek uzak, adetâ kabîl görülmüyor. Âhırzamanda, Âl-i Beyt-i Nebevî'nin (*aleyhissalâtü vesselâm*) cemaat-i nuraniyesini temsil eden Hazreti Mehdî'de ve cemaatindeki şahs-ı mânevîde ancak içtima edebilir. Bu asırda, Cenâb-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki Risale-i Nur'un hakikatine ve şakirtlerinin şahs-ı mânevîsine, hakâik-i imaniye muhafazasında tecdid vazifesini yaptırmış; yirmi seneden beri o vazife-i kudsiyede tesirli ve fatihâne neşriyle gayet dehşetli ve kuvvetli zındıka ve dalâlet hücumuna karşı tam mukabele edip, yüz binler ehl-i imanın imanlarını kurtardığını kırk binler adam şehâdet eder.

Amma, benim gibi âciz ve zayıf bir bîçârenin, böyle binler derece hadimden fazla bir yükü yüklemek tarzında şahsı, medar-ı nazar etmemeli.” diyor. Ve size selâm ediyor. Biz de zâtınıza ve oradaki Risale-i Nur'la alâkadar olanlara selâm ediyoruz.

Risale-i Nur şakirtlerinden
Emin, Feyzi

¹ Bkz.: “Hayır ve fazilet kaynağı ‘Lâ ilâhe illallah’ cümlesi ile imanınızı yenileyiniz!” (el-Hakîm et-Tirmizî, *Nevâdiru'l-usûl* 2/204. Ayrıca benzer manadaki hadisler için bkz.: Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsned* 2/359; Abd İbni Humeyd, *el-Müsned* 1/417)

Üstadımızın ehemmiyetli bir mektubudur

Gayet ciddî bir ihtarla bir hakikati beyan etmeye lüzum var. Şöyle ki:

لَا يَغْلُمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ¹ sırrıyla, ehl-i velâyet, gaybî olan şeyleri, bildirilmezse bilmezler. En büyük bir veli dahi, hasmının hakikî hâlini bilmedikleri için, haksız olarak mübâreze etmesini Aşere-i Mübeşşere'nin mabeynindeki muharebe gösteriyor. Demek, iki veli, iki ehl-i hakikat birbirini inkâr etmekle makamlarından sukut etmezler. Meğer, bütün bütün zâhir-i şeriate muhalif ve hatası zâhir bir içtihadla hareket edilmiş ola.

Bu sırra binâen² وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ² 'deki ulüv-ü cenâb düsturuna ittibaen ve avâm-ı müminînin şeyhlerine karşı hüsn-ü zanlarını kırmamakla, imanlarını sarsılmadan muhafaza etmek ve Risale-i Nur'un erkânlarının haksız itirazlara karşı haklı, fakat zararlı hiddetlerinden kurtarmak lüzumuna binâen; ve ehl-i ilhadın iki tâife-i ehl-i hakkın mabeynindeki husûmetten istifade ederek, birinin silâhıyla, itirazıyla ötekini cerhedip ve ötekinin delilleriyle berikini çürütüp ikisini de yere vurmak ve çürütmekten içtinaben, Risale-i Nur şakirtleri, bu mezkûr dört esasa binâen, muârizlara hiddet ve tehevür ile ve mukabele-i bilmissil ile karşılamamalı. Yalnız kendilerini müdafaa için musalahakârâne, medar-ı itiraz noktaları izah etmek ve cevap vermek gerektir.

Çünkü bu zamanda enâniyet çok ileri gitmiş. Herkes, kameti miktarında bir buz parçası olan enâniyetini eritmeyip bozmuyor, kendini mâzur biliyor; ondan nizâ çıkıyor. Ehl-i hak zarar eder; ehl-i dalâlet istifade ediyor.

İstanbul'da mâlûm itiraz hâdisesi îma ediyor ki ileride, meşrebini çok beğenen bazı zâtlar ve hodgâm bazı sofi-meşrepler ve nefs-i emmaresini tam öldürmeyen ve hubb-u cah vartasından kurtulmayan bazı ehl-i irşad ve ehl-i hak, Risale-i Nur'a ve şakirtlerine karşı kendi meşreplerini ve mesleklerinin revacını ve etbâlarının hüsn-ü teveccühlerini muhafaza niyetiyle itiraz edecekler; belki dehşetli mukabele etmek ihtimali var. Böyle hâdiselerin vukuunda, bizlere, itidâl-i dem ve sarsılmamak ve adâvete girmemek ve o muâriz tâifenin de rüesâlarını çürütmek gerektir.

¹ Hiç kimse gaybı bilemez, gaybı yalnız Allah bilir.

² "O muttakiler ki kızdıklarında öfkelerini yutar, insanların kusurlarını affederler." (Âl-i İmran sûresi, 3/134)

Fâş etmek hatırıma gelmeyen bir sırrı, fâş etmeye mecbur oldum. Şöyle ki:

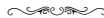
Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi ve o şahs-ı mânevîyi temsil eden has şakirtlerinin şahs-ı mânevîsi "Ferid" makamına mazhar oldukları için, değil hususî bir memleketin kutbu, belki -ekseriyet-i mutlakayla- Hicaz'da bulunan kutb-u âzamın tasarrufundan hariç olduğunu.. ve onun hükümü altına girmeye mecbur değil. Her zamanda bulunan iki imam gibi, onu tanımaya mecbur olmuyor. Ben, eskide, Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsini, o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki Gavs-ı Âzam'da, kutbiyet ve gausiyetle beraber, "Ferdiyet" dahi bulunduğundan, âhircamanda, şakirtlerinin bağlandığı Risale-i Nur, o "Ferdiyet" makamının mazharıdır. Bu gizlenmeye lâyık olan bu sırr-ı azîme binâen Mekke-i Mükerreme'de dahi -farz-ı muhâl olarak- Risale-i Nur'un aleyhinde bir itiraz kutb-u âzamdaki dahi gelse, Risale-i Nur şakirtleri sarsılmayıp, o mübârek kutb-u âzamın itirazını iltifat ve selâm suretinde telâkki edip, teveccühünü de kazanmak için, medar-ı itiraz noktaları o büyük üstadlarına karşı izah etmek, ellerini öpmektir.

Evet kardeşlerim,

Bu zamanda öyle dehşetli cereyanlar ve hayatı ve cihanı sarsacak hâdiseler içinde hadsiz bir metânet ve itidal-i dem ve nihâyetsiz bir fedakârlık taşımak gerektir.

âyetinin sırr-ı işârîsiyle, âhireti bildikleri ve iman ettikleri hâlde dünyayı âhirete severek tercih etmek ve kınılacak şeyi bâkî bir elmasa bilerek rıza ve sevinçle tercih etmek ve âkıbeti görmeyen kör hissiyatın hükmüyle, hazır bir dirhem zehirli lezzeti, ileride bir batman sâfi lezzete tercih etmek, bu zamanın dehşetli bir marazı, bir musibetidir. O musibet sırrıyla, hakikî müminler dahi bazen ehl-i dalâlete taraftar olmak gibi dehşetli hatada bulunuyorlar. Cenâb-ı Hak, ehl-i imanı ve Risale-i Nur şakirtlerini bu musibetlerin şerrinden muhafaza eylesin, âmîn...

Said Nursî

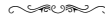

¹ "Bile bile dünyayı (âhirete) tercih ederler." (İbrahim sûresi, 14/3)

Suâ/: İşârât-ı Kur'âniye risalesinde Fâtiha'nın âhirinde sırat-ı müstakim ashabı ki ¹لَا نَعْمَتَ عَلَيْهِمْ âyetiyle tarif edilen tâife içinde, hem ²تَرَال طَائِفَةٌ مِّنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ zamanda gösterdikleri mücahidler içinde ve hem ³وَالْعَصْرِ sûresinin ⁴إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا'den başlayan üç cümlemin mana-yı işârisinde hususî bir surette bir ferdi, Risale-i Nur'un has şakirtleri olduğuna sebep nedir ve veçh-i tahsisi nedir?

Elcevap: Sebebi ise, Risale-i Nur, yüze yakın din tılsımlarını ve hakâik-i Kur'âniye'nin muammâlarını hal ve keşfetmiştir ki her bir tılsımın bilinmemesinden, çok insanlar şübehata ve şükûke düşüp, tereddütlerden kurtulamayıp, bazen imanını kaybederdi. Şimdi, bütün dinsizler toplansalar, o tılsımların keşfinden sonra galebe edemezler. Yirmi Sekizinci Mektup'taki İnâyât-ı Seb'a'da bir kısmına işaret edilmiş. İnşaaallah, bir zaman o tılsımlar müstakil bir risalede cemedilecek.

Said Nursî

Salâhaddin'in fıkrasından bir parçadır.

Hem bir vakit Tosya'dan Kastamonu'ya gelirken, beraberimde Risale-i Nur'un *Lem'alar*'ı ve *Şuâlar*'ı vardı. Haşre ait bir mebhâs okuyordum. Kamyon yokuşları tırmanıyordu. Havanın ve makinenin harareti bana ağırlık ve fikrime de "Bu Risale-i Nur muazzam bir mu'cize-i Kur'âniye'dir. Başka sahada mu'cize gösterebilir mi? Hâlbuki mu'cize, enbiya (*aleyhimüsselâm*)'a mahsustur. Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*)'dan sonra mu'cize gösterilmeyecektir" mülâhazası esnâsında kamyon müthiş sadmelerle üç takla, yirmi beş otuz metreden aşağıya yuvarlandık. Şehâdet getiriyordum. Yaralı mıyım diye kendimi yokladım. Yüz bin şükür, hiçbir yaram yok. Korkarak doğruldum. Şoförün kafası, gözü parçalanmış, "ah, of" çekiyor. Etrafımı tetkik ettim;

¹ "Nimet ve lutfuna mazhar ettiklerinin yoluna ilet." (Fâtiha sûresi, 1/7)

² "Ümmetimden bir topluluk Allah'ın emri gelinceye kadar (yani kıyametin kopmasına kadar) hak üzere galip olacaktır." Buhârî, *menâkıb* 28, *i'tisam* 10, *tevhid* 29; Müslim, *imâre* 171; Tirmizî, *fiten* 51.

³ "Yemin olsun asra (hâdiselerle yüklü zamana, bilhassa onun son parçasına)..." (Asr sûresi, 103/1)

⁴ "Ancak iman edip, (imanları istikametinde sağlam, yerinde, doğru ve ıslaha yönelik işler yapanlar) müstesna." (Asr sûresi, 103/3)

şoför tarafındaki kapı ve camlar hurdahaş olmuş. Benim tarafımdaki ince cam bile kırılmamış. O anda bunun büyük bir keramet olduğunu, mu'cize olmadığını ve bir daha böyle maceralı şeyleri tefekkür etmemek için keramet-kârâne gaybî bir tokat olduğunu anladım.

Risale-i Nur şâkirtlerinden
Salâhaddin Çelebi

Aziz, siddık kardeşlerim,

Risale-i Nur'un hakkaniyetine ve ehemmiyetine dair bir imza-yı gaybî hükmünde olan yazdığınız mecmua-yı işârâta, Lâhika'dan intihap ettiğinizden iki misli daha ilâve ettik. Eğer siz de kendinize öyle bir mecmua yazmışsanız, ilâve ettiğimiz miktarı size de göndereceğiz. Bu mecmuanın gösterdiği kıymet Risale-i Nur'da bulunduğunu, bu zamanın dehşetli fırtınaları ispat ediyor.

Evet kardeşlerim, Hazreti İsâ (*aleyhisselâm*), İncil-i Şerifte demiş ki: “Ben gidiyorum, tâ size tesellici gelsin. –Yani Ahmed (*aleyhissalâtü vesselâm*) gelsin.–”¹ demesiyle Kur'ân'ın beşere gayet büyük bir neticesi, bir gayesi, bir hediyesi, tesellisidir.

Evet, bu dehşetli kâinatın fırtınaları ve zeval ve tahribatları içinde ve bu boşluk nihâyetsiz fezada her şeyle alâkadar olan insan için hakikî teselliye ve istinat ve istimdat noktalarını yalnız Kur'ân veriyor. En ziyade o teselliye muhtaç, bu zamanda, bu asırda en ziyade kuvvetli bir surette o teselliye ispat eden, gösteren Risale-i Nur'dur. Çünkü zulûmat ve evhamın menbaı olan tabiatı, o delmiş geçmiş, hakikat nuruna girmiş.

On Altıncı Söz gibi ekser parçalarında, hakâik-i imaniyenin yüzer tılsımlarını keşif ve izah edip, aklı inkârdan ve tereddütlerden kurtarmış. İşte bu hakikat içindir ki bu çok usandırıcı ve dehşetli zamanda, usandırmayacak bir tarzda, çok tekrar ile beraber, aklı başında olanları Risale-i Nur'la meşgul ediyor. Re'fet Bey'in mektubunda dediği gibi, “Risale-i Nur'un en bâriz hâsiyeti, usandırmamak. Yüz defa okunsa, yüz birinci defa yine zevkle okunabilir.” Pek doğru demiş. Risale-i Nur'un tercümanı, hakikî vazifesinin haricinde dünyadaki istikbaliyata arasıra bakması, bir derece zâhirî bir müşevveşiyet

¹ Bkz.: İbni Kayyim el-Cevziyye, *Hidayetü'l-hıyârâ* 1/55, 85, 157, 5/284; Kitab-ı Mukaddes (Türkçe terceme), Yeni Ahit, Yuhanna, *bâb*: 16, *cümle*: 7-8.

verir. Meselâ, bundan otuz-kırk sene evvel diyordu: “Bir nur gelecek, bir nurânî âlemi göreceğiz.” deyip, o mana geniş bir dairede ve siyasette tasavvur edilmiş.

Hem bundan on dört-on beş sene evvel, “Dinsizliği çevirenler müthiş semâvî tokatlar yiyecekler.” diye büyük, geniş, küre-i arz dairesindeki bu dehşetli hâdiseyi, dar bir memlekette ve mahdud insanlarda tasavvur etmiş. Hâlbuki istikbal, o iki ihbar-ı gaybiyeyi tasavvurunun pek fevkinde tefsir ve tâbir eyledi.

Evet, eski Said’in “Bir nur âlemi göreceğiz.” demesi, Risale-i Nur dairesinin manasını hissetmiş, geniş bir daire-i siyasiye tasavvur ettiği gibi; sırr-ı ﴿إِنَّا ۙ﴾¹ ’nın remziyle, on üç-on dört sene sonra, “Dinsizliği, zındıklığı neşredenler, pek müthiş tokat yiyecekler.” deyip o hakikati dar bir dairede tasavvur etmiş. Şimdi zaman, o iki hakikati tam tâbir ve tefsir etti.

Evet, başta Isparta vilâyeti olarak Risale-i Nur dairesi birinci hakikati pek parlak ve güzel bir surette gösterdiği gibi; ikinci hakikati de medeniyet-i sefihenin tuğyanını ve maddiyyûnluk²(Hâşiye) tânununun aşılmasını çeviren ve idare eden ervah-ı habîsenin başlarına gelen bu dehşetli semâvî tokatlar, geniş bir dairede, o sırr-ı ﴿إِنَّا ۙ﴾ ’nın hakikatini tam tamına ispat etmiş.

Suâl: Risale-i Nur, kat’î burhanlara istinaden hükümleri, sâir hakâikte, aynı aynına, tevilsiz, tâbirsiz hakikat çıkması ve yalnız işârât-ı tevafulkiye ve sünûhât-ı kalbiyeye itimaden beyanatı, böyle dünyevî olan mesâil-i istikbaliyede neden bazen tâbir ve teville muhtaç oluyor diye hatırıma geldi.

Böyle bir cevap ihtiar edildi ki: Gaybî istikbal-i dünyevîde ve dünyaya işlerinde, başa gelen hâdisâtı bildirmemekte Cenâb-ı Erhamü’r-râhimîn’in çok büyük bir rahmeti saklandığını ve gaybî gizlemekte çok ehemmiyetli bir hikmeti bulunduğu cihetle, gaybî şeyleri haber vermekten yasak edip, yalnız müphem ve mücmel bir surette, ya ilham veya ihtarla, bir emareyi vesile ederek, keşfiyatta ve rüya-yı sâdikada, bir kısım gaybî hakikatleri ihsas eder. O hakikatlerin hususi suretleri vukuundan sonra bilinir.

Said Nursi

¹ “Hiç şüphesiz (sana bol ve kesilmez hayır) verdik.” (Kevser sûresi, 108/1)

² (Hâşiye) Evet, maddiyyûnluk tânununun hastalığı nev-i beşere bu dehşetli sıtmayı ve küre-i arza bu titremeyi vermiştir.

Risale-i Nur Şakirtlerinden Emin, Hilmi, Kâmil
ve Feyzi'nin Bir Fıkrasıdır.

Risale-i Nur'un kasabalara ve cemaatlara berekete medar olması ve ona zarar edenlere tokat gelmesi gibi, şahıslara da pek zâhir bir surette, hem bereket ve hüsn-ü maişet ona çalışanlara ve gaybî tokatlar, onun aleyhinde çalışanlara gelmesi, bu havalide çok hâdiseleri var. Biz, kendi nefsimizde; çalıştığımız zaman, pek zâhir bir surette bir hüsn-ü maişet, bir inâyet gördüğümüz gibi, Risale-i Nur veya şakirtleri aleyhine çalışanlara, şiddetli tokatlar geldiğini görüyoruz.

Risale-i Nur'un erkânından birisi, kat'î bir surette haber veriyor ki üç-dört adam, dünya servetinin hatırı için toplanıp münafıkâne tedbir kurdukları hengâmda, üç gün sonra o üç-dört adamın hâneleri ve birinin dükkânı yanıp, her biri binler lira zayıatla tokat yediler.

Hem bir dessay casus adam, Risale-i Nur şakirtleri aleyhinde çalışıyordu ki onları hapse attırsın. Bir gün, serbest olarak "Ben, bir ipucu bulamadım ki bunları hapse soksam. Eğer bir ipucu bulsam onları hapse sokacağım." diye ilân ettiği vakitten iki gün sonra bir iş yapıp, Risale-i Nur şakirtleri yerinde o adam iki sene hapse girdi.

Hem bedbaht, muannid bir adam, Risale-i Nur aleyhinde, hem şakirtlerinin bir rûknü aleyhinde mütecavizane bulunduğu hengâmda, bir-iki gün sonra meyhâneye gidip içe içe çatlamış, orada ölmüş. Bu neviden çok hâdiseler var. Demek *Risale-i Nur, dostlara tiryak olduğu gibi, düşmanlara da sâika oluyor.*

Gavs-ı Âzam'ın, Üstadımız hakkında ¹فَإِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ fıkrasıyla, inâyet ve teshile mazhar olduğuna ve tevafuk, Risale-i Nur'un kerametinin bir madeni bulunduğuna pek çok emarelerden, bu bir-iki gün zarfında, küçük ve latîf, fakat kat'î kanaat veren cüz'î hâdiselerin tevafukunda gözümüzle gördüğümüz inâyet-i rabbâniyenin numûnelerinden beş-altısını beyan ediyoruz ki onlar, bu iki gün zarfında beraber vuku bulmuş.

Birincisi: Dün, Üstadımıza, Risale-i Nur'a ait üç hizmet lâzım geldi. Kimse de yok. Biz de uzaktayız. Merdivenden inip, bir çocuğu bulup, bizlere göndermek niyetiyle kapıyı açtı. Risale-i Nur'un o hizmetini görecektir fevkalâde bir tarzda, dakikasıyla, üç şakirdi kapıya geldiler.

¹ Muhakkak ki sen, inâyet gözüyle gözetilip korunmaktasın. Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.562.

İkincisi:

Üçüncüsü: Üstadımız, aynı yine bugün Emin’e dedi: “Üç-dört aydır her hafta karyesinden buraya gelen hâne sahibesi gelmedi, kirasını dört aydır almadı. Her hâlde cevap gönderin gelsin, alsın.” dediği aynı dakikada, dört aydan beri yanına gelmeyen o hâne sahibesi kapıyı vurdu, geldi. Beş aylık kirasını aldı. Üstadımız, bu hâdise-i inâyetten memnuniyeti için, uzak bir nahiyeden gelen, yuvarlak, hiç görmediğimiz ve burada bulunmayan bir küçük ekmeği o hâne sahibesine verdi. Aynı vakitte, yirmi dakika zarfında, burada bulunmayan aynı ekmekten, iki sene Risale-i Nur’un iki kitabını alıp mütalâasının mânevî ücretinden binde bir ücret olarak geldi. Ve bir parçacık aşure çorbasını dahi yine o ev sahibesine verdi. Aynen, o aşurenin on misli kadar, latîf üç ekmek, yine iki sene iki kitabın okunmasına binde bir ücreti diye geldi. Gözümüzle gördük.

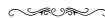
Hem yine Üstadımız, bugün o hâne sahibesine, yedi senedir adını bilmediği için “İsmin nedir?” diye sormuş. O da demiş: “Hayriye’dir.” Hayriye isminde olmak tevacukıyla, iki saat sonra, Hayri namında Risale-i Nur’un bir şakirdi, haberimiz yokken İstanbul’a gitmiş. Hem ticaret münasebetiyle iki mühim şakirtler dahi gidip geç kaldılar. Maddî, mânevî fırtınalar münasebetiyle Üstadımız onları, hem oradaki mühim bir şakirdi çok merak ediyordu. Bugün o Hayri, iki saat Hayriye’den sonra geldi; o üç şakirt hakkındaki merakı izale ettikten sonra dört aydan beri devam eden “tefarik” namında Üstadımızın bir kokusu bugün bitmişti Hayri’nin elinde bir küçük şişe... Dedi: “Size tefarik getirdim.” Biz de bu küçük, latîf tefarikteki tefavukla “Barekâllah!” dedik.

Bu iki gün zarfında bu küçücük numûneler gibi, Üstadımız, Mu’cizât-ı Ahmediye’nin tashihâtıyla meşgul olduğu için, bunlardan başka çok numûneleri görmüş. Madem iki günde böyle inâyetin cilvelerini görüyoruz; Risale-i Nur dairesi içinde dikkat edilse, herkes kendi nefsinde hizmeti derecesinde böyle numûneleri görebilir.

Risale-i Nur şakirtlerinden
Hilmi, Emin, Kâmil, Hâfız Ahmed

Evet; ben de tasdik ediyorum.

Said Nursî

Feyzi ile Emin diyorlar:

Üstadımızın ve Risale-i Nur'un ciddî hakâiklery içinde en tatlı bir fâkihesi tevafuk olduğı için, kardeşlerimize, yine bu iki gün zarfında küçük bir-iki tevafuku, size bundan evvelki tevafuka hâşiye olarak yazıyoruz.

Evet, nasıl ki kelimatta ve kelimat-ı mektubede tevafuk, bir kast, bir inâyet-i hususiyeyi gösteriyor. Bazen harika olup keramet derecesine çıkıyor. Bazen latîf bir zarafet veriyor. Aynen öyle de Risale-i Nur'a ait ve Üstadımıza ait hadisatta da aynen, kastî ve inâyetkârâne tevafuku, akvaldeki o ef'âlde görüyoruz.

Ezcümle: Size yazılan, dört ay gelmeyen hâne sahibesi için Emin kardeşimize dedi: "Haber gönder." tekellümünde, onun kapı çalması tevafuk ettiğı gibi; aynı cümle, iki defa okunduğı zaman, "Emin'e dediğı" kelimesi okunduğı ânında, aşağıdaki kapıyı Emin açtı. Gelmek zamanı gelmeden geldi. İkinci gün, yine başka bir adama okunduğı vakit, "Emin'e dediğı" kelimesini okuduğı vakit, aynı anda yukarı kapıyı Emin açtı, gelmek âdetine muhalif olarak geldi, girdi. Bu iki tevafuk, hâne sahibesinin tevafukuna tevafuku gösteriyor ki en cüz'î işlerimiz de tesadüf değil, kastî tevafuktur.

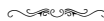
Hem, dört ay evvel bize bir parça tarhana getiren Risale-i Nur şakirtlerinden Fuad'ın, İstanbul'a gidip, otuz gün tehirinden, geç kalmasından endişe ettiğimiz aynı günde, onun tarhanası bittiğı aynı günde gelmesi tevafuk etti.

Hem aynı günde, bir parça tereyağı –biz ve Üstadımız da bunun bereketini hissediyorduk– bittiğı dakikada onun miktarına tevafuk edip, zannımızca aynı yerde, aynı miktar, aynı zamanda geldiğı gibi; hem buralarda, köylerde, kül içinde yapılan bir çörek, Üstadımızın hoşuna gittiğı için sabah-akşam ondan yiyip ve on beş gün devam edip, bittiğı aynı günde, aynı çörekte, onun akrabasından birisi getirdi. Bu tevafukun hatırı için geri çevirmedi, kabul etti. Mukabilinde bir teberrük verdi. Gözümüzle bu latîf tevafukdaki şirin inâyet-i ilâhiyenin cüz'î cilvelerini gördük; ve anladık ki kör tesadüf işimize karışmıyor.

Mânidar tevafuk, Risale-i Nur'un kelimatında ve hurufatında olduğı gibi, ona temas eden harekât ve ef'âlde de öyle mânidar tevafuklar var. İnâyete temas ettiğı için, en cüz'î bir şey de olsa kıymeti büyüktür. Böyle uzun yazmak ve ziyade ehemmiyet vermek israf olmaz. Çünkü manası olan inâyet ve iltifat-ı rahmet muraddır. Ve o bahis dahi mânevî bir şükürdür.

Risale-i Nur şakirtlerinden

Emin, Feyzi

Risale-i Nur eczalarını mahkemeden alıp, bana getirip
teslim eden Hafız Mustafa'ya hitaptır.

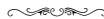
بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ بَعْدَ حُرُوفَاتِ رَسَائِلِ الثَّوْرِ³

Aziz, sıddık kardeşim ve hizmet-i Kur'âniye'de muvaffakiyetli arkadaşım,

Sen binler safâlarla geldin, beni ebedî minnettar ettin. Ve sadık arkadaşlarınla Risale-i Nur'un serbestiyetine hizmetiniz o derece büyük ve kıymetlidir, değil yalnız bizi ve Risale-i Nur'un şâkirtlerini, belki bu memleketi, belki âlem-i İslâm'ı mânen minnettar ettiniz ki, ehl-i imanın imdadına yetişmeye Risale-i Nur'un yolunu serbestçe açtınız. Ben, bir seneden beri seni ve seninle beraber bu serbestiyetine çalışanları, merhum Hâfız Ali ve Hüsrev gibi Risale-i Nur'un kahramanlarıyla beraber mânevî kazançlarıma, dualarıma şerik etmişim; hem devam edecek... Buraya kadar her bir dakika, yoldaki bir gün, Risale-i Nur'un hizmetinde bulunduğun gibi beni minnettar eyledin. Hâkim-i âdil namını alan mâlûm zatı ve lehimizde onunla beraber çalışanları, bu hakikî adalete hizmetleri için âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Altı-yedi aydır onları da aynen mânevî kazançlarıma şerik ediyorum.

Bana teslim ettikleri Risale-i Nur'un bir kısmını, kardeşlerime cevap vereceğim, bütününü yazsınlar, onlara hediye edeceğim. Çünkü onlar, Risale-i Nur'un bundan sonraki hizmetine tam hissedardırlar. Bu meselede ben Denizli şehrini kendi karyeme arkadaş edip bütün emvâtını ve ehl-i imanın hayatta olanlarını hem kendim, hem Risale-i Nur'un talebeleri, mânevî kazançlarımıza hissedar etmeye karar verdik. Denizli Hapishânesi'ni de, bir imtihan medresemiz telâkki ediyoruz. Ve bizimle alâkadar hem Denizli'de, hem hapisteye umumuna ve hususan tam adaletini gördüğümüz mahkeme heyetine çok selâm ve dualar ederiz.

Said Nursî

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² "Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın." (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Risale-i Nur harflerinin sayısınca Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ²

.....

Beşinci nokta: Risale-i Nur –bu Anadolu memleketine– belâların def'ine ehemmiyetli bir vesiledir. Sadaka nasıl belâyı def ediyor³; onun intişarı ve okunması küllî bir sadaka nev'inde semâvî ve arzî belâların def'ine çok emâreler ve çok hâdiselerle tebeyyün etmiş. Hatta Kur'ân'ın işaretiyle tahakkuk etmiş. Ve yazmasını ve intişarını men etmek zamanlarında dört defa zellelerin başlaması ve intişarıyla durmaları ve Anadolu'da ekser okunması İkinci Harb-i Umumî'nin Anadolu'ya girmemesine bir vesile olduğu Sûre-i ⁴وَالْعَصْرِ işaret ettiği, bu iki ay kuraklık zamanında mahkemenin Risale-i Nur'un beraatine ve vatana menfaatli olduğuna dair kararını Mahkeme-i Temyiz tasdik ederek tam bir serbestiyetle Risale-i Nur'un intişar ve okunmasını beklerken, bütün bütün aksine olarak men edilmesi ve mahkemedeki risalelerin sahiplerine iade edilmemesi ve bizi de o cihetle konuşmaktan men etmeleri cihetiyle, belâların def'ine vesile olan bu küllî sadaka-yı mâneviye karşı çıkamadı, günahımız neticesi kuraklık başladı.

Biz Risale-i Nur şâkirtleri dünyaya çok ehemmiyet vermediğimizden, dünyaya yalnız Risale-i Nur için baktığımızdan, bu yağmursuzlukta dahi o noktadan bakıyoruz. İşte, Denizli'de mahkemeye verilen cüz'î bir kısım Risale-i Nur, sahiplerine iadesinin aynı zamanında, burada dahi bir kısım zâtlar yazmaya başlamaları aynı vaktinde, bu yağmursuzlukta bir derece rahmet yağdı. Fakat Risale-i Nur'un serbestiyeti cüz'î olmasından, rahmet dahi cüz'î kaldı. İnşaaallah, yakında benim de risalelerim iade edilecek, tam serbest ve intişarı küllîleşecek ve rahmet dahi tam olacak. ⁵(Hâşiye)

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

³ Bkz.: Hatib el-Bağdâdî, *Târîhu Bağdâd* 8/207; el-Münâvî, *Feyzu'l-kadîr* 4/236; el-Aclûnî, *Keşfü'l-hafâ* 2/30.

⁴ “Yemin olsun asra (hâdiselerle yüklü zamana, bilhassa onun son parçasına)...” (Asr sûresi, 103/1)

⁵ (Hâşiye) Hem aynen öyle oldu, biz gördük.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹

اَلْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ بَعْدَ قَطَرَاتِ الْمَطَرِ فِي لَيْلَةِ الرَّغَائِبِ²

Aziz kardeşlerim,

Size iki pusulayı Leyle-i Regâib'den altı saat evvel yazdım. “Hizbü'n-Nuriye” kâğıt ile teslimden sonra, katiyen benim kanaatimde bir nevi Mu'cize-i Ahmediye olarak, iki aydan beri mütemadiyen kuraklık ve yağmursuzluk, her tarafta daima namazlardan sonra pek çok duaların akîm kaldığı ve herkes me'yusiyetten derd-i maişet endişesiyle kalben ağlarken, birden Leyle-i Regâib –bütün ömrümde hiç mislini işitmediğim ve başkalar da işitmediği– üç saatte yüz defa, belki fazla tekrarlar melek-i ra'dın yüksek ve şiddetli tesbihatıyla öyle bir rahmet yağdı ki, en muannide dahi Leyle-i Regâib'in kudsiyetini ve Hazreti Risalet'in bir derece, bir cihette âlem-i şehâdete teşrifinin umum kâinatça ve bütün asırlarda nazar-ı ehemmiyette ve Rahmeten li'l-âlemîn olduğunu isbat etti ve kâinat o geceyi alkışlıyor diye gösterdi.

Acaba, dualarımızda Isparta bu memleketle beraberdi, bu yağmurda hissesi var mı, merak ediyorum. Şimdiye kadar çok emârelerle Risale-i Nur bir vesile-i rahmet olmasından, bu rahmet ima eder ki, herhalde ehemmiyetli bir fütuhâtı perde altında vardır ve belki serbestiyetine bir işaretir³(Hâşiye). Hem burada Lem'alar'ın verdiği iştiyak cihetiyle yazıcıların çoğalması, inşallah bir nevi makbul dua hükmüne geçti.

Duanıza muhtaç kardeşiniz

Said Nursî

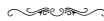
Risale-i Nur talebeleri namına

Evet

Evet

Mehmet

Ceylan

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² Regâib gecesindeki yağmur damlaları adedince Allah'ın selâmı üzerinize olsun.

³ (Hâşiye) Sonra tahakkuk etti ki; aynı zamanda hem fütuhâtı, hem serbestiyeti perde altında tahakkuk etmiş.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ²

Aziz, siddık kardeşlerim,

Leyle-i Mirac'ın, aynı Leyle-i Regâib gibi hiç inkâr edilmez bir tarzda, bir nevi mu'cize-i Ahmediye gibi bir kerametini ve kâinatça hürmetini gözümüzle gördük. Şöyle ki:

Nasıl evvelce yazdığımız gibi iki ay kuraklık içinde burada hiç yağmur gelmediği, güya Leyle-i Regâib'i bekliyor gibi o mübârek gecenin gelmesiyle emsalsiz bir gürültü ile kudsiyetini burada gösterdiği gibi, aynen öyle de, o gecedeki beri buraya bir katre yağmur düşmediği halde, yirmi günden sonra aynen Miraç gecesi birdenbire öyle bir rahmet yağdı ki, dinsizlerde şüphe bırakmadı ki, Sahibü'l-Miraç, "rahmeten li'l-âlemîn"³ olduğu gibi, onun Miraç gecesi de bir vesile-i rahmettir. Hem ehl-i imanın imanlarını kuvvetlendirdiği gibi, meyusiyetlerini de bir derece izale etti.

Hal-i âlemi bilmiyorum, fakat hissediyorum ki: Ehl-i iman her harici birkaç tarafta tazyikat, hem dâhilî endişeler ve kuraklıktan gelen derd-i maişet ve nokta-yı istinadı dünyaca bulamamaktan, ehemmiyetli bir meyusiyetin tesiriyle, hatta ibadete karşı bir fütur gelmişti. Birden Miraç gecesi, burada kerametiyle Leyle-i Regâib'in kerametini takviye ederek ehl-i imana bildirdi ki: "Siz sahipsiz değilsiniz. Kâinat, kabzasında bulunan bir zâtın, âleme rahmet gönderdiği bir istinadgâhınız vardır." diye meyusiyet ve endişelerini kısmen izale eyledi.

Hem Risale-i Nur'un bir silsile-i kerametini teşkil eden tevafuk, bu hâdisede hiç tesadüfe havale edilmez bir tarzda üç-dört tevafukla, Leyle-i Miraç ve Leyle-i Regâib hürmetlerinde Risale-i Nur'un da bir hissesi var olduğunu gördük.

Birinci tevafuk: İptida ve intiha-yı terakkiyat-ı hayat-ı Ahmediye'nin unvanları olan Leyle-i Regâib ve Leyle-i Miraç bu kuraklık zamanında kesretli rahmette tevafuklarıdır.

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

³ Bkz.: Enbiyâ sûresi, 21/107.

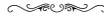
İkinci tevafuk: Bugünlerde Hüsrev'in tevafuklu yazdığı Miraç Risalesini burada Risale-i Nur talebeleri şevke gelip aynen tevafukunu, hatta yedi “fakat, fakat, fakat” kelimelerinin parlak tevafukunu gösteren nüshaları yazdılar, bitirdiler. Ben de tashih ediyordum, başkaları da okuyordular. Birden Miraç gecesi kesretli rahmetiyle gelmesi, Risale-i Nur'un yazılması ve Hüsrev'in Miraç Risalesi ve intişarı dahi bir vesile-i rahmet olduğunu talebelerine bir kanaat verdi. İki-üç tevafuk daha var. Bize kat'î kanaat veriyor ki, tesadüf içinde yoktur. Doğrudan doğruya bu muannid zamanında şeâir-i İslâmiye'nin ehemmiyetlerini göstermeye bir işarettir. Umum kardeşlerime selâm ve Miraçlarını tebrik ederim.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Buranın umum ahalisi ve Risale-i Nur şâkirtleri namına
Said Nursî

Evet, Üstadımızı tasdik ediyoruz.

Mehmed, Mehmed, Osman, İbrahim, Ceylan, Hayri v.s.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ²

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ³

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bir Suâl: “Tevafukla bu keramet nasıl kat'î sabit oluyor?” diye kardeşlerimizden birisinin suâline küçük cevaptır.

Elcevap: Bir şeyde tevafuk olsa, küçük bir emâre olur ki, onda bir kasıt var, bir irade var; rast gele bir tesadüf değil. Ve bilhassa tevafuk birkaç cihette olsa, o emâre tam kuvvetleşir. Ve bilhassa, yüz ihtimal içinde iki şeye mahsus ve o iki şey birbiriyle tam münasebettar olsa, o tevafuktan gelen işaret sarih bir delâlet hükmüne geçer ki, bir kasıt ve irade ile ve bir maksat için o tevafuk olmuş, tesadüfün ihtimali yok.

¹ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

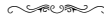
² Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

³ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

İşte, bu mesele-i Miraciye de aynen böyle oldu. Doksan dokuz gün içinde yalnız Leyle-i Regâib ve Leyle-i Mirac'a yağmur rahmetinin tevafuku ve o iki gece ve güne mahsus olması, daha evvel ve daha sonra olmaması ve ihtiyacı şedidin tam vaktine muvafakatı ve Miraciye Risalesi'nin burada çoklar tarafından şevkle kıraat ve kitabet ve neşrine rast gelmesi ve o iki mübârek gecenin birbiriyle bir kaç cihette tevafuk etmesi ve mevsimi olmadığı için acîp gürültülerle, söylenmeyecek maddî mânevî zemin gürültüleriyle feryatlarına tehditkârâne ve tesellidârâne tevafuk etmesi ve ehl-i imanın meyusiyetinden teselli aramalarına ve dalâletin savletinden gelen vesvese ve zaafiyetine karşı kuvve-i mâneviyenin takviyesini istemelerine tam tevafuku, bu geceler gibi şeâir-i İslâmiye'ye karşı hürmetsizlik edenlerin hatalarına bir takdir olarak, "Kâinat bu gecelere hürmet eder, neden siz etmiyorsunuz?" diye manasında, kesretli rahmetle şeâir-i İslâmiye'ye karşı, hatta semâvât ve feza-yı âlem hürmetlerini göstermekle tevafuk etmesi, zerre miktar insaflı olan bilir ki, bu işte hususî bir kasıt ve irade ve ehl-i imana hususî bir inâyet ve merhamettir; hiçbir cihetle tesadûf ihtimali olamaz.

Demek hakikat-i Miraç, bir mu'cize-i Ahmediye (*aleyhissalâtü vesselâm*) ve keramet-i kübrâsı olduğu ve Miraç merdiveniyle göklere çıkması ile zat-ı Ahmediye'nin (*aleyhissalâtü vesselâm*) semâvât ehline ehemmiyetini ve kıymetini gösterdiği gibi, bu seneki Miraç da zemine ve bu memleket ahalisine kâinatça hürmetini ve kıymetini gösterip bir keramet gösterdi.

Duanıza muhtaç kardeşiniz
Said Nursî

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bizim katiyen şek ve şüphemiz kalmadı ki, bu hizmetimizin neticesi olan Risale-i Nur'un serbestiyetini değil yalnız biz ve bu Anadolu ve âlem-i İslâm alkışlıyor, takdir ediyor; belki kâinat memnun olup cevvi semâ, feza-yı âlem alkışlıyor ki, üç-dört ayda yağmura şiddet-i ihtiyaç varken gelmedi ve Denizli'de mahkemenin bilfiil teslimine karar vermesi, yine Leyle-i Miraç'ta aynen Risale-i Nur'un bir rahmet olduğuna işaretten Leyle-i Regâib'e tevafuk ederek kesretli melek-i ra'dın alkışlamasıyla ve rahmetin Emirdağ'da gelmesi o teslim kararına tevafuk etmesi ve bir hafta sonra, demek Denizli'de vekillerin eliyle alınması hengâmlarında yine aynen Leyle-i Mirac'a ve Leyle-i

Regâib'e tevafuk ederek aynen onlar gibi Cuma gecesinde kesretli rahmet ve yağmurun bu memlekette gelmesi, o tevafuklarıyla kat'î kanaat verdi ki:

Risale-i Nur'un müsadereesine ve hapsine dört zelzelelerin tevafuku küre-i arzca bir itiraz olduğu gibi, bu Emirdağ memleketinde dört ay zarfında yalnız üç Cuma gecesinde –biri Leyle-i Regâib, biri Leyle-i Miraç, biri de Şâbân-ı Muazzam'ın birinci Cuma gecesinde– rahmetin kesretli gelmesi ve Risale-i Nur'un da serbestiyetinin üç devresine tam tamına tevafuk etmesi, küre-i havâiyenin bir tebriki, bir müjdesidir ve Risale-i Nur'un da mânevî bir rahmet ve yağmur olduğuna kuvvetli bir işarettir.

Ve en latîf bir emâre şudur ki: Dün, birdenbire bir serçe kuşu pencereye geldi, vurdu. Biz, uçmak için işaret ettik, gitmedi.

Mecbur oldum, Ceylân'a dedim: “Pencereyi aç; o ne diyecek?”

Girdi, durdu, tâ bu sabaha kadar... Sonra odayı ona bıraktık, yatak odama geldim. Bu sabah çıktım, kapıyı açtım, yarım dakikada döndüm, baktım, “Kuddüs, Kuddüs” zikrini yapan bir kuş odamda gördüm. Gülerек dedim: “Bu misafir niçin geldi?” Tam bir saat bana baktı, uçmadı, ürkmedi. Ben de okuyordum; ekmek bıraktım, yemedi. Yine kapıyı açtım, çıktım, yarım dakika geldim, o misafir kayboldu.

Sonra bana hizmet eden çocuk geldi, dedi ki: “Ben bu gece gördüm ki, Hâfız Ali'nin kardeşi yanımıza gelmiş.”

Ben de dedim: “Hâfız Ali ve Hüsrev gibi bir kardeşimiz buraya gelecek.”

Aynı günde, iki saat sonra çocuk geldi, dedi: Hâfız Mustafa geldi; hem Risale-i Nur'un serbestiyetinin müjdesini, hem mahkemedeki kitaplarımı da kısmen getirdi; hem serçe kuşunun ve senin, hem kuddüs kuşunun tâbirini isbat etti ki, tesadüf olmadığını isbat etti.

Acaba, emsalsiz bir tarzda hem serçe kuşu acîb bir surette, hem kuddüs kuşu garip bir surette gelip bakması, sonra kaybolması ve mâsum çocuğun rüyası tam tamına çıkması, Risale-i Nur'un Hâfız Mustafa gibi bir zatın eliyle buraya gelmesinin aynı zamanına tevafuku hiç tesadüf olabilir mi? Hiçbir ihtimali var mı ki, bir beşaret-i gaybiye olmasın? ¹(Hâşiye)

¹ (Hâşiye) Hem bu kuşların Risale-i Nur'la alâkadarlıklarını teyid eden çok emareler var. Ezcümle: O kuşların alâkadarlığını gösteren mektup Milas'a gittiği aynı vakitte garip bir tarzda kuddüs kuşu o mektubun mealini vaziyetiyle teyid ettiği gibi; aynı mektup İnebolu'da geceleyin okunurken büyük bir gece kuşu harika bir tarzda pencereye gelip kanadıyla

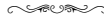
Evet, bu mesele, küçük bir mesele değil; kâinat ve hayvanât ile alâkadar-
dır. Ben Risale-i Nur'un bir şakirdi olmak itibarıyla, kendi hisseme düşen bu
kâr ve neticeyi, binler altın lira kadar kazancım var kanaat ediyorum. Başka
yüz binler Risale-i Nur şâkirtleri ve takviye-i imana muhtaç ehl-i imanın istifa-
deleri buna kıyas edilsin.

Evet, dinin, şeriatın ve Kur'ân'ın yüzden ziyade tılsımlarını, muammâla-
rını hall ve keşfeden; ve en muannid dinsizleri susturup ilzam eden; ve Miraç
ve haşr-i cismânî gibi sırf akıldan çok uzak zannedilen Kur'ân hakikatlerini
en mütemerrid ve en muannid filozoflara ve zındıklara karşı güneş gibi isbat
eden ve onların bir kısmını imana getiren Risale-i Nur eczaları, elbette küre-i
arz ve küre-i havâiyeyi kendi ile alâkadar eder ve bu asrı ve istikbali kendiy-
le meşgul edecek bir hakikat-i Kur'âniye'dir ve ehl-i iman elinde bir elmas kı-
lıçtır.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Emirdağı'nda Kardeşiniz

Said Nursî

Risale-i Nur'un Kahramanı Hüsrev Tarafından Kaleme Alınmıştır.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ²

Risalei'n-Nur'un kerametlerindendir ki: Üstadımız (*radîyallâhu anhu*), çok de-
fa risalelerde; "Ey mülhidler ve ey zındıklar! Risalei'n-Nur'a ilişmeyiniz. Eğer
ilişirseniz, yakında sizi bekleyen belâlar, sel gibi başınıza yağacaktır." diye on
seneden beri kerratla söylüyorlardı. Bu hususta şahit olduğumuz felâketler-
den,

Birincisi: Dört sene evvel Erzincan'da ve İzmir civarında vukua gelen
hareket-i arz olmuştur. O vakitler münafıklar, desiselerle Isparta mintikasında

---

vrup durup dinlemesi; aynı mektup Sava'da okunurken bir defa iki çekirge üstüne gelip
durup neticeye kadar durmaları; bir defa da serçe ve bülbül kuşları aynı mektubun okun-
masında pervane gibi uçup alâkadarlık göstermeleri ve Isparta'da Hüsrev'in evinde aynı
mektup okunurken bülbül kuşu hilaf-ı âdet salona gelmesi, alâkadarlığını göstermesi gibi
çok emareler, bu keramet-i Nuriyeyi teyid ediyor.

¹ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

² Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

Sava ve Kuleönü ve civarı köylerdeki Risale-i Nur talebelerine iliştiler. Otuz-kırk kadar Risale-i Nur talebelerini “Camiye gitmiyorsunuz, takke giyiyorsunuz, tarikat dersi veriyorsunuz.” diye mahkemeye sevk etmişlerdi. Cenâb-ı Hak, İzmir civarına ve Âzerîleri ve civarındaki halkı dehşetler içinde bırakan zelzelelerle Risale-i Nur’un bir vesile-i def-i belâ olduğunu gösterdi. Bu zelzelelerden bir hafta sonra, mahkemeye sevk edilmiş olan o kardeşlerimizin hepsi beraat ettirilerek kurtulmuşlardı.

İkincisi: Yine vakit vakit Risale-i Nur talebelerinin arkalarında koşmakta devam eden mülhidler, hatt-ı Kur’ân ile çocuk okuttuklarını bahane ederek Isparta’da müteveffa Mehmed Zühtü (*rahmetullâhi aleyhi*) ile Sava Karyesinden Hâfız Mehmed (*rahmetullâhi aleyhi*) ismindeki iki Risalei’n-Nur talebesine hücum etmişler. Nur dersini okuyan çocukları, bu iki kardeşimizin evlerinden alınan Risale-i Nur eczalarıyla birlikte mahkemeye sevk edilmiş. Merhum Mehmed Zühtü, para cezasıyla mahkûm edilmek istenilmiş. Neticede, merkezi Erbaa ve Tokat’ta vukua gelen ikinci bir korkunç zelzele ile Cenâb-ı Hak, Risalei’n-Nur bir vesile-i def-i belâ olmakla şâkirtlerine yardım ederek Üstadlarının verdiği haberin sıhhatini tasdik etmek için o kardeşimizi beraat ettirmiş ve alınan bütün Risale-i Nur eczalarını kendilerine iade ettirmiştir.

Üçüncüsü ise: İçinde bulunduğumuz Denizli Hapishânesindeki musibetin başımıza gelmesine sebep olan o münafıklar, Rumî bin üç yüz elli dokuz senesinde, tekrar başta sevgili Üstadımız olduğu halde, bize ve Risalei’n-Nur’a hücum ettiler. Bir kısmımızı Isparta’dan topladılar, bir kısmını Çivril’den Isparta’ya getirdiler, sevgili Üstadımızı da yalnız olarak Kastamonu’dan Isparta’ya sevk ettiler. Daha başka vilâyetlerden de arkadaşlarımız Isparta’ya getirilmişti. Ehl-i garazın iğfaline kapılan Isparta adliyesi, Risalei’n-Nur’un gayesi haricinde bulunan cephelerde, bizce manası olmayan ithamlar altında bizi sıkıyordu. Bilhassa kıymettar Üstadımızı daha çok tazyik ettikleri vakit, Üstadımıza lüzumlu lüzumsuz birçok suâller açan Isparta Müddeiumûsinin “Bu belâlar dediğin nedir?” diye olan suâline cevaben: Evet, demiş, zındıklar eğer Risalei’n-Nur’a ve şâkirtlerine ilişmeler, yakında bekleyen belâların hareket-i arz suretiyle geleceğini söylemişti.

Daha sonra bizi Denizli’ye sevk ettiler. Kastamonu, İstanbul, Ankara dâhil olmak üzere on vilâyetten adliyelere sevk edilen yüzü mütecevaz Risale-i Nur talebelerinin bir kısmı bırakılmış, yetmiş kişiden ibaret olan bir diğer kısmı da Denizli’de “medrese-i Yusufiye” namını alan hapiste bulunuyordu. Bizim bütün müracaatlarımıza sudan cevap veriliyor, sevgili Üstadımız daha çok

tazyik ve sıkıntı içerisinde yaşattırılıyor, ufûnetli, rutubetli, zulmetli, havasız bir yerde bütün bütün konuşmaktan ve temastan men edilmek suretiyle Haps-i münferitte azap çektileriyordu.

İşte bu sıralarda Denizli zindanının bu dehşetli ızdıraplarını geçirmekte idik. Allah'tan başka hiçbir istinadgâhları bulunmayan bu biçârelerin bir kısmı Kastamonu'dan, diğer bir kısmı İnebolu'dan, diğer bir kısmı da İstanbul'dan henüz gelmemişlerdi. Şu vatanın her köşesinde hak ve hakikat için çırpınan ve saf kalbleriyle necatları için Rabb-i Rahîmlerine iltica eden pek çok mâsumların semâvâtı delip geçen ve Arşu'r-Râhmân'a dayanan âhları boşa gitmedi. Allahü Zülcelâl Hazretleri, o mübârek Üstadımızın Isparta'da söylediği gibi, mâsumları cennete götüren, zâlimleri cehenneme yuvarlayan dehşetli bir diğer zelzeleyi gönderdi. Karşısında Risalei'n-Nur müdafaa vaziyetinde bulunmamasından çok hâneler harap oldu, çok insanlar enkaz altında ezildi, çocukları sokak ortalarında kaldı. Henüz memleketlerinin hapishânelerinde bulunan kardeşlerimizden Kastamonu'dan Mehmed Feyzi ve Sadık ve Emin ve Hilmi ve İnebolu'dan Ahmed Nazif, Denizli Hapishânesine sevk edildiklerinde şu mâlûmatı verdiler:

“Zelzele tam gece saat sekizde başladı. Bütün arkadaşlar, *“Lâ ilâhe illâlah”* zikrine devam ediyorduk. Zelzele bütün şiddetiyle devam etmekte idi.

O sırada hatırıma geldi: Risalei'n-Nur'u aşkla ve bir sâikle üç-beş defa şefaathî ederek Cenâb-ı Hak'tan halâs istedik. Elhamdülillâh, derhal sakın oldu.

“Kastamonu'da ise, o gece kaleden kopan çok büyük bir taş, aşağıya yuvarlanarak bir hâneyi ezmiş; birçok hânelerde yarıklar, çıkıklıklar olmuş, birkaç ev çökmüş, hükûmet binası yarılmış, daha bunun gibi hasârat ve zâyiat olmuş. Fakat zelzele her gün olmak suretiyle bir müddet devam etmiş. Tosya'da bin beş yüz ev harap olmuş, ölü ve yaralı miktarı çok fazla imiş. Kargı ve Osmancık tamamen, Lâdik ve sâir mahallerde zayıyat fazla miktarda imiş. İnebolu'da bir minarenin alemleri eğrilmiş, ufak tefek çatlaklıklar olmuş, hasârat ve zayıyat olmamış.”

Ahmed Nazif, Emin, Sadık, Mehmed Feyzi

Üçüncü olan bu hareket-i arzdan sonra, yine Risalei'n-Nur'a ve talebelelerine ve müellifine hücum eden ehl-i garazın sözünü dinleyen adliye, aynı tarzda bizi sıkırmakta devam ediyordu. Zındıka taraftarları, mübârek Üstadımızın ihbarları olan ve Risale-i Nur'un büyük kerametlerinden olup zelzeleler eliyle

gelen beliyelere ehemmiyet vermek istemiyorlardı. Risalei'n-Nur'un ilâhî ve Kur'ânî hakikatlerine karşı cephe alan bu zümrenin başına bir dördüncü tokat daha geldi.

Garibi şu ki, biz Şubat'ın üçüncü günü mahkemeye çağırılmıştık. İzdırap ve elemeleri içinde yüreklerimizi ağlatan hastalıklı haliyle kendisinden sorulan suâllere cevap vermek için altmış beş kadar talebesinin önünde ayağa kalkan mübârek Üstadımızın cevapları arasında "O zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!" kelimeleri, tekrar tekrar heyet-i hâkimenin yüzlerine karşı ağızdan dökülüyordu. Birkaç defa mahkemeye gidip geldikten sonra, 7 Şubat 1944 tarihli İstanbul'da münteşir *Hemşehri* isimindeki bir gazete elim'e geçti. Gazete okumaya ve radyo dinlemeye hevesli olmamaklığımla beraber, "Yirminci asrın medenîleriyiz" diyerek bugünkü terakkiyat-ı beşeriyei kendilerinden bilen, Allah'ı unutan, âhirete inanmayan insanların başlarına Cenâb-ı Hakk'ın, motorlu vasıtalar eliyle nasıl ateşler yağdırdığını, o münkirlerin dünkü cennet hayatlarının bugünkü cehennemî hâlât içinde nasıl geçmekte olduğunu bilmek ve Risalei'n-Nur'un bereketiyle Anadolu'yu bu dehşetli ateş yağmurundan nasıl muhafaza etmekte olduğunu görmek ve şükretmek hâletinden gelen bir merakla bazı bu gibi havadisleri sorardım ve dinlerdim.

İşte bu gazetenin de harp boğuşmalarına ait resimlerine bakıyordum. Nazarıma çarpan, büyük yazı ile yazılmış bir sütunda, Anadolu'nun yirmi bir vilâyetini sarsan ve Şubat'ın birinci gününün gecesinde sabaha karşı herkes uykuda iken vukua gelen ve pek çok zayiata mal olan dehşetli bir zelzeleyi haber veriyordu. Derhal, Şubat'ın üçünde mahkemede sevgili Üstadımızın heyet-i hâkimeye "Zındıkların dünyaları başlarını yesin ve yiyecek!" diye tekrar tekrar söylediği sözleri hatırladım, "Eyvah!" dedim, "Risale-i Nur ıslah eder, ifsad etmez; imar eder, harap etmez; mesûd eder, perişan etmez" diye söylerken, "Aksiyle bizi ve Risalei'n-Nur'u itham etmek, Hâlik'in hoşuna gitmiyor." dedim.

İşte, merkezi Gerede, Bolu ve Düzce olan bu kanlı zelzele, Risalei'n-Nur'un dördüncü bir kerameti idi. Bu gazete şu mâlûmatı veriyor; Ankara, Bolu, Zonguldak, Çankırı ve İzmit vilâyetlerinde fazla kayıplar varmış. Gerede'de iki bin ev yıkılmış, yıkılmayan evler de oturulmayacak derecede harap olmuş, binden fazla ölü varmış, enkaz altından mütemadiyen ölü çıkarılıyormuş. Düzce'de zarar çokmuş, ölü ve yaralıların miktarı mâlûm değilmiş.

Ankara'da yüz üç ölü ve bir o kadar da yaralı varmış. Bine yakın ev yıkılmış. Debbâğhâne'de iki ev çökmüş, bazı köylerde sarsıntıyı müteakip yangınlar olmuş. İlk sarsıntı çok kuvvetli olmuş, sarsıntıyı yeraltından gelen bir takım gürültüler takip etmiş. Bolu'dan ve diğer yerlerin köylerinden bir hafta geçtiği halde henüz mâlûmat alınamıyormuş. Diğer bir yerde iki yüz ev yıkılmış, on bir ölü varmış. Bolu ile telgraf ve telefon hatları kesilmiş, zelzele mıntıkasında şiddetli bir kar fırtınası hüküm sürüyormuş. İzmit'te zelzele olurken şimşekler çakmış, şehir birkaç saniye aydınlık içinde kalmış. Birçok yerlerde halk çırpılı çıplak sokaklara fırlamış. Dünyanın bütün rasathâneleri bu büyük Anadolu zelzelesini kaydetmiş. Bir İngiliz rasathânesi sarsıntının çok harap edici olduğunu bildirmiştir. Sinop'ta aynı günde çok korkunç bir fırtına olmuş, gök gürültüleri ve şimşeklerle gittikçe şiddetini arttırmıştır.

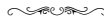
Daha sonra başka bir gazetede tamamlayıcı ve hayret verici şu mâlûmatları gördüm: Zelzeleden evvel kediler, köpekler üçer-beşer olarak toplanmışlar, düşünceli, hüzünlü gibi alık alık birbirine bakarak bir müddet beraber oturmuşlar, sonra dağılmışlar. Gerek zelzele olurken ve gerekse olmadan evvel ve olduktan sonra da bu hayvanlardan hiçbirisi görünmemiş, kasabalardan uzaklaşarak kırlara gitmişler.

Bir garibi de şu ki: Bu hayvanlar isyanımızdan mütevellid olarak başımıza gelecek felâketleri lisan-ı hâllerile haber verdiklerini yazıyorlar da biz anlamıyoruz diyerek taaccüp ediyorlar.

İşte Üstadımız Bediüzzaman, uzun senelerden beri: "Zındıklar Risalei'n-Nur'a dokunmasınlar ve şâkirtlerine ilişmesinler. Eğer dokunurlar ve ilişirlerse, yakından bekleyen felâketler onları yüz defa pişman edecek!" diye Risalei'n-Nur ile haber verdiği yüzler hâdisat içinde, işte zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört hakikatli felâket daha...

Cenâb-ı Hak bize ve Risalei'n-Nur'a taarruz edenlerin kalblerine iman ve başlarına hakikati göreceak akıl ihsan etsin, bizi bu zindanlardan, onları da bu felâketlerden kurtarsın, âmîn...

Mevkuf
Hüsrev

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ²

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Şimdiye kadar gizli münafıklar Risale-i Nur'a kanunla, adliye ile ve âsâ-yiş ve idare noktasından hükûmetin bazı erkânını iğfal edip tecavüz ediyorlardı. Biz, müsbet hareket ettiğimiz için, mecburiyet olduğu zaman tedâfûi vaziyetinde idik. Şimdi plânları akım kaldı. Bilâkis tecavüzleri Risale-i Nur'un da-iresini genişlettirdi. Bu defa yeni hurufla Asâ-yı Musa'yı tab etmek niyetimiz, ihtiyârımız olmadığı halde, tecavüz vaziyeti Risale-i Nur'a veriliyor gibidir. Bu hâdisenin ehemmiyetli bir hikmeti şu olmak gerektir:

Risale-i Nur, bu mübârek vatanın mânevî bir halâskârı olmak cihetiyle; şimdi iki dehşetli mânevî belayı defetmek için matbûât âlemi ile tezahüre başlamak, ders vermek zamanı geldi veya gelecek gibidir, zannederim.

O dehşetli beladan birisi: Hristiyan dinini mağlup eden ve anarşiliği yetiştiren, şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanının bu vatanı mânevî istilâsına karşı Risale-i Nur bir Sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî vazifesini görebilir ve Âlem-i İslâm'ın bu mübârek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve ithamlarını izale etmek için matbûât lisanıyla konuşmak lâzım gelmiş diye kalbime ihtar edildi.

Ben dünyanın hâlini bilmiyorum. Fakat Avrupa'da istilâkârâne hükmeden ve edyân-ı semâviyeye dayanmayan dehşetli cereyanın istilâsına karşı Risale-i Nur hakikatleri, bir kale olduğu gibi; Âlem-i İslâm'ın ve Asya kıtasının hâl-i hazırda itiraz ve ithamını izale.. ve eskideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeye vesile olan bir mu'cize-i Kur'âniye'dir.

Bu memleketin vatan-perver siyasileri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur'u tabederek resmen neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belaya karşı siper olsun.

Acaba bu yirmi sene zarfında iman-ı tahkikîyi pek kuvvetli bir surette bu vatanda neşreden Risale-i Nur olmasaydı, bu dehşetli asırda, acîb inkılâp ve infilâklarda bu mübârek vatan; Kur'ân'ını, imanını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilir miydi? Her neyse... Risale-i Nur'a, daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez; daha kimseyi o bahaneyle

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

inandıramazlar. Fakat cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a taraftarı veya enâniyetli sofi-meşreplileri bazı kurnazlıklarla Risale-i Nur'a karşı -iki sene evvel İstanbul'da ve Denizli civarında olduğu gibi- istimâl etmek ve Risale-i Nur'a ve şâkirtlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeye münafıklar çabılıyorlar. İnşaaallah muvaffak olamazlar. Risale-i Nur şâkirtleri, tam ihtiyatla beraber, bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan ehl-i ilim ve imansa, dost olsunlar, "Biz size ilişmiyoruz. Siz de bize ilişmeyiniz. Biz ehl-i imanla kardeşiz" deyip yatıştırınsınlar.

Sâniyen,

Mübâreklerin pehlivanı hem Abdurrahman, hem Lütfi, hem Büyük Hafız Ali manalarını taşıyan büyük ruhlu Küçük Ali kardeşimiz bir suâl soruyor. Hâlbuki o suâlin cevabı Risale-i Nur'da yüz yerde var. "Risale-i Nur'un erkân-ı imaniye hakkında bu derece kesretli tahşidatı ne içindir? Bir âmî müminin imanı büyük bir velînin imanı gibidir, diye eski hocalar bize ders vermişler?" diyor.

Elcevap: Başta Âyetü'l-Kübrâ merâtib-i imaniye bahislerinde; ve âhire yakın müceddid-i elf-i sâni İmam Rabbanî beyanı ve hükmü ki, "Bütün tarihatların müntehası ve en büyük maksatları, hakâik-i imaniyenin inkişafıdır. Ve bir mesele-i imaniyenin kat'iyetle vuzuhu, bin kerametlerden ve keşfiyatlardan daha iyidir"; ve Âyetü'l-Kübrâ'nın en âhirdeki ve Lâhikadan alınan o mektubun parçası ve tamamının beyanatı cevap olduğu gibi, *Meyve Risalesi*'nin tekrar-ı Kur'âniye hakkında Onuncu Meselesi, tevhid ve iman rûkûnleri hakkında tekrarlı ve kesretli tahşidat-ı Kur'âniye'nin hikmeti, aynen bitamamiha onun hakikî tefsîri olan Risale-i Nur'da cereyan etmesi de cevaptır.

Hem, iman-ı tahkikî ve taklidî ve icmâlî ve tafsîlî ve imanın bütün tehâcümâta ve vesveseler ve şüphelere karşı dayanıp sarsılmamasını beyan eden Risale-i Nur parçalarının izahatı, büyük ruhlu Küçük Ali'nin mektubuna öyle bir cevaptır ki, bize hiçbir ihtiyaç bırakmıyor.

İkinci Cihet: İman, yalnız icmâlî ve taklidî bir tasdike münhasır değil; bir çekirdekten, tâ büyük hurma ağacına kadar ve eldeki aynada görünen misâlî güneşten tâ deniz yüzündeki aksine, tâ güneşe kadar mertebeleri ve inkişafı olduğu gibi; imanın o derece kesretli hakikatleri var ki, binbir esmâ-yı ilâhiye ve sâir erkân-ı imaniyenin kâinat hakikatleriyle alâkadar çok hakikatler var ki, "Bütün ilimlerin ve mârifetlerin ve kemâlât-ı insaniyenin en büyüğü imandır ve iman-ı tahkikîden gelen tafsilli ve burhanlı mârifet-i kudsiyedir." diye ehl-i hakikat ittifak etmişler.

Evet, iman-ı taklidî, çabuk şüphelere mağlûp olur. Ondan çok kuvvetli ve çok geniş olan iman-ı tahkikîde pek çok merâtîp var. O merâtîplerden ilmelyakîn mertebesi, çok burhanlarının kuvvetleriyle binler şüphelere karşı dayanır. Hâlbuki taklidî iman bir şüpheyeye karşı bazen mağlûp olur.

Hem iman-ı tahkikînin bir mertebesi de “aynelyakîn” derecesidir ki, pek çok mertebeleri var. Belki esmâ-yı ilâhiye adedince tezahür dereceleri var. Bütün kâinatı bir Kur’ân gibi okuyabilecek derecesine gelir.

Hem bir mertebesi de “hakkalyakîn”dir. Onun da çok mertebeleri var. Böyle imanlı zâtlara şübehat orduları hücum da etse bir halt edemez. Ve ulemâ-yı ilm-i kelâmın binler cild kitapları, akla ve mantığa istinaden telif edilip, yalnız o mârifet-i imaniyenin burhanlı ve akli bir yolunu göstermişler. Ve ehl-i hakikatin yüzer kitapları keşfe, zevke istinaden o mârifet-i imaniyeyi daha başka bir cihette izhar etmişler. Fakat Kur’ân’ın mu’cizekâr cadd-i kübrâsı, gösterdiği hakâik-i imaniye ve mârifet-i kudsiye, o ulemâ ve evliyanın pek çok fevkinde bir kuvvet ve yüksekliktedir.

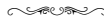
İşte, Risale-i Nur bu câmî ve küllî ve yüksek mârifet caddesini tefsir edip, bin seneden beri Kur’ân aleyhine ve İslâmiyet ve insaniyet zararına ve adem âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur’ân ve iman namına mukabele ediyor, müdafaa ediyor. Elbette hadsiz tahşidata ihtiyacı vardır ki, o hadsiz düşmanlara karşı dayanıp ehl-i imanın imanını muhafazasına Kur’ân nuruyla vesile olsun.

Hadis-i şerifte vardır ki: “Bir adam seninle imana gelmesi, sana sahra dolusu kırmızı koyunlardan daha hayırlıdır.”¹ “Bazen bir saat tefekkür, bir sene ibadetten daha hayırlı olur.”² Hatta Nakşîlerin hafî zikre verdiği büyük ehemmiyet, bu nevi tefekküre yetişmek içindir.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua ediyoruz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي³

Kardeşiniz
Said Nursî

¹ Buhârî, *cihâd* 102, 143, *fezâilü ashâb* 9; Müslim, *fezâilü's-sahâbe* 34; Ebû Dâvûd, *ilim* 10.

² el-Gazâlî, *İhyâu ulûmî'd-dîn* 4/423; el-Kurtubî, *el-Câmi' li ahkâmî'l-Kur'ân* 4/314; Aliyyü'l-kârî, *el-Masnû'* s.82.

³ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

(Risale-i Nur'un has şakirdlerinden ve ehemmiyetli eski muallimlerden ve imanı kuvvetli olan büyük muallimleri temsil eden Hasan Feyzi'nin Sikke-i Tasdik-i Gaybî'den aldığı bir ilhamla Risale-i Nur hakkında ve o nurun menbaı ve esası olan Nur-u Muhammedî (aleyhissalâtü vesselâm) ve hakikat-i Kur'ân ve sırr-ı iman tarifinde bu kasideyi yazmış.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ¹

Ahmed yaratılmış o büyük Nur-u Ehadden,
Her zerrede nurdur, o ezelden, hem ebedden.

Bir nur ki odur hem yüce, hem lâyetenâhî,
Ol fahr-i cihan Hazreti Mahbub-u İlâhî.

Parlattı cihanı bu güzel nur-u Muhammed (aleyhissalâtü vesselâm)
Halk olmasa, olmazdı bir zerre ve bir fert.

Ol nuru ânın, her yeri, her zerreyi sarmış,
Baştan başa her dem bu kesif zulmeti yarmış.

Bir nur ki odur sade ve hem lâyetezelzel,
Ârî ve berî cümleden üstün ve mükemmel.

Bir nur ki bütün zerrede ancak o nümâyân,
Bir nur ki verir kalblere hem aşk ile iman.

Bir nur ki eğer olmasa ol nur hele bir an,
Baştan başa zulmette kalır hem de bu ekvan.

Bir nur ki değil öyle muhat, hem dahi mahsur
Bir nur ki eder kalbi de pümrur, çeşmi de pümrur.

Bir lem'adır andan, şu büyük şems ve kamerler.

Hep işte o nurdan bu acâib koca âlem,
Halk oldu o nurdan yine cennetle cehennem.

Şek yok ki o nurdur okunan Hazreti Kur'ân,
Ol nur-u ezel hem sebab-i hilkat-i insan.

¹ “Ağzlarıyla (üfleyerek) Allah'ın Nûru'nu söndürmek diliyorlar. Ama Allah, kâfirler hoşlanmasalar da Nûrunu tamamlama yolundadır ve mutlaka tamamlayacaktır.” (Saf sûresi, 61/8)

Her şeye odur mebde' ve asıl ve esas hem,
Ondan görünür nev-i beşer böyle mükerrem.

Bir zerre değil, bahr-i muhit o bahr-i münirden,
Hem nasıl beşer hiç kalıyor hepsi de birden.

Şek yok ki cihan, katre-i nurundan o nurun,
Şek yok ki bu can, zerre-i nurundan o nurun.

Sönsün diye üflense, o derya gibi kaynar,
Söndürmeye hem kimde acep zerre mecal var?

Söndürmeye kalkmıştı asırlar dolu küffar,
Kahreyledi her hepsini ol Hazreti Kakhâr.

Hep sönmüş asırlar, yanıyor sönmeden ol,
Tarihe sorun, kimdir o nur, hem kimmiş menfur?

Alnında yanan nur-u Muhammed'di Halîl'in,
Yetmezdi gücü bakmaya her çeşm-i alîlin.

Görseydi Resûlün o güzel nurunu Nemrud,
Yakmazdı o dem, nârını ol kâfir-i matrud.

Bir sivrisinek öldürüyor o şâh-ı cihânı,(!)
Atmıştı Halîl'i âteşe çünkü o canî.

Bir perde açıp söyledi Hak gizli kelâmdan,
Ol âteşe bahseyledi hem berd ü selâmdan.

"Dostum ve Resûlüm yüce İbrahim'i, ey nâr,
At âdetini, yakma bugün, sen onu zinhar!"

Bir gizli hitap geldi de ol dem yine Haktan
Bir abd-i mükerrem dahi kurtuldu bıçaktan.

Ol nurdan için Yûnus'u hıfzeyledi ol hût,
Ol nur ile kahreyledi hem kavmini ol Lût.

Ol hüsn-ü cemâl, eyledi âlemleri hayran,
Nerden onu bulmuş, acaba Yûsuf-u Ken'an?

Hikmet nedir, ol dertlere sabreyledi Eyyûb,
Hem sırrı nedir, Yûsuf için ağladı Yakub.

Öldükçe dirildikçe neden duymadı bir his?
Ol namlı nebi, şanlı şehid Hazreti Cercis.

Hasretle neden ağladılar Âdem ve Havvâ?
Kimdendi bu yıllarca süren koskoca dâvâ?

Hem âh, neden terk edilip Ravza-yı Cennet?
Bir dâr-ı karar oldu neden âlem-i mihnet?

Nur şehri olan Tûr'da o dem Hazreti Musa
Esrar-ı kelâm hep çözülp buldu tecellâ.

Bir parça Zebur'dan okusa Hazreti Dâvud,
Başlardı hemen sanki büyük mahşer-i mev'ud.

Bilmem ki neden, yel ve sular hep onu dinler,
Bilmem ki neden, hep işiten âh diye inler.

Mahlûku bütün kendine râm etti Süleyman,
Nerdendi bu kuvvet, ona kimdendi bu ferman?

Yellerle uçan şanlı büyük taht-ı mukaddes
Esrar-ı ezelden o da duymuş yine bir ses.

Ol hangi acîb sır ki, çıkar göklere İsâ,
Kimdir çekilen çarmıha, kimdir yine Yûda.

Nur derdi için tahtını terk eyledi Edhem,
Bir başkasının tahtı olur derdine merhem.

Çok şahs-ı velî, nur ile hem etti kanaat,
Çok şahs-ı denî, nur ile hem buldu keramet.

Her hepsi de pervanesi, üftadesi nurun,
Her hepsi muamma, gücü yetmez bu şuurun.

Fillerle varıp Kâbe'ye, hem Ebrehe zâlim;
İsterdi ki, yapsın nice bin türlü mezâlim...

İsterdi ki, o beyt yıkılıp şöhreti sönsün,
Halk Kâbe'yi terk ederek, kiliseye dönsün.

İsterdi ki, çeksin doğacak nura bir sed,
Hem doğmadan ölsün diye "Mahbub-u Müebbed."

Günlerce gidip Kâbe'ye, hem yaklaşan ordu,
Birdenbire bir tehlike sezmiş gibi durdu.

Sûratle gelip bir sürü kuş, semt-i bahirden,
Taş harbine başlar, pek acîb hepsi birden.

İndikçe havadan, o muammâ gibi taşlar,
Cansız yıkılıp yerlere yatmış nice başlar.

Şahıyla beraber kocaman ordu-yu Mevlâ,
Olsun diye mahbuba nişan, eyledi mûtâ.

Hem kavm-i Kureyş, söndürelim derken o nuru,
Erkek ve kadın, cümlesinin kaçtı huzuru.

Müşrik ve muvahhid, iki fırka olup urban,
Yıllarca dökülmüş yine üstüne bir kan.

Şakk etti kamer, Fahr-i Beşer, ol Yüce Server,
Her yerde ve her anda onun nuru muzaffer.

Kur'ân'dı kali, nurdu yolu, ümmeti mutlu,
Ümmet olanın kalbi bütün nur ile doldu.

Çekmezdi keder, ol sözü cevher, özü kevser,
Ol Sûre-i Kevser, dedi a'dâsına "ebter!"

Ol Şems-i Ezelden kaçınan ol kuru başlar,
Gayyâ-yı cehennemde bütün yakmış ateşler.

Bitmişti nefes, çıkmadı ses, bıktı da herkes,
Ol nura varıp baş eğerek hem dediler pes!

İdrâki olan kafil ayrıldı Kureyş'ten,
Feyz almak için doğmuş olan şanlı güneşten.

Ol kevser-i Ahmed'den içip her biri tas tas,
Olmuştu o gün sanki mücellâ birer elmas.

Ol başlara tâç, derde ilâç, mürşid-i âlem,
Eylerdi nazar bunlara nuruyla demâdem.

Bunlardı o a'dâyı boğan bir alay arslan,
Hak uğruna, nur uğruna olmuş çoğu kurban.

Bunlardan o gün ehl-i nifak cümle kaçardı,
Müşrik ise, ol aklı anın kalmaz, uçardı.

Bunlardı o Peygamberin ashâbı ve âli,
Dünyada ve ukbâda da hem şânları âlî.

Tavsif ediyor bunları hep şöylece Kur'ân,
Sulh vakti koyun, kavgada kükrete birer arslan!

Hep yüzleri pâk, sözleri hak, yolları haktı,
Merkebleri yeller gibi Döldöldü, Burakdı.

Bir cezbe-i "Yâ Hayy!" ile seller gibi aktı,
A'dâya varıp her biri şimşek gibi çaktı.

Bunlardı o gün halka-yı tevhidi kuranlar,
Bunlardı o gün baltalayıp küfrü kıranlar.

Bunlardı mübârek yüce cemiyet-i şûrâ,
Bunlardı o nurdan dizilen halka-yı kübrâ.

Bunlardı alan Suriye, Irak, ülke-i Kısra,
Bunlarla ziyâdar o karanlık koca sahrâ.

Bunlardı veren hasta, alîl gözlere bir fer,
Bunlardı o tarihe geçen şanlı gazanfer.

Her hepsi de bir zerre-i nuru o Habîbin,
Her an görünür gözlere ondan nice yüz bin.

Nur altına girmiş bulunan türlü cemaat,
Hem buldu bekâ, hem de bütün gördü adalet.

Ecdâd-ı izâmın o büyük ruhları küskün,
Zira ne küfürler okunur onlara her gün...

Yağmıştı o gün âh ne kederler, ne elemeler,
Âciz onu hep yazmaya, eller ve kalemler.

Binlerce yetimin yıkılan kalbini sen yap,
Affet yeter artık, o Habîb aşkına, yâ Rab!

Derken yeter artık, bizi affet güzel Allah!
Sarsıldı cihan, öldü de bir gümgüme nâgâh.

Buz parçası halinde bulut, bir yere düşmüş,
Erkek ve kadın hepsi de ol semte üşüşmüş...

Derhal açılıp gökyüzü hem parladı ol nurdan gelen Risâlei'n-Nur
Hallâk-ı Rahîm eyledi mahlûkunu mesrur.

Zulmet dağılıp başladı bir yepyeni gündüz,
Bir neş'e duyup sustu biraz ağlayan o göz.

Bir dem bile düşmezken onun âhı dilinden,
Kurtuldu, yazık dertli beşer derdin elinden.

Ol taze güneş, ülkeye serp tikçe ışıklar,
Hep şâd olacak, şevk bulacak kalbi kırıklar.

Her kalbe sürûr, her göze nur doldu bugünden,
Bir müjde verir sanki o bir şanlı düğünden.

Arz eyleyelim ol yüce Allah'a şükürler,
Kalkar bu kahr u cehl ve dalâl, şirk ve küfürler.

Ol nur-u Hüdâ saldı ziya, kalbe safâ hem,
Gösterdi bekâ, göçtü fenâ, buldu vefâ hem.

Çıkmıştı şakî, geldi nakî gördü adâvet,
Eylerdi nefiy, oldu hafî nur-u hidayet.

Fışkırdı Risale-i Nur, ufuktan nur-u Risalet
Ol nur-u Risalet verecek emn ü adalet.

Allah'a şükür, kalkmada hep cümle karanlık,
Allah'a şükür, dolmada hep kalbe ferahlık.

Allah'a şükür, işte bugün perde açıldı,
Âlemlere artık yine bir neş'e saçıldı.

Artık bu sönük canlara can üfledi cânan,
Artık bu gönül derdine ol eyledi derman.

Bir fasl-ı bahar başladı illerde bu günden,
Bir sohbet-i gül başladı dillerde bu günden.

Benden bana ben gitmek için Risale-i Nur diye koştum,
Nur derdine düştüm de denizler gibi coştum.

Bir zerrecik olsun bulayım der de ararken
Düştüm yine derya gibi bir nura bugün ben.

Verdim ona ben gönlümü baştan başa artık,
Mâşukum odur, şimdi benim, ben ona âşık.

Ol nur-u ezel hem kararan kalblere lâıyk,
Ol nurdan alır feyzini hem cümle halâyık.

Kahreyledi ol zulmeti Risale-i Nur'a akanlar,
Nur kahrına uğrar, ona hasmâne bakanlar.

Küfrün bütün alayı hücum etse de ey nur,
Etmez seni dūr, kendi olur belki de makhur.

Sensin yine hâzır, yine sensin bize nâzır
Ey nur-u Rahîm, ey ebedî bir cilve-i kudret-i Fâtır!

Bir neş'e duyurdun imanla sırr-ı ezelden,
Bir müjde getirdin bize ol namlı güzelden.

Mademki içirdin bize ol âb-ı hayattan
Bir zerre kadar kalmadı havf şimdi memattan.

Hasret yaşadık nuruna yıllarca bütün biz,
Mâsum ve alîl, türlü belâ çekti sebepsiz.

Yıllarca akan, kan dolu göz yaşları dinsin,
Zâlim yere batsın, o zulüm bir yere sinsin.

Yıllarca, asırlarca bu nurun yine yansın,
Öksüz ve yetim, dul ve alîl hepsi de kansın.

Ey nur gülü, nur çehreni öpsem dudağından,
Kalb bahçesinin kalbine diksem budağından.

Her dem kokarak hem o güzel râyihasından
Çıksam yine ben âlem-i fâni tasasından.

Nur güllerin açsın, yine miskler gibi tutsün,
Sinemde bu can bülbülü tevhid ile ötsün.

Sensin bize bir neş'e veren ol gül-ü hâlis,
Sensin bize hem cümleden âlâ, dahi muhlis.

Ey nur-u Risaletten gelen bir burhan-ı Kur'ân!
Ey sırr-ı Furkan'dan çıkan hüccet-i iman!

Sendin bize matlub, yine sendin bize mev'ud,
Sayende bugün herkes olur zinde ve mesûd.

Her an seni bekler ve sayıklardı bu dünya,
Hak kendini gösterdi, bugün bitti o rüya.

Bin üç yüz senedir toprağa dönmüş nice milyar
Mümin ve muvahhid seni gözlerdi hep ey yâr!

Her hepsi de senden yana söylerdi kelâmı
Her hepsi de her an sana eylerdi selâmı.

Nur çehreni açsan, atarak perdeyi yüzden
Söyler bana ruhum yine مَا اَزْدَدْتُ يَقِينًا¹

Vallah, ezelden bunu ben eyledim ezber:
Risalei'n-Nur'dur vallah o son müceddid-i ekber.

Yüzlerce sened, hem nice yüzlerce işaret,
Eyler bu mukaddes koca dâvâyâ şehâdet.

En başta gelen şâhid-i adl Hazreti Kur'ân
Göstermiş ayânen otuz üç yerde o burhan.

يَا مُدْرِكَا² in kalbine gömmüş Esedullah,
Çok sır ki, bilenler oluyor hep sana âgâh.

كُنْ فَادِرِي الْوَقْتِ³ demiş ol pîr-i muazzam,
Binlerce velî hem yine yapmış buna bin zam.

Mu'cizdir o söz, haktır o öz, görmedi her göz,
Artık bu muammaları gel sen bize bir çöz.

Altıncı Sözün aldı bütün fiil ve sıfatı,
Verdim de arındım ona hem zat ve hayatı.

Müflis ve fakir bekliyordum şimdi kapında
Tevhide eriştir beni, gel vârnı sun da.

“Ben!.. Ben!..” diye yazdımsa da sensin yine ol ‘Ben’,
Hiçten ne çıkar, hem bana benlik yine senden.

¹ Bkz.: es-Sübki, *Tabakâtü's-Şâfiyyeti'l-kübrâ* 6/61; Aliyyülkârî, *el-Masnû* s.149; es-Sindî, *el-Hâşiye* 8/96.

² Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.596.

³ Bkz.: el-Gümüşhânevî, *Mecmûatü'l-ahzâb (Evrâd-ı Şâzeli)* s.562.

Affet beni ey affı büyük lütfu büyük Risalei'n-Nur!
Bir dem bile hem eyleme senden beni yâ Rabbenâ mehcur!

Nur aşkına, Hak aşkına, dost aşkına ey nur!
Nurunla ve sırrınla bugün kıl bizi mesrur.

Ey nur-u ezelden gelen nur-u Muhammed (*aleyhissalâtü vesselâm*),
Ey sırr-ı imandan gelen nur-u müebbed!

Binlerce yetimin duyulan âhını bir kes,
Sarsar o büyük arşı da vallah bu çıkan ses.
Vallah cemîlsin, yeter artık bu celâlin!
Göster bize ey nur-u Muhammed, bir kere cemâlin!

Dergâhını aç, et bize ihsan, yine ey nur-u Risalet!
Biz dertli kuluz, kıl bize derman, yine ey nur-u hakikat!

Emmâre olan nefsimizin emrine uyduk,
Ver bizlere sen nur ile îkan, yine ey nur-u Kur'ân!

Hırs âteşi sönsün de gönül gülşene dönsün,
Saç nurunu, hem feyzini her an, yine ey nur-u iman!

Sen nur-u Bedi', nur-u Rahîmsin, bize lutfet,
Hep isteğimiz aşk ile iman, yine ey nur-u ilâhî!

Dinin çekilip, dev gibi saldırmada vahşet,
Rahmet bizi, gark etmeye tufan, yine ey nur-u Rahmânî!

Pürmura boyansın bütün âfâk-ı cihanın,
Her yerde okunsun da bu Kur'ân, yine ey nur-u Sübhânî!

Mahbubuna uyduk, hepimiz ümmeti olduk,
Ağlatma yeter, et bizi handân, yine ey nur-u rabbânî!

O! Ravza-yı Pâk-i Ahmedi (*aleyhissalâtü vesselâm*) göster bize bir dem,
Artık olalım hep ona kurban, yine ey nur-u Samedânî!

İslâma zafer ver bizi kurtar, bizi güldür,
A'dâmızı et hâk ile yeksan, yine ey nur-u Furkanî!

Her belde-i İslâm ile, olsun bu yeşil yurd,
Tâ haşre kadar cennet-i cânan, yine ey nur-u imanî!

O! Fahr-i Cihan, Âl-i Abâ hakkı için, yâ Rab.
Hıfzet bizi âfât ve belâdan, yâ Nûra'l-Envâr, bihakkı ismike'n-Nûr!

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ¹

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²

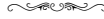
Mübârek Üstadım Efendim,

O büyük ve güzel has nurunun bu fakir ve bîçâre talebenize bu vâdide ve bu şekilde olan ihsân ve ikramâtını aynen huzur-u irfanınıza sunuyor ve bu vesile ile mübârek ellerinizi ve dâmen-i pâkinizi bir daha öpmek şerefiyle müşerref oluyorum, kabûl buyurulmasını Hazretinizden istirham ederim efendim.

Âciz, bîçâre talebeniz

Hasan Feyzi

رَحْمَةُ اللَّهِ بَعْدَ حُرُوفِ رَسَائِلِ الْمَكْتُوبَةِ وَالْمَقْرُوءَةِ ، آمِينَ³

¹ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

² “Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın.” (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Yazılan ve okunan Risalelerin harfleri adedince Allah'ın rahmeti üzerinize olsun.

Yirmi Sekizinci Mektup'tan

Yedinci Mesele

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ¹

Şu mesele, “Yedi İşaret” tir.

Evvelâ, tahdis-i nimet suretinde birkaç sırr-ı inâyeti izhar eden “Yedi Sebeb”i beyan ederiz.

Birinci Sebeb: Eski Harb-i Umumî'den evvel ve evâilinde, bir vâkıa-yı sâdikada görüyorum ki Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağı'nın altında-
yım. Birden o dağ, müthiş infilâk etti. Dağlar gibi parçaları dünyanın her tara-
fına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki merhum vâlidem yanımdadır. Dedim:
“Ana, korkma! Cenâb-ı Hakk'ın emridir, O Rahîm'dir ve Hakîm'dir.”
Birden, o hâlette iken baktım ki mühim bir zât bana âmirâne diyor ki: “İ'câz-ı
Kur'ân'ı beyan et!” Uyandım, anladım ki; bir büyük infilâk olacak.. o in-
filâk ve inkılâptan sonra Kur'ân etrafındaki surlar kırılacak.. doğrudan
doğruya Kur'ân kendi kendini müdafaa edecek.. ve Kur'ân'a hücum edi-
lecek.. i'câzı, onun çelik bir zırhı olacak.. ve şu i'câzın bir nev'ini şu za-
manda izharına, haddimin fevkinde olarak benim gibi bir adam namzet
olacak.. ve namzet olduğumu anladım.

Madem i'câz-ı Kur'ân'ı bir derece beyan, Sözlere'le oldu. Elbette, o i'câzın
hesabına geçen ve onun reşehâtı ve berekâtı nev'inden olan hizmetimizdeki
inâyâtı izhar etmek, i'câza yardımdır ve izhar etmek gerektir.

İkinci Sebeb: Madem Kur'ân-ı Hakîm mürşidimizdir, üstadımızdır, ima-
mımızdır, her bir âdâpta rehberimizdir. O, kendi kendini methediyor. Biz de
onun dersine ittibâen, onun tefsirini methedeceğiz.

Hem madem yazılan Sözlere, onun bir nevi tefsiridir.. ve o risaleler ki ha-
kâik-i Kur'âniye'nin malıdır ve hakikatleridir.. ve madem Kur'ân-ı Hakîm ek-
ser sûrelerde, hususan ²الر'larda ³حم'lerde kendi kendini kemâl-i haşmetle

¹ “De ki; Allah'ın lütfuyla, rahmetiyle, evet sadece bununla ferahlanın. Çünkü bu, onların dünya malı
olarak topladıkları bütün şeylerden daha hayırlıdır.” (Yûnus sûresi, 10/58)

² “Elif, Lâ, Râ.” (Yûnus sûresi, 10/1; Hûd sûresi, 11/1; Yûsuf sûresi, 12/1; İbrahim sûresi, 14/1; Hicr
sûresi, 15/1)

³ “Hâ, Mîm.” (Mü'min sûresi, 40/1; Fussilet sûresi, 41/1; Şûrâ sûresi, 42/1; Zuhuruf sûresi, 43/1; Duhân
sûresi, 44/1; Câsiye sûresi, 45/1; Ahkaf sûresi, 46/1)

gösteriyor, kemâlâtını söylüyor, lââyık olduğu methi kendi kendine ediyor. Elbette, *Sözler’de in’ikâs etmiş Kur’ân-ı Hakîm’in lemeât-ı i’câziyesinden ve o hizmetin makbuliyetine alâmet olan inâyât-ı rabbâniyenin izharına mükellefiz. Çünkü o üstadımız öyle eder ve öyle ders verir.*

Üçüncü Sebep: Sözler hakkında, tevazu suretinde demiyorum; belki bir hakikati beyan etmek için derim ki:

Sözler’deki hakâik ve kemâlât benim değil, Kur’ân’ındır ve Kur’ân’dan tereşşuh etmiştir. Hatta Onuncu Söz, yüzer âyât-ı Kur’âniye’den süzül-müş bazı katarâtıdır. Sâir risaleler dahi umumen öyledir.

Madem ben öyle biliyorum ve madem ben fâniyim, gideceğim. Elbette bâki olacak bir şey ve bir eser, benimle bağlanmamak gerektir ve bağlanmamalı. Ve madem ehl-i dalâlet ve tuğyan, işlerine gelmeyen bir eseri, eser sahibini çürütmekle eseri çürütmek âdetleridir. Elbette, semâ-yı Kur’ân’ın yıldızlarıyla bağlanan risaleler, benim gibi çok itirazâta ve tenkidâta medar olabilen ve sukut edebilen çürük bir direk ile bağlanmamalı.

Hem madem örf-ü nâsta, bir eserdeki mezâyâ, o eserin masdarı ve menbaı zannettikleri müellifinin etvârında aranılıyor.. ve bu örf'e göre, o hakâik-i âliyyeyi ve o cevâhir-i gâliyyeyi kendim gibi bir müflise ve onların binde birini kendinde gösteremeyen şahsiyetime mal etmek, hakikate karşı büyük bir haksızlık olduğu için; *risaleler kendi malım değil, Kur’ân’ın malı olarak, Kur’ân’ın reşehât-ı meziyâtına mazhar olduklarını izhar etmeye mecburum. Evet, lezzetli üzüm salkımlarının hâsiyetleri, kuru çubuğunda aranılmaz. İşte ben de öyle bir kuru çubuk hükmündeyim.*

Dördüncü Sebep: Bazen tevazu, küfrân-ı nimeti istilzam ediyor; belki küfrân-ı nimet olur. Bazen de tahdis-i nimet, iftihar olur. İkisi de zardır. Bunun çâre-i yegânesi –ki ne küfrân-ı nimet çıksın, ne de iftihar olsun– meziyet ve kemâlâtları ikrar edip, fakat temellük etmeyecek, Mün'im-i Hakîki’nin eser-i in’âmı olarak göstermektir. Meselâ, nasıl ki murassa ve müzeyyen bir elbise-i fâhireyi biri sana giydirse ve onunla çok güzelleşsen, halk sana dese, “Mâşallah, çok güzelsin, çok güzelleştin.” Eğer sen tevazukârâne desen, “Hâşâ, ben neyim? Hiç! Bu nedir, nerede güzellik?” O vakit küfrân-ı nimet olur ve hulleyi sana giydiren mahir sanatkâra karşı hümrsetsizlik olur. Eğer müftehirâne desen, “Evet, ben çok güzelim. Benim gibi güzel nerede var? Benim gibi birini gösteriniz.” O vakit, mağrurâne bir fahirdir. İşte fahirden, küfrândan kurtulmak için demeli ki: “Evet,

ben güzelleştim. Fakat güzellik libasıdır ve dolayısıyla libası bana giydirerindir, benim değildir.”

İşte, bunun gibi ben de sesim yetişse bütün küre-i arza bağırarak derim ki: *Sözler güzeldirler, hakikattirler. Fakat benim değildirler; Kur’ân-ı Kerîm’in hakâikinden telemmû etmiş şualardır.*

وَمَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلَكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ ﷺ

düstruyla derim ki:

وَمَا مَدَحْتُ الْقُرْآنَ بِكَلِمَاتِي وَلَكِنْ مَدَحْتُ كَلِمَاتِي بِالْقُرْآنِ

Yani, “Kur’ân’ın hakâik-i i’câzını ben güzelleştiremedim, güzel gösteremedim. Belki Kur’ân’ın güzel hakikatleri benim tâbirâtlarımı da güzelleştirdi, ulvileştirdi.”

Madem böyledir; hakâik-i Kur’ân’ın güzelliği nâmına, Sözler nâmındaki aynalarının güzelliklerini ve o aynadarlığa terettüp eden inâyât-ı ilâhiyeyi izhar etmek, makbul bir tahdis-i nimettir.

Beşinci Sebep: Çok zaman evvel, bir ehl-i velâyetten işittim ki: O zât, eski velilerin gaybî işaretlerinden istihraç etmiş ve kanaati gelmiş ki; “Şark tarafından bir nur zuhur edecek, bid’alar zulûmâtını dağıtacak.” Ben, böyle bir nurun zuhuruna çok intizar ettim ve ediyorum. Fakat çiçekler baharda gelir. Öyle kudsî çiçeklere zemin hazır etmek lâzım gelir. Ve anladık ki, bu hizmetimizle o nurâni zâtlara zemin ihzâr ediyoruz.

Madem kendimize ait değil; elbette, Sözler nâmındaki nurlara ait olan inâyât-ı ilâhiyeyi beyan etmekte medar-ı fahir ve gurur olamaz, belki medar-ı hamd ve şükür ve tahdis-i nimet olur.

Altıncı Sebep: Sözler’in telifi vâsıtasıyla Kur’ân’a hizmetimize bir mükâfât-ı âcile ve bir vâsıta-yı teşvik olan inâyât-ı rabbâniye, bir muvaffakiyettir. Muvaffakiyet ise izhar edilir. Muvaffakiyetten geçse, olsa olsa bir ikram-ı ilâhî olur. İkrâm-ı ilâhî ise, izharı bir şükr-ü mânevîdir.

Ondan dahi geçse, olsa olsa, hiç ihtiyârımız karışmadan bir keramet-i Kur’âniye olur. Biz mazhar olmuşuz. Bu nevi ihtiyârsız ve habersiz gelen bir kerametın izharı zararsızdır. Eğer âdi kerâmâtın fevkine çıksa, o vakit olsa olsa

¹ “Ben sözlerimle Muhammed’i (aleyhissalâtü vesselâm) övmüş olmadım; aslında sözlerimi Muhammed (aleyhissalâtü vesselâm)la övmüş ve güzelleştirmiş oldum.” Hassân İbni Sâbit’in sözü olarak; İbnü’l-Esir, el-Meseli’s-sâir 2/357; el-Kalkaşendî, Subhu’l-a’sâ 2/321; İmâm Rabbânî, el-Mektûbât 1/58 (44. Mektup)

Kur'ân'ın i'câz-ı mânevîsinin şûleleri olur. Madem i'câz izhar edilir; elbette i'câza yardım edenin dahi izharı, i'câz hesabına geçer. Hiç medar-ı fahir ve gurur olamaz; belki medar-ı hamd ve şükrandır.

Yedinci Sebep: *Nev-i insanın yüzde sekseni ehl-i tahkik değildir ki; hakikate nüfuz etsin ve hakikatî, hakikat tanıyıp kabul etsin. Belki, surete, hüsn-ü zanna binâen makbul ve mûtemet insanlardan işittikleri me-sâili takliden kabul ederler. Hatta, kuvvetli bir hakikatî zayıf bir adamın elinde zayıf görür. ve kıymetsiz bir meseleyi kıymettar bir adamın elinde görse, kıymettar telâkki eder.*

İşte ona binâen, benim gibi zayıf ve kıymetsiz bir bîcârenin elindeki hakâik-i imaniye ve Kur'âniye'nin kıymetini, ekser nâsın nokta-yı nazarında düşürmemek için, bilmecburiye ilân ediyorum ki; ihtiyârımız ve haberimiz olmadan birisi, bizi istihdam ediyor; biz bilmeyerek, bizi mühim işlerde çalıştırıyor. Delilimiz de şudur ki, şuurumuz ve ihtiyârımızdan hariç bir kısım inâyâta ve teshilâta mazhar oluyoruz. Öyleyse, o inâyetleri bağırarak ilân etmeye mecburuz.

İşte, geçmiş yedi esbaba binâen, küllî birkaç inâyet-i rabbâniyeye işaret edeceğiz.

Birinci İşaret: Yirmi Sekizinci Mektub'un Sekizinci Meselesi'nin Birinci Nüktesi'nde beyan edilmiştir ki, "tevâfukat"tır. Ezcümle: Mu'cizât-ı Ahmediye Mektubatı'nda, Üçüncü İşareti'nden tâ On Sekizinci İşareti'ne kadar altmış sayfa; habersiz, bilmeyerek, bir müstensihnin nüshasında –iki sayfa müstesna olmak üzere mütebâki bütün sayfalarda– kemâl-i muvâzenetle, iki yüzden ziyade Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*) kelimeleri birbirine bakıyorlar. Kim insafla iki sayfaya dikkat etse, tesadûf olmadığını tasdik edecek. Hâlbuki tesadûf, olsa olsa bir sayfada kesretli emsal kelimeleri bulunsa yarı yarıya tevâfuk olur, ancak bir-iki sayfada tamamen tevâfuk edebilir. O hâlde böyle umum sayfalarda Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*) kelimesi; iki olsun, üç olsun, dört olsun veya daha ziyade olsun, kemâl-i mizanla birbirinin yüzüne baksa elbette tesadûf olması mümkün değildir. Hem sekiz ayrı ayrı müstensihnin bozmadığı bir tevâfukun, kuvvetli bir işaret-i gaybiye içinde olduğunu gösterir.

Nasıl ki ehl-i belâgatın kitaplarında belâgatın derecâtı bulunduğu hâlde, Kur'ân-ı Hakîm'deki belâgat, derece-i i'câza çıkmış; kimsenin haddi değil ki ona yetişsin. Öyle de mu'cizât-ı Ahmediye'nin bir aynası olan On Dokuzuncu

Mektup ve mu'cizât-ı Kur'âniye'nin bir tercümanı olan Yirmi Beşinci Söz ve Kur'ân'ın bir nevi tefsiri olan Risale-i Nur eczalarında tevâfukat, umum kitapların fevkinde bir derece-i garâbet gösteriyor. Ve ondan anlaşılıyor ki; mu'cizât-ı Kur'âniye ve mu'cizât-ı Ahmediye'nin bir nevi kerametidir ki o aynalarda tecellî ve temessül ediyor.

İkinci İşaret: Hizmet-i Kur'âniye'ye ait inâyât-ı rabbâniyenin ikincisi şudur ki: Cenâb-ı Hak benim gibi kalemsiz, yarım ümmî, diyar-ı gurbette kimsesiz, ihtilâttan men edilmiş bir tarzda; kuvvetli, ciddî, samimî, gayûr, fedakâr.. ve kalemleri birer elmas kılıç olan kardeşleri bana muâvin ihsan etti. Zayıf ve âciz omzuma çok ağır gelen vazife-i Kur'âniye'yi, o kuvvetli omuzlara bindirdi, kemâl-i kereminden yükümü hafifletti. O mübârek cemaat ise –Hulûsî'nin tâbiriyle– telsiz telgrafın âhizeleri hükmünde –ve Sabri'nin tâbiriyle– Nur fabrikasının elektriklerini yetiştiren makineler hükmünde ayrı ayrı meziyetleri ve kıymettar muhtelif hâsiyetleriyle beraber –yine Sabri'nin tâbiriyle– bir tevâfukat-ı gaybiye nev'inden olarak, şevk ve sa'y u gayret ve ciddiyette birbirine benzer bir surette, esrar-ı Kur'âniye'yi ve envâr-ı imaniyeyi etrafa neşretmeleri ve her yere eriştirmeleri ve şu zamanda (yani hurufât değişmiş, matbaa yok, herkes envâr-ı imaniyeye muhtaç olduğu bir zamanda) ve fütur verecek ve şevki kıracak çok esbap varken; bunların fütursuz, kemâl-i şevk ve gayretle bu hizmetleri, doğrudan doğruya bir keramet-i Kur'âniye ve zâhir bir inâyet-i ilâhiyedir.

Evet, velâyetin kerameti olduğu gibi, niyet-i hâlisânın dahi kerameti vardır. Samimiyetin dahi kerameti vardır. Bahusus, lillâh için olan bir uhuvvet dairesindeki kardeşlerin içinde ciddî, samimî tesânüdün çok kerametleri olabilir. Hatta şöyle bir cemaatin şahs-ı mânevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir, inâyâta mazhar olur.

İşte, ey kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur'ân'da arkadaşlarım! Bir kaleyi fetheden bir bölüğün çavuşuna, bütün şerefi ve bütün ganimeti vermek nasıl zulümdür, bir hatadır. Öyle de şahs-ı mânevînizin kuvvetiyle ve kalemlerinizle hâsıl olan fütuhattaki inâyâtı benim gibi bir bîçâreye veremezsiniz. *Elbette, böyle mübârek bir cemaatte, tevâfukat-ı gaybiyeden daha ziyade kuvvetli bir işaret-i gaybiye var ve ben görüyorum, fakat herkese ve umuma gösteremiyorum.*

Üçüncü İşaret: Risale-i Nur eczaları, bütün mühim hakâik-i imaniye ve Kur'âniye'yi, hatta en muannide karşı dahi parlak bir surette isbatı, çok kuvvetli bir işaret-i gaybiye ve bir inâyet-i ilâhiyedir. Çünkü hakâik-i imaniye ve

Kur'âniye içinde öyleleri var ki en büyük bir dâhi telâkki edilen İbni Sina, fehminde aczini itiraf etmiş; “Akıl buna yol bulamaz!” demiş. Onuncu Söz Risalesi, o zâtın dehâsıyla yetişemediği hakâiki, avâmlara da çocuklara da bildiriyor.

Hem meselâ; sırr-ı kader ve cüz-ü ihtiyârînin hâlli için, koca Sa'd-ı Teftazânî gibi bir allâme, kırk elli sayfada meşhur *Mukaddemât-ı İsnâ Aşer* nâmıyla Telvih nâm kitabında ancak hallettiği ve ancak havassa bildirdiği aynı mesâili, kadere dair olan Yirmi Altıncı Söz'de İkinci Mebhas'ın iki sayfasında tamamıyla, hem herkese bildirecek bir tarzda beyanı, eser-i inâyet olmazsa nedir?

Hem bütün ukûlü hayrette bırakan ve hiçbir felsefenin eliyle keşfedilemeyen ve sırr-ı hilkat-i âlem ve tılsım-ı kâinat denilen ve Kur'ân-ı Azîmüşşan'ın i'câzıyla keşfedilen o tılsım-ı müşki'l-küşâ ve o muamma-yı hayret-nümâ, Yirmi Dördüncü Mektup ve Yirmi Dokuzuncu Söz'ün âhirindeki remizli nüktede ve Otuzuncu Söz'ün, tahavvülât-ı zerrâtın altı adet hikmetinde keşfedilmiştir. Kâinattaki faaliyet-i hayret-nümânın tılsımını ve hilkat-i kâinatın ve âkıbetinin muammasını ve tahavvülât-ı zerrâtındaki harekâtın sırr-ı hikmetini keşif ve beyan etmişlerdir; meydandadır, bakılabilir.

Hem sırr-ı ehadiyet ile şeriksiz vahdet-i rubûbiyeti, hem nihâyetsiz kurbiyet-i ilâhiye ile nihâyetsiz bu'diyetimiz olan hayret-engiz hakikatleri, kemâl-i vuzuhla On Altıncı Söz ve Otuz İkinci Söz, beyan ettikleri gibi; kudret-i ilâhiyeye nisbeten zerrât ve seyyârât müsâvi olduğunu.. ve haşr-i âzamda umum zîruhun ihyası, bir nefsin ihyası kadar o kudrete kolay olduğunu.. ve şirkin hilkat-i kâinatta müdahalesi imtinâ derecesinde akıldan uzak olduğunu kemâl-i vuzuhla gösteren Yirminci Mektup'taki ¹ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ kelimesi beyanında ve üç temsili hâvi onun zeyli, şu azîm sırr-ı vahdeti keşfetmiştir.

Hem hakâik-i imaniye ve Kur'âniye'de öyle bir genişlik var ki en büyük zekâ-yı beşerî ihata edemediği hâlde; benim gibi zihni müşevveş, vaziyeti perişan, müracaat edilecek kitap yokken, sıkıntılı ve süratle yazan bir adamda, o hakâikin ekseriyet-i mutlakası dekâikiyle zuhuru, doğrudan doğruya Kur'ân-ı Hakîm'in i'câz-ı mânevîsinin eseri ve inâyet-i rabbâniyenin bir cilvesi ve kuvvetli bir işaret-i gaybiyedir.

¹ “Allah her şeye kâdirdir.” (Mâide sûresi, 5/120; Hûd sûresi, 11/4; Rûm sûresi, 30/50; ...)

Dördüncü İşaret: Elli altmış risaleler^{1(Hâşiye)} öyle bir tarzda ihsan edilmiş ki; değil benim gibi az düşünen ve zuhurata tebaiyet eden ve tetkike vakit bulamayan bir insanın, belki büyük zekâlardan mürekkep bir ehl-i tedkikin sa'y ve gayretiyle yapılmayan bir tarzda telifleri, doğrudan doğruya bir eser-i inâyet olduklarını gösteriyor. Çünkü bütün bu risalelerde bütün derin hakâik, temsilât vâsıtasıyla, en âmî ve ümmî olanlara kadar ders veriliyor. Hâlbuki o hakâikin çoğunu, büyük âlimler "Tefhim edilmez!" deyip değil avâma, belki havassa da bildiremiyorlar.

İşte, en uzak hakikatleri en yakın bir tarzda, en âmî bir adama ders verecek derecede, benim gibi Türkçe'si az, sözleri muğlâk, çoğu anlaşılmaz ve "Zâhir hakikatleri dahi müşkülleştiriyor." diye eskiden beri iştihar bulmuş ve eski eserleri –kısmen– o sû-i iştiharı tasdik etmiş bir şahsın elinde bu harika teshilât ve sühûlet-i beyan; elbette, bilâ-şüphe, bir eser-i inâyettir ve onun hüneri olamaz ve Kur'ân-ı Kerîm'in i'câz-ı mânevîsinin bir cilvesidir ve temsilât-ı Kur'âniye'nin bir temessülüdür ve in'ikâsıdır.

Beşinci İşaret: Risaleler umumiyetle pek çok intişar ettiği hâlde; en büyük âlimden tut, tâ en âmî adama kadar ve ehl-i kalb büyük bir veliden tut, tâ en muannid dinsiz bir feylesofa kadar olan tabakât-ı nâs ve tâifeler, o risaleleri gördükleri ve okudukları ve bir kısmı tokatlarını yedikleri hâlde tenkit edilmemesi.. ve her tâife derecesine göre istifade etmesi, doğrudan doğruya bir eser-i inâyet-i rabbâniye ve bir keramet-i Kur'âniye olduğu gibi, çok tetkikât ve taharriyâtın neticesiyle ancak husûl bulan o çeşit risaleler, fevkalâde bir sûratle, hem idrakimi ve fikrimi müşevveş eden sıkıntılı inkıbaz vakitlerinde yazılması dahi, bir eser-i inâyet ve bir ikram-ı rabbânîdir.

Evet, ekser kardeşlerim ve yanımdaki umum arkadaşlarım ve müstensihler biliyorlar ki On Dokuzuncu Mektub'un beş parçası, birkaç gün zarfında; her gün iki-üç saatte ve mecmuu on iki saatte, hiçbir kitaba müracaat edilmeden yazılması; hatta en mühim bir parça ve o parçada lafz-ı Resûl-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm) kelimesinde zâhir bir hâtem-i nübüvveti gösteren dördüncü cüz; üç-dört saatte, dağda, yağmur altında, ezber yazılmış. Ve Otuzuncu Söz gibi mühim ve dakik bir risale, altı saat içinde bir bağda yazılmış. Ve Yirmi Sekizinci Söz, Süleyman'ın bahçesinde bir, nihâyet iki saat içinde yazılması gibi.. ekser risalelerin böyle olması ve eskiden beri sıkıntılı ve münkabız olduğum zaman en zâhir hakikatleri

1 (Hâşiye) Şimdi yüz otuzdur.

*dahi beyan edemediğimi, belki bilemediğimi yakın dostlarım biliyorlar. Hususan o sıkıntıya hastalık da ilâve edilse, daha ziyade beni dersten, te-
liftten men etmekle beraber; en mühim Sözler ve risalelerin, en sıkıntılı
ve hastalıklı zamanımda, en süratli bir tarzda yazılması, doğrudan doğ-
ruya bir inâyet-i ilâhiye ve bir ikram-ı rabbânî ve bir keramet-i Kur'âniye
olmazsa nedir?*

Hem hangi kitap olursa olsun, böyle hakâik-i ilâhiyeden ve imaniyeden bahsetmişse, alâkülli-hâl bir kısım mesâili, bir kısım insanlara zarar verir. Ve zarar verdikleri için, her mesele herkese neşredilmemiş. Hâlbuki şu risaleler ise, şimdiye kadar hiç kimsede –çoklardan sorduğum hâlde– sû-i tesir ve ak-sûlamel ve tahdiş-i ezhan gibi bir zarar vermedikleri, doğrudan doğruya bir işaret-i gaybiye ve bir inâyet-i rabbâniye olduğu bizce muhakkaktır.

Altıncı İşaret: Şimdi bence kat'iyet peydâ etmiştir ki; ekser hayatım, ihtiyâr ve iktidarımın, şuur ve tedbirimin haricinde, öyle bir tarzda geçmiş ve öyle garip bir surette ona cereyan verilmiş, tâ Kur'ân-ı Hakîm'e hizmet edecek olan bu nevi risaleleri netice versin. Âdeta bütün hayat-ı ilmiyem, mukaddemât-ı ihzârîye hükmüne geçmiş ve Sözler'le i'câz-ı Kur'ân'ın izharı, onun neticesi olacak bir surette olmuştur. Hatta, şu yedi sene nefyimde ve gurbetinde ve sebepsiz ve arzusun hilâfında tecerrüdüm ve meşrebime muhalif, yalnız bir köyde imrâr-ı hayat etmekliğim.. ve eskiden beri ülfet ettiğim hayat-ı içtimaiyenin çok râbitalarından ve kaidelerinden nefret edip terk etmekliğim, doğrudan doğruya bu hizmet-i Kur'âniye'yi hâlis, sâfi bir surette yaptırmak için bu vaziyet verildiğine şüphem kalmamıştır. Hatta çok defa bana verilen sıkıntı ve zulmen bana karşı olan tazyikat perdesi altında bir dest-i inâyet tarafından merhametkârâne, Kur'ân'ın esrarına hasr-ı fikir ettirmek ve nazarı dağıtmamak için yapılmıştır, kanaatindeyim. Hatta eskiden mütâlaaya çok müştâk olduğum hâlde, bütün bütün sâir kitapların mütâlaasından bir men, bir mucânebet ruhuma verilmişti. Böyle gurbette medar-ı teselli ve ünsiyet olan mütâlaayı bana terkettiren, anladım ki doğrudan doğruya âyât-ı Kur'âniye'nin üstad-ı mutlak olmaları içindir.

Hem yazılan eserler, risaleler –ekseriyet-i mutlakası– hariçten hiçbir sebep gelmeyerek, ruhumdan tevellüt eden bir hâcete binâen, âni ve def'î olarak ihsan edilmiş. Sonra bazı dostlarıma gösterdiğim vakit demişler: “Şu zamanın yaralarına devâdır.” İntişar ettikten sonra ekser kardeşlerimden anladım ki tam şu zamandaki ihtiyaca muvâfık ve derde lâıyk bir ilâç hükmüne geçiyor.

İşte, ihtiyâr ve şuurumun dairesi haricinde, mezkûr hâletler ve sergüzeşt-i hayatım ve ulûmların envâlarındaki hilâf-ı âdet, ihtiyârsız tettebbuâtım, böyle bir netice-i kudsiyeye müncer olmak için, kuvvetli bir inâyet-i ilâhiye ve bir ikram-ı rabbânî olduğuna bende şüphe bırakmamıştır.

Yedinci İşaret: Bu hizmetimiz zamanında, beş-altı sene zarfında, bilâ-mü-balâğa yüz eser-i ikram-ı ilâhî ve inâyet-i rabbâniye ve keramet-i Kur'âniye'yi gözümüzle gördük. Bir kısmını On Altıncı Mektup'ta işaret ettik. Bir kısmını Yirmi Altıncı Mektub'un Dördüncü Mebhası'nın Mesâil-i Müteferrikası'nda, bir kısmını Yirmi Sekizinci Mektub'un Üçüncü Meselesi'nde beyan ettik. Benim yakın arkadaşlarım bunu biliyorlar. Dâimî arkadaşım Süleyman Efendi, çoklarını biliyor. *Hususan Sözlere'in ve risalelerin neşrinde ve tashihâtında ve yerlerine yerleştirmekte ve tesvid ve tebyizinde fevka'l-me'mul, kerametkârâne bir teshilâta mazhar oluyoruz.. keramet-i Kur'âniye olduğuna şüphemiz kalmıyor. Bunun misalleri yüzlerdir.*

Hem maîşet hususunda o kadar şefkatle besleniyoruz ki en küçük bir arzu-yu kalbimizi bizi istihdam eden Sahib-i İnâyet, tatmin etmek için fevka'l-me'mul bir surette ihsan ediyor ve hâkeza...

İşte bu hâl gayet kuvvetli bir işaret-i gaybiyedir ki biz istihdam olunuyoruz. Hem rıza dairesinde, hem inâyet altında bize hizmet-i Kur'âniye yaptırılıyor.

الْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي¹

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ²

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تَكُونُ لَكَ رِضَاءٌ وَلِحَقِّهِ أَذَاءٌ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا كَثِيرًا، آمِينَ.³

اللَّهُمَّ بِسْمِ اسْمِكَ الْأَعْظَمِ اجْعَلْ نَاشِرَ هَذِهِ الرِّسَالَةِ مَظْهَرَ عِنَايَتِكَ وَكَرَامَاتِ فُرْقَانِكَ آمِينَ، آمِينَ، آمِينَ.⁴

¹ Allah'a hamdolsun; bu Rabbimin ihsanıdır.

² “Sübhansın yâ Rab! Senin bize bildirdiğinden başka ne bilebiliriz ki? Her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan sensin.” (Bakara sûresi, 2/32)

³ Allah'ım! Efendimiz Muhammed (sallâllâhu aleyhi ve sellem)'e, O'nun âl ve ashabına, senin hoşnutluğuna ve O'nun hakkının ödenmesine vesile olacak şekilde çok salât ve selâm eyle, âmin...

⁴ Allah'ım! Senin ism-i âzamının sırrı için, bu risaleyi neşredeni inâyetine ve Furkân'ının kerâmetlerine mazhar eyle. Âmin, âmin, âmin.

Mahrem Bir Suâle Cevaptır

[Şu sırr-ı inâyet, eskiden mahremce yazılmış; On Dördüncü Söz'ün âhırine ilhak edilmişti. Her nasılsa ekser müstensihler unutup yazmamışlardı. Demek münasip ve lâyük mevkiî burasıymış ki gizli kalmış.]

Benden suâl ediyorsun: “Neden senin Kur’ân’dan yazdığın Sözler’de bir kuvvet, bir tesir var ki, müfessirlerin ve âriflerin sözlerinde nâdir bulunur? Bazen bir satırda bir sayfa kadar kuvvet var, bir sayfa-da bir kitap kadar tesir bulunuyor.”

Elcevap: Güzel bir cevaptır! Şeref, i’câz-ı Kur’ân’a ait olduğundan ve bana ait olmadığından, bilâ-pervâ derim:

Ekseriyet itibarıyla öyledir. Çünkü; yazılan Sözler tasavvur değil, tasdikdir.. teslim değil, imandır.. mârifet değil, şehâdetdir, şuhûddur.. taklit değil, tahkiktir.. iltizam değil, iz’andır.. tasavvuf değil, hakikattir.. dâvâ değil, dâvâ içinde burhandır.

Şu sırrın hikmeti budur ki: Eski zamanda esâsât-ı imaniye, mahfuzdu; teslim, kavî idi. Teferruâtta, âriflerin mârifetleri delilsiz de olsa beyanâtları makbul idi, kâfi idi. Fakat şu zamanda dalâlet-i fenniye, elini esâsâta ve erkâna uzatmış olduğundan:

•Her derde lâyük devâyı ihsan eden Hakîm-i Rahîm olan Zât-ı Zülcelâl, Kur’ân-ı Kerîm’in en parlak mazhar-ı i’câzından olan temsilâtından bir şûlesini, acz ve zaafıma, fakr ve ihtiyacıma merhameten hizmet-i Kur’ân’a ait yazılarıma ihsan etti..

•Felillâhilhamd, sırr-ı temsil dürbünüyle en uzak hakikatler, gayet yakın gösterildi..

•Hem sırr-ı temsil cihetü’l-vahdetiyle, en dağınık meseleler toplattırıldı..

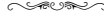
•Hem sırr-ı temsil merdiveniyle, en yüksek hakâike kolaylıkla yetiştirildi..

•Hem sırr-ı temsil penceresiyle, hakâik-i gaybiyeye, esâsât-ı İslâmiye’ye şuhûda yakın bir yakîn-i imaniye hâsıl oldu..

•Akıl ile beraber vehim ve hayal, hatta nefis ve hevâ teslime mecbur olduğu gibi, şeytan dahi teslim-i silâha mecbur oldu...

Elhâsıl: Yazılarımda ne kadar güzellik ve tesir bulunsa, ancak temsilât-ı Kur'âniye'nin lemeâtındandır. Benim hissem; yalnız şiddet-i ihtiyacımla taleptir. ve gayet aczimle tazarruumdur. Dert benimdir, devâ Kur'ân'ındır.

Said Nursî

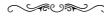
بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ³

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Geçen mübârek Leyle-i Berât'ınızı ve gelecek Ramazan-ı Şerif'inizi tebrik ederiz. Bu sene, Berat Gecesi, Nurcular hakkında çok bereketli ve kerametli olduğuna bir emaresini hayretle gördük. Şöyle ki:

Ben, Berat Gecesinde az evvel Asâ-yı Musa tashihiyle meşgulken, bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben dedim: "Müjde mi getirdin?" İçeriye girdi, güya eskiden dost idik gibi, hiç ürkmedi. Asâ-yı Musa üstüne çıktı, üç saat oturdu. Ekmek, piring verdim, yemedi. Tâ akşama kaldı, sonra gitti, tekrar geldi. Berât gecesinde, tâ sabaha kadar yanımda kaldı. Ben yatar-ken başıma geldi, "Allahaismarladık" nev'inden başımı okşadı, sonra çıktı gitti. İkinci gün, ben teessüf ederken, yine geldi, bir gece daha kaldı. Demek bu mübârek kuş, hem Asâ-yı Musa'yı, hem Berâtımızı tebrik etmek istedi.

Said Nursî

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² "Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın." (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا²

Evvelâ: Şimdi tam tahakkuk etti ki, zelzele, Risalei'n-Nur ile alakadardır. Hüsrev'in, müdafaatımda yazılan dört zelzele meselesini tasdik eden bu geceki şiddetli dört defa zelzele, bana ve Nur'lara ve bu memlekete kat'î bir sû-i kast eseri olarak hükûmet içersinde hizmetçime bağararak bana tahkirkârâne ihânet ve şetmedip "Git ona söyle!" diyen ve kaymakamın emr-i ceb-rî ile "Hasta da olsa buraya getiriniz!" bekçilere ve jandarmalara emir veren ve Afyon'un perde altındaki büyük memura dayanan Emirdağ zabıtası, hem Nur şâkirtlerinin şevklerine, hem Nur'ların burada yazılmasına, hem bana ehemmiyetli sıkıntı vermesi, aynı vakitte böyle burada görülmeyen bu şiddetli zelzelenin gelmesi gösteriyor ki, Risale-i Nur bir vesile-i def-i belâdır; tatile uğradıkça belâ fırsat bulup gelir.

Said Nursî

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Zekâî'nin Bir Manzumesi

Bu Nur Eser, tefsîridir o semâvî kitabın,
İlân eder hakikati, emr-i hakkı bildirir.
İsyanlara, zulümlere mâruz olan cihanın,
Bu asırdâ gözyaşını nur saçarak dindirir.

Bu eserdir muztarip gönüllere tesellî.
Bu kararsız âlemin her buhranında nur saçar.
Bu eserdir her zulmette selâmetin rehberi.
Ehl-i iman bu sayede, bu eserle hür yaşar...

Mâsumlara bir öğüttür, gençlerin de rehberi,
Her mazluma "Ağlama" der. "Güleceksin yarın sen."
Tesellîsi çok yücedir, ibretlidir dersleri,
Beli bükük ihtiyara müjde verir derinden.

Bu eserdir insanları dehşetlerden dûr eden...
Kudret eli hâmisidir, hayret-fezâ hükmü var...
Muannidler teslim olur hükmüne, mağrur iken.
Her serseri filozofu meftun eden Nur'u var!

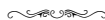
Bu nur eser her bilginin, her müminin sertacı,
Dertlilerin dermanıdır, her münkiri tokatlar...
Şirklerin hem hedimidir, hem her kaygu ilâcı,
Zındık, zâlim ilişirse başında volkan patlar!

Ey güç yetmez dehşet veren hâletlerden ağlayan!
Fânilere aldanarak kırıldıkça bağırma...
Ey zâilden, âcizlerden medet umup bağlanan!
Gir bu Nur'un âlemine, fânileri çağırma...

Ayıl artık gaflet sarhoşluğundan, durma, uyan!
Hevesatın bir ejderdir, kalbini kemirecek.
Yarın mesûd olacaktır yoklukta Hakk'ı bulan.
Nur'a ver nakd-i ömrü, yarın sana verilecek;
Huzuruna uhrâda ihtişamlar serilecek.

Risale-i Nur'un kusurlu hâdimi

Zekâî

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ¹

âyetinin veraset-i Ahmediye (*aleyhihsalâtü vesselâm*) cihetinde, mana-yı işarî noktasında, bu asırda o Rahmeten li'l-âlemînin bir aynası ve hakikat-i Kur'âniye'nin bir hakikî tefsiri olan Risale-i Nur, o küllî rahmetin bir cilvesi, bir numûnesi olmasından, hakikat-i Muhammediye'nin (*aleyhihsalâtü vesselâm*) bir kısım evsafını, manayı mecâzî ile cüz'î bir vârisine verilebilir diye, bu parlak kasideye ilişmedim.

Yalnız hakikat-i Ahmediye (*aleyhihsalâtü vesselâm*) ile aynasının farkına işareten bazı kelimeler ilâve edildi.

Said Nursî

Huzur bulur bugün seninle âlem,
Ey bu asırda rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!
Sürûr bulur bugün seninle âdem,
Ey bir rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Bu hasta gönüller çoktan perişan,
Varsa sende eğer Lokman'dan nişan,
Bir şifa sun, gel, ey mahbub-u zişan,
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Gelmez mi sonu bu uzun hecenin,
Geçmez mi gamı bu yaslı gecenin?
Zâri arttı, sabrı bitti nicenin,
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Fahr-i Âlem, Arş'tan bu yere indi,
Şâh-ı Velâyet gelip Döldül'e bindi,
Zülfikar'a bugün, artık nur dendi,
Ey bu zamanda rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

.....

¹ “Ey Resûlüm! Biz seni bütün insanlar için sırf bir rahmet vesilesi olman için gönderdik.” (Enbiyâ sûresi, 21/107)

Dertlere dermansın, mahbub-u cansın,
 Hem câmiü'l-esmâ ve'l-Kur'ân'sın,
 Hem de nur-u Hak'tan bize ihsansın,
 Ey bir rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Bu âlemde madde değil, bir özsün,
 Her zerreden bakan bütün bir gözsün,
 Kâinatı hayran eden bütün bir yüzsün,
 Ey misal-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

.....

Asl-ı evvelisin balın, şekerin,
 Deryası cümle ilmin, hünerin,
 Gelmedi cihana böyle eser benzerin
 Ey mir'ât-ı rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Çünkü sensin bu asırda Rahmeten li'l-Âleminin cilvesi,
 Çünkü sensin şimdi Şefiü'l-müznibînin vârisi.
 “Ağsînâ yâ Gıyâse'l-Müstağîsîn” bir duası,
 Ey şule-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Şifa bulsun şimdi biraz yaramız,
 Revaç bulsun geçmez olsun paramız,
 Saç nurunu, aka dönsün karamız,
 Ey ziya-yı rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

.....

Meylimiz yok yalancı bir dünyaya,
 Son verdik biz bid'alara, riyâyâ,
 Kapılmayız öyle kuru hülyaya,
 Ey bir hakikat-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Yok bizde cemiyet kurma hülyası,
 Yok başka bir yola gitme sevdası,
 Olduk ancak nurun dertli şeydâsı,
 Ey dertlilere rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

.....

Geçmişiz hep medihlerden, senâdan,
 Yüz çevirdik servetlerden, gınâdan,
 Nur isteriz, geçmeden bu fenadan,
 Ey bu asırda rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

.....

Âşıkların Arşa çıkan feryadı
Ağlatıyor o pâk ruhlu ecdadı,
Allah için eyle bize imdadı,
Ey muhtaçlara rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Gökler saldı belâ, yer verdi belâ,
Sarstı âfâkı bir acı vaveylâ,
Rahmet et âleme, ey nur-u Mevlâ!
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Bir yanda sel var, bir yanda kan akar,
Bu belâ ateşi âlemi yakar,
Ağlayan bu beşer hep sana bakar,
Ey numûne-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Çevrildi ateşle bu koca dünya,
Bir cehennem gibi kaydadı derya.
Yetiş imdada ey şâh-ı evliya!
Ey bu zamanda rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

.....

Zındıkaya, küfre karşı saldırdın,
Gönüllerden kederleri kaldırdın,
Bizi nurun deryasına daldırdın,
Ey bîcârelere rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Kaldıramaz sana asla kimse el,
Bağlıyoruz bizler sana candan bel,
Dünyalara sensin ümit ve emel,
Ey ziya-yı rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Sen ordu kurmazsın erle, uşakla,
Savaşmazsın öyle, topla, bıçakla,
Nurunla şu asrı tutup kucakla,
Ey şimdi rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Bitsin de, bu korkunç tufan-ı şedid,
Açılsın yepyeni bir devr-i mesûd,
On sekiz bin âlem eylesin hep îd,
Ey ehl-i Kur'ân'a rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Geliyor şu karşıdan gerçi bir zulmet,
Fakat sensin bugün atâ-yı rahmet,
Boğacaksın onu nurunla elbet,
Ey bir rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Kızıl ejder yuvamıza girmesin,
Zehirli eli yakamıza ermesin,
Karşı durup nurun fırsat vermesin,
Ey seyf-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Kara duman üstümüzden dağılsın,
Kızıl alev sönüp âlem ayılsın,
Bu zaferin haşre kadar anılsın,
Ey zülfikar-ı rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

O soydandır nice canlar yakanlar,
O soydandır evler barklar yıkanlar,
O soydandır sana kinle bakanlar.
Ey hüccet-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Mâsumların kanlarını içerler,
Ebûcehl'i, Nemrutları geçerler,
Ölümlerden ölümleri seçerler,
Ey şimdi bir rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Bir mikrop ki, ciğerleri dişliyor,
Kanımızla kendisini besliyor,
Temiz yurdu telvis edip pisliyor,
Ey bir eczahâne-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Gazilerin, fatihlerin konağı,
Seyyidlerin, serverlerin otağı,
Bu vatandır, şehidlerin yatağı,
Ey cilve-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

O şehidin ala dönmüş kefeni,
Miskler kokar, güle benzer bedeni.
Öper melekler de nurlu nâşını,
Ey numûne-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Kur'ân diyor, ölmemiştir, diridir,
Her birisi Hakk'ın arslan eridir,
Türbeleri yürekleri titretir,
Ey ayna-yı rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Armağansın çünkü asil millete,
Düşmeyelim birgün bile zillete,
Götür bizi şanlı büyük devlete,
Ey misal-i rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Eyleyeler nurun ile hep savlet,
Zaferlerle şanlar bulur bu millet,
Şarka, garba ziya salsın bu devlet,
Ey bizlere rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

Nurdan kanadın, hem sağlam kolun var,
Nurdan senin hakka giden yolun var.
Kabul et, bir kemter Feyzi kulun var,
Ey bu asırda rahmet-i âlem Risaletü'n-Nur!

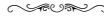
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ¹

Üstadım, Efendim Hazretleri,

مَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ² âyetinin nurlarından, Nurun sayesinde ala-
bildiğim bir zerreyi bu şekilde yazdım, ve huzur-u irfanınıza sundum. Kabulünü
rica eder, selâmlarımızı sunar ve mübârek ellerinizi öperiz efendimiz.

Bîçâre talebeniz

Hasan Feyzi (rahmetullâhi aleyhi ebeden dâimâ)

¹ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

² “Ey Resûlüm! Biz seni bütün insanlar için sırf bir rahmet vesilesi olman için gönderdik.” (Enbiyâ sûresi, 21/107)

بِسْمِهِ شُبِّحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا³

Şu kâinat semâsının gurûbu olmayan mânevî güneşi olan Kur'ân-ı Kerîm; şu mevcudat kitab-ı kebirinin âyât-ı tekvîniyesini okutturmak, mahiyetini göstermek için şuâları hükmünde olan envârını neşrediyor. Ukul-ü beşeri tenvir ile sırat-ı müstakimi gösteriyor. Beşeriyet âleminde her fert, hilkatindeki makasıdı ve fitratındaki metâlîbi ve istikametindeki gayesini, o hidayet güneşinin nuru ile görür, anlar ve bilir. O hidayet nurunun tecellisine mazhar olanlar, kalb kabiliyeti nisbetinde ona aynadarlık ederek kurbîyet kesbeder. Eşya ve hayatın mahiyeti o nur ile tezahür ederek, ancak o nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir. Şems-i Ezeliye'nin mânevî hidayet nurlarını temsil eden Kur'ân-ı Kerîm, kalb gözüyle hak ve hakikati görmeyi temin eder. Onun için, onun nurundan uzakta kalanlar, zulûmatta kalırlar. Zira her şey nur ile görülür, anlaşılır ve bilinir. İşte şu kitab-ı kebirin mânevî ve sermedî güneşi olan Kur'ân-ı Kerîm'in nur-u tecellisine bu asrımızda "Nur" ismiyle müsemma olan Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi mazhar olmuştur. O Nur'lar ki, zulûmattan ayrılmak istemeyen yarasa tabiatlı, gaflet uykusuyla gündüzünü gece yapan sefâhetperest, aklı gözüne inmiş, zulûmatta kalarak gözü görmez olanlara ve yolunu şaşıranlara karşı projeksiyon gibi nurlarını iman hakikatlerine tevcih ederek sırat-ı müstakîmi büsbütün kör olmayanlara gösteriyor. Nur topuzunu ehl-i küfür ve münkirlerin başına vurup "Ya aklını başından çıkar at hayvan ol, yahut da aklını başına alarak insan ol!" diyor.

İlim bir nevi nur olduğuna göre, Risale-i Nur'un ilme olan en derin vukufunu gösterecek bir-iki deliline kısa işaret ederiz.

Evvelâ: Şunu hatırlamalıyız ki: Risale-i Nur, başka kitapları değil, belki yalnız Kur'ân-ı Kerîm'i üstad olarak tanıması ve ona hizmet etmesi itibarıyla; makbuliyeti hakkında bizim bu mevzuda söz söylememize hâcet bırakmıyor. Biz, ancak ilim erbabı mabeyninde Risale-i Nur'un değerini tebârüz ettirmek için ilâveten deriz ki:

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² "Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın." (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

Risale-i Nur, şimdiye kadar hiçbir ilim adamının tam bir vuzuhla isbat edemediği en muğlâk meseleleri, gayet basit bir şekilde, en âmî avâm tabakasından tut, tâ en âli havas tabakasına kadar herkesin istidadı nisbetinde anlayabileceği bir tarzda, şüphesiz ikna edici ve yakînî bir şekilde izah ve isbat etmesidir. Bu hususiyet hemen hemen hiçbir ilim adamının eserinde yoktur.

İkincisi: Bütün Nur eserleri Kur'ân-ı Kerîm'in bir kısım âyetlerinin hakiki tefsiri olup, onun mânevi i'câzının lem'aları olduğunu her hususta göstermesidir.

Üçüncüsü: İnsanların en derin ihtiyaçlarına kat'î delil ve burhanlarla ilmî mahiyette cevap vermesidir. Meselâ, Vâcibü'l-vücûd'un varlığı ve âhiret ve sâir iman rükünlerini, bir zerrenin lisan-ı hâl ve kâl suretinde tercümanlığını yaparak isbat etmesi. En meşhur İslâm filozoflarından İbni Sina, Fârâbî, İbni Rüşd bu mesleklerde bütün mevcudâtı delil olarak gösterdikleri halde, Risale-i Nur, o hakikatleri aynen bir zerre veya bir çekirdek lisanıyla isbat ediyor. Eğer Risale-i Nur'un ilmî kudretini şimdi onlara göstermek mümkün olsaydı, onlar hemen diz çöküp Risale-i Nur'dan ders alacaklardı.

Dördüncüsü: Risale-i Nur, insanın senelerce uğraşarak elde edemeyeceği bilgileri, komprime hülâsalar nev'inden kısa bir zamanda temin etmesidir.

Beşincisi: Risale-i Nur, ilmin esas gayesi olan rıza-yı ilâhîyi tahsile sebep olması ve dünya menfaatine ilmi hiçbir cihetle âlet etmeyerek tam manasıyla insaniyete hizmet gibi en ulvî vazifeyi temsil etmesidir.

Altıncısı: Risale-i Nur, kuvvetli ve kudsî ve imanî bir tefekkür semeresi olup bütün mevcudâtın lisan-ı hâl ve kal suretinde tercümanlığını yapar. Aynı zamanda iman hakikatlerini ilmelyakîn ve aynelyakîn ve hakkalyakîn derecelerinde inkişaf ettirir.

Yedincisi: Risale-i Nur, bütün ilimleri câmî oluşudur. Âdeta ilim iplikleriyle dokunmuş müzeyyen kumaş gibidir. Ve şimdiye kadar hiçbir ilim erbabı tarafından söylenmemiş ve her ilme olan en derin vukufunu tebarüz ettiren vezizeler mecmuasıdır. Misal olarak birkaçını zikrederek, heyet-i mecmuası hakkında bir fikir edinmek isteyenlere Risale-i Nur bahrine müracaat etmesini tavsiye ederiz.

“Sivrisineğin gözünü halk eden, güneşi dahi o halketmiştir.”

“Bir kelebeğin midelerini tanzim eden, Manzume-i Şemsiyeyi dahi o tanzim etmiştir.”

“Bir zerreyi icad etmek için, bütün kâinatı icad edecek bir kudret-i gayr-i mütenahî lâzımdır. Zira şu kitab-ı kebîr-i kâinatın her bir harfinin, bâhusus zihayat her bir harfinin, her bir cümlesine müteveccih birer yüzü ve nâzır birer gözü vardır.”

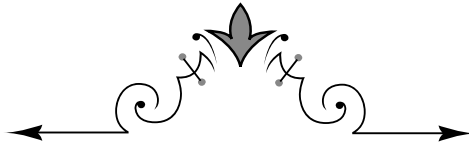
“Tabiat, misalî bir matbaadır; tâbî’ değil.. nakıştır, nakkaş değil.. mistardır, masdar değil.. nizamdır, nâzım değil.. kanundur, kudret değil.... Şeriat-ı iradiyedir, hakikat-i hariciye değil.”

“Sabit, daim, fitrî kanunlar gibi, ruh dahi, âlem-i emirden, sıfat-ı iradededen gelmiş ve kudret ona vücûd-u hissî giydirmişdir.. bir seyyâle-i latifeyi o cevhere sadeft etmiştir...”

Ve hâkeza, binler vecizeler var.

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Üniversite Nurcuları namına duanıza çok muhtaç
Mustafa Ramazanoğlu

¹ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

Halil İbrahim'in Manzumesidir

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا³

Zerremizi fart-ı şefkatinle şems-i envârına düşürdün,
Cehlimizle enâniyetimizi diyâr-ı irfanına düşürdün.

Mâden-i nühasımızı pota-yı Furkana düşürdün,
Hayfâ ki, o potada zünnar-ı inkârımızı düşürdün.

Sarây-ı Kâbe-i ulyâya erip tûl-ü emelimizi düşürdün,
Makam-ı nur-u tevhîde varıp hâb-ı hayâlimizi düşürdün.

Haremgâh-ı ilâhîde süveyda hücre sine yükümüzü düşürdün,
Heyet-i suretinin derunundaki manaya gönlümüzü düşürdün.

Tâ ezel sabahında vahdet nağmesini işittin,
Leylâ-yı zaman Kays ile bir demde görüştün,

Dost ikliminin lâlesinin bağlarına eriştin,
Vahdet-i sâki midadını⁴ سَقِيهِمْ kevserine düşürdün.

Olmasaydın ey Risale-i Nur bize sen armağan;
Câh-ı mâsiva, nefs-i tâğutla bel' ederdi bizi heman.

Dalâletten geçemez, küfür benliğinde kalırdık üryan,
Hamden lillâh, katremizi bahr-i envârına düşürdün.

Sendeki esrar-ı Hak⁵ فَسَوْفَ تَرَانِي'yi söylesem,
Gül vechindeki Lâhut benini şerh ve beyan eylesem.

Nur-u Hudâ, mümine hedâ, dalâlete seyf-i hemta mı desem,
Zülfikar ve Asâ-yı Musa ile münkirleri girdaba düşürdün.

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² "Hiçbir şey yoktur ki, O'nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın." (İsrâ sûresi, 17/44)

³ Allah'ın selâmı, rahmeti ve bereketi; sonsuza kadar sürekli üzerinize olsun.

⁴ Dehr sûresi, 76/21)

⁵ A'râf sûresi, 7/143.

Âşina-yı bezm-i Haktır Risale-i Nur talebeleri,
Nur-u Yezdan, Feyz-i Kur'ân'dır cümlesinin rehberi.

Bu âciz nâtüvan onların bir hakir kemteri,
Halil İbrahim'e "hâk-i der-i Âl-i Abâ" tam düşürdün.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي¹

Duanıza çok muhtaç günahkâr kardeşiniz
Hâk-i der-i Âl-i Abâ

¹ Kendinden başka her şeyin fânî olduğu gerçek Bâkî, Allah'tır.

Hüve Nüktesi

بِاسْمِهِ شُبْحَانَهُ¹ ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ²

Aziz ve siddık kardeşlerim,

Kardeşlerim..³ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ⁴ ve لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ³ deki *هُوَ* lafzında, yalnız mad-dî cihette bir seyahat-i hayâliye-i fikriyede hava sayfasının mütâlaasıyla ani bir sûrette görünen bir zarif nükte-i tevhidde, meslek-i imaniyenin hadsiz derece kolay ve vücûb derecesinde sühûletli bulunmasını; ve şîrk ve dalâletin mesleğinde hadsiz derecede müşkülâtlı, mümteni binler muhâl bulunduğunu müşâhede ettim. Gayet kısa bir işaretle, o geniş ve uzun nükteyi beyan edeceğim.

Evet; nasıl ki bir avuç toprak, yüzer çiçeklere nöbetle saksılık eden kabında, eğer tabiata, esbâba havale edilse, lâzım gelir ki; ya o kapta küçük mik-yasta yüzer, belki çiçekler adedince mânevî makineler, fabrikalar bulunsun veyahut o parçacık topraktaki her bir zerre, bütün o ayrı ayrı çiçekleri, muhtelif hâsiyetleriyle ve hayattar cihâzâtıyla yapmalarını bilsin. Âdeta bir ilâh gibi hadsiz ilmi ve nihâyetsiz iktidarı bulunsun.

Aynen öyle de: Emir ve iradenin bir arşı olan havanın, rüzgârın her bir parçası ve bir nefes ve tırnak kadar olan *هُوَ* lafzındaki havada, küçücük mik-yasta bütün dünyada mevcut telefonların, telgrafların, radyoların ve hadsiz ve muhtelif konuşmaların merkezleri, santralleri, âhize ve nâkileleri bulunsun ve o hadsiz işleri beraber ve bir anda yapabilsin. Veyahut o *هُوَ* 'daki havanın, belki unsur-u havanın her bir parçasının her bir zerresi, bütün telefoncular ve ayrı ayrı umum telgrafçılar ve radyo ile konuşanlar kadar mânevî şahsiyetleri ve kabiliyetleri bulunsun ve onların umum dillerini bilsin ve aynı zamanda başka zerrelere de bildirsın, neşretsin. Çünkü bilfiil o vaziyet kısmen görünüyor ve havanın bütün eczasında o kabiliyet var. İşte ehl-i küfrün ve tabiiyyün

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

² “Hiçbir şey yoktur ki, O’nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın.” (İsrâ sûresi, 17/44)

³ “Allah, o hak Mâbuddur ki kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur.” (Bakara sûresi, 2/163, 255; Âl-i İmran sûresi, 3/2, 6, 18; Nisâ sûresi, 4/87; ...)

⁴ “De ki: O, Allah'tır, gerçek İlah'tır ve Birdir.” (İhlâs sûresi, 112/1)

ve maddiyyûnların mesleklerinde değil bir muhâl, belki zerreler adedince muhâller ve imtinâlar ve müşkülâtlar âşikâre görünüyor.

Eğer Sâni-i Zülcelâl'e verilse, hava bütün zerrâtıyla onun emirber nefe-ri olur. Birtek zerrenin, muntazam birtek vazifesi kadar kolayca hadsiz küllî vazifelerini Hâlık'ının izniyle ve kuvvetiyle ve Hâlık'a intisap ve istinad ile ve Sâni'inin cilve-i kudreti ile bir anda, şimşek süratinde ve هُوَ telâffuzu ve havanın temevvücü sühûletinde yapılır. Yani, kalem-i kudretin hadsiz ve harika ve muntazam yazılarına bir sayfa olur. Ve zerreleri o kalemin uçları ve zerrelerin vazifeleri dahi, kalem-i kaderin noktaları bulunur. Birtek zerrenin hareketi derecesinde kolay çalışır.

İşte ben هُوَ¹ İLÂ İLÂ ve هُوَ² اللَّهُ أَحَدٌ² 'deki hareket-i fikriye ile seyahatimde, hava âlemini temâşâ ve o unsurun sayfasını mütâlâa ederken, bu mücmel hakikati tam vâzih ve mufassal aynelyakîn müşâhede ettim ve هُوَ lafzında, havasında böyle parlak bir bürhân ve bir lem'a-yı vâhidiyet bulunduğ gibi, manasında ve işaretinde gayet nurânî bir cilve-i ehadiyet ve çok kuvvetli bir hüccet-i tevhid ve هُوَ zamirinin mutlak ve müphem işareti, hangi zâta bakıyor?" işaretine bir karîne-i taayyün o hüccette bulunması içindir ki, hem Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan, hem ehl-i zikir; makam-ı tevhidde bu kudsî kelimeyi çok tekrar ederler diye ilmelyakîn ile bildim.

Evet, meselâ: Bir nokta beyaz kâğıtta, iki-üç nokta konulsa karıştığı ve bir adam, muhtelif çok vazifeleri beraber yapmasıyla şaşıracağı ve bir küçük zî-hayata, çok yükler yüklenmesiyle altında ezildiği ve bir lisan ve bir kulak, aynı anda müteaddit kelimelerin beraber çıkması ve girmesi intizamını bozup karışacağı hâlde, aynelyakîn gördüm ki: هُوَ anahtarını ile ve pusulasıyla fikren seyahat ettiğim hava unsurunda her bir parçası, hatta her bir zerresi içine muhtelif binler noktalar, harfler, kelimeler konulduğu veya konulabileceği hâlde, karışmadığını ve intizamını bozmadığını...

Hem ayrı ayrı pek çok vazifeler yaptığı hâlde, hiç şaşırmadan yapıldığını ve o parçaya ve zerreye, pek çok ağır yükler yüklendiği hâlde, hiç zaaf göstermeyerek, geri kalmıyarak intizam ile taşıdığını..

¹ "Allah, o hak Mâbuddur ki kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur." (Bakara sûresi, 2/163, 255; Âl-i İmran sûresi, 3/2, 6, 18; Nisâ sûresi, 4/87; ...)

² "De ki: O, Allah'tır, gerçek İlah'tır ve Birdir." (İhlâs sûresi, 112/1)

Hem binler ayrı ayrı kelime, ayrı ayrı tarzda, manada o küçücük kulak ve lisanlara kemâl-i intizamla gelip, çıkıp, hiç karışmayarak, bozulmayarak o küçücük kulaklara girip, o gayet incecik lisanlardan çıktığı ve o her zerre ve her parçacık, bu acib vazifeleri görmekle beraber kemâl-i serbestiyet ile cezbedarâne hâl dili ile ve mezkûr hakikatin şehâdeti ve lisanıyla ¹قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ² deyip gezer ve fırtınaların ve şimşek ve berk ve gök gürültüsü gibi havayı çarpıştırıcı dalgalar içerisinde, intizamını ve vazifelerini hiç bozmu-
yor ve şaşırmıyor. Ve bir iş diğer bir işe mâni olmuyor... Ben aynelyakîn mü-
şâhede ettim.

*Demek, ya her bir zerre ve her bir parça havada nihâyetsiz bir hikmet ve nihâyetsiz bir ilmi, iradesi ve nihâyetsiz bir kuvveti, kudreti ve bütün zerrâta hâkim-i mutlak bir hâssaları bulunmak lâzımdır ki, bu işlere me-
dar olabilsin. Bu ise, zerreler adedince muhâl ve bâtıldır. Hiçbir şeytan dahi bunu hatıra getiremez.*

Öyle ise, bu sayfa-yı havanın hakkalyakîn, aynelyakîn, ilmelyakîn dere-
cesinde bedâhetle Zât-ı Zülcelâl'in hadsiz gayr-i mütenâhî ilmi ve hikmetle ça-
lıştırdığı kalem-i kudret ve kaderin mütebeddil sayfası ve bir levh-i mahfuzun
âlem-i tagayyürde ve mütebeddil şuûnâtında bir levh-i mahv, isbat nâmında
yazar-bozar tahtası hükmündedir.

İşte hava unsurunun yalnız nakl-i asvât vazifesinde mezkûr cilve-i vahdâ-
niyet'i ve mezkûr acâibi gösterdiği ve dalâletin hadsiz muhâliyetini izhar ettiği
gibi; unsur-u havâînin, sâir ehemmiyetli vazifelerinden biri de elektrik, cazibe,
dâfia, ziyâ gibi sâir letâifin naklinde şaşırmadan muntazaman, asvât naklinde-
ki vazifeyi gördüğü aynı zamanda bu vazifeleri dahi gördüğü; aynı zamanın-
da bütün nebâtât ve hayvanâta teneffüs ve telkih gibi hayata lüzumu bulunan
levâzımâtı kemâl-i intizam ile yetiştiriyor. Emir ve irade-i ilâhiyenin bir arşı ol-
duğunu kat'î bir sûrette isbat ediyor ve serseri tesadüf ve kör kuvvet ve sa-
ğır tabiat ve karışık, hedefsiz esbâb ve âciz, câmid, cahil maddeler bu sayfa-yı
havâiye'nin kitâbetine ve vazifelerine karışması hiçbir cihetle ihtimâl ve imkân-
nı bulunmadığını aynelyakîn derecesinde isbat ettiğini kat'î kanaat getirdim.

¹ "Allah, o hak Mâbuddur ki kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur." (Bakara sûresi, 2/163, 255; Âl-i İmran sûresi, 3/2, 6, 18; Nisâ sûresi, 4/87; ...)

² "De ki: O, Allah'tır, gerçek İlah'tır ve Birdir." (İhlâs sûresi, 112/1)

Ve her bir zerre ve her bir parça lisan-ı hâl ile ¹لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ve ²قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ dediklerini bildim ve bu ^{هُوَ} anahtarı ile havanın maddî cihetindeki bu acâibi gördüğüm gibi, hava unsuru da bir ^{هُوَ} olarak âlem-i misal ve âlem-i manaya bir anahtar oldu.

(Mütebakisi şimdilik yazdırılmadı. Umuma binler selâm.)

Kardeşiniz
Said Nursî

¹ “Allah, o hak Mâbuddur ki kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur.” (Bakara sûresi, 2/163, 255; Âl-i İmran sûresi, 3/2, 6, 18; Nisâ sûresi, 4/87; ...)

² “De ki: O, Allah’tır, gerçek İlahdır ve Birdir.” (İhlâs sûresi, 112/1)

Yirmi Dokuzuncu Mektubun Beşinci Risale Olan Beşinci Kısım

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

âyet-i pür-envârının çok envâr-ı esrarından bir nurunu, Ramazan-ı Şerif'te bir hâlet-i ruhâniyede hissettim, hayal-meyal gördüm. Şöyle ki, Üveys-i Karanî'nin;

إِلَهِي أَنْتَ رَبِّي وَأَنَا الْعَبْدُ، وَأَنْتَ الْخَالِقُ وَأَنَا الْمَخْلُوقُ، وَأَنْتَ الرَّزَّاقُ وَأَنَا الْمَرْزُوقُ...² الخ

münâcât-ı meşhuresi nev'inden, bütün mevcudât-ı zevilhayat, Cenâb-ı Hakk'a karşı aynı münâcâtı ettiklerini.. ve on sekiz bin âlemin³ her birinin ışığı, birer ism-i ilâhî olduğunu bana kanaat verecek bir vâkıa-yı kalbiye-i hayaliyei gördüm, şöyle ki:

Birbirine sarılı çok yapraklı bir gül goncası gibi, şu âlem binler perde perde içinde sarılı, birbiri altında saklı âlemleri bu âlem içinde gördüm. Her bir perde açıldıkça, diğer bir âlemi görüyordum. O âlem ise, âyet-i nûrun⁴ arkasındaki

أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لَجَجِي يَعْشَاهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرِيهَا وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ⁵

âyeti tasvir ettiği gibi; bir zulümât, bir vahşet, bir dehşet karanlığı içinde bana görünüyordu. Birden bir ism-i ilâhînin cilvesi, bir nur-u azîm gibi görünüp ışıklanıyordu. Hangi perde akla karşı açılmışsa, hayale karşı başka bir âlem

¹ “Allah göklerin ve yerin nurudur ...” (Nûr sûresi, 24/35)

² Allah'ım! Sen benim Rabbin; ben ise senin kulun. Sen her şeyi yaratan Hâlik'sın; ben ise senin mahlûkun. Sen rızık veren Rezzâk'sın; ben ise senin rızıkla beslenen... (el-Gümüşhânevî, *Mecmûâtü'l-ahzâb* (Evrâd-ı Şâzeli) s.323-324)

³ Fâtiha sûresi'nde yer alan “Âlemlerin Rabbi” ifadesindeki “âlemler”in, on sekiz bin âlem olduğuna dair bkz.: et-Taberî, *Câmiu'l-beyân* 1/63; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-evliyâ* 2/219; el-Kurtubî, *el-Câmi' li ahkâmi'l-Kur'an* 1/138.

⁴ Nûr sûresi, 24/35.

⁵ “Yahut o kâfirlerin duygu, düşünce ve davranışları derin bir denizdeki yoğun karanlıklara benzer. Öyle bir deniz ki onu, dalga üstüne dalga kaplıyor... Üstünde de koyu bulut. Üst üste binmiş karanlıklar... İçinde bulunan insan, elini uzatsa nerdeyse kendi elini bile göremiyor. Öyle ya, Allah birine nur vermezse artık onun hiçbir nuru olamaz.” (Nûr sûresi, 24/40)

fakat gafletle karanlıklı bir âlem görünüyorken, güneş gibi bir ism-i ilâhî tecellî eder, baştan başa o âlemi tenvir eder ve hâkeza... Bu seyr-i kalbî ve seyahat-i hayaliye çok devam etti.

Ezcümle: *Hayvanât âlemini* gördüğüm vakit, hadsiz ihtiyâcât ve şiddetli açlıklarıyla beraber zaaf ve aczleri, o âlemi bana çok karanlıklı ve hazin gösterdi. Birden *Rahmân* ismi, *Rezzâk* burcunda (yani manasında) bir şems-i tâbân gibi tulû etti; o âlemi baştan başa rahmet ziyasıyla yaldızladı.

Sonra o âlem-i hayvanât içinde etfâl ve yavruların zaaf ve acz ve ihtiyaç içinde çırpındıkları, hazin ve herkesi rikkate getirecek bir karanlık içinde diğer bir âlemi gördüm. Birden *Rahîm* ismi *şefkat* burcunda tulû etti, o kadar güzel ve şirin bir surette o âlemi ışıklandırdı ki; şekvâ ve rikkat ve hüzünden gelen yaş damlalarını, ferah ve sürûra ve şükürün lezzetinden gelen damlalara çevirdi.

Sonra sinema perdesi gibi bir perde daha açıldı, *âlem-i insanî* bana göründü. O âlemi o kadar karanlıklı, o kadar zulûmâtlı, dehşetli gördüm ki; dehşetimden feryat ettim, “Eyvah!” dedim. Çünkü gördüm ki; insanlardaki ebede uzanıp giden arzuları, emelleri.. ve kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları.. ve ebedî bekâ ve saadet-i ebediyeyi ve cenneti gayet ciddî isteyen himmetleri ve istidatları.. ve hadsiz makâsıda ve metâlîbe müteveccih fakr ve ihtiyâcâtları.. ve zaaf ve acziyle beraber, hücumu maruz kaldıkları hadsiz muşibet ve a’dâlarıyla beraber; gayet kısa bir ömür, gayet dağdağalı bir hayat, gayet perişan bir maîşet içinde, kalbe en elîm ve en müthiş hâlet olan mütemâdî zeval ve firak belası içinde, ehl-i gaflet için zulûmât-ı ebedî kapısı suretinde görülen kabre ve mezaristana bakıyorlar, birer birer ve tâife tâife o zulûmât kuyusuna atılıyorlar.

İşte bu âlemi bu zulûmât içinde gördüğüm anda, kalb ve ruh ve aklım la beraber bütün letâif-i insaniyem, belki bütün zerrât-ı vücudum feryat ile ağlamaya hazır iken; birden Cenâb-ı Hakk’ın *Âdil* ismi *Hakîm* burcunda, *Rahmân* ismi *Kerîm* burcunda, *Rahîm* ismi *Gafûr* burcunda (yani manasında), *Bâis* ismi *Vâris* burcunda, *Muhyî* ismi *Muhsin* burcunda, *Rab* ismi *Mâlik* burcunda tulû ettiler. O âlem-i insanî içindeki çok âlemleri tenvir ettiler, ışıklandırdılar ve nurâni âhiret âleminden pencereler açıp, o karanlıklı insan dünyasına nurlar serptiler.

Sonra muazzam bir perde daha açıldı, *âlem-i arz* göründü. Felsefenin karanlıklı kavânîn-i ilmiyeleri, hayale dehşetli bir âlem gösterdi. Yetmiş defa

top güllesinden daha süratli bir hareketle, yirmi beş bin sene mesafeyi bir sene devreden ve her vakit dağılmaya ve parçalanmaya müstaid ve içi zelleli, ihtiyar ve çok yaşlı küre-i arz içinde, âlemin hadsiz fezasında seyahat eden bîcâre nev-i insan vaziyeti, bana vahşetli bir karanlık içinde göründü. Başım döndü, gözüm karardı. Birden Hâlık-ı arz ve semâvât'ın *Kadîr, Alîm, Rabb, Allah ve Rabbü's-semâvâti ve'l-arz ve Müsahhirü's-ş-şemsi ve'l-kamer* isimleri; *rahmet, azamet, rubûbiyet* burcunda tulû ettiler. O âlemi öyle nurlandırdılar ki; o hâlette bana küre-i arz gayet muntazam, musahhar, mükemmel, hoş, emniyetli bir seyahat gemisi.. tenezzüh ve keyif ve ticaret için müheyyâ edilmiş bir şekilde gördüm.

Elhâsıl: Binbir ism-i ilâhînin, kâinata müteveccih olan o esmâdan her biri, bir âlemi ve o âlem içindeki âlemleri tenvir eden bir güneş hükmünde ve sırr-ı ehadiyet cihetiyle, her bir ismin cilvesi içinde sâir isimlerin cilveleri dahi bir derece görünüyordu.

Sonra kalb, her zulümât arkasında ayrı ayrı bir nuru gördüğü için, seyahate iştihası açılıyordu. Hayale binip, semâya çıkmak istedi. O vakit, gayet geniş bir perde daha açıldı. Kalb, *semâvât âlemine* girdi, gördü ki; o nurâni, tebessüm eden suretinde görülen yıldızlar; küre-i arzdan daha büyük ve ondan daha süratli bir surette, birbiri içinde geziyorlar, dönüyorlar. Bir dakika birisi yolunu şaşırsa, başkasıyla müsâdeme edecek, öyle bir patlak verecek ki, kâinatın ödü patlayıp âlemi dağıtacak. Nur değil, ateş saçarlar; tebessümle değil, vahşetle bana baktılar. Hadsiz büyük, geniş, hâlî, boş, dehşet, hayret zulümâtı içinde semâvâtı gördüm. Geldiğime bin pişman oldum.

Birden, ² رَبُّ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحِ ¹ , 'nin esmâ-yı hüsnâ-sı, ⁴ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحٍ ³ , وَسَحَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ⁴ burcunda cilveleriyile zuhur ettiler. O mana cihetiyle karanlık üstüne çökmüş olan yıldızlar, o envâr-ı azîmeden birer lem'a alıp, yıldızlar adedince elektrik lâmbaları yakılmış gibi, o âlem-i semâvât nurlandı. O boş ve hâlî tevehhüm edilen semâvât dahi melâikelerle, ruhanîlerle doldu, şenlendi. Sultan-ı Ezel ve Ebed'in hadsiz

¹ "Göklerin ve yerin Rabbi" (Ra'd sûresi, 13/16; İsrâ sûresi, 17/102; Kehf sûresi, 18/14; Meryem sûresi, 19/65; ...)

² "Meleklerin ve ruhun Rabbi." (Bkz.: Müslim, *salât* 223; Ebû Dâvûd, *salât* 147; Nesâî, *atbîk* 11, 75; Ahmed İbni Hanbel, *el-Müsne'd* 6/34)

³ "Güneşi ve ayı hizmet etmeleri için sizin emrinize verdi." (Ra'd sûresi, 13/2)

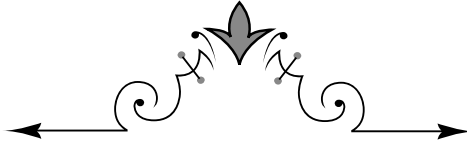
⁴ "Biz yere en yakın göğü lâmbalarla donattık." (Mülk sûresi, 67/5)

ordularından bir ordu hükmünde hareket eden güneşler ve yıldızlar, bir manevra-yı ulvî yapıyorlar tarzında, o Sultan-ı Zülcelâl'in haşmetini ve şâşaa-yı rubûbiyetini gösteriyorlar gibi gördüm. Bütün kuvvetimle ve mümkün olsaydı bütün zerrâtımla ve beni dinleselerdi bütün mahlûkatın lisanlarıyla diyecektim, hem umum onların nâmına dedim:

اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكُوتٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ
كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ
وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ¹

âyetini okudum; döndüm, indim, ayıldım;² نُورِ الْإِيمَانِ وَالْقُرْآنِ dedim.

Said Nursî

¹ “Allah göklerin ve yerin nurudur. O’nun nurunun misali, tıpkı içinde lâmba bulunan bir kandillik gibidir. Lâmba bir sırça (cam) içinde, o sırça da sanki parlayan incimsi bir yıldız! Bu lâmba, doğuya veya batıya mensup olmayan kutlu, pek bereketli bir zeytin ağacından tutuşturulur. Bu öyle bereketli bir ağaç ki, neredeyse ateş değmeden de yağ ışık verir. Işığı pırıl pırıldır. Allah dilediği kimseyi nuruna iletir.” (Nûr sûresi, 24/35)

² Bize ihsan ettiği iman ve Kur’ân nuru sebebiyle Rabbimize hamdolsun.

﴿نَعْبُدُ﴾ Na'büdü Nüktesi

Bu manayı tenvir için, kendi başımdan geçmiş nurlu bir hâli ve hakikatli bir hayali söylüyorum. Şöyle ki:

Bir vakit ¹إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ'deki nun-u mütekellim-i maa'l-gayrı düşündüm ve mütekellim-i vahde sîgasından “na'büdü” sîgasına intikalin sebebi kalbim aradı. Birden, namazdaki cemaatin fazileti ve sırrı, o “nun”dan inkişaf etti.

Gördüm ki; namaz kıldığım o Bayezid Câmii'ndeki cemaatle iştirakimi ve her biri benim bir nevi şefaatchim hükmüne ve kıraatımda izhar ettiğim hükümlere ve dâvâlara birer şahit ve birer müeyyid gördüm. Nâkıs ubûdiyetimi, o cemaatin büyük ve kesretli ibâdâtı içinde dergâh-ı ilâhîye takdime cesaret geldi. Birden bir perde daha inkişaf etti. Yani İstanbul'un bütün mescidleri ittisal peydâ etti. O şehir, o Bayezid Câmii hükmüne geçti. Birden, onların dualarına ve tasdiklerine mânen bir nevi mazhariyet hissettim. Onda dahi rû-yi zemin mescidinde, Kâbe-i Mükerrerme etrafında, dairevî saflar içinde kendimi gördüm. ²اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ dedim. Benim bu kadar şefaatchilerim var, benim namazda söylediğim her bir sözü aynen söylüyorlar, tasdik ediyorlar. Madem hayalen bu perde açıldı; Kâbe-i Mükerrerme mihrab hükmüne geçti. Ben bu fırsattan istifade ederek o safları işhad edip, tahiyvâtta getirdiğim, ³اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلَهَ اِلَّا اللهُ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُوْلُ اللهِ olan imanın tercümanını mübârek Haceru'l-Esved'e tevdi edip emanet bırakıyorum derken, birden bir vaziyet daha açıldı. Gördüm ki; dâhil olduğum cemaat, üç daireye ayrıldı:

Birinci Daire: Rû-yi zeminde müminler ve muvahhidindeki cemaat-i uz mâ.

İkinci Daire: Baktım, umum mevcudât, bir salât-ı kübrâda, bir tesbihat-ı uz mâda, her tâife kendine mahsus salavât ve tesbihat ile meşgul bir cemaat içindeyim. “Vezâif-i eşyâ” tâbir edilen hidemât-ı meşhûde, onların ubûdiyetlerinin unvanlarıdır. O hâlde “Allahu Ekber” deyip hayretten başımı eğdim, nefsimi baktım:

¹ “(Haydi öyleyse deyiniz): Yalnız Sana ibadet eder, yalnız senden medet umarız.” (Fâtiha sûresi, 1/5)

² “Bütün hamdler, övgüler âlemlerin Rabbi Allah’adır.” (Fâtiha sûresi, 1/2)

³ “Şehâdet ederim ki Allah’tan başka ilâh yoktur; yine şehâdet ederim ki Hz. Muhammed (sallâllâhu aleyhi ve sellem) Allah’ın resûlüdür.” (Müslim, salât 60; Tirmizî, salât 216; Ebû Dâvûd, salât 178; Ahmed İbni Hanbel, el-Müsned 1/292)

Üçüncü Bir Daire: İçinde, hayret-engiz zâhiren ve keyfiyeten küçük.. Hakikaten ve vazifeten ve kemmiyeten büyük bir küçük âlemi gördüm ki; zer-rât-ı vücûdiyemden tâ havâss-ı zâhiriye kadar, tâife tâife vazife-i ubûdiyet-le ve şükranîye ile meşgul bir cemaat gördüm. Bu dairede kalbimdeki latife-i rabbâniyem, ¹إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ o cemaat nâmına diyor. Nasıl, evvelki iki cemaatte de lisanım, o iki cemaat-î uzmâyı niyet ederek demişti.

Elhâsıl: نَعْبُدُ nun'u, şu üç cemaate işaret ediyor. İşte bu hâlette iken, bir-den Kur'an-ı Hakîm'in tercümanı ve mübelliği olan Resûl-i Ekrem'in (*aleyhissalâtü vesselâm*), Medine-i Münnevvere denilen mânevî minberinde, şahsiyet-i mâ-neviyesi, haşmetiyle temessül ederek, ²اَعْبُدُوا رَبَّكُمْ hitabını, mâ-nen herkes gibi ben de işitip; o üç cemaatte herkes benim gibi نَعْبُدُ ile mukabele ediyor tahayyül ettim. ³إِذَا ثَبَتَ الشَّيْءُ ثَبَتَ بِلَوَائِمِهِ kaidesince, şöyle bir hakikat fikre göründü ki:

Madem bütün âlemlerin Rabbi, insanları muhatap itti hazret, umum mevcudâtla konuşur ve şu Resûl-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm), o hitab-ı izzeti, nev-i beşere belki umum zîruha ve zîsuura tebliğ ediyor. İşte bütün mâ-zî ve müstakbel, zaman-ı hazır hükmüne geçti; bütün nev-i beşer bir mecliste, safları muhtelif bir cemaat şeklinde olarak; o hitab, o suretle onlara ediliyor. O vakit her bir âyât-ı Kur'âniye; gayet haşmetli ve vüs'atlı bir makamdan, gayet kesretli ve muhtelif ve ehemmiyetli muhatabından, nihâyetsiz azamet ve celâl sahibi Mutekekkim-i Ezeli'den ve makam-ı mahbubiyet-i uzmâ sahibi Tercüman-ı Âlişan'ından aldığı bir kuvvet-i ulviyet, cezâlet ve belâgat içinde; parlak, hem pek parlak bir nur-u i'câzî içinde gördüm. O vakit, değil umum Kur'an; ya bir sure, yahut bir âyet, belki her bir kelimesi birer mu'cize hükmüne geçti: ⁴اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَى نُوْرِ الْاِيْمَانِ وَالْقُرْآنِ dedim. O ayn-ı hakikat olan hayalden نَعْبُدُ nun'una girdiğim gibi çıktım ve anladım ki: Kur'an'ın değil âyetleri, kelimeleri, belki "nun-u na'bûdü" gibi bazı harfleri dahi mühim hakikatlerin nurlu anahtarlarıdır.

¹ "Haydi öyleyse deyiniz): Yalnız Sana ibadet eder, yalnız senden medet umarız." (Fâtîha sûresi, 1/5)

² "Ey insanlar! (Hem Sizi hem de sizden önceki insanları yaratan) Rabbinize ibadet ediniz." (Bakara sûresi, 2/21)

³ Bir şeyin varlığı, doğruluğu tahakkuk ederse, ona bağlı bütün hususların da varlığı ve doğruluğu tahakkuk eder. Bkz.: el-Bâberî, *el-inşâ fî şerhi'l-Hidâye* 5/495; İbnü'l-Hümâm, *Şerhu Fethu'l-kadir* 4/366.

⁴ Bize ihsan ettiği iman ve Kur'an nuru sebebiyle Rabbimize hamdolsun.

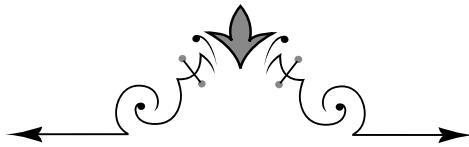
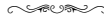
Kalb ve hayal, o nun-u na'büdü'den çıktıktan sonra, akıl karşısına çıktı, dedi: "Ben de hisse isterim. Sizin gibi uçamam. Ayaklarım; delildir, hüccettir. Aynı نَعْبُدُ ve نَسْتَعِينُ 'de, mâbud ve müsteân olan Hâlık'a giden yolu göstermek lâzımdır ki, sizin ile gelebileyim." O vakit kalbe şöyle geldi ki, de o mütehayyir akla:

Bak kâinattaki bütün mevcudâta! Zihayat olsun, câmid olsun, ke-mâl-i itaat ve intizam ile vazife suretinde ubûdiyetleri var. Bir kısmı şuursuz, hissiz oldukları hâlde, gayet şuurkârâne, intizam-perverâne ve ubûdiyetkârâne vazife görüyorlar. Demek bir Mâbud-u bilhak ve bir Âmir-i Mutlak vardır ki, bunları ibadete sevk edip istihdam ediyor.

Hem bak, bütün mevcudâta, hususan zihayat olanlara.. her birinin gayet kesretli ve gayet mütenevvi ihtiyâcâtı var ve vücûd ve bekâsına lâzım pek kesretli, muhtelif matlubları var; en küçüğüne elleri ulaşmaz, kudretleri yetişmez. Hâlbuki o hadsiz matlabları, ummadığı yerden, vakt-i münasipte, muntazaman onların ellerine veriliyor ve bilmüşâhede görünüyor.

İşte şu mevcudâtın bu hadsiz fakr ve ihtiyâcâtı ve bu fevkalâde iânât-ı gaybiye ve imdâdât-ı rahmâniye bilbedâhe gösterir ki: Bir Ganiyy-i Mutlak ve Kerîm-i Mutlak ve Kadîr-i Mutlak olan bir Hâmi ve Râzık'ları vardır ki, her şey ve her zihayat ondan istiâne eder, medet bekliyor. Mânen اِيَّاكَ نَسْتَعِينُ¹ der. O vakit akıl, "Âmennâ ve soddaknâ" dedi.²

Said Nursî

¹ "Yalnız senden medet umarız." (Fâtiha sûresi, 1/5)

² İman ettik, tasdik ettik.

“Risale-i Nur Nedir?” ve Hakikatler Muvâcehesinde

“Risale-i Nur ve Tercümanı Ne Mahiyettedirler?” Diye

Bir Takrîznâmedir

Her asır başında hadisçe geleceği tebşir edilen dinin yüksek hâdimleri¹; emr-i dinde müptedî değil, müttebîdirler. Yani, kendilerinden ve yeniden bir şey ihdas etmezler, yeni ahkâm getirmezler. Esâsât ve ahkâm-ı diniyeye ve sünen-i Muhammediye’ye (*aleyhissalâtü vesselâm*) harfiyen ittibâ yoluyla dini takvim ve tahkim.. ve dinin hakikat ve asliyetini izhar.. ve ona karıştırılmak istenilen ebâtılı ref ve ibtal.. ve dine vâki tecavüzleri redd ve imha.. ve evâmîr-i rabbâniyeyi ikâme.. ve ahkâm-ı ilâhiyenin şerâfet ve ulviyetini izhar ve ilân ederler. Ancak tavr-ı esasîyi bozmadan ve ruh-u aslîyi rencide etmeden yeni izah tarzlarıyla, zamanın fehmine uygun yeni ikna usulleriyle ve yeni tevcihat ve tafsilat ile ifâ-yı vazife ederler.

Bu memurîn-i rabbâniye, fiiliyatlarıyla ve amelleriyle de memuriyetlerinin musaddıkı olurlar. Salabet-i imaniyelerinin ve ihlâslarının aynadarlığını bizzat ifâ ederler. Mertebe-i imanlarını fiilen izhar ederler. Ve ahlâk-ı Muhammediye’nin (*aleyhissalâtü vesselâm*) tam âmîli ve mişvâr-ı Ahmediye’nin (*aleyhissalâtü vesselâm*) ve hilye-i nebeviyenin (*aleyhissalâtü vesselâm*) hakikî lâbisi olduklarını gösterirler. Hülâsa, amel ve ahlâk bakımından ve sünnet-i nebeviyeye (*aleyhissalâtü vesselâm*) ittibâ ve temessük cihetinden ümmet-i Muhammed’e (*aleyhissalâtü vesselâm*) tam bir hüsn-ü misal olurlar ve numûne-i iktidâ teşkil ederler. Bunların, Kitabullah’ın tefsiri ve ahkâm-ı diniyenin izahı ve zamanın fehmine ve mertebe-i ilmîne göre tarz-ı tevcihi sadedinde yazdıkları eserler; kendi tilkâ-yı nefislerinin ve karîha-yı ulviyelerinin mahsulü değildir, kendi zekâ ve irfanlarının neticesi değildir. Bunlar, doğrudan doğruya menba-ı vahiy olan Zât-ı Pâk-i Risalet’in (*aleyhissalâtü vesselâm*) mânevî ilham ve telkinatıdır. Celcelûtiye ve Mesnevî-i Şerîf ve Fütûhu’l-gayb ve emsali âsâr, hep bu nevîdendir. Bu âsâr-ı kudsiyeye o zevat-ı âlişan ancak tercüman hükmündedirler. Bu zevat-ı mukaddesenin, o âsâr-ı bergüzîdenin tanziminde ve tarz-ı beyanında bir hisseleri vardır. Yani bu zevat-ı kudsiye; o mananın mazharı, mir’atı ve ma’kesi hükmündedirler.

¹ Bkz.: Ebû Dâvûd, *melâhim* 1; et-Taberânî, *el-Mu’cemü’l-evsat* 6/234; el-Hâkim, *el-Müstedrek* 4/567-568.

Risale-i Nur ve Tercümanına Gelince: Bu eser-i âlîşanda şimdiki kadar emsaline rastlanmamış bir feyz-i ulvî ve bir kemâl-i nâmütenâhî mevcut olduğundan.. ve hiçbir eserin nâil olmadığı bir şekilde meş’ale-i ilâhiye ve şems-i hidayet ve neyyir-i saadet olan Hazreti Kur’ân’ın füyuzâtına vâris olduğu meşhud olduğundan; onun esası, nur-u mahz-ı Kur’ân olduğu.. ve evliyâullahın âsârından ziyade feyz-i envâr-ı Muhammediyi (*aleyhissalâtü vesselâm*) hâmil bulunduğu.. ve Zât-ı Pâk-i Risalet’in ondaki hisse ve alâkası ve tasarruf-u kudsîsi evliyâullahın âsârından ziyade olduğu.. ve onun mazharı ve tercümanı olan mânevî zâtın mazhariyeti ve kemâlâtı ise o nisbette âlî ve emsal-siz olduğu, güneş gibi âşikâr bir hakikattir.

Evet o Zât, daha hâl-i sabâvette iken ve hiç tahsil yapmadan zevâhiri kurtarmak üzere üç aylık bir tahsil müddeti içinde ulûm-u evvelîn ve âhîrîne ve ledünniyât ve hakâik-i eşyaya ve esrar-ı kâinata ve hikmet-i ilâhiyeye vâris kılınmıştır ki, şimdiki kadar böyle mazhariyet-i ulyâyâ kimse nâil olmamıştır. Bu harika-yı ilmiyenin eşi aslâ mesbuk değildir. Hiç şüphe edilemez ki; Tercüman-ı Nur, bu hâliyle baştan başa iffet-i mücesseme ve şecaat-ı harika ve istiğna-yı mutlak teşkil eden hârikulâde metânet-i ahlâkiyesi ile bizzat bir mu’cize-i fitrattır ve tecessüm etmiş bir inâyettir ve bir mevhibe-i mutlakadır.

O Zât-ı zihavânk, daha hadd-i bülûğa ermeden bir allâme-i biadîl hâlinde bütün cihan-ı ilme meydan okumuş.. münâzara ettiği erbab-ı ulûmu ilzam ve iskât etmiş.. her nerede olursa olsun vâki olan bütün suâllere mutlak bir isabetle ve aslâ tereddüt etmeden cevap vermiş.. on dört yaşından itibaren “Üstad”lık pâyesini taşımış.. ve mütemâdiyen etrafına feyz-i ilim ve nur-u hikmet saçmış.. izahlarındaki incelik ve derinlik ve beyanlarındaki ulviyet ve metânet ve tevcihlerindeki derin ferâset ve basiret ve nur-u hikmet, erbab-ı irfanı şaşırtmış.. ve hakkıyla “Bediüzzaman” unvan-ı celilini bahşettirmiştir.

Mezaya-yı âliye ve fezâil-i ilmiyesiyle de din-i Muhammedî’nin (*aleyhissalâtü vesselâm*) neşrinde ve isbatında bir kemâl-i tam hâlinde rû-nümâ olmuş olan böyle bir Zât, elbette Seyyidü’l-enbiyâ Hazretleri’nin (*aleyhissalâtü vesselâm*) en yüksek iltifatına mazhar.. ve en âlî himâye ve himmetine nâildir. Ve şüphesiz o Nebiyy-i Akdes’in (*aleyhissalâtü vesselâm*) emir ve fermanıyla yürüyen.. ve tasarrufuyla hareket eden.. ve O’nun envâr ve hakâikine vâris ve ma’kes olan bir zât-ı kerîmü’s-sıfattır.

Envâr-ı Muhammediye’yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) ve maârif-i Ahmediye’yi (*aleyhissalâtü vesselâm*) ve füyuzât-ı şem-i ilâhîyi en müşa’şa bir şekilde parlatması..

ve Kur'ânî ve hadisî olan işârât-ı ri'yâziyenin kendisinde mûntehâ olması.. ve hitâbât-ı nebeviyeyi (*aleyhissalâtu vesselâm*) ifade eden âyât-ı celîlenin ri'yâzî beyanlarının kendi üzerinde toplanması delâletleriyle o Zât, hizmet-i imaniye noktasında risaletin bir mir'ât-ı mücellâsı.. ve şecere-i risaletin bir son meyve-i münevveri.. ve lisan-ı risaletin irsiyet noktasında son dehân-ı hakikati.. ve şem-i ilâhînin hizmet-i imaniye cihetinde bir son hâmil-i zîsaadeti olduğuna şüphe yoktur.

Üçüncü Medrese-i Yusufiye'nin El-Hüccetü'z-Zehra ve Zühretü'n-Nur olan tek dersini dinleyen Nur Şâkirtleri nâmına
Ahmed Feyzi, Ahmed Nazif, Salahaddin, Zübeyir, Ceylân,
Sungur, Tabancalı

Benim hissemi haddimden yüz derece ziyade vermeleriyle beraber, bu imza sahiplerinin hatırlarını kırmaya cesaret edemedim. Sükût ederek, o medhi Risale-i Nur şâkirtlerinin şahs-ı mânevîsi nâmına kabul ettim.

Said Nursî

Müellifin vasiyetnâmesi münasebetiyle Halil İbrahim'in Risale-i Nur hakkında
Nur şâkırtleri namına yazdığı bir fıkrasının bir parçasıdır.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ¹

♦ Risale-i Nur bir ibrişimdir ki, kâinat ve kâinattaki mevcudâtın tesbihatları onda dizilmiştir.

♦ Risale-i Nur âhize ve nâkile ile mücehhez bir radyo-yu Kur'âniye'dir ki, onun tel ve lâmbaları, ayna, tel ve bataryaları hükmündeki satırları, kelimeleri, harfleri öyle intizamkârâne ve îcazdârâne bast edilmiştir ki, yarın her ilim ve fen adamları ve her meşrep ve meslek sahipleri, ilim ve iktidarları miktarında âlem-i gayb ve âlem-i şehâdetten ve ruhaniyat âleminde ve kâinattaki cereyan eden her hâdisattan haberdar olabilir.

♦ Risale-i Nur müminlere; Kur'ân'dan hedâyâ-yı hidayet, kevneyn-i saadet, mazhar-ı şefaât ve feyz-i Rahmândır.

♦ Risale-i Nur, kâinata baharın feyzini veren bir âb-ı hayat ve ayn-ı rahmet ve mahz-ı hakikat ve bir gülzar-ı gülistandır.

♦ Risale-i Nur lütf-ü Yezdan, kemâl-i iman, tefsir-i Kur'ân ve bereket-i ih-sandır.

♦ Risale-i Nur, kâfire hazân, münkire tufan; dalâlete düşmandır.

♦ Risale-i Nur bir kenz-i mahfî ve bir sandukça-yı cevher ve menba-ı en-vâdır.

♦ Risale-i Nur hakâik-i Kur'ân ve mirâc-ı imandır.

♦ Risale-i Nur Kur'ân ve hadisten sonra sertac-ı evliya, sultanü'l-eser ve zübdetü'l-meâni ve atâyâ-yı ilâhî ve hedâyâ-yı sübhânî ve feyyaz-ı rahmânîdir.

♦ Risale-i Nur bir bahr-i hakâik ve bir sır-ı dekâik ve kenzü'l-maârif ve bah-rü'l-mekârimdir.

¹ Her türlü noksan sıfatlardan uzak olan Allah'ın adıyla.

♦Risale-i Nur hastalara şifahâne-i hikmet ve mâ-yı zemzem, sağlara maişet-i hakikat ve rih-ı reyhan ve misk-i anberdir.

♦Risale-i Nur mev'id-i Ahmedî (*aleyhiissalâtü vesselâm*) ve müjde-i Haydarî (*radıyallâhu anhu*) ve beşaret ve teavün-ü Gavsî (*ḡuddise sirruhi*) ve tavsiye-i Gazalî (*ḡuddise sirruhi*) ve ihbar-ı Fârûkî'dir (*ḡuddise sirruhi*).

♦Risale-i Nur şems-i Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın elvan-ı seb'ası, Risale-i Nur'un menşur-u hakikatinde tam tecellî ettiğinden, hem bir kitab-ı şeriat, hem bir kitab-ı dua, hem bir kitab-ı hikmet, hem bir kitab-ı ubudiyet, hem bir kitab-ı emir ve dâvet, hem bir kitab-ı zikir, hem bir kitab-ı fikir, hem bir kitab-ı hakikat, hem bir kitab-ı tasavvuf, hem bir kitab-ı mantık, hem bir kitab-ı ilm-i kelâm, hem bir kitab-ı ilm-i ilâhiyyat, hem bir kitab-ı teşvik-i sanat, hem bir kitab-ı belâgat, hem bir kitab-ı isbat-ı vahdaniyet, muârizlarına bir kitab-ı ilzam ve iskâtır.

♦Risale-i Nur Kur'ân semâlarından bir semâ-yı mânevîyenin güneşleri, ayları ve yıldızlarıdır. Nasıl ki zâhiren, perde-i esbab olan güneşten, kamerden ve kevkeb-i münîrden bütün kâinat tenevvür ve tezeyyün ve bütün eşya neşvünema ve hayat buluyor.

♦İşte Risale-i Nur da Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'dan alıp saçtığı şualarla bütün âleme, hayat; ve âdeme, kâmil insan; ve kulûbe, neş'e-i iman; ve ukule, yakîn bir itminan; ve efkâra, inkişaf-ı iman; ve nüfusa, teslim-i rıza ve candır. O semâ-yı mânevîyeyi bazen ve zâhiren –bihasbilhikmet– âfâkî bir bulut kütlesi kaplar. O celâllî sehabdan öyle bir bârân-ı feyz-i rahmet takattur eder ki, sümbüllenmeye müstaid tohumlar, çekirdekler, habbeler o sıkıcı ve dar âlemede gerçi muztarip olurlar, o sıkılmaktan üzerlerindeki kısırları çatlar ve yırtarlar; o anda bulutlar da ufuklara çekilip nöbetçi vaziyetinde beklemesi bir imtihan-ı rabbânî ve bir inkişaf-ı feyezânî ve bir rahmet-i nuranîdir ki, evvelceki bir habbe, bir çekirdek yeniden taze bir hayata iştîyakla ve neş'e-i inkişaf-la meyvedar koca bir ağaç suretini alır ve ¹يُبدِلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ¹ sımına mazhar olurlar.

Evet, yirmi senedir devam eden şu mevsim-i şîta, inşallahu teâlâ nihâyet bulmuş ola... Dünyaya yeni ve feyzli bir fasl-ı nev bahar gele ve âlemin yüzü nur ile güle...

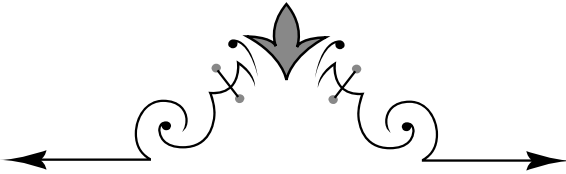
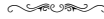
¹ “Allah onların kötülüklerini iyiliklere, günahlarını sevaplara çevirir.” (Furkan sûresi, 25/70)

Risale-i Nur Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın taht-ı tasarrufunda olduğundan, ona uzanan, ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur.

Umum Nur Şakirtleri Namına
Halil İbrahim

Medresetü'z-Zehrâ'nın erkanları namına biz de iştirak ediyoruz.

*Osman, Rüştü, Re'fet, Hüsrev, Said, Hilmi, Muhammed,
Halil İbrahim, Mehmed Nuri.*

Gönüller fâtihi pek muhterem ve mükerrem Üstadımız Hazretleri,

Mübârek ellerinizden öper, bütün aziz ve sadakatli talebelerinizle beraber sıhhat ve selâmette daim olmanızı bârigâh-ı kibriyâdan niyaz eylerim.

Müslümanlar için en büyük bir bayram diye ancak vasıflandırılabilen be-
raatiniz, bütün Nurcular’ı şâd ve handan eylediği gibi, bendenizi de dünyalar
kadar memnun ve mesrur eylemiştir. Nasıl memnun etmesin ki, sizin eserleri-
nizle birlikte beraatiniz demek, ruhun maddiyata, nurun zulmete, imanın küf-
re, hakkın bâtıla, tevhidin şirke ve irfanın cehle galip gelmesi demektir.

Yıllardan beri önüne sıradağlar gibi engeller, korkunç uçurumlar gibi mâ-
niler konulan “Nur çağlayanı”, en sonunda mu’cizevî bir şekilde bütün sedleri
yıkılmış, mânileri aşmış, nur ile bütün zulmetleri târûmar eylemiştir.

“Mu’cizevî harikalarla doğan ilâhî tecellîlerin vasfında kalemler kırılır, fi-
kirler gürülde, ilhamlar yanar, kül olur.” derlerdi. Hakikaten bendeniz, şimdi
bu müstesna zaferin karşısında aynı aczi bütün varlığımla hissediyorum. Zira
tefekkür ve ilhamıma nihâyetsiz bir ufuk açılıyor. Cihan, muhteşem bir Nur
mâbedini andırıyor... Civarımdaki her şey, her yer derin vecd ve istiğraklarla
gaşyolunmuş bir hâlde... Her zerrede, ¹إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ¹ sırr-ı süb-
hânîsi tecelli ediyor...

Binâenaleyh bilmiyorum, bu mesûd hâdiseyi şanlı bir zafer, şahâne bir
fetih, ilâhî bir kurtuluş cihanşümûl bir bayram diye mi vasıflandırayım? Zira
kudsî dâvânın kazanmış olduğu bu ilâhî zafer, bütün İslâm ve insanlık dünya-
sındaki mücahitlerin azimlerine kuvvet, ruhlarına can, imanlarına hız ve he-
yecan vermiştir.

Evet, azim ve imanları, aşk ve emelleri henüz kemâle ermemiş olan bir-
çok müslümanlar, maalesef acıklı bir yeis içinde idiler. Böyle bir zaferin ta-
hakkukunu, hayal ve muhâl görüyorlardı. Fakat bütün feyiz ve nurunu in-
sanlığı tenvir ve irşad için ilâhî bir güneş halinde Arş-ı Âzam’ın pürmur ufuk-
larından inen Kur’ân-ı Kerîm’den alan Nur neşriyâtı, durgun gölleri andıran
gönülleri deryalar gibi coşturmuş, kasvet ve hicran yıllarının ümit ve emelle-
re vurduğu müthiş zincirleri kırmıştır. O nur kaynağından fışkıran o serapa

¹ “Hiçbir şey yoktur ki, O’nu hamd ile beraber tesbih (tenzih) ediyor bulunmasın.” (İsrâ sûresi, 17/44)

feyiz ve hikmetler saçan eserler, hislerin, fikirlerin ve bilhassa alevler içinde yanan ruh ve vicdanların ezeli ve ebedi ihtiyaçlarına cevap verdiği gibi, onları dalga dalga boğucu karanlıklar muhitinden, ter temiz ve pırl pırl nur ufuklarına çıkarmıştır.

Yıllarca devam eden uzun bir sükût, derin bir gaflet ve boğucu bir zulmetten sonra ilâhî bir güneş halinde parlayan bu kudsî zafer, nur için yol aramakta olan perişan beşeriyetin yakın bir gelecekte uyanacağını müjdelemektedir. Çünkü din ihtiyacı sırf müslümanların değil, bil'umum insanların ezeli ve ebedi ihtiyacıdır.

Bugün bedbaht insanlık, din nimetinden mahrum olmanın sürekli hicran ve felâketlerini bağı yanarak çekmektedir. Bu acıklı buhranın korkunç neticesidir ki, çeyrek asır zarfında iki büyük harbe girmiş ve üçüncüsünün de kapısını çalmak çılgınlığını göstermektedir.

Artık bütün insanları kardeş yaparak yem yeşil cennetlerin nurlu ufuklarından esen refah ve saadet, huzur ve âsâyiş rüzgârıyla dalgalanan âlem-şümûl bir bayrak altında toplayacak olan yegâne kuvvet, İslâm'dır. Zira beşeriyetin bugünkü hali, tıpkı İslâm'dan evvelki insan cemiyetlerinin acıklı halidir. Bunun için insanlığı o günkü ebedi felâketten kurtaran İslâm, bugün de kurtarabilir...

Evet, milyonların, milyarların kalbinde asırlardanberi kanamakta olan o derin yarayı saracak yegâne müşfik el, İslâm'dır. Her ne kadar ufuklarda zaman zaman bazı uydurma ışıklar görülüyorsa da, müstakbel, bütün nur ve feyzini güneşlerden değil, bizzat Rabbü'l-âlemîn'den alan ezeli ve ebedi yıldızındır. O yıldız, dünyalar durdukça duracak ve onu söndürmek isteyenleri yerden yere vuracaktır.

Cihan-kıymet Üstadım,

Malûm-u fâzîlâneleridir ki, son günlerde mukaddes dâvâyâ hizmet eden bazı tenvir ve irşad hareketleri doğmuş, fakat maalesef hiçbirisi Risale-i Nur Külliyyatının gördüğü mühim işi görememiş ve ihraz ettiği ilâhî zaferi kazanamamıştır. Zira bu yol, peygamberlerin, velilerin, âriflerin, sâlihlerin ve bilhassa canını cânana seve seve fedâ eden ve sayısı milyonlara sığmayan kahraman şehidlerin mukaddes yoludur. Artık bu çetin yolda yürümek isteyenler, her an karşlarına dikilecek olan müthiş mâniâları daima göz önünde tutmaları lâzımdır. Evet, bu yolda yürüyecek olanların, sizdeki sarsılmak bilmeyen imanla, yüksek ve ilâhî irfanla ve bilhassa harikulâde ihlâs ve ferâgatle

mücehhez olmaları gerektir. Çünkü bu mühim vâdide Nur dâvâsının takip ettiği tebliğ, tenvir ve irşad usulü bam başka hususiyetler taşımaktadır. Artık insanın his ve fikrine, ruh ve vicdanına bam başka ufuklar açacak olan bu derin bahsi, dua buyurun da, müstakil ve mufasssal bir eserde aziz din ve gönüldaşlarımıza arz etmek şerefine nâil olayım... Çünkü bu nurlu bahis o kadar derin ve o derece mühimdir ki, böyle birkaç sayfalık mektup ve makalelerle asla ifade edilemez.

İman ve Kur’ân nuru ile tertemiz gönlünü fethettiğiniz gençlik, ilâhî zaferrinizin en parlak delilini teşkil eden en mühim varlık ve en kıymetli cevherdir. “Nurdan Sesler”in hemen her mısrasında, asîl ve şuurlu ruhuna hitap ettiğim tertemiz gençlik, işte bu hak ve hakikatin bağıryanık âşığı olan gençliktir.

Nurlu dâvânın kazanmış olduğu bu son zaferin verdiği vecdle dolu bir ilhamla yazdığım şu manzumeyi^{1(*)} takdim ediyorum. Kabulünü rica ve istirham eylerim.

Tekrar tekrar ellerinizden öper, kıymetli dualarınızı beklerim, pek muhterem Üstadım Hazretleri.

Mânevi evlâtlarınızdan
Ali Ulvi

1 (*) “Gönüller Fâtihî Büyük Üstad’a” başlıklı olan bu manzûme Mektubat’ın ve İhlâs Risaleleri’nin âhirindedir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا اللَّهُ يَا رَحْمَنُ يَا رَحِيمُ يَا فَردُ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا حَكَمُ يَا عَدْلُ يَا قُدُّوسُ¹

İsm-i âzâmın hakkına ve Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın hürmetine ve Resûl-i Ekrem (*aleyhissalâtü vesselâm*)'ın şerefine, bu mecmuayı bastıranları ve mübârek yardımcılarını ve Risale-i Nur talebelerini Cennetü'l-Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle, âmîn...

Ve hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'de daima muvaffak eyle, âmîn...

Ve defter-i hasenâtlarına Sikke-i Tasdik-i Gaybî'nin her bir harfine mukabil, bin hasene yazdır, âmîn...

Ve Nur'ların neşrinde sebat ve devam ve ihlâs ihsan eyle, âmîn...

Yâ Erhamerrâhimîn!.. Umum Risale-i Nur şâkirtlerini iki cihanda mesûd eyle, âmîn...

İnsî ve cinnî şeytanların şerlerinden muhafaza eyle, âmîn...

Ve bu âciz ve bîçâre Said'in kusurâtını affeyle, âmîn...

Umum Nur Şâkirtleri Nâmına

Said Nursî

¹ Ya Allah, yâ Rahmân: Ey Zât'ı itibarıyla merhametli olan! yâ Rahîm: Ey rahmetiyle mahlûkâtına merhamet eden! yâ Ferd: Ey eşi ve benzeri olmayan! yâ Hayy: Ey her zaman var olan, diri olan, ezeli ve ebedi hayat sahibi olan! yâ Kayyûm: Ey kendi Zât'ı ile var olup, zeval bulmayan ve bütün varlıkları varlıkta tutup onları yöneten! yâ Hakem: Ey hükmü geçersiz kılınmayan Hâkim! yâ Adl: Ey tam adalet sahibi! yâ Kuddûs: Ey her şeyi tertemiz yapan ve kendisi bütün eksiklerden uzak ve yüce Zât!